

МИМИ ЛАТ АДВОКАТИ И ПРЕСТЪПНИЦИ

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1996

chitanka.info

В памет на Силвия и Айсидор Лавенда, с огромна благодарност към Кери, Андреа и Арон

1

Докато се насочваше към разкошната бална зала в дъното на солидната къща, кацнала сред огромното имение в Бел Ер, Кейт Александър започна да различава приглушените човешки гласове, накъсани от кратки изблици на самодоволен смях. Изправи се на прага и отпрати поглед към облицованите със солиден бук стени и блестящия паркет, окъпани от светлината на огромен кристален полилей. В ноздрите я удари аромат на свежи цветя, примесен с миризмата на изобилна храна. Безупречно облечени келнери се промъкваха сред гостите с огромни сребърни подноси, отрупани с апетитни ордьоври, музиката на оркестъра се лееше през отворените френски прозорци, водещи към терасата.

Обзета от чувство на нетърпеливо очакване, Кейт напълни дробовите си с въздух и започна да оглежда мъжете с черни вратовръзки и жените с дълги рокли и голи гърбове. Очите ѝ търсеха един определен силует сред тях. Не успя да го открие, сви рамене и с лека въздишка се гмурна в тълпата, която се приемаше за каймака на лосанджелиското общество, разбъркан с видни представители на Демократическата партия.

— Кейт!

Ето го и него. Чарлс Римън се отдели от компанията и с решителна крачка се насочи към нея. Черната, пронизана от сребърни нишки коса влизаше в приятен контраст с бялото, красиво лице. Главата му кимаше в отговор на поздравите от различни хора, устните му бяха разтеглени в приятелска усмивка.

— Изглеждаш страхотно! — възкликна той с блеснали от възхищение черни очи. Пръстите му нежно докоснаха голото ѝ рамо, устните му леко се плъзнаха по бузата ѝ.

— Чарлс! — предупредително го изгледа тя, а страните ѝ леко поруменяха. Очите ѝ механично пробягаха по околните, после се върнаха на лицето му с леко смущение.

Ъгълчето на устните му се разтегна в усмивка.

— Ако търсиш Ан, няма да я откриеш — рече той, после тръсна глава и гласът му се промени. — Ела, искам да те запозная с един човек!

— С кого?

— С Джеймс д'Арси, нашия домакин.

— Почакай малко — хвана го за ръката Кейт. — Нервна съм, тази вечер предстоят важни събития... — Свободната ѝ ръка се вдигна и леко докосна гърдите.

— Той ще те хареса — отвърна Чарлс, стисна лакътя ѝ и решително я поведе напред.

Кейт се помоли на Бога да е запомнила цялата информация, с която беше тъпкала главата си до малките часове на предишната нощ.

Насочиха се към група законодатели, сред които се открояваше внушителната фигура на Джеймс д'Арси — патриарха на стара и известна фамилия, натрупала състояние от всичко, което носи печалба — петрол, банково дело, търговия с недвижими имоти... Висок и добре сложен, Д'Арси изглеждаше по-възрастен от своите 47 години, вероятно защото кестенявата му коса беше доста изтъняла. Каква властна осанка, рече си Кейт.

— Джеймс, искам да ти представя Кейт Александър — пристъпи към него Чарлс. — Тя е шеф на отдела за защита на криминални престъпници в „Манинг & Андерсън“.

Джеймс д'Арси протегна ръка, очите му внимателно пробягаха по лицето на Кейт.

— Чарлс е във възторг от вас — усмихна се той. Гласът му беше звучен и приятен. — Убеден е, че ще стигнете далеч, може би чак до резиденцията на губернатора.

Кейт отвърна на усмивката му, давайки си сметка, че разтърсва ръката на най-отговорния представител на Демократическата партия в Калифорния.

— Ще се опитам да не разочаровам нито него, нито вас, господин Д'Арси.

— Наричайте ме Джеймс — рече магнатът и се обърна към компанията: — Кейт иска да бъде следващият ни областен прокурор и ако е вярно това, което съм чувал за нея, тя ще е истински динамит!

Кейт беше поласкана. Според Чарлс подкрепата на Д'Арси щеше да е от решаващо значение за политическата ѝ кариера. А ако не успее

да му се хареса, спокойно може да зачеркне всичките си амбиции в това отношение.

— Ще се постарая да не ви разочаровам — подхвърли с усмивка тя.

— В продължение на четири години е работила като прокурор, но после този хитрец Чарлс успял да я примами в блестящата си юридическа кантора, заела най-горните етажи на „Сенчъри сити“ — продължи Джеймс.

— Каза го така, сякаш съм я отвлякъл — усмихна се Чарлс.

— Само че този път похитителите ще трябва да плащат откуп на жертвата — намеси се Кейт.

Джеймс отметна глава и избухна в смях.

— Обичам жените с чувство за хумор — промърмори той, извади кърпа и избърса обилно изпотеното си чело. — Е, как намерите адвокатската професия?

— Различна, разбира се — отвърна Кейт. — Липсва ми вълнението в канцеларията на областния прокурор, но в замяна на това имам възможност да получа представа и за другата страна на правото...

— Нашата прокуратура е най-голямата юридическа институция в света — похвали се неизвестно на кого Джеймс, после отново насочи вниманието си към Кейт. — Как мислите да подобрите работата ѝ?

— Ще започна с реорганизация, която ще я направи по-ефективна и по-открита за данъкоплатците, без това да се отразява на качеството на работата — бързо отвърна Кейт.

— Тъй, тъй — кимна Д'Арси, очевидно доволен от отговора, после шеговито размаха пръст. — Ако вие, държавните служители, продължавате да ни разочаровате, ще спрем чековете, които подпомагат предизборната ви кампания...

— Не го правете тъкмо сега — погледна го с престорена загриженост Чарлс. — Наближават избори, ще имаме нужда от няколко по-тлъсти сумички!

— Няма — засмя се Джеймс. — Ти беше прав, Чарлс... Твоята Кейт наистина си я бива. И затова мисля да я откъсна за малко, искам да я представя на някои хора... — В очите му блеснаха весели искри. — Как иначе ще ти осигуря тлъстите сумички?

— Имаш право — засмя се Чарлс и остана загледан след тях.

Чарлс Римън беше доволен, че Джеймс и Кейт си допаднаха. Той считаше себе си за откривател на таланти, а когато за пръв път видя на какво е способна в работата си красивата прокурорка, беше наистина впечатлен.

Все още помнеше вълнението, което го беше обзело, докато слушаше първата ѝ пледоария, виждаше очите ѝ, блеснали от вълнение. При това какви очи: огромни и леко издължени, с тайнствени зеленикави отблясъци в зениците. Не пропусна да забележи и стройното ѝ гъвкаво тяло с дълги бедра, което крачеше напред-назад пред банката на съдебните заседатели. Нито пък късо подстриганата коса с медни отблясъци, извитите черни вежди и блестящата кожа на лицето с цвят на слонова кост. И веднага реши: тази надарена с остър ум красавица трябва да бъде привлечена във фирмата му. И в личните му покои...

Усмихна се на популярен телевизионен водещ, беше му приятно да е сред известните личности, които се бяха събрали тук. Дълбоко в душата си се гордееше от факта, че момчето, родено в семейството на бедни емигранти, издържачи се единствено от това, което получаваха в мизерната фамилна бакалница, беше успяло да се превърне в човек, с когото се съобразяват всички. Повечето от хората в тази зала често употребяваха една максима, която го изпълваше със задоволство и чувство за триумф: „Ако искаш да ти се свърши работа, потърси Чарли Римън...“. Обичаше да върши услуги, те правеха живота му вълнуващ и приятен.

Особено много обичаше да гради нечия политическа кариера. В случая с Кейт удоволствието му беше двойно, тъй като тя беше не само умна и мотивирана, но и решителен боец за своята кауза. Чарлс беше убеден, че пред нея лежи блестящо бъдеще.

Придружавана от Джеймс, Кейт стискаше ръце, усмихваше се и отговаряше на купища въпроси. Това продължи доста време, после домакинът ловко я откъсна от поредната групичка и я вкара в едно от страничните помещения за кратка почивка.

— Е, как ви се струва? — попита с усмивка той.

— Страхотно — отвърна ентузиазирано тя. — Но и вашите приятели си ги бива, особено във въпросите...

— Не се ли радвате, че сте си написала домашното?

— Аха, значи го забелязахте...

— Аз съм от онези, които не пропускат нищо. А хората искат да знаят мнението на кандидата за обществен пост по всички въпроси, които ги вълнуват...

— Трябва да благодаря на Чарлс — призна тя. — От него научих толкова много!

— Очевидно сте била добра ученичка — кимна Джеймс д'Арси. — Чарлс твърди, че вече сте готова за голямото надбягване...

Очите им се срещнаха, устните на Кейт се разтеглиха в признателна усмивка.

— Искам да ви благодаря за помощта тази вечер — каза тя.

— Не вярвах, че хората ще изразяват готовност за финансиране на толкова ранен етап... До изборите за съдебна власт има почти цяла година.

— Това не пречи да започнете по-раничко — отвърна Джеймс. — Освен това никой не смее да ми откаже...

— Виждам — кимна тя и хвърли любопитен поглед към малкото тефтерче с черни кожени корици, което се появи в ръцете му. Джеймс д'Арси беше един от най-важните клиенти на „Манинг & Андерсън“. Поведението му беше безупречно, но под него се усещаше наличието на някаква твърдост, дори грубост.

— Записвам си всичко — размаха тефтерчето той, почувствал любопитния ѝ поглед. — Освен това го правя така, че всички да ме видят. По този начин съм сигурен, че никой няма да направи опит за измъкване на по-късен етап... — Тикна тефтерчето във вътрешния си джоб и добави: — Елате да кажем здрасти на губернатора.

Губернаторът Брандън енергично разтърси ръката на Кейт, а Д'Арси дари с приятелско потупване по гърба.

— Кейт има някои идеи за подобряване на юридическата ни система — започна без заобиколки Джеймс. — Ако ѝ се даде шанс, с положителност ще подпали няколко дебели задника... Знаеш какво имам предвид.

Губернаторът я погледна с неприкрит интерес.

— Бих искал да чуя тези идеи. Да поговорим по-късно, искате ли?

— Разбира се — усмихна се тя.

— Много добре, много добре... — Очите на губернатора вече гледаха някъде зад тях. — А, ето го и сенатор Хардин... Моля да ме извините.

— Давай — кимна Джеймс и погледна някак разсеяно часовника си. — Кейт, ще ви оставя за няколко минути... Искам да разбера защо се бави съпругата ми.

— Разбира се — отвърна Кейт и го проследи с очи. Не пропусна да отбележи, че усмивката напусна лицето му още преди да стъпи на извитата мраморна стълба за горния етаж.

— Не забравяй на какво е способен този човек — промърмори Сандра д'Арси, изправена пред позлатеното огледало на безценната си тоалетна масичка в стил „Луи XIV“. — Той има повече власт от Бога!... — До слуха ѝ достигаше шумът от приема долу, но в душата ѝ нямаше никакво желание да се присъедини към Джеймс. Светски хора, политици... Уф! Приятелите на съпруга ѝ бяха страхотно отегчителни. Огънчето на цигарата ѝ светеше ярко в полумрака на стаята, тапицирана в убиторозово и пенливо зелено.

Говореше по телефона. Гласът ѝ беше приглушен и напрегнат, красивото ѝ лице — изкривено в мрачна гримаса.

— Това не са празни приказки... Той може да си позволи каквото...

Вратата на спалнята се отвори и на прага застана съпругът ѝ. Пристъпи крачка напред, затръшна вратата зад гърба си, шишенцата с парфюм върху масичката издрънчаха.

— Защо се бавиш още, по дяволите? Губернаторът и сенатор Хардин отдавна са тук, заедно с половината от проклетия парламент! В такива мигове очаквам *моята* съпруга да е редом с *мен*!

Зърнал телефонната слушалка в ръката ѝ, той помръкна и мрачно попита:

— С кого говориш?

— С никой — отвърна Сандра и затвори, без да каже дотуване.

— Защо не слизаш долу?

— Не се чувствам добре, вече ти казах това... — Тя го дари с отегчен поглед и бавно изтръска цигарата си. Пепелта падна върху полираната повърхност на тоалетната масичка.

Д'Арси направи крачка напред, изтръгна цигарата от пръстите ѝ и я размаза в пепелника от уотърфордски кристал. После сграбчи русата ѝ коса и жестоко изви главата ѝ назад.

— Боли! — извика Сандра.

— Предупредих те да правиш каквото ти казвам! — изръмжа той. — След две минути да си долу! Хайде, обличай се! И направи нещо с проклетата си коса!

Блъсна я назад с такава сила, че тялото ѝ удари тоалетната масичка и няколко шишенца с трясък се разбиха на пода.

Тя вдигна глава да го погледне, от светлите ѝ очи струеше омраза.

— Чарлс и губернаторът би трябвало да видят най-добрия си приятел в моменти като този...

— Кучка! — просъска той. — Не злоупотребявай с търпението ми! Точно след две минути те искам долу, облечена и нагласена както подобава!

Изгледа я начумерено и злобно, после се обърна и затръшна вратата зад гърба си.

— Мръсно копеле! — промърмори Сандра и сбърчи нос, усетила острата миризма на разлятия парфюм. — Да пукнеш дано!

Чарлс взе две чаши с шампанско от сребърния поднос и подаде едната на Кейт.

— Успя да впечатлиш Джеймс — отбеляза той.

— Той ли ти го каза? — попита тя и бузите ѝ се зачервиха от възбуждане.

— Не е нужно да ми го казва, имам си нос. — Чашите звъннаха. — Ти си на пистата, Кейт.

— Това е чудесно! Цял живот съм мечтала да помагам на хората, да направя света по-добър...

— Знам — намигна Чарлс, после усмивката бавно се отдръпна от лицето му.

— Наистина ценя високо това, което правиш за мен — понижи глас тя.

— Ненапразно ме наричат създател на крале, нали?

От другия край на залата се разнесе висок смях, Кейт неволно насочи погледа си натам.

— Конкуренцията май се забавлява добре — отбеляза тя. Думите ѝ се отнасяха за висока и добре сложена червенокоса красавица в черен тоалет, заобиколена от няколко мъже.

— Може да ѝ сече пипето, но е прекалено агресивна за вкуса ми — рече Чарлс.

Лорин Кънингам отметна глава и отново се разсмя. Около нея трима кавалери са бореха за позиция, зяпнали в устата ѝ. Сякаш усетила погледа на Кейт, тя се обърна и махна с ръка.

— Аха — отбеляза Чарлс. — Паякът примамва мухата...

— А мухата трябва да съм аз — усмихна се Кейт.

— Като нищо, особено ако не внимаваш — предупреди я той. — През следващите месеци трябва да си на висота, иначе нашата южняшка красавица като нищо ще те изпревари. Тя отдавна е свикнала да получава всичко, което пожелае...

— Тоя път няма да стане — поклати глава Кейт, извърна се по посока на Лорин и добави: — Идваш ли?

— Върви, по-късно ще се присъединя към теб.

Кейт zakрачи през залата, усещайки очите на Чарлс върху гърба си.

— Кейт! — извика с гърления си южняшки глас Лорин. — Каква прекрасна бяла тафта! — После пръстите ѝ с кървавочервен маникюр се плъзнаха по собствената ѝ дреха. — А какво ще кажеш за моята?

— Красива е — отвърна Кейт, безпогрешно разпознала производението на „Диор“ за няколко хиляди долара. Какво ли е чувството да притежаваш оригинал на подобна фирма, ушит специално за теб, запита се тя. Прилепнала към винаги загорялата кожа на Лорин, черната материя подчертаваше блясъка на синьо-зелените ѝ очи, а сиянието на брилянтните обици и колие вършеха останалото.

Като младши партньори в „Манинг & Андерсън“ двете печелеха добри пари, но Кейт знаеше отлично, че Лорин не купува от заплатата си маркови дрехи и скъпи бижута. Баща ѝ беше един от най-богатите хора в Тексас, освен това обичаше да засипва единствената си дъщеря със скъпи подаръци.

— Чух името ти от устата на някои хора — пропя Лорин. — Споменават го във връзка с кандидатурата...

— Просто опипвам почвата — равнодушно отвърна Кейт.

Лорин сбърчи чипото си носле, очите ѝ се разшириха.

— Колко вълнуващо!

— Така е — кимна Кейт, игнорирайки иронията в гласа на приятелката си. Беше твърдо решена да не си разваля настроението.

Двете се бяха запознали в юридическия факултет. Станаха приятелки, но в отношенията им винаги присъстваше известна доза съперничество. Предимно за оценки и място в курса, за онези неща, които влизат в досието на всеки студент. После Кейт получи място в областната прокуратура, пътищата им се разделиха. Съперничеството се появи с нова сила, когато тя подаде молба за работа в „Манинг & Андерсън“ — кантората, в която Лорин вече имаше четири години стаж. Кейт знаеше какво мисли приятелката ѝ — в адвокатска кантора с подобен престиж могат да работят единствено хора с нейните връзки и обществено положение. Докато самата Кейт завърши със стипендия и беше подложена на всички лишения и несгоди на студентския живот. Конфликтът между двете се задълбочи особено много, след като се озоваха на една и съща работа.

Чарлс се присъедини към тях и вниманието на Лорин се прехвърли изцяло върху него. Приведена напред по начин, който разкриваше част от тайните на деколтето ѝ, тя попита с преднамерено гърлен шепот:

— Къде е Ан?

— Замина.

— О, така ли? Моля те, предай ѝ моите поздравии, когато я видиш... Но междувременно можем да потанцуваме, нали? Ти си сам, аз съм сама...

Червеникавата коса на Лорин се отметна назад, клепачите се спуснаха над предизвикателно проблясващите очи.

Чарлс направи опит да скрие раздражението си.

— Ще ни извиниш, нали? — обърна се към Кейт той, после поведе Лорин към дансинга. Оркестърът свиреше „Жената скитница“.

Кейт усмихнато кимна с глава, но вътре в себе си съвсем не беше очарована от безцеремонното поведение на Лорин. Разбира се, нямаше намерение да даде воля на ревността си.

Все още беше рано да демонстрира своята близост с Чарлс, това с нищо не би допринесло за кариерата ѝ.

На излизане от тоалетната, където беше отскочила да провери грима си, Кейт забеляза как един висок и очевидно напрегнат мъж с дълга медноруса коса придърпва настрана Джеймс д'Арси. Изправени под извивката на стълбите, двамата не можеха да я видят, но тя получи възможност да чуе репликите, които си размениха.

— Защо ме избягваш, Джеймс? — сърдито попита русокосият. — От няколко дни се опитвам да те открия!

— Бях зает, Тео — хладно отвърна Д'Арси. — Какво има пак?

— Имам нова оферта за фондацията Д'Арси.

— Която със сигурност е още по-шантава от предишните, нали? — изсмя се саркастично Д'Арси.

— Не бързай със заключенията! Няколко независими експерти я намират удачна по отношение на младите таланти, които...

— Скъпи братко! — прекъсна го с категоричен тон Джеймс. — Сигурен съм, че и тази твоя идея е недомислена като всички предишни. На кого му пука за шибаните млади таланти?

— Но аз имам право на глас, когато става въпрос за изразходването на семейните фондове! — сопнато отвърна Тео.

— Кой ти каза?

— Татко ни остави...

— Изобщо не си хаби думите по отношение на татко! Съгласно волята му, за всичко отговарям аз. Очевидно не е изпитвал особено доверие в способностите ти...

— Той не е предполагал, че ще ме изолираш напълно...

— Престани да ми губиш времето. Хайде, изчезвай!

— Ще съжаляваш за това, Джеймс! — заплашително изръмжа Тео.

Кейт видя зачервеното лице на русокосия, който изскочи иззад колоната, хвърли ѝ един изненадан поглед и се смеси с тълпата. В съзнанието ѝ изплува всичко, което Чарлс ѝ беше разказал за двамата братя Д'Арси. Джеймс ръководеше целия фамилен бизнес, докато Тео — артистичен и сантиментален, се занимаваше с делата на шикозната си художествена галерия в Бевърли Хилс. Съществуваше и фондацията Д'Арси, която според слуховете съперничеше по филантропия дори на такива известни фондации като тези на Рокфелер и Форд. Защо

Джеймс се беше държал така лошо с брат си? В поведението му нямаше дори следа от галантността, която преди броени минути беше проявил към самата нея. Някой се спускаше по стълбите и Кейт вдигна глава. Оказа се млада и изключително красива жена с бледа и полупрозрачна порцеланова кожа под русата коса, стегната в елегантен кок. Беше облечена в разкошен и очевидно много скъп пурпурен халат, който, по мнението на Кейт, не беше особено подходящ за прием като този.

Без да показва признаци на смущение от напрегнатия диалог с брат си, Джеймс я посрещна в подножието на стълбата, целуна я по челото и двамата се насочиха към гостите.

По-млада е от него поне с двадесет и пет години, помисли си Кейт. Изведнъж усети как някой прекарва пръст по голия ѝ гръб, потръпна и се обърна.

— Чарлс! Тъкмо мислех да тръгна да те търся.

— Това е Сандра д'Арси — рече Чарлс и кимна по посока на отдалечаващата се двойка.

— Така и предположих — отговори Кейт. — Много е красива.

— Вярно е, макар че красотата ѝ е прекалено показна. Но има време, ще се научи... От Бейкърсфийлд до имението на Д'Арси пътят е дълъг... — По лицето на Джеймс пробяга неопределена усмивка. — Знаеш ли, президентът предложи на Джеймс министерско кресло. Но той отказа с извинението, че иска да бъде близо до съпругата и детето си. Лично аз обаче мисля, че се е страхувал да въведе млада и неопитна жена като Сандра във висшите кръгове на Вашингтон...

— Може би е така — кимна Кейт. — Но тя едва ли е глупава, след като е забременяла и е успяла да го убеди да сключат брак...

— Тук си права — усмихна се Чарлс. — Детето им е първият и единствен наследник на династията Д'Арси.

— Аха.

Кейт неволно се запита дали Сандра, успяла да пипне един от най-богатите и влиятелни мъже в тази страна, никога не е съжалявала за победата си. Очите ѝ дяволито се спряха върху лицето на Чарлс:

— Как беше танцът с Лорин?

— Искаше да знае какво ще правя след това парти — засмя се той.

— Наистина? — не успя да скрие изненадата си Кейт. — И ти какво ѝ отговори?

— Казах, че вече имам среща с теб.

— Стига де! — тръсна глава тя, на лицето ѝ се появи недоверчива усмивка. — Кажи какво ѝ отговори наистина?

— Отговорих ѝ, че имам щастлив брак.

След като гостите се разотидоха и къщата потъна в тишина, Сандра изтича на пръсти до вратата на спалнята и надникна вътре. Джеймс вече хъркаше с пълна сила.

Премести поглед към вратата на детската стая, после бавно пристъпи натам. Сърцето ѝ неизменно ускоряваше ритъма си, когато гледаше спящия Джими. Той беше най-прекрасното нещо, което беше имала в живота си. Не се безпокой за нищо, Джими, безгласно рече тя, надвесена над спящото дете. Аз винаги ще се грижа за теб, каквото и да се случи...

Джими спеше на една страна. Привела се да целуне топлата му бузка, Сандра долови миризмата на талк и бебешки крем, която се смесваше с дъха му. Устните ѝ леко се плъзнаха по косата му.

Изправи се, хвърли бегъл поглед наоколо и безшумно се насочи към стълбите. Къщата беше тъмна, само в библиотеката светеше. Джеймс имаше навика да оставя включен лампиона на бюрото си. Преди да си тръгнат, хората от фирмата за обслужване бяха почистили и подредили всичко. Ако не бяха купищата цветя, изпълващи с аромата си балната зала и стаите около нея, ако го нямаше белия килим за танци на терасата, едва ли някой можеше да допусне, че само преди час-два тук се е провел разкошен прием със стотици гости.

Сандра влезе в стаичката зад кухненските помещения и изключи алармената инсталация. После отвори вратата и безшумно се плъзна навън. Придърпала реверите на палтото около шията си, тя забързано тръгна по посипаната с чакъл алея. Времето беше студено, от всичко наоколо сякаш се излъчваше пронизваща влага.

— Ох, дано да е там! — прошепна тя. — Дано да е там, Господи!

Спря в подножието на малко възвишение и натисна бутона на дистанционното управление, което извади от джоба си. Порталът безшумно се отвори. Сандра излезе от имението, сви наляво и сърцето

й пропусна един такт. До тротоара, далеч от уличното осветление, беше паркирана кола. Тя забърза към нея.

Вратичката се отвори, от мястото на шофьора изскочи висок млад мъж и се втурна към нея със светнало лице.

— О, Томи! — простена тя и се отпусна в прегръдката му. — Ти дойде, Томи!

Младежът я целуна и побърза да я вкара в колата. Скочи до нея, стисна я в прегръдките си, зарови лице в копирената ѝ коса и започна да целува шията и ушите ѝ.

Усетила натиска на младото му тяло, Сандра простена и се отпусна.

Той се отдръпна, обожанието в погледа му се смени от стресната загриженост.

— Окоето ти! Какво е станало с окоето ти?

— Нищо — отвърна тя, прикри с ръка лицето си и започна да се отдръпва.

Той отмести пръстите ѝ и нежно опипа подутината на скулата.

— Той ли го направи?

Тя само сви рамене и се извърна. Нямаше желание да обсъжда въпроса.

— Мамка му! — избухна Томи. — Напусни го, Сандра! Аз те обичам и ще се грижа за теб! Чуваш ли?

— Не мога.

— Защо? Заради проклетите пари?

— Не, не е за това... Заради Джими.

— Ти си неговата майка. Всеки съдия ще го присъди на теб.

— Едва ли, особено когато един влиятелен човек му е помогнал да получи поста си...

— Не може да няма някой, който е независим от него...

— Той познава всеки съдия в този щат.

— Но нали сме свободна страна?

Тя упорито тръсна глава.

— Неговите пари променят нещата. Ако поискам развод, той с положителност ще ми отнеме детето.

— Господи! — простена Томи и зарови лице в дланите си. — Бих могъл да убия този мръсник!

2

Уличното осветление се включи точно когато Кейт зави към Сенчъри сити — комплекса от ултрамодерни небостъргачи, издигнат преди години от могъщата филмова къща „Туенти сенчъри фокс“. Остави колата в подземния гараж на Парк тауър, праметна през рамо чантичката си, стисна куфарчето в ръка и хукна към асансьора. Успя да се промъкне вътре, миг преди вратите да се затворят.

Приглади копринената блузка, която носеше под строгото раирано костюмче, в следващия миг обонянието ѝ долови аромата на познат мъжки одеколон. Чарлс? Огледа се с очакване, очите ѝ срещнаха погледа на висок рус мъж, изправен в дъното на кабината. Задържа ги храбро върху лицето на непознатия, сякаш искаше да каже: „Гледай колкото си искаш, това съм аз: млада и самоуверена делова жена“.

Асансьорът спря на 26-ия етаж, вратите се отвориха към просторната приемна на „Манинг & Андерсън“, която заемаше двете последни нива на небостъргача. Безупречно излъсканият паркет и остъклените стени влизаха в ярък контраст с ориенталските килими, кожените мебели и произведенията на съвременното изкуство, разпръснати с артистична небрежност навсякъде. В гърдите на Кейт отново се появи чувството на радостна възбуда, което неизменно я обземаше при мисълта, че е част от тази солидна и могъща юридическа фирма.

Спря да погледне гирляндите ярки светлини, които маркираха централната частна Лос Анджелис. Панорамата ни започва да прилича на Ню Йорк, рече си тя. През деня гледката от офиса беше великолепна — погледът стигаше до сочната зеленина на Западен Лос Анджелис и плажовете отвъд нея, а при ясно време — дори до остров Каталина. Нощем небето над международното летище се изпълваше с мигащите светлинки на излитащи и кацащи самолети, на север се очертаваха хълмистите поляни на местния кънтри клуб и Холивудските възвишения.

— Тук ли е още Чарлс? — извърна се Кейт към нощната администраторка.

— Да, госпожице Александър — отвърна момичето и посочи към вратата вдясно от себе си.

Кейт прекоси празната приемна и почти се сблъска със слаба жена, чието ястребово лице беше украсено с многодиоптрови очила. Рита пак е останала да провери състоянието на работните места, усмихна се в себе си тя. Така и не успя да свикне с действията на офис мениджъра, но въпреки това ги приемаше безпрекословно. Временната работа като секретарка в адвокатска кантора я беше научила, че всичко върху бюрото на юриста трябва да е в идеален ред, готово за утрешния ден.

— Добър вечер, госпожице Александър.

— Здравей, Рита — любезно се усмихна Кейт. Вече от доста време напразно се опитваше да накара тази жена да я нарича по име, най-вече защото годините ѝ са поне два пъти повече от нейните собствени тридесет и две. — Как е майка ти?

— По-добре, благодаря. — Клепачите на Рита потрепнаха, на лицето ѝ се появи подобие на усмивка. — Много съм ви признателна, че оправихте онази бъркотия със социалната осигуровка...

— Радвам се, че успях да свърша работа — топло ѝ се усмихна Кейт и продължи по коридора към кабинета на Чарлс. Надникна през откренатата врата на просторния ъглов апартамент и го видя зад бюрото. Говореше по телефона, но ѝ махна да влезе. Веднага след това натисна бутона за заключване.

Обсъжда политиката просто за разнообразие, рече си Кейт, неволно доловила няколко реплики. Очите ѝ пробягаха из просторното помещение и се спряха на снимките, окачени над кожения диван: Чарлс, долепил глава с Теди Кенеди; Чарлс между президента на Съединените щати и Първата дама; Чарлс редом с губернатора на Калифорния Нед Брандън и сенатора Пат Хардин... И накрая онази, която най-много допаднаше на Кейт: Чарлс и усмихнатата Сали Фийлд се държат за ръце и позират на фотографите.

После, въпреки волята ѝ, очите ѝ се насочиха към снимката върху шкафа за документи, на която Чарлс (доста по-млад) се усмихваше в компанията на семейството си. Сърцето ѝ бе пронизано

от чувство за вина, макар че синът и дъщеря му отдавна вече бяха в колеж, далеч от семейното гнездо.

Сякаш прочел мислите ѝ, Чарлс сложи длан върху мембраната и прошепна:

— Вината не е твоя: Този брак не успя да донесе щастие на никого...

Кейт се усмихна на проникателността му. Очите ѝ проследиха движенията на силната му ръка, която продължи да си води записки във връзка с телефонния разговор, тялото ѝ отново усети ласките на тази ръка от предишната нощ. Споменът предизвика тръпка на удоволствие, която бавно се разля по гърба ѝ.

Направи усилие да се концентрира върху непосредствените неща, които я заобикаляха. Подредбата на този кабинет ѝ напомни за строгата йерархия, на която се подчиняваше всичко в „Манинг & Андерсън“. На върха на пирамидата се намираха съдружниците, един от които беше Чарлс. По правило това бяха най-опитните юристи, отговорни за всички управленски решения. Те носеха основните рискове на деловите начинания на фирмата, те получаваха и дивидентите от тях. В качеството си на съдружник Чарлс разполагаше не само с този ъглов кабинет, но и с гарантиран годишен доход от един милион долара.

След съдружниците в пирамидата се нареждаха деловите партньори. Обикновено те бяха по-млади юристи, като самата Кейт, които получаваха щедра заплата по щат и хранеха надежди за бъдещо съдружие. Местата обаче се освобождаваха рядко. Всички знаеха, че тази година ще се оваканти едно-единствено място сред съдружниците на фирмата, за него имаха намерение да се борят както Кейт, така и Лорин Кънингам.

— Имам страхотни новини — рече Чарлс, най-сетне приключил с телефонния разговор. — Губернаторът реши да подкрепи предложението на Джеймс за издигане на твоята кандидатура на предстоящите избори за областен прокурор.

— О, Чарлс, това е великолепно!

— Мисля, че имаш основание да бъдеш доволна — усмихна се Чарлс. — Плюс това, освен личната си финансова подкрепа за кампанията, Джеймс обеща да набере допълнителни средства сред близките си приятели.

— Не мога да повярвам! — прошепна Кейт, усетила как главата ѝ се замайва от добрите новини. — Колелото най-сетне се завъртя!

Върху загорялото лице на Чарлс се разля широка усмивка. В този момент изглеждаше изненадващо млад за своите четиридесет и пет години.

— Заслужаваш това, скъпа. Работи за него дълго и упорито... — Стана, заобиколи бюрото и я стисна в прегръдката си. — Радвам се за теб.

После, предпазлив както винаги, той я пусна и се върна на мястото си.

— Някой може да ни види...

Тя кимна и мълчаливо преглътна неудоволствието си. Как можа да изпадне в незавидната роля на „другата жена“? В началото на връзката им Кейт отказваше близост, въпреки наличието на безспорно привличане между двамата. Но в крайна сметка отстъпи, просто защото никой от двамата не беше в състояние да устои на чувствата си.

За него тази връзка също носеше рискове, Кейт прекрасно знаеше това. Той трябваше да я държи в дълбока тайна от Франклин Манинг, който не само беше старши съдружник във фирмата, но и негов тъст.

— Казаха ли кога ще обявят публично своите предпочитания? — попита Кейт, най-сетне успяла да прогони неприятното чувство от душата си.

— Веднага след като станеш партньор във фирмата.

— Ти си убеден, че ще бъда достоен партньор, нали? — в гласа ѝ прозвуча открито предизвикателство.

Чарлс се засмя, очите му я гледаха с открито обожание.

— Имам още добри новини — обяви сияещ той.

— Още?

— Да — отметна глава Чарлс. — Точно така. На последното заседание на съдружниците Франклин обяви намерението си да се оттегли.

Дъхът спря в гърлото ѝ.

— Не може да бъде! Кога?

— Незабавно. Веднага след като гласуваме неговия наследник като старши партньор. Кандидатите са двама — Диксън и аз.

Кейт изпусна тежка въздишка.

— Няма от какво да се тревожиш, сигурен съм, че ще бъда аз... После ще се погрижа да получиш мястото на нов партньор.

— Но ти си само зет на Франклин, докато Диксън е негов син — вдигна вежди Кейт. — Повечето от деловите партньори са убедени, че той ще се чувства задължен да прехвърли властта на човек от собствената си кръв... — пропусна да спомене и втората подробност: че повечето делови партньори знаят за обтегнатите отношения между Чарлс и Диксън. Двамата бяха приятели още от студентските години, но сега се бяха превърнали в основни съперници за президентския пост на компанията.

— Франклин ми се доверява — поклати глава Чарлс. — Той прекрасно знае, че ако Диксън стане старши партньор, сливането ни с една от известните нюйоркски адвокатски фирми ще бъде само въпрос на време. Сливане, на което Франклин и аз решително се противопоставяме...

— Дано да си прав — неволно потръпна Кейт. — Диксън никак не ме обича и ако стане старши съдружник, дните ми във фирмата са преброени.

Тя прекрасно знаеше защо не я обича Диксън, но не можеше да го сподели с Чарлс.

— В това едва ли има нещо лично — поклати глава Чарлс. — Диксън не те обича, просто защото аз те доведох във фирмата.

— Така ли мислиш?

— Да. Той ненавижда всичко, което е свързано с мен. Ревнува. Затова не му позволявай да те докопа... — На лицето му отново изплува усмивка. — Стига вече, няма смисъл да се тревожим. Мисля, че имам подкрепата на останалите партньори, а и на най-важните ни клиенти, най-вече на Джеймс д'Арси. Всичко ще бъде наред.

— Надявам се, Чарлс.

— Нали ти обещах? — вдигна вежди той, подчертавайки решителната извивка на брадичката си. Кейт много обичаше да го наблюдава в тази поза. — А сега казвай как мина денят ти в съда...

Някъде в средата на разказа ѝ иззвъня телефонът. Чарлс протегна ръка и натисна бутона, без да вдига слушалката:

— Ало?

— Помощ! Джеймс... Всичко е в кръв... Колата...

— Сандра! — изкрещя Чарлс, а лицето му видимо пребледня. — Какво се е случило?

Кейт ясно долови паниката в гласа на жената, разкъсан от глухи ридания. Обясненията ѝ бяха объркани и неясни.

— Повика ли полицията?

— Не — долетя отчаяният глас.

— Идвам веднага! — извика Чарлс и прекъсна линията.

— Искаш ли помощ? — попита Кейт.

Той се втренчи в лицето ѝ, помълча малко, после кимна с глава:

— Да. Най-добре е да дойдеш с мен.

Тя скочи на крака и го последва към изхода.

На долното ниво на „Манинг & Андерсън“ се намираха кабинетите на повечето от деловите партньори. Лорин Кънингам затръшна вратата зад гърба си и хвана телефона. Научила току-що за оттеглянето на Франклин, тя си даваше сметка, че трябва да говори с баща си, при това веднага. Хвърли бърз поглед на часовника си и започна да пресмята. Да, би трябвало вече да е в Тексас. Нали затова си купи новия реактивен самолет?

Набра номера на офиса му, умът ѝ бясно препускаше. Ако старши съдружник във фирмата стане Чарлс Римън, шансовете ѝ да получи място в ръководството ставаха нула. То без съмнение щеше да стане притежание на Кейт. Силно се надяваше, че баща ѝ ще разбере колко е важно съдружник да стане тя, а не някой друг! За нещастие той беше против адвокатската ѝ кариера, не виждаше защо да не си стои в Тексас и да бъде светска жена и домакиня като майка си... Ала Лорин нямаше подобни планове. Някой ден сигурно ще се омъжи, но за човек, който я вълнува и който уважава не само физическите ѝ качества. Озадачаваше я единствено фактът, че трябва да работи като луда за признанието на околните, докато жени като Кейт го постигат механично и сякаш без никакви усилия.

Отметна червената си коса назад, на лицето ѝ се появи пресилена усмивка. Даваше си сметка, че ще ѝ трябва всичкият южняшки чар, за да убеди баща си.

— Здравсти, татко, аз съм...

— Здравей, сладур — отвърна Майлс Кънингам с провлачения си тексаски акцент. — Какво има?

— Франклин Манинг обяви, че излиза в пенсия. Ще се оттегли в момента, в който му изберат заместник.

— Каква лукава стара лисица! — цъкна с език Майлс. — Вчера си приказвахме, но дума не обели по този въпрос!

— Татко, искам да поговориш с него. Ако мястото му заеме Чарлс Римън, с мен е свършено! Той без съмнение ще вкара Кейт в управителния съвет... — Кръстоса крака и добави: — А аз няма да мога да гледам хората в очите...

— Спокойно, скъпа.

— Аз съм спокойна, татко. Но ти трябва да ми помогнеш. Арнолд — шефът ми, не може да ме понася, само защото ти ми осигури тази служба... Трябва да използваш приятелството си с Франклин, няма друг начин...

— Лорин, слушай сега...

— Това е много важно за мен — прекъсна го тя. — Иначе нямаше да те моля... — От гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. — Моля те, татко!

— Добре, скъпа. Имам да оправям някои неща тук, но утре излитам обратно.

— Може да е късно, татко. Моля те, обади се на Франклин още сега!

— Лорин...

— Имам нужда от помощта ти, татко! Обещай ми, че ще се обадиш!

В слушалката настъпи кратко мълчание, после Майлс се прокашля:

— Знаеш, че не мога да отказвам нищо на своето малко момиченце, нали? Добре, обещавам...

Лорин затвори, в душата ѝ нахлу тържество. Ако някой можеше да ѝ помогне за новия пост, това несъмнено бе нейният татко.

Чарлс свърна в частната алея, която водеше към имението на Сандра и Джеймс в Бел Ер. Асфалтовата настилка беше задръстена от

полицейски коли, сърцето на Кейт неволно се сви, раменете ѝ се разтърсиха.

— Това е колата на Джеймс — промърмори Чарлс и посочи сив мерцедес с отворени врати, който препречваше входа на имението. Около него се въртяха униформени полицаи. — Сигурно е станала катастрофа...

Спряха ги, Чарлс свали страничното стъкло.

— Аз съм Чарлс Римън, адвокат на Д'Арси — представи се той. — А това е моята сътрудничка Кейт Александър. Повика ни госпожа Д'Арси.

— Документи?

— Разбира се — отвърна Чарлс и разтвори портфейла с личната си карта. — Ще ни кажете ли какво се е случило?

— Гореще ви информират — отвърна полицаят и му върна документите. После хвърли бегъл поглед на картата на Кейт и кимна с глава: — Добре, минавайте.

— Благодаря.

Кейт гледаше по посока на фаровете, които осветиха масивната сграда в средиземноморски стил, кацнала на върха на хълмчето.

Чарлс натисна звънеца, но после бутна вратата и двамата влязоха в покритото с мрамор фоайе. В ъгъла разговаряха двама мъже. Сърцето на Кейт пропусна един такт, тъй като познаваше лицето на онзи, който беше срещу входа. Детектив от отдел „Убийства“ на Главното полицейско управление. До мъжете, отпусната безжизнено в стола, седеше Сандра д'Арси. Русата ѝ коса беше в безпорядък, очите ѝ гледаха диво.

— Аз съм Чарлс Римън, семеен адвокат на Д'Арси — представи се Чарлс, очевидно решил да поеме нещата в свои ръце. — Това е сътрудничката ми Кейт Александър. Какво е станало тук?

Единият от мъжете — на средна възраст и с доста излишни килограми на гърба си, бавно пристъпи към тях. Представи се като детектив Боуър, името на партньора му беше Доналдсън.

— Господин Д'Арси е застрелян — рече той.

— Тежко ли е състоянието му? — попита Чарлс.

— Най-тежкото — поклати глава Боуър. — Мъртъв е...

— Господи! — простена Чарлс. Лицето му пребледня, ръката му неволно се притисна към гърдите.

Кейт усети конвулсията на стомаха си. Джеймс д'Арси мъртъв? Не, това не може да бъде! Та нали снощи се запознаха и разговаряха? Очите ѝ неволно се насочиха към младата вдовица. Какъв ужас, господи!

— В колата открихме бутилка шампанско и касова бележка — продължи детектив Боуър. — Изглежда се е отбил до някой магазин и е бил проследен... — Очите му се местеха от Чарлс на Кейт и обратно, думите му звучаха тромаво, напълно лишени от емоции. — Напоследък тук се навъртат доста бандити...

На вратата се позвъни и Доналдсън отиде да отвори. В преддверието се втурна Диксън Манинг.

Прилича на Едуард VIII, покойния Уиндзорски херцог, помисли си за пореден път Кейт. Същите непокорни сламеноруси коси, воднисти очи и безволева брадичка... С Диксън беше и Тео — мъжът, когото беше видяла да спори с Джеймс д'Арси предната нощ.

Забелязал Чарлс, Диксън видимо се стегна. Обърна се към полицаите и се представи, без дори да кимне за поздрав на зет си. Не забрави да представи и брата на Джеймс, после нервно попита:

— Какво се е случило?

Боуър им докладва сбито, с малко думи.

— Мъртъв? — задави се Тео д'Арси, а лицето му се разкриви от изненада и страх.

За момент Кейт беше сигурна, че този човек ще припадне. Това вероятно усети и Боуър, който пристъпи напред и с жест го покани да седне на близкия стол.

Тео се подчини, възвърна част от самообладанието си и се огледа:

— Къде е Джими?

Дочула името на сина си, Сандра вдигна глава.

— Спи — прошепна с несигурен глас тя, после започна да се надига. — Ще ида да го видя...

Напусна помещението без никой от присъстващите да проговори.

— Благодаря, че ме уведоми! — извърна се Диксън и дари Чарлс с презрителен поглед.

— Нямах време — изрази протеста си Чарлс.

Диксън не му обърна внимание, очите му се преместиха върху Кейт.

— Ти пък какво търсиш тук?

Гласът му беше леден, натезжал от язвителност.

— Аз я помолих да ме придружи — изпревари отговора ѝ Чарлс.

Кейт изведнъж съжали, че е настояла да дойде тук. Не желаше да влиза в конфликт с Диксън. Поведението му беше надменно и арогантно, но той си оставаше синът на Франклин и думата му се чуваше навсякъде.

Макар да се отнасяше хладно към нея още от самата ѝ поява в „Манинг & Андерсън“, днес Диксън за пръв път си позволи да бъде откровено груб. Може би наистина ще излезе вярно, че не я харесва, само защото е протеже на Чарлс. Но каквато и да е причината, Кейт не се чувстваше особено комфортно като пряк участник в битката за надмощие между Диксън и Чарлс.

Боуър пристъпи към Тео:

— В състояние ли сте да отговорите на няколко въпроса?

— Разбира се — отвърна вместо него Диксън и се насочи към кожения диван. — Но нека поседнем...

Тео се тръшна на меката тапицерия, скри лице между дланите си, тялото му се разтърси от беззвучни ридания.

Почувствала се неудобно в ролята на външен свидетел, Кейт отстъпи към прозореца и остана там. Снощи случайно дочу част от спора между двамата братя Д'Арси, но сега мъката на Тео изглеждаше съвсем неподправена.

Диксън, който очевидно се почувства господар на положението, вдигна глава и с делови глас попита:

— С какво можем да ви помогнем?

— Бих желал някой да идентифицира трупа — отвърна Боуър.

Кейт забеляза как тялото на Тео потръпна.

Диксън също го забеляза и потупа успокоително рамото на клиента си.

— Аз ще сторя това, детектив — рече той.

— И аз ще дойда — обади се Чарлс.

— Отлично — кимна Боуър, но Кейт остана с впечатлението, че не пропусна да отбележи враждебния поглед на Диксън, насочен към Чарлс.

Детективът извади бележника си и се извърна към Тео:

— Готов ли сте?

Тео пое книжната салфетка от ръцете на Чарлс, избърса очите си и глухо попита:

— Някой уведомил ли е мама и сестра ми?

— Може би — отвърна детектив Боуър. — Госпожа Д'Арси проведе няколко телефонни разговора, но не зная с кого.

— Ще я попитаме, като се върне — обади се Чарлс.

Тео се извърна към полицая:

— Хайде, започвайте...

— Брат ви има ли навика да носи скъпи бижута?

— Да. Златен „Ролекс“ и пръстен с брилянти.

Гласът на Тео беше толкова тих, че Боуър се принуди да се наведе напред.

— А пари? Носеше ли пари в брой?

— Да. По две-три хиляди долара...

Боуър хвърли бърз поглед към партньора си.

— В кредитни карти или в брой? Къде ги държеше?

— Банкнотите държеше във вътрешния си джоб, прищипани със златна щипка — отвърна Тео, докато пръстите му нервно мачкаха салфетката. — А портфейла с кредитните карти носеше в задния си джоб...

Детективът си записа нещо в бележника, а Диксън намръщено попита:

— Липсват ли тези неща?

— Не открийте у него нито пари, нито ценности — кимна Боуър. — Само празен портфейл.

Кейт забеляза как Тео отново потръпна. Как ли се чувства човек, когато изведнъж открие грубата и насилствена смърт на собствения си брат?

— Какво се е случило според вас? — пожела да узнае Диксън.

— В момента сме склонни да приемем версията за въоръжен грабеж — отвърна Боуър.

— Ясно — кимна Диксън. — Къде е прострелян?

— В тила.

Кейт трепна, Тео и Диксън си размениха бързи погледи. Това не отговаряше на версията за въоръжен грабеж. Обикновено бандитите се

изправят срещу жертвите си и не ги убиват с изстрел в тила... Какво ли е станало?

В този момент се появи Сандра. Тео вдигна глава и глухо попита:
— Обади ли се на Абигейл и Виктория?

Тя се намръщи, отговорът ѝ прозвуча колебливо и след доста продължителна пауза:

— Не...

— Още няколко въпроса и приключваме — намеси се детектив Боуър, който очевидно си даваше сметка за състоянието на двамата.

На прага се появи красиво момченце в жълта пижама и камионче подмишница. Приликата с майка му беше поразителна. След него в стаята се втурна мургава бавачка с латиноамерикански черти на лицето. Видяло толкова много хора, момченцето объркано се закова на място.

Кейт забеляза как очите му търсят погледа на Сандра, която беше обърната на другата страна и разговаряше с детективите. Бавачката започна да го дърпа навън, лицето му се разкриви, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Кейт се откъсна от перваза на прозореца, пристъпи към детето и коленичи пред него.

— Здравей — усмихна се тя. — Аз се казвам Кейт, а ти?

— Джими.

— Здравсти, Джими. Много ми харесва червеното ти камионче. Имаш ли други в стаята си?

Детето кимна с глава.

— Ще ми ги покажеш ли?

Очите на Джими отново се насочиха към майка му. Уверил се, че тя не му обръща внимание, той въздъхна, чертите на личицето му се изопнаха.

— Хайде, ела — обади се бавачката. — Ще покажем играчките ти на тази красива дама.

Момчето сложи топлата си ръка в дланта на Кейт и я поведе навън.

Боуър затвори бележника си и стана на крака.

— Окей, засега приключваме.

— Моля ви да ни държите в течение — каза Диксън и тръгна да изпрати полицаите до вратата.

Чарлс ги изчака да излязат и тъжно поклати глава.

— Бедният Джеймс. Надявам се, че не е усетил нищо... — Хвърли кратък поглед на ръчния си часовник и стана: — Едва девет... По-добре да позвъня на Абигейл, отколкото да чуе за нещастieto по новините...

— Това е работа на Тео — намеси се Диксън. — Сега той е най-големият син.

— Но Джеймс винаги искаше аз да се грижа за майка му — настоя Чарлс.

— Не — въздъхна Тео и бавно се изправи. — Диксън е прав. Новината ще трябва да й съобщя аз...

— Джеймс е мъртъв, вече Тео ще се грижи за майка си.

Думите на Диксън прозвучаха гневно, лицето му леко порозовя.

— Вижте какво — въздъхна примирително Чарлс, — аз съм адвокат на семейството от години... Мисля, че мястото ми е там сега. Защо да не отидем заедно?

— Не — решително тръсна глава Диксън. — Като представител на фирмата ще отида аз!

Чарлс спря очи върху бледото лице на Тео.

— Това ли искаш?

— Да.

— Добре, след като настоявате...

Чарлс стисна пръстите си в юмрук, кокалчетата му видимо побеляха.

Изправени пред колоните на входа, Боуър и Доналдсън бавно се извърнаха към внушителната фасада на къщата.

— Трупът още не е изстинал, а те вече се ухапаха — промълви замислено Боуър.

— Какво те кара да мислиш така? — попита партньорът му.

— Годишните опит в отдел „Убийства“. Усещам напрежението далеч преди външната му изява... — Махна развълнувано с ръка и добави: — Искаш ли да знаеш личното ми мнение? Този човек не е убит заради някакъв си часовник, дори ако струва цял куп пари!

— Така ли? — погледна го любопитно Доналдсън.

— Изстрел в тила — промърмори Боуър. — Поведението на всички тези вътре... Има нещо друго, най-вероятно пак проклетите мангизи... Те корумпират всички. Няма как, ще трябва да изчакаме.

Времето ще покаже... Ела да видим какво още са открили момчетата от екипа.

3

— Било е екзекуция — рече Кейт.

— Какво? — стреснато я погледна Чарлс, видимо разстроен след идентификацията на трупа.

— Д'Арси е бил екзекутиран — повтори Кейт. — Застрелян е в тила хладнокръвно от човек, който е знаел какво върши.

— Не ставай смешна. Кой би пожелал да го убие?

— Не зная. Но грабителите не стрелят в тила на жертвите си.

— Не виждам смисъл — тръсна глава Чарлс. — Просто не виждам смисъл!

Кейт протегна ръка и го погали по рамото. За пръв път го виждаше толкова разстроен.

— Господи, едва издържах — мрачно промълви той. — Не можех да повярвам, че гледам трупа на най-добрия си приятел, проснат върху някаква маса!

— Не е лесно — кимна Кейт. — Вършила съм го много пъти, слава богу, с непознати... И пак не ми е било лесно.

— Въпреки това искаш да се върнеш към професията на прокурор? — погледна я с недоверие Чарлс.

— Да — кимна тя. — Понякога това е гадна професия, но на мен ми липсва...

— Аз предпочитам да си остана при финансовите сделки — поклати глава той.

Замълчаха. Кейт тайно наблюдаваше играта на светлините и сенките върху лицето на мъжа до себе си. Понякога имаше чувството, че го познава, друг път й се струваше, че не знае за него абсолютно нищо.

— Защо Джеймс е избрал за адвокат теб, докато Тео предпочита Диксън? — наруши мълчанието тя.

Той се извърна да я погледне, по лицето му пробяга усмивка.

— Не пропускаш нищо.

— Опитвам се. Нали затова съм учила?

— Джеймс и Тео не се разбираха — поясни Чарлс. — Вероятно Тео усещаше, че аз винаги съм на страната на брат му.

— А защо не се разбираха?

— Кой знае? — сви рамене Чарлс. — Джеймс не одобряваше онова, което интересува Тео. Най-вече артистичните му наклонности.

— Защото за него бизнесът е бил на първо място, така ли?

— Да.

— Имат ли други братя и сестри?

— Една сестра, Виктория. Тя отлично се разбираше с Джеймс. Проблемът беше между братята. На моменти Джеймс се държеше с Тео направо отвратително...

Кейт неволно се запита какъв в действителност е бил Джеймс д'Арси — галантният чаровник, с когото се запозна снощи, или грубиянът, който спореше с Тео под стълбите. Внезапно си припомни детайлите от разговора, който неволно беше подслушала. Тео беше заплашил Джеймс, но тя не го прие сериозно. Сега обаче се запита дали Тео е изпитвал такава омраза към брат си, че да посегне на живота му?

Ами младата вдовица? И тя не изглеждаше особено щастлива снощи. Дали пък не е решила да се отърве от един стар и много богат съпруг?

Диксън натисна бутона за автоматично набиране и с облекчение дочу гласа на Тео.

— Как се чувстваш?

— Гадно — призна с несигурен глас онзи.

— Ще ти мине, но това изисква време — окуражи го Диксън, прочисти гърлото си и добави: — Трябва да намерим документа, за който спомена Джеймс...

— Толкова ли е спешно? — въздъхна Тео.

— Абсолютно. Това е от решаващо значение за нас.

— Но аз не мога да нахлуя при Сандра или при мама и да започна да ровя!

— В никакъв случай — отвърна Диксън. — Трябва да действаш много внимателно. На Сандра ще кажеш, че ти трябва някои документи за погребението. Подхвърли, че с това ще ѝ помогнеш да

получи известна сума и тя няма да ти създава пречки... — В гласа му се появи хладно презрение. — С Абигейл няма да имаш проблеми. Тя никога не напуска покоите си на втория етаж и едва ли ще любопитства...

— Непрекъснато мисля за това — отвърна Тео. — И колкото повече мисля, толкова по-силно се убеждавам, че Джеймс отдавна е уредил въпроса. Ти сигурен ли си, че този документ не е вече у Чарлс?

— Не искам да му задавам въпроси. Може би изобщо не подозира за съществуването на подобна бумага. По-сигурно е да го открия, а после да говорим. До този момент компютърът на фирмата не показва нищо...

— По дяволите!

— Точно така, по дяволите! — повиши глас Диксън. — Затова трябва да се поразровиш. Тук става въпрос за нещо далеч по-важно от парите. За управлението на фондацията Д'Арси, за даренията на разни художници, за благотворителността... Все неща, които обичаш, Тео. Нима ще позволиш на Чарлс да се разпорежда с тях?

— Прекрасно знаеш, че не искам това.

— Добре. Не забравяй колко ти беше трудно да убедиш Джеймс изобщо да помисли по този въпрос... — Гласът му поверително се снижи: — Всичко може да се окаже напразно, ако не пипнем въпросния документ... — Помълча малко, после смени темата. — Между другото, баща ми обяви, че отлага оттеглянето си от фирмата...

— Защо?

— Заради смъртта на Джеймс.

— Съжалявам — въздъхна Тео. — Зная с какво нетърпение чакаш избора на нов старши партньор.

— Така е. Но баща ми каза, че отлагането ще е само за няколко седмици, докато нещата се уталожат. За мен така дори е по-добре, ще имам време да организирам подкрепа за кандидатурата си.

— Аха...

— Затова искам незабавно да се заловиш с търсенето на документа, Тео. Не го ли открием, за мен... хм... ще бъде доста трудно да уредя някои въпроси...

— Ясно — въздъхна Тео.

Детектив Боуър натисна звънеца на Д'Арси и скри прозявката си. Чувстваше се уморен. Хвърли поглед към Доналдсън. Партньорът му също не изглеждаше свеж. Отвори им прислужницата.

— Вкъщи ли е госпожа Д'Арси? — попита Боуър.

— Сеньората спи.

— Жалко, но... — Боуър потърси необходимите слова в бедния си испански речник, не ги откри и просто си показа значката.

Жената им направи знак да почакаат и изчезна във вътрешността на къщата.

След няколко минути се появи отново.

— Сеньора казва почакайте, тя идва бързо...

— Благодаря — промърмори Доналдсън.

Петнадесет минути по-късно двамата детективи огледаха с лека изненада домакинята, появила се в розов анцуг и високи маратонки. Лицето ѝ беше старателно гримирано, а русата коса — вързана на конска опашка. Само очите ѝ издаваха, че нещо не е наред. Бяха зачервени далеч повече от нормалното.

— Да? — изгледа ги с неприкрито раздражение тя.

— Извинявам се за безпокойството, госпожо — започна Боуър, решил да бъде максимално любезен с наскоро овдовялата млада жена. — Но трябва да ви зададем няколко въпроса...

— А защо просто не ме оставите на мира?

Боуър направи опит да скрие изненадата си. Опечалените обикновено реагират със сълзи, а не с гняв.

— Много бихме искали това — рече той. — Но ние разследваме убийство. Снощи бяхте в шок, затова решихме да ви дадем малко време...

— Възхитена съм от тактичността ви! — сопнато отвърна Сандра.

Той направи опит да подмине сарказма в гласа ѝ.

— Госпожо, трябва да научим нещо повече за навиците на съпруга ви.

— Кой по-точно?

— Отбиваше ли се някъде, преди да се прибере у дома?

— Не.

— Имате ли представа защо снощи е купил бутилка шампанско?

— Не.

— Някакъв специален случай?

— Не. — Кракът ѝ нетърпеливо започна да почуква по пода.

— Госпожо — продължи твърдо Боуър, — имате ли в къщата килер или бар, в който мъжът ви държи шампанско?

— Да.

Боуър хвърли кратък поглед към партньора си. Едносричните отговори на домакинята започнаха да му дотягат.

— Можем ли да го видим?

— Предполагам. Следвайте ме. — Сандра ги поведе по дълъг коридор и спря пред една от вратите в дъното. Извади връзка ключове и я отвори. Щракна електрическия ключ и отстъпи крачка назад. — Моля...

— Благодаря — кимна Боуър и започна да се спуска по дървената стълба, следван от Доналдсън. Долу двамата се спряха и се огледаха, от устата на Боуър излетя тихо подсвирване. Четирите стени на просторната изба бяха запълнени с дървени рафтове, върху които имаше подредени стотици бутилки, включително и шампанско.

Върнаха се в малката дневна и Боуър се извърна към Сандра.

— Имате ли познат, който притежава бял или светъл „Мустанг“ нов модел?

— Не.

— Помислете си — настоя детективът, убеден, че забележа някакъв проблясък в очите на младата жена. — Снощи съседите ви са видели подобна кола близо до входа на имението. Потеглила е рязко малко след като са чули подозрителен шум, най-вероятно изстрел...

Сандра разтърка челото си.

— Отговорът ми пак е „не“.

— Добре — въздъхна Боуър. — Можете ли да ни кажете защо снощи велосипедчето на сина ви е било извън имението?

— Извън имението?

— Да. Захвърлено на алеята край портала. Там, съвсем близо до улицата...

— И какво от това?

— Синът ви има ли навика да кара колелото си навън?

— То е детско велосипедче, с три колела. Трябва да попитам Мария... — Очите ѝ бяха насочени надолу, палецът ѝ олющи парченце лак от показалеца. Други признаци на нервност липсваха.

Боуър усети как обичайното търпение започва да го напуска.

— Бихте ли я повикали?

— Мария! — повиши глас Сандра.

Бавачката се появи на прага почти веднага, домакинята ѝ подхвърли няколко думи на развален испански. Жената само сви рамене.

— Не знае нищо — преведе Сандра.

— Попитайте я защо не е прибрала колелото в къщата.

Сандра се подчини, бавачката изстреля бърз залп от неразбираеми слова.

— Казва, че синът ми паднал и си ожулил коляното. Тя го взела на ръце и го прибрала в къщата. Той плачел, от коляното му капела кръв... — Ръката на Сандра най-сетне легна в скута. — Вероятно е забравила за колелото...

— Ясно — кимна Боуър и изпусна въздуха от гърдите си. — Обадете ми се, в случай че си спомните още нещо. Номерът ми е на картичката...

— Това ли е всичко?

— Засега да. Извиняваме се за безпокойството, госпожо.

Сандра затръшна вратата зад тях.

— Как си с испанския? — попита Боуър, докато се насочваха към алеята.

— Не бих казал, че го владее добре — отвърна Доналдсън.

— Аз също — въздъхна Боуър. — Но въпреки това съм готов да се закълна, че бавачката не каза и половината от това, което ни предаде госпожа Д'Арси.

— Май си прав — колебливо се съгласи Доналдсън.

Кейт отвори вратата на кабинета на Чарлс.

— Как си?

— Както може да се очаква — отвърна той. Очите му бяха подпухнали като на човек, който е прекарал безсънна нощ. В ръцете му имаше голяма снимка, от онези груповите, които се правят за спомен след завършване. — Знаеш ли, ние с Джеймс и Диксън бяхме съученици...

— Джеймс не беше ли по-възрастен от теб?

— Да, но аз взех две години за една...

Кейт пое снимката от ръцете му и втренчи поглед в лицето на младия Чарлс. Стори ѝ се изненадващо зряло, почти същото като днес, ако не се броят посивелите слепоочия, разбира се.

— Ударът е тежък за всички вас... — промълви тя.

— Телефонът не е спрял — въздъхна той. — Току-що приключих един кратък разговор с президента. Обади се да ми каже колко е благодарен за подкрепата на Джеймс през всичките тези години... — Взе снимката от ръката ѝ и добави: — И президентът беше в нашето училище, но две години по-напред от нас...

Вдигна куфарчето си на писалището и започна да го тъпче с документи.

— Отивам при Абигейл д'Арси, трябва да уточним подробностите по погребението...

Кейт беше чувала, че Абигейл д'Арси е истинската глава на прочутата фамилия и нищо не става без нейното съгласие.

— Как го понесе? — заинтересува се на глас тя.

— Твърдо, макар мъката ѝ да е огромна — отвърна Чарлс. — Цял ден дава заповеди за предстоящото погребение. Винаги съм бил на мнение, че ако някой в тази страна има царствена осанка, това е именно Абигейл... — Веждите му леко се повдигнаха, очите му спряха върху лицето на Кейт. — Убеден съм, че дори от гроба би могла да ръководи собственото си погребение!

Кейт неволно се усмихна, после смени темата:

— А Сандра как е?

— Вдигнала скандал на зълва си и я прогонила от къщата. Двете с Виктория отдавна не се понасят.

— Защо?

Чарлс поклати глава и направи гримаса.

— Не бих казал, че Сандра беше приета с разтворени обятия от фамилията Д'Арси... Особено след като Джеймс се разведе след двадесет години щастлив брак, за да се ожени за бременната красавица... Абигейл е истинска лейди и това ѝ помогна да се държи любезно с новата си снаха, но Виктория... — Той се поколеба. — Е, нека кажем, че тя трудно общува с когото и да било... — Помълча, после добави: — Между другото Франклин отложи излизането си в

пенсия... Поради смъртта на Джеймс и допълнителната работа, която се струпа на гърба ни.

Лицето на Кейт помръкна.

— Няма за какво да се тревожиш — побърза да я успокои той. — Става въпрос за няколко седмици.

Тя бързо се овладя.

— Съжалявам, не би трябвало да ти се оплаквам. Особено когато си изгубил най-близкия си приятел.

Пристъпи към него, прегърна го за секунда, после се обърна и напусна кабинета. В коридора забави крачка, после се спря. Едва вчера нещата изглеждаха блестящо. Перспективите за професионално развитие, личният ѝ живот... А днес всичко е тягостно и някак лишено от блясък. Безнадеждно...

Денят на погребението беше мрачен и тежък. Кейт мразеше погребенията, а това щеше да е по-ужасно от всички. Преди всичко, защото на него щеше да присъства и Ан, съпругата на Чарлс. С течение навремето, оттук-оттам, тя беше научила за трудния характер на Ан. Самият Чарлс не обичаше да говори на тази тема. Каза ѝ само, че двамата имат ярко несъответствие в характерите и той отдавна би я напуснал, но не го е сторил заради децата и уважението си към Франклин. Сега, въпреки че знаеше за намеренията му да се разведе веднага, ако оглави фирмата, Кейт изобщо не се чувстваше по-добре.

Особено след като Франклин отложи оттеглянето си.

Лорин я помоли да отидат на погребението с нейната кола и Кейт охотно прие. Днес имаше нужда от компания.

— Мислех, че ще отидеш с баща си — каза тя, докато Лорин се наместваше на седалката до нея. Беше облечена в проста на вид черна рокля от бутик „Ескада“, която подхождаше великолепно на червената ѝ коса и златиста кожа.

— Появило се е нещо спешно — проточи с южняшкия си акцент Лорин. Кръстоса дългите си крака и закопча предпазния колан. — Уф, направо съм труп! На теб не ти ли се отразява ужасното напрежение в кантората през последните два дни?

— Всички са разстроени от смъртта на Джеймс — отвърна Кейт и се включи в оживеното движение на булевард „Санта Моника“. —

Толкова много неща трябваше да се свършат... — В душата ѝ отново се надигна тревожният въпрос за собственото ѝ бъдеще след тази неочаквана смърт. Тръсна глава и го прогони, стори ѝ се срамно да мисли за себе си сега, докато един добър човек лежи в ковчегата си.

— Не е само смъртта на Джеймс — натъртено отвърна Лорин. — Нещата във фирмата се объркаха и от решението на Франклин да отложи оставката си.

— Но това е временно отлагане — рече Кейт и смени платната на движение. — Само докато се оправят нещата около фамилията Д'Арси.

— Не бъди толкова наивна, Кейт — проточи Лорин. — Нашата компания отдавна е разделена на два враждуващи лагера по въпроса за наследника на Франклин. Знаеш, че това може да бъде Чарлс или Диксън. Смъртта на Джеймс само ще удължи агонията... — Помълча, после подхвърли: — Но стават и някои други неща...

— Какви?

Очите на Лорин внимателно опипаха лицето на Кейт изпод полуспуснатите клепачи.

— Надявах се ти да ми кажеш...

— Страхувам се, че нямам нищо за казване — сви рамене Кейт.

Лорин отново направи пауза.

— След трагедията Диксън и Арнолд са непрекъснато заедно — подхвърли най-сетне тя. — Неизменно в компанията на Тео д'Арси. Нещо става...

— Защо не попиташ Арнолд?

— Защото по-скоро би си прехапал езика, отколкото да ми отговори...

Кейт отбеляза горчивината в гласа на Лорин. Очевидно никак не ѝ харесваше да работи под ръководството на Арнолд Миндъл. Фактът, че Кейт получи поста завеждащ отдел още с постъпването си в „Манинг & Андерсън“, докато Лорин беше обикновена служителка, отдавна се беше превърнал в ябълка на раздора между двете приятелки.

— Във всеки случай няма да съм изненадана, ако работата във фирмата зацikli поради настроенятията, които царят в нея относно заместника на Франклин — добави Лорин.

— Дано да не е така! — разпалено отвърна Кейт. — Вярно е, че Чарлс и Диксън не мелят брашно, но и двамата са загрижени за доброто на „Манинг & Андерсън“.

— Ха-ха! — изсмя се презрително Лорин.

Кейт усети как се стяга.

— Какво означава това? — попита тя.

Лорин се приведе към нея и заговорнически прошепна:

— Чух, че ако Диксън стане президент, ние ще се слеем с една известна нюйоркска кантора, която отдавна мечтае да ни лапне...

Нещо, на което Чарлс е непримирим противник, помисли си Кейт.

— Дано да грешиш — каза на глас тя. — Големите фирми са толкова безлични. Лично аз нямам никакво желание да работя в кантора с още седемстотин юристи.

— Страх те е да не се превърнеш в малка рибка сред водите на голямото езеро, а? — подхвърли Лорин.

Кейт стисна устни, за да не изригне острите думи, които бяха на върха на езика ѝ. Напоследък, особено след като се появи перспективата за избор на нов член на управителния съвет, тя все по-трудно успяваше да разговаря приятелски с Лорин.

За разлика от Лорин, която търсеше престижа на новата длъжност, Кейт искаше участие в управителния съвет на фирмата по съвсем практични причини: най-вече финансовата независимост, която би ѝ осигурил подобен пост. Лорин нямаше нужда да се тревожи за такива тривиални подробности като парите, но положението на Кейт беше съвсем различно. Тя си даваше ясна сметка, че въпреки усилията на Чарлс по набирането на средства, кандидатурата в изборите за законодателна власт положително означава лични финансови разходи, при това значителни. Ето защо трябва на всяка цена да влезе в управителния съвет, да стане съдружник със съответен дял от печалбата на фирмата.

Зави наляво по Родео драйв и се насочи към центъра на Бевърли Хилс. Пред Църквата на Бога-Спасител бяха паркирани множество черни лимузини. Кейт с облекчение въздъхна, когато пред колата се изправи един униформен служител и пое грижата за паркирането.

Полицейски кордон задържаше тълпата зяпачи на отсрещния тротоар. Пред входа на църквата имаше няколко телевизионни екипа.

Мъже в пожарникарски униформи брояха влизащите в храма хора, други внимателно събираха поканите.

Кейт забеляза приятелските поздрави между Лорин и няколко доста известни люде. Завиждаше ѝ, въпреки волята си. Не можеше да разбере защо жена като Лорин се ражда с връзки и влияние, докато други — като самата нея, трябва да се борят със зъби и нокти, за да се доберат до поредното стъпало на обществената стълбица.

Вътрешността на храма, издигнат в испански стил, със сводове и арки, беше запълнена до край. Кейт с благодарност се насочи към местата на последния ред, които нейна колежка от фирмата беше проявила съобразителността да запази. Лорин я последва.

Кейт огледа добре облечените хора около себе си и изпита доволство от факта, че сутринта се отби да вземе от химическото чистене официалното си костюмче от черен креп. Във въздуха се носеше тежкият аромат на белите гардении, розовите гладиоли и туберози, които бяха отрупали ковчега и мястото пред амвона. Раменете ѝ потръпнаха. В църквата беше хладно и тихо, въпреки присъствието на толкова много народ.

— Напомни ми да ти разкажа за един разкошен млад адвокат, с когото се срещам напоследък — прошепна в ухото ѝ Лорин. После, без да чака споменатото напомняне, започна да ѝ описва качества на въпросния мъж.

Екна музиката на органа, Кейт опря пръст в устните си. Очите ѝ се насочиха към скъпия бронзов ковчег, отрупан с цветя. Зад него се виждаха членовете на семейството, облечени в черни дрехи. Дори от последния ред личеше, че семейство Д'Арси страни от младата вдовица Сандра.

Сандра д'Арси седеше неподвижно, малко встрани от останалите. Тя все още не можеше да повярва, че Джеймс е мъртъв. Очите ѝ механично проследиха как инвалидната количка на осемдесетгодишната му майка Абигейл влиза в църквата, тикана от униформен шофьор. Потръпна, като видя скъпото палто от норка със съответната шапка, черния воал и дантелените ръкавици. Абигейл никога не ми прости, че станах съпруга на скъпоценния Джеймс, рече си тя. И дълбоко ме мрази.

После мислите ѝ се насочиха към Джими. Сутринта шофьорът на Абигейл дойде да го вземе, сега детето се намираше в имението на

старата дама, под надзора на специално наета бавачка. Защо не го оставиха при Мария, която Джими познава и обича? Но Абигейл не позволи дори да се говори по този въпрос. Нещата трябва да са такива, каквито ги вижда тя.

Толкоз.

О, господи! Сандра не можеше да се отърве от подозрението, че след смъртта на Джеймс семейството ще направи опит да ѝ отнеме детето завинаги.

Размърда се върху твърдата скамейка, това предизвика кръвнишкия поглед на Виктория д'Арси Мандевил, седнала най-близо до нея. Сандра се почувства самотна в плътното обкръжение на хора, които я ненавиждат. Ех, ако Томи можеше да е тук!

Започна да ѝ прилява от тежкия аромат на цветята, примесен с не по-малко тежкия парфюм на Виктория. Вътрешностите ѝ се преобърнаха и тя неволно отмести поглед от тъжната гледка пред себе си. Църквата продължаваше да се пълни с опечалени. Какво ли е станало с Томи, запита се тя.

Вече втори ден не вдигаше телефона, а тя не смееше да отиде с колата до жилището му. Част от въпросите на полицията я караха да се опасява, че те подозират за връзката им.

Очите ѝ се спряха върху Реймънд Мандевил, съпруга на Виктория. Испита пристъп на отвращение от подпухналото му лице и зачервен, изпъстрен със синкави венички нос. Приведен към жена си, той шепнешком я осведомяваше за важните личности, пристигнали за опелото. Между тях бяха вицепрезидентът на Съединените щати със съпругата си, както и бившата президентска двойка плюс няколко сенатори. От благоговението върху тлъстото му лице човек би останал с впечатлението, че се намира на коронасване, а не на погребение.

А какво става с Тео, запита се тя. Той беше единственият от фамилията Д'Арси, който се отнасяше с нея добре. Но Сандра не го беше виждала от нощта на убийството. Дали му е мъчно за Джеймс, или и той злорадства? Вдигна глава точно навреме, за да го види как се настанява на близката скамейка. Приведен над него, Диксън шепнеше в ухото му. Тези двамата май кроят нещо, озадачено поклати глава Сандра.

Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от Чарлс, който съчувствено я докосна по рамото.

— Как се чувстваш, скъпа?

— Добре — прошепна тя и неволно се запита какво хапче ѝ беше дал докторът сутринта. Устата ѝ съхнеше от него. Не искаше да го вземе, но отстъпи пред настояванията на Виктория. — Кога ще започват?

— Тихо! — изгледа я ледено Виктория. — Ще започнат, когато пристигнат всички поканени! — Гласът ѝ беше остър и изпълнен с неприязън.

— Недей така, Виктория — обади се Чарлс. — И без това не ѝ е леко... — Обърна се към Сандра и добави: — Очакваме губернатора. Скоро всичко ще свърши.

— Благодаря — прошепна Сандра и сведе глава на гърдите си.

Предпочиташе да бъде навсякъде другаде, но не и тук. Ненавиждаше Виктория и нейното високомерие, очевидните ѝ опити да я унижи в присъствието на Чарлс.

От мястото си на последния ред Кейт наблюдаваше как Чарлс утешава вдовицата. После зад амвона се изправи внушителната фигура на достопочтения отец Джон Мартин и в църквата се възцари дълбока тишина. Молитвата за отлетялата душа на Джеймс д'Арси беше тържествена и прочувствена, а когато губернаторът Брандън приключи кратката си прочувствена реч за покойника, в очите на много от присъстващите блестяха сълзи.

Кейт слушаше внимателно, но очите ѝ постоянно се връщаха върху главите на Чарлс и Ан, седнали далеч напред. В един момент, видяла как русата глава на Ан се навежда да прошепне нещо в ухото на Чарлс, тя бе пронизана от ревност, а в душата ѝ се появи желанието да изкрещи: „Не смей! Той е мой!“.

Детективите Боуър и Доналдсън също бяха в задната част на храма. През цялото времетраене на траурната церемония опитните им очи търсеха нещо необичайно сред присъстващите. За момента официалната версия за убийството на Д'Арси все още беше въоръжен грабеж, но Боуър беше достатъчно благоразумен, за да следва единствено нея. Годишите му в полицията бяха повече от осемнадесет, пълни десет от тях бяха изминали в отдел „Убийства“. Той беше човек с изключително развит нюх и доказана обективност — качества, които му помагаша да носи тежкото бреме на полицейската професия, без да се превърне в корумпиран алкохолик.

— Я ми кажи какво мислиш за детското велосипедче, захвърлено точно пред входа на имението? — продължаваше да пита своя партньор той. — Това някак не се връзва с представите за реда в Бел Ер... А и лъжите на госпожа Д'Арси. Фактът, че подмени изцяло обясненията на бавачката красноречиво доказва тревогата ѝ във връзка с това велосипедче. Прибави към всичко и факта, че в съдбовната нощ някакъв неизвестен тип търси богата, отрупана с бижута жертва, която непременно ще спре да отмести велосипедчето от входа на имението...

Не, нещата не са толкова прости, въздъхна в себе си Боуър и очите му отново пробягаха по събралото се множество. Въпреки твърдението на Доналдсън, че повечето въоръжени грабежи стават именно по този начин — чрез проследяване на жертвата. „Добре де — беше възразил той. — След като нападателят не е знаел къде живее Д'Арси, как е възможно да го изпревари, да паркира колата си и да се скрие в храсталаците, сред които открихме неизвестни отпечатащи? Ами изстрелът в тила? От упор, като екзекуция. Кой грабител би постъпил така? Далеч по-вероятно е да имаме работа с наемен убиец или пък с някакъв маниак...“

В цялата работа има нещо гнило, рече си Боуър. Вече беше решил, че трябва да провери всички делови отношения на Д'Арси, включително тези на семейството и приятелите му.

Забравяйки за миг къде се намира, Боуър се извърна към Доналдсън и прошепна:

— Много бих искал да знам защо човек, който притежава богати запаси от „Дом Периньон“, реколта 1986 г., ще отиде да си купи от магазина една бутилка от абсолютно същото вино...

4

Погледът на Кейт пробяга по просторното помещение. Търсеше Лорин, искаше час по-скоро да напусне огромната, подобна на дворец къща на Абигейл д'Арси. От момента, в който се появи тук, Ан Римън не отделяше от нея ясните си сини очи, строги като на монахиня. Следваха я из залата, а дори и тук, на огромната тераса. Прибавен към напрежението в службата и погребението на Джеймс д'Арси, този поглед беше труден за понасяне.

Най-сетне откри Лорин и прошепна в ухото ѝ:

— Искам да се махам оттук.

— Ей сега тръгваме — отвърна равнодушно приятелката ѝ и продължи да разговаря с някакъв мъж.

Кейт гневно ѝ обърна гръб и се насочи към бара. Изведнъж ѝ се прииска да пийне нещо, въпреки че беше едва обяд. Сигурно ще стана добричка и ще започна да съжалявам, помисли си тя, знаейки прекрасно колко сънлива ще я направи дори едно малко питие.

Отпи глътка вино, очите ѝ пробягаха по зелената поляна на имението Д'Арси Оукс, после се завърнаха на внушителната къща в английски стил, издигаща се зад гърба ѝ. Остана малко изненадана от факта, че семейство Д'Арси приема съболезнования тук, в имението на Абигейл. Защо не сториха това в дома на Сандра? Зададе на глас този въпрос, докато двете с Лорин пътуваха към Холмбай Хилс. Лорин беше убедена, че причината се крие в неприязненото отношение на семейството към Сандра. После се зае да разказва всичко, което ѝ беше известно за най-стария член на фамилията Д'Арси.

Абигейл била прикована към инвалидната количка след нещастно падане по стълбите. Преди смъртта на съпруга ѝ Уилям, от която бяха изминали почти десет години, тя била известна с разкошните приеми, на които присъствали държавни глави и промишлени магнати от цял свят. За цвят към тях Абигейл неизменно включвала букет от известни музиканти, художници и писатели, понякога канела и нашумели актьори.

Когато Кейт влезе в разкошно мебелираната с английски антики дневна, вниманието ѝ моментално беше привлечено от безценните платна по стените. Художествената колекция на семейство Д'Арси се славеше като една от най-богатите и най-ценните в света. Носеха се слухове, че Абигейл я завещала на нюйоркския музей „Метрополитен“. Картините действително бяха прекрасни и Кейт с нежелание откъсна поглед от тях. Трябваше да се представи на членовете на фамилията и да поднесе своите съболезнования.

До инвалидната количка на Абигейл, върху малко, но изящно канапе седяха Тео и сестра му Виктория. Тримата бяха заели такава позиция, която даваше възможност на гостите да кажат по няколко думи, а след това да се оттеглят нататък. Сандра отсъстваше, за голяма изненада на Кейт.

Вдигна чашата си и бавно се насочи към къщата. Семейството не беше помръднало. Красивото и изненадващо гладко за възрастта си лице на Абигейл беше тържествено-спокойно, обградено от безупречни сиви къдрици. Кейт веднага разбра защо Чарлс я наричаше царствена. Поведението ѝ беше аристократично и изпълнено с достойнство, траурната черна рокля — проста, но подчертано елегантна. На ушите и шията ѝ проблясваха прочутите брилянти на семейство Д'Арси. Кейт остана с чувството, че пронизително черните очи на тази жена не пропускат нищо.

До Абигейл седеше Виктория. Тя имаше черните очи и бледата кожа на майка си, която сякаш беше опъната като пергамент върху високите скули. Беше прекалено слаба, дори болезнено слаба, за да бъде наречена красива. В поведението ѝ личеше повече високомерие, отколкото благородство.

Тео, настанен от другата страна на майка си, беше най-интересният за Кейт член на прочутата фамилия. Днес изразителното му лице беше истински калейдоскоп от емоции. На погребението се разплака, но тук, в компанията на майка си и сестра си, изглеждаше като парцалена кукла, на чието лице беше замръзнало скръбно изражение. Дългата медноруса коса и всекидневното облекло влизаха в ярък контраст с официалната тържественост на този дом и неговата собственица.

Кейт отмести очи от тройката и потърси с поглед Сандра, която очевидно не можеше да си намери място в залата. Красивото ѝ лице се

беше превърнало в каменна маска. По принцип Кейт не изпитваше особен респект към хора, които не са спечелили с труд своите притежания, още по-малко пък към тези, които сключват брак по сметка. Въпреки това, наблюдавайки безуспешните опити на младата жена да се приобщи към отделни групи гости, тя изпита нещо като симпатия. Черното костюмче не стоеше добре на стройната ѝ фигура, беше някак прекалено тясно за напъпилото ѝ младо тяло. Вероятно това чувство се дължеше на факта, че самата Кейт прекрасно знаеше какво е да се чувстваш аутсайдер.

Бащата на Кейт беше напуснал майка ѝ, когато момиченцето едва беше навършило пет. След това Кейт го беше виждала случайно и много рядко. Беше на осем, когато Джон Александър внезапно почина — събитие, което нанесе дълбока рана в душата ѝ. Карол Александър се омъжи повторно и роди още две деца. Вторият баща на Кейт работеше много, но парите едва стигаха за наема. Семейството често се изнасяше посред нощ, за да избяга от лихвите, които им начисляваха хазяите. Когато навърши шестнадесет, Кейт вече беше живяла на петнадесет различни места и беше учила в още толкова различни училища.

На всичкото отгоре отношенията с втория ѝ баща бяха ужасни. Той не беше доволен от нея, независимо от старанието ѝ. Не харесваше дрехите ѝ, не одобряваше приятелите ѝ. Особено рязко се противопоставяше на намеренията ѝ да постъпи в колеж и да учи право. „Колежът е глупост, още повече за едно момиче“, твърдеше той.

Лишена от избор, Кейт напусна дома си в деня, в който завърши гимназия. Беше на седемнадесет, животът ѝ се струваше направо черен. Шест месеца спа на пода в спалнята на една приятелка, а през деня работеше каквото ѝ попадне, за да събере сумата, която ѝ искаха като депозит за наем на едно малко жилище. А когато най-сетне се сдоби с дом, бързо беше принудена да приеме още три съквартирантки, тъй като парите за наема не стигаха. От това време ѝ остана мрачният спомен за постоянно недоспиване и пълна липса на уединение.

Погледът ѝ попадна на Чарлс, който оживено разговаряше с вицепрезидента на Съединените щати. Той също не беше роден сред тълпата на богоизбраните. През всичките години след завършване на юридическия факултет се беше борил да получи достъп до този свят,

но това едва ли би станало факт без помощта на Джеймс д'Арси и Диксън Манинг — двама от най-близките му приятели и типични представители на споменатия свят на пари и вековно благополучие. Оттогава беше изтекла много вода, Чарлс отдавна се чувстваше свой в него. Но Кейт знаеше, че той никога няма да забрави чувството за отчуждение, което го беше съпътствало в живота.

Тръгна да търси Лорин и мина край няколко високи мъже с къси прически, които бяха пръснати небрежно сред гостите, но очите им не пропусаха нищо. Вероятно са от Сикрет сървис и охраняват вицепрезидента, помисли си тя. Засече червената грива на Лорин, позлатена от лъчите на следобедното слънце.

— Тръгвам си — прошепна ѝ Кейт. — Ако искаш да останеш, ще трябва да използваш колата на някой от гостите.

— Чакай ме навън, ще дойда след няколко минути — отвърна Лорин и махна с ръка.

Така господарите отпращат прислугата си, помисли Кейт.

Прекрасно, ще се оправи и сама, тръсна глава тя и решително се насочи към облицованото с мрамор фоайе, което беше по-голямо от дневната ѝ.

Внезапно до нея изникна Чарлс.

— Тръгваш ли си?

— Да — отвърна тя с неприятно чувство в стомаха. С всяка фибра на тялото си усещаше присъствието на Ан, която положително ги държеше на фокус отнякъде.

— Вероятно днес няма да се връщам в офиса — подхвърли той. — Ще провериш ли дали Нанси не се е оплела в текущите проблеми?

— Разбира се.

На устните му се появи усмивка, разкриваща ред бели и равни зъби.

— Запозна ли се с вицепрезидента?

— Не.

— Ела — рече той, постави ръка на рамото ѝ и я насочи към близката групичка гости. — Господин вицепрезидент, искам да ви представя Кейт Александър, асоцииран сътрудник в нашата фирма и, надяваме се, бъдещ губернатор на Калифорния.

Вицепрезидентът сграбчи ръката ѝ, очите му хищно пробягаха по стройната ѝ фигура, в погледа му имаше нещо безсрамно и

разсъбличащо. Значи са верни слуховете, че е непоправим женкар, помисли си Кейт.

— Много се радвам да ви видя — възкликна вицепрезидентът с широка усмивка на уста.

— За мен е чест, господин вицепрезидент — отвърна Кейт, опитвайки се да прикрие неприятното чувство, което я обзе. Тази част от политиката понасяше най-трудно.

— Това е Лоурънс Васерщайн, председател на Националния демократически комитет — обяви Чарлс и махна с ръка към нисък широкоплещест мъж с бели коси, който стоеше до вицепрезидента и мълчаливо я наблюдаваше.

— Здравейте, господин Васерщайн — рече Кейт и стисна протегнатата му ръка.

Чарлс беше окачествил този човек като подвижен калкулатор. Приличаше по-скоро на университетски преподавател, отколкото на хладен математик, на когото са поверени партийните фондове.

— Когато Кейт стане областен прокурор и докаже способността си да привлича гласоподавателите, ние несъмнено ще потърсим подкрепата на Националния комитет — подхвърли с усмивка на уста Чарлс.

— Оная вечер Джеймс ми спомена за вас — започна Васерщайн, после се усети и малко сковано добави: — Той ви ценеше високо, госпожице Александър...

Кейт само се усмихна. След смъртта на Джеймс бъдещето ѝ беше под въпрос. Двамата с Чарлс се надяваха, че именно връзките на Джеймс ще осигурят подкрепата на кандидатурата ѝ от страна на щатски и федерални политици. Но сега, без него, тя съвсем не беше сигурна, че фигури като губернатора Брандън и този Васерщайн ще застанат зад нея.

Очевидно избрала момента, до тях изведнъж цъфна Лорин. Тя топло поздравя Васерщайн и очаквателно погледна към Чарлс. Той нямаше какво да направи и беше принуден да я представи на вицепрезидента.

Заслушана в гальовния ѝ глас, който незабавно започна да сипе комплименти, Кейт изпита желание да се усмихне, за пръв път през този мрачен ден. Браво, момичето ми, рече си тя. След няколко

любезни фрази вицепрезидентът се извини, дръпна Васерщайн след себе си и се оттегли.

— Ей сега се връщам — изгука Лорин и отправи една сладка усмивка към намусения Чарлс. — Природата иска своето.

— Тая не си поплюва — кисело промърмори Чарлс, изчакал отдалечаването на Лорин.

Кейт само кимна с глава.

— Ето те и теб, скъпи — пропя Ан Римън, пристъпила неусетно зад тях. Гласът ѝ беше мек и любезен, но очите ѝ хладно се забиха в лицето на Кейт.

— Ан, нали се познаваш с Кейт Александър? — любезно подхвърли Чарлс.

— Разбира се, скъпи. Как сте? — Устните на Ан се извиха във фалшива усмивка.

— Много добре, госпожо Римън — отвърна Кейт. — Благодаря. — Не пропусна да отбележи, че Ан Римън опасно присви очи при звука на гласа ѝ.

— О, наричайте ме Ан... Това „госпожо Римън“ звучи прекалено... как да кажа... — остави изречението си недовършено и демонстративно хвана Чарлс подръка. В очите ѝ блесна изкуствен възторг. — Ти как би се изразил, скъпи?

— Ами... — Той се замисли за миг, после рече: — Прекалено като „жената на шефа“...

Кейт усети смущението му, но нямаше време да го анализира, тъй като към тях отново се приближи Лоурънс Васерщайн.

— Извинете, но ще трябва да ви откъсна Чарлс за няколко минути...

От изражението на Чарлс Кейт разбра, че никак не му е приятно да я оставя сама в компанията на жена си.

— Цял живот ме представят или като дъщерята на старши съдружника, или като сестрата на Диксън — въздъхна Ан, изчакала отдалечаването на мъжете. — После се омъжих за Чарлс и татко го направи съдружник във фирмата. По тази причина вече ме представят като съпругата на съдружника... — От устата ѝ се откъсна звънлив смях, ръката ѝ неволно се надигна да притисне гърдите. — Май това е единствената ми награда да бъда съпруга на толкова важна личност...

Кейт отвърна с любезна усмивка, но стомахът ѝ нервно се сви. Обикновено имаше отговор на всичко, но в компанията на тази жена остроумието ѝ сякаш се стопи. Ан Римън несъмнено беше хубава. Годишите ѝ бяха някъде около четиридесетте, чертите на лицето ѝ бяха фини и изтънчени. Гримът ѝ беше безупречен, прибраната назад руса коса подчертаваше съвършения овал на лицето ѝ. Дребната, но все още стройна и красива фигура, беше облечена в безупречно скроен тъмносин костюм.

— А вие, Кейт? — попита с лека въздишка тя. — Не сте ли съпруга на някого?

— Бях — отвърна Кейт и усети как страните ѝ поруменяват. — Но бракът ми трая съвсем кратко време...

— Срамно е когато нещата приключват с развод, нали? — Острият тон на Ан влезе в ярък контраст с невинната усмивка на лицето ѝ.

— В моя случай не беше така — поклати глава Кейт. — Беше просто грешка.

— Често ли допускате подобни грешки? — попита Ан, а в очите ѝ проблесна опасно огънче.

— Старая се да не ги допускам — въздъхна Кейт.

От поведението на Ан явно личеше, че подозира за връзката ѝ с Чарлс.

— Здравейте, госпожо Римън — пропя Лорин, внезапно изправила се до тях. — Готова съм да тръгваме, Кейт...

Кейт изпита огромно облекчение. От предишната неприязън към Лорин не остана нищо. Побърза да се извини и двете се насочиха към изхода.

— Никога не съм присъствала на по-студено и бездушно събиране — въздъхна тя, докато чакаха да им докарат колата.

— А аз съм — отвърна Лорин. — Но днес нямаше как да е другояче... Всички са объркани от неочакваната смърт на Джеймс... — Наведе се към Кейт и понижи глас: — Някои хора са на мнение, че става въпрос за предумишлено убийство, а не за обикновен грабеж...

— Значи трябва да има и заподозрени — механично отвърна Кейт, сигурна, че няма да получи отговор.

— Първият е брат му Тео — тръсна глава Лорин. — Той мразеше Джеймс, особено след като беше отрязан от ръководството на

фондацията Д'Арси... — В зеленикавите ѝ очи се появиха странни пламъчета. — Вторият е онази евтина никаквица, която изнуди Джеймс да се ожени за нея... Нима човек може да се довери на подобна кучка? Краката ѝ вече са разтворени за следващия богат съпруг... Никога няма да разбере защо Джеймс *изобщо* е пожелал да се ожени за нея!

— Имат дете...

— Че какво от това? Нима е бил длъжен да се жени за нея?

— Може би е искал синът му да носи законно фамилията Д'Арси. Да не говорим, че за всяко дете е по-добре да расте с родителите си...

— О, моля те, пощади ме! — простена Лорин и направи гримаса. Кейт неволно се усмихна.

Портиерът докара колата, Кейт седна зад волана и отвори дясната врата на Лорин.

— Хайде обратно в солните рудници! — мрачно промърмори червенокосата.

Чарлс се разтревожи не на шега. Беше убеден, че Ан е казала нещо неприятно на Кейт и това е принудило момичето да се оттегли. Успя да изпрати жена си у дома сама, оправдавайки се със заетост във връзка със завещанието на Джеймс.

Напусна почти веднага след нея. Колата се понесе по плавните завои на Холмбай Хилс, а той нетърпеливо набра номера на Кейт по мобифона си. В купето се разнесе остър звън.

— Ало — обади се приглушеният глас на Кейт.

— Здравей, аз съм.

— Чарлс! — изненадано възкликна тя. — Не очаквах да те чуя тази вечер.

— Да, вече е късно. В леглото ли си?

— Още не.

— Това беше един от най-тежките дни в живота ми — въздъхна той.

— Нямаше как да е по-лек...

В гласа ѝ се долови загриженост.

— Мога ли да намина?

— Разбира се. Къде си?

— Тъкмо излизам на „Сънсет“. След четвърт час съм при теб...

— Чакам те.

Диксън се движеше на безопасно разстояние зад Чарлс. Не искаше зет му да забележи светлината на фаровете. Случайно дочу обясненията му пред Ан, според които ще бъде зает със завещанието на Джеймс. Веднага го обзе подозрение, което се превърна в убеждение, след като Чарлс поръча да му докарат колата едва пет минути след оттеглянето на Ан.

Къде ли е тръгнал? Когато колата на Чарлс стигна булевард „Сънсет“ и вместо наляво, към дома, зави в обратна посока, Диксън вече беше сигурен. Зет му крои нещо...

Много би искал да бъде сам, без компанията на съпругата си Алейна. Искаше да проследи Чарлс, но знаеше, че Алейна ще го затрупа с въпроси. Ако той тип е намислил нещо тайно, най-добре ще бъде да го проследи сам. Човек никога не знае кога ще има нужда от подобна информация. Излишно е да се рискува, особено когато става въпрос за бъбрица като Алейна.

Кейт остави слушалката и се намръщи. Седеше на белия си диван с удобни възглавници, навсякъде около нея бяха пръснати папки и листове хартия. На масичката за кафе лежах разтворени дебели сборници със закони и нормативни документи. След два дни ѝ предстоеше тежко дело и тя имаше нужда от спокойствието на дома, за да изчете многобройните документи.

Изправи се и хвърли поглед към стенното огледало. Господи, на какво приличам, възмути се тя и критично огледа стройната си фигура, висока метър и седемдесет и пет и тежка точно 59 килограма, навлечена с любимия ѝ торбест анцуг, който предпочиташе да носи у дома. Чарлс всеки момент ще бъде тук, трябва да се пооправя, рече си тя. Той имаше качеството да изглежда елегантен при всякакви обстоятелства, дори след изтощителна 3-часова партия тенис.

Смъкна анцуга, облече тесен панталон и пуловер. Среса набързо късата си черна коса, позволявайки на няколко къдрици да увиснат

игриво на челото. После добави малко туш върху гъстите си черни мигли, погледна се в огледалото и доволно кимна с глава. Толкова, няма смисъл да прекалява. Спомни си нещо, което отдавна се канеше да поправи — напоследък не се занимаваше достатъчно с физически упражнения, все по-трудно ѝ беше сутрин да става и да тича по плажа.

Започна да събира пръснатите документи. Господи, колко работа имам! Защо не отказах това заплетено дело? Знаеше защо. Никога не ѝ беше лесно да отказва. Въздъхна и натика документите в дипломатическото си куфарче.

Пооправи стаята и се огледа. Винаги беше мечтала да има собствен дом, но през четирите години като прокурор дори не можеше да си помисли за подобно нещо. Държавните служители получават ниски заплати, особено когато се сравнят с частния сектор. Заплатата ѝ в „Манинг & Андерсън“ беше три пъти по-висока, в сравнение с тази в прокуратурата. От постъпването си насам редовно получаваше и повишения. Бяха ѝ необходими три години, за да купи тази неголяма, но раздвижена къща, намираща се почти на плажа на Санта Моника. Това беше първият ѝ собствен дом и тя го обожаваше. Дълго и с нескрито удоволствие избира мебелите. Повечето бяха модерни, но тук-там успя да вмъкне малко антики и персийски килими, които придаваха на обзавеждането особена топлота. Звънецът на входната врата я изтръгна от спомените.

— Просто взе колата и напусна къщата на Абигейл, а? — попита тя, докато затваряше след Чарлс.

— Точно така — въздъхна той. — Дори мисля, че се забавих...

Забелязала уморения му вид, Кейт загрижено попита:

— Какво стана?

— Първо ми налей едно питие...

Тя отвори предната част на старинна броня, превърната в барче, извади бутилка уиски и сипа два пръста в една чаша. Той отпи едра глътка, отпусна се на дивана и облегна широкия си гръб на възглавниците.

— Ела тук — рече и потупа мястото до себе си.

Кейт седна с подвити крака.

— Нямаш представа какъв идиот е моят зет!

— Какво пак е прегрешил горкичкият Диксън? — усмихна се Кейт.

— Прояви нахалството да пита губернатора дали Джеймс не му е говорил за завещанието си! Можеш ли да си го представиш? — Тръсна глава и продължи, без да чака отговор: — Откъде това дебелоочие, да го вземат мътните? Едва днес погребяхме приятеля си!

Кейт отбеляза необичайната му възбуда.

— Преди всичко трябва да бъдем сигурни, че смъртта на Джеймс няма да навреди на компанията „Д’Арси“ и на фондацията. А проклетото завещание може да почака!

— Във вестника пише, че продажбите на „Д’Арси“ спадат — подхвърли загрижено Кейт.

— Как няма да спадат с тези слухове за предумишлено убийство! — въздъхна Чарлс. Вдигна чашата до устата си, после я остави на масичката и взе ръката на Кейт. — Какво си говорихте с Ан, докато бяхте сами?

— Нищо особено — сви рамене тя. — Безсмислени любезности...

— Видях как поруменя. — Взе лицето ѝ между дланите си той. — Тя те е притеснила.

— Ами... — Кейт предпочете да замълчи.

— Кучка е — довърши вместо нея той. — Това искаше да кажеш, нали? Моля те, Кейт, разкажи какво си говорихте...

— Каза, че не е хубаво, че не съм омъжена...

— О, господи! — изстена Чарлс. — Трябва да се извиня вместо нея. Понякога тази жена наистина има змийски език!

— Не е лесна — кимна Кейт. — Но ти не се притеснявай, справих се добре.

— Дано — усмихна се той и край очите му се образува мрежа от ситни бръчици. — Нямах представа колко ми е трудно да съжителствам напоследък с нея...

— Тя знае за нас — каза Кейт. Без следа от колебание, с дълбоко вътрешно убеждение.

— Не — поклати глава той. — Ако знаеше, щеше да ни причини големи неприятности.

— Интуицията ми казва, че знае — упорито повтори Кейт.

— Хайде да не говорим повече за нея — въздъхна Чарлс. — Единственото, за което мечтая в момента, е да зароя лице в меките ти

гърди и да забравя този кошмар! — Придърпа я към себе си и потърси устните ѝ.

Целувката им беше дълга и страстна. Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ. Усетила желанието му да бъде глезен, Кейт нежно го погали по врата.

— Ела в другата стая, там ще се отпуснеш — прошепна тя.

Хвана ръката му и го поведе към спалнята си. Отвори гардероба и извади дебелия халат, който пазеше специално за него. Той го сграбчи и изчезна в банята, след малко зад вратата се чу струята на душа. Излезе няколко минути по-късно, гъстата му черна коса блестеше.

Облякла тънък пенъоар от бежова коприна, Кейт го погледна. Усети желанието в очите му и ѝ стана добре. Чарлс я придърпа в леглото и зарови глава в гърдите ѝ, пулсът ѝ се ускори. Устните им се сляха в пламенна целувка.

— Толкова много искам да съм с теб! — дрезгаво прошепна той.

В отговор Кейт позволи на езика си да предприеме бавно и сладостно пътешествие надолу по тялото му. Отмина изпъкналия гръден кош, плъзна се към подчертано тънкия му кръст и продължи надолу. Усети ерекцията му през хавлията, развърза коланчето и го погали.

Той изстена, отдръпна се назад и заби продължителен поглед в очите ѝ. Върхът на пръста му докосна бузата ѝ, после се плъзна по клепачите, веждите, издължения нос и щедрата уста.

— Колко си хубава!

Дръпна я върху себе си, притегли главата ѝ и отново я целуна. Ръцете му разтвориха полите на пенъоара и потърсиха гърдите ѝ. Кейт усети как зърната ѝ се втвърдяват, заля я топлата вълна на насладата. После отмести глава и прошепна:

— Легни...

Той се отпусна върху възглавниците. Устните и езикът ѝ се плъзнаха по корема му, пръстите ѝ се вкопчиха в гъстата растителност на гърдите му. Придвижи се надолу, усети как тялото му потръпва и се отпуска.

Обичаше силно загорялото му тяло, широките рамене и масивни гръбни мускули. Върхът на езика ѝ се плъзна по вътрешната част на

бедрото му, стигна границата между загорялата и бялата кожа, продължи нататък...

Страстта му я възпламеняваше.

— О, моля те!... — простена той и направи опит да се изправи. Но тя го бутна назад, езикът ѝ бавно се плъзна по повърхността на възбудения му член. Цялото му тяло пулсираше в такт с движенията на главата ѝ. Дъхът ѝ се учести. Целуна го лекичко, после с целия си плам. Горещата влага на устата ѝ се склочи около него. Ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ, цялото му тяло се разтърси от вълните на насладата. От устата му излетяха няколко последователни стона, но тя не го пусна нито за миг.

— О, господи! — извика дрезгаво той, притиснал главата ѝ към слабините си.

Именно такъв го обичаше Кейт: уязвим и незащитен, безсилен да спре вълните на оргазма си, принуден да се остави в ръцете ѝ... Възбудена от интензивността на облекчението му, Кейт лекичко го погали, устните ѝ покриха с целувки долната част на корема му.

След няколко минути конвулсиите на тялото му замряха.

Тя стана и разтвори капациите на прозореца. Небето беше покрито с искрящи звезди, сред тях величествено плуваше лунният диск. Океанът потръпваше като черно стъкло.

— Невероятно — едва чуто прошепна той.

Кейт се усмихна, пусна тиха музика от стереоуредбата, запали огън в камината и отиде да му налее ново питие. Върна се в леглото, подаде му чашата и се заслуша в музиката.

Той ѝ предложи глътка, но тя отказа с поклащане на глава. Чашата звънна на нощната масичка, ръката му я притегли, устните му потърсиха нейните, после изследваха шията и гърдите ѝ и се плъзнаха надолу. Отметнала глава, тя се остави на приятното чувство, което я обземаше от докосването на влажното му тяло.

Той свали пенъоара от раменете ѝ, тялото ѝ неволно потръпна. Ръцете му побързаха да я стоплят в прегръдката си, устните му се плъзнаха по зърната ѝ, брадата му леко подраска кожата на гърдите ѝ. Възбудата разтърси тялото ѝ с огромна сила. Устните ѝ потърсиха неговите, дългите ѝ бедра се увиха около кръста му, членът му потъна дълбоко в пламналата ѝ женственост.

— Обичам те! — простена тя, докато влизаше във влудяващия ритъм на силното му тяло, а краката ѝ се вдигнаха на раменете му.

— Аз те обичам, Кейт! — глухо прошепна той, притиснал уста в трапчинката на гърлото ѝ.

Телата им се сляха в един безкраен ритъм, Кейт постепенно изгуби представа за време и пространство. Имаше чувството, че се изкачва по стръмна пътека заедно с него, там — към пълното им сливане. Последен, задъхан тласък... От устата на Кейт излетя сподавен вик, заля я горещата вълна на освобождението.

Дълго време лежаха неподвижно. Тя първа отвори очи, ръцете ѝ го стиснаха в здрава прегръдка. Той протегна ръка, отмести няколко кичурчета коса от челото ѝ и тихо промълви:

— Не мога да чакам повече! Искам да бъда с теб... Завинаги!

На другата сутрин Кейт напълни чашата си с кафе, включи телевизора и потърси любимия си новинарски канал.

„Вчера беше погребан местният магнат, собственик на империя от недвижими имоти Джеймс д'Арси, застрелян преди няколко дни на входа на имението си в Бел Ер. Това беше най-внушителната траурна церемония в Лос Анджелис през последните години, на която присъстваха стотици известни личности. Губернаторът Брандън поднесе лично своите съболезнования на близките на Д'Арси от амвона на Църквата на Бога-Спасител в Бевърли Хилс...“

Присвила очи, Кейт гледаше филмовия материал, опитвайки се да зърне себе си или някой познат. В едър план показаха вицепрезидента и няколко от известните личности на щата.

„Разследването се провежда в няколко посоки, съществува вероятност да отпадне първоначалната версия за убийство с цел грабеж. Ще ви държим в течение на всичко, което стигне до нас...“

Кейт натисна бутона на дистанционното управление и екранът угасна. Беше време да тръгва за работа.

Лорин се втурна в кабинета си и затръшна вратата. Току-що научи от един колега, че Чарлс действа активно за осигуряване на подкрепа за предизборната кампания на Кейт. Беше бясна, главно защото самата Кейт не беше обелила нито дума за намерението си да се кандидатира. Същевременно сърцето ѝ се свиваше от страх. Даваше си сметка, че кандидатурата на Кейт в изборите за законодателна власт лесно ще ѝ донесе допълнителен авторитет пред ръководството на фирмата и на практика почти ѝ осигурява място в управителния съвет. Лорин прекрасно знаеше какви механизми се раздвижват в подобни случаи: политическият пост предполага, че съответният старши партньор ще осигурява нови и нови клиенти на юридическа фирма като „Манинг & Андерсън“.

„Това не е честно, въздъхна тя. Аз дойдох тук преди нея! Мястото в управителния съвет ми принадлежи по право! Как да попреча на Кейт да завладява все по-големи части от територията, която съм си осигурила с толкова труд?“ Умът ѝ напрегнато работеше, пръстите ѝ несъзнателно си играеха с някаква писалка. В крайна сметка стигна до решението, че има добри шансове за контраатака. Извъртя се заедно със стола си към прозореца и вдигна слушалката.

— Канцеларията на областния прокурор — обади се официален глас отсреща.

— Мадлин Гулд, ако обичате.

Даваше си сметка, че приятелката им от юридическия факултет ще прояви интерес към това, което възнамеряваше да ѝ каже.

В слушалката се разнесе остър звън, после прозвуча ясен женски глас:

— Мадлин Гулд слуша.

— Здравсти, Мадлин, обажда се Лорин.

— Дойде ли време за редовната ни месечна вечеря? — засмя се Мадлин.

— Това си е грижа на Рейчъл — отвърна с усмивка Лорин. — Обаждам се да ти съобщя някои новини, които едва ли ще бъдат обсъдени по време на вечерята...

— Казвай!

— Първо ми обещавай да запазиш източника си в тайна — проточи Лорин.

— Няма проблеми.

— Нашата приятелка Кейт възнамерява да се кандидатира за областен прокурор — рече с понижен глас Лорин.

Отсреща настъпи кратка пауза, после Мадлин въздъхна:

— По дяволите! Ако Кейт иска този пост, моите шансове стават нула!

Лорин прекрасно съзнаваше силата на удара и побърза да се възползва от положението.

— Ти да не си по-глупава от нея? — топло рече тя. — Кейт стана първенец на випуска, но разликата между нея и теб беше нищожна!

— Не в това е работата — отвърна загрижено Мадлин. — Кейт също беше прокурор...

— За някакви си четири години... Докато ти си заместник областен прокурор цели седем!

— Но тя има подкрепата на голяма и авторитетна юридическа фирма — отново въздъхна Мадлин. — Част от съдружниците на „Манинг & Андерсън“ имат наистина силни политически връзки. Лесно биха могли да осигурят на Кейт подкрепата на всички главни функционери на Демократическата партия. А това е пряко свързано с парите. Аз не бих могла да се състезавам с нея...

Ето го времето да изиграя коза си, помисли Лорин. Дано Мадлин оцени шанса, който ѝ се предлага.

— Бих могла да направя нещичко за изравняване на вашите шансове — внимателно подхвърли тя, помълча многозначително секунда-две, после добави: — Ще поговоря с татко и ще видим какво може да се направи...

— Каква помощ имаш предвид? — попита Мадлин.

— Предимно финансова. Плюс няколко авторитетни имена, които ще принудят Кейт да се оттегли... Ще се заема с този въпрос, но нито дума пред нея, чуваш ли?

— Окей.

— Е, хубаво. Сега трябва да тръгвам. Ще се видим утре. — Лорин остави слушалката и започна да си играе с преспапието на бюрото. Ще трябва да убеди баща си, че подкрепата за Мадлин ще бъде изгодна за него. Това няма да е бог знае колко трудно, тъй като бизнесът му в Калифорния е голям и щатската политика винаги е привличала вниманието му. Политиката е приятна игра, въздъхна доволно тя, усетила как самочувствието ѝ се завръща. С лека изненада установи, че се готви да направи точно това, което преди години беше направил баща ѝ.

Реши да му звънне и да разбере докъде е стигнал въпросът с членството ѝ в управителния съвет.

— Татко, говори ли с Франклин по моя въпрос? — стисна слушалката тя.

— За бога, скъпа! — изрази протеста си той. — Джеймс д'Арси беше погребан едва вчера! Не е удобно...

— Вече три дни, откакто умря, татко!

— Моята малка нетърпеливка — изръмжа доброжелателно тексаският магнат. — Имай ми доверие, скъпа. Аз най-добре зная как и

кога да повдигна този въпрос. Я кажи как мина погребението...

— Отлично — отвърна намусено тя. Не можеше да понася самочувствието на баща си, който винаги действаше така, сякаш единствен на света знае какво прави. Защо трябва да е толкова труден? Защо не разбира, че мястото на старши партньор във фирмата е от жизнено значение за нея?

— Кои присъстваха?

— Всички, включително вицепрезидентът. Питаха за теб и аз бях принудена да измислям причини за отсъствието ти.

— Благодаря ти, скъпа. Чувствах се ужасно, но нямаше начин да дойда... — Замълча, прочисти гърлото си и попита: — Да си чула нещо за причините, които са накарали Франклин да отложи своето оттегляне?

— Кейт твърди, че е временно, само за няколко седмици.

— А откъде знае това малката ти приятелка?

— От Чарлс Римън. Той е главен юрист на компанията на Д'Арси, а също и на фондацията. Тъкмо тук се крие част от проблема. Чарлс твърди, че главна причина за отлагането е допълнителната работа, която се е струпала върху фирмата след смъртта на Джеймс.

— Хм... Питам се дали това не означава, че Франклин ще предпочете да даде мястото на зет си, вместо на родния си син... Какво друго си чула?

— Повечето юристи във фирмата са убедени, че битката ще бъде между Чарлс и Диксън. Всичко ще се реши от гласа на Франклин...

Майлс Кънингам замълча. А когато проговори, в гласа му се долови презрение.

— Франклин се държи като страхливец. Един мъж винаги трябва да бъде на страната на сина си. Слушай сега какво мисля да сторя, захарче... След ден-два ще долетя при теб и ще уредя нещата на място.

— Благодаря, татко. Ти винаги си на моя страна. О, и още нещо...

— Да?

— Ще ми трябва помощта ти и в едно друго отношение. Ще ти обясня като се видим... — Една червеникава къдрица започна да се увива около пръста на Лорин.

— За какво става въпрос, скъпа?

— Искам да подкрепиш кандидатурата на една моя приятелка в предстоящите избори за областен прокурор.

— Откога започна да проявяваш интерес към политиката? — усмихна се Майлс Кънингам.

— От деня, в който Кейт реши да издигне кандидатурата си.

Детектив Боуър натисна звънеца на елегантната резиденция, намираща се малко встрани от имението на Д'Арси в Бел Ер. Вратата отвори прислужница в ослепително бяла униформа.

— Господин Уинтър ме очаква — рече Боуър и показа значката си.

— Оттук, моля — каза момичето и го въведе в сумрачен кабинет, обзаведен с канапе и фотьойли от тъмнозелена кожа. Господин Уинтър седеше в удобно кресло до прозореца с матирани стъкла и четеше книга.

— Радвам се, че приехте да се срещнете с мен у дома, детектив — вдигна глава той при влизането на Боуър. — Страхувам се, че събитията отпреди няколко дни доста ме поразтърсиха и едно посещение в полицейския участък едва ли щеше да ми се отрази благотворно.

— Сигурно — сви рамене Боуър, после си напомни да се държи по-любезно и смекчи тона си: — Да откриете трупа на съседа си по време на разходка, вероятно ви е разтърсило здравата.

— Така е — кимна Уинтър. — Бях излязъл да разходя кучето и изведнъж... Мисля, че вече споделих всичко, което си спомням.

— Може би е така — отвърна Боуър и спря поглед на слабото и невзрачно тяло на домакина. Преди да се пенсионира, този човек е бил изпълнителен директор на голяма международна компания. Оттеглил се, по собствените му думи, поради проблеми със сърцето. — Но често става така, че хората си спомнят някои подробности значително по-късно... Бих искал просто да чуя разказа ви още веднъж.

— Добре — кимна Уинтър и посочи един от зелените фотьойли срещу Боуър.

Детективът седна и с неудоволствие отбеляза, че панталонът му е станал още по-тесен. От утре минавам на диета, закани се той.

— Да започнем с колата. Сигурен ли сте, че беше бяла, а не бежова или, да речем, сива?

— Видях я под светлината на лампата и съм сигурен, че изглеждаше бяла — отвърна Уинтър. — Дадох ви част от номера ѝ, вероятно сте успели да я откриете...

— Още не — поклати глава Боуър. — Хората си въобразяват, че е лесно, но на практика пътната полиция изпитва доста трудности да открие кола по част от регистрационния ѝ номер. Понякога това отнема седмици и месеци. Все още ли твърдите, че въпросният автомобил е „Мустанг“ последен модел? В Лос Анджелис има няколко хиляди бели коли от тази марка...

— Така ли? — изненада се господин Уинтър. — Това е лошо.

— Не чак толкова — успокои го Боуър. — Все някога ще я открием. — Коланът го стягаше, имаше чувството, че ще го пререже на две. — Сигурен ли сте, че човекът зад волана е бил бял?

— Да.

— И в колата нямаше други пътници, така ли?

— Точно така.

Боуър прелисти бележника си.

— Казали сте, че веднага след като сте открил трупа край колата, сте хукнал нагоре по алеята, към къщата на Д'Арси...

— Така беше. Страхувах се да го пипам. Около главата му имаше кръв, лежеше напълно неподвижно. Колата работеше на празен ход.

— Как отворихте портала?

— Дистанционното лежеше на земята. Натиснах копчето и порталът се отвори.

— Повикахте госпожа Д'Арси и се върнахте обратно заедно?

— Да.

— Тя какво направи, като видя съпруга си проснат на асфалта?

— Разплака се и започна да вика: „О, не, о, не!“ ... Държеше ръка пред устата си, сякаш не можеше да повярва...

— Не направи ли опит да провери дали е жив?

Човекът се замисли, после поклати глава.

— Не, не направи нищо подобно...

— А после влезе в колата и набра 911, така ли?

— Не съвсем. Мисля, че аз бях този, който предложи да повикаме полиция... Казах ѝ да вземе мобифона и да набере номера...

От другата страна, разбира се. Защото трупът препречваше шофьорската врата.

— Какви бяха точните й думи? Имам предвид по телефона...

Мъжът неуверено поклати глава.

— Нещо от сорта на „Елате бързо, мъжът ми е застрелян“...

Боуър леко вдигна вежди.

— Вие ли й казахте, че е застрелян?

— Честно казано, не помня това. Звукът, който чух, ми прозвуча като фойерверк или форсиране на автомобилен мотор... Мисълта за изстрел ми дойде в главата едва след като видях тялото... Може би наистина съм казал, че мъжът й е застрелян. — Уинтър отново поклати глава, очевидно опитвайки се да възстанови събитията в съзнанието си. — Съжалявам, но не помня точните си думи...

Боуър си отбеляза нещо в бележника.

— Добре, господин Уинтър. В показанията ви пише, че след като е набрала 911, госпожа Д'Арси е хукнала обратно към къщата.

— Така беше.

— Каза ли защо трябва да се върне там?

— Да. Нещо от сорта, че не желае детето й да се събуди и да се изплаши...

Боуър потърка брадичката си с пръст.

— Няма ли домашна прислуга?

— О, да. Сигурен съм, че имат... — На лицето на Уинтър изплува извинителна усмивка. — Страхувам се, че в този квартал всички държат прислуга... Къщите са доста просторни, да не говорим за именията... — Млъкна, вероятно разбрал, че се отклонява от темата на разговора. После сбито добави: — Виждал съм бавачката на момченцето, една жена от латиноамерикански произход. Останалите домашни помощници очевидно не нощуват в къщата. Имам предвид чистачки, готвач, градинари...

Боуър се замисли. Беше видял бавачката в нощта на убийството.

— Защо според вас госпожа Д'Арси е хукнала към къщата, след като е знаела, че там има кой да се погрижи за детето?

— Не зная — озадачено отвърна Уинтър. — Помня само, че ми стана неприятно да бъда насаме с трупа... Но в онзи момент бях твърде разтърсен, за да разсъждавам трезво...

— А сега, след като вече можете да разсъждавате спокойно, бихте ли намерили обяснение за нейното бягство?

— Страхувам се, че не — поклати глава болnavият човек.

— Добре, това е достатъчно — изправи се Боуър. — Благодаря за помощта.

Двамата детективи се срещнаха в патрулната кола и обмениха мисли за разговорите, които бяха провели.

— Значи готвачката, която работи две къщи по-нагоре, е виждала няколко пъти бялата кола? — вдигна вежди Боуър.

— Да — кимна Доналдсън. — Обикновено следобед, само веднъж късно през нощта...

— Забелязала ли е марката и модела?

Доналдсън хвърли поглед на записките си.

— Мисли, че е била малък форд или шевролет и ще я разпознае на снимка...

Боуър спря поглед на по-младия си партньор. С тези яркосини очи и изрусяла от слънцето коса той приличаше по-скоро на рекламен агент на плажно масло, отколкото на ченге.

— Забелязала ли е кой кара тази кола?

Доналдсън само поклати глава.

— А сега какво ще правим?

Боуър приглади сивеещата си коса.

— Ще се заловим с проверката на всички членове на семейството. Криминалистите твърдят, че става въпрос за пистолет 22-ри калибър. Ние с теб ще видим дали някой от тях не притежава подобна играчка...

— Добре.

Сандра стана и отиде да вдигне телефона в съседната стая. Стори го с облекчение, не можеше да понася повече компанията на Виктория. Защо сестрата на Джеймс си въобразява, че може да идва тук, когато си поиска и да раздава заповеди?

Това я правеше нервна, още повече, че не можеше да се отърве от други притеснения. Особено от нарастващото ѝ подозрение, че

семейство Д'Арси ще направи опит да ѝ отнеме Джими. От това се страхуваше още преди смъртта на Джеймс, той лично я беше заплашвал. А сега, след като него вече го няма?

Вдигна слушалката и сърцето ѝ пропусна един такт. Обаждаше се Томи! Най-сетне!

— Томи, къде изчезна? Търсих те като луда!

— Бях болен...

Вратата на спалнята се отвори и на прага се появи кльощавата фигура на Виктория.

— Сандра? Къде изчезна? — Видяла слушалката в ръката на младата жена, тя подозрително я изгледа: — С кого говориш?

— С една приятелка.

— Приключвай. Едни мои познати искат да те видят.

— Трябва да тръгвам — промърмори в слушалката Сандра.

— Ще ти се обадя по-късно...

— Кажи на тая кучка да не си пъха носа дето не ѝ е работа!

— Довиждане, Люси. Благодаря, че се обади.

Лорин наблюдаваше как Андрю Стюарт поръчва вечеря от дебелото като библия меню на ресторант „Ескофие“, разположен на върха на хотел „Бевърли Хилтън“. Обичаше мъжете, които поемат инициативата за всичко, като баща ѝ. Бяха на любимата ѝ маса, от широките прозорци до нея се разкриваше прекрасна гледка към панорамата на града.

Келнерът се оттегли, а Андрю Стюарт се облегна назад и каза:

— След седмица-две заминавам за Хаваите.

Лорин отпи глътка шардоне и замълча. Много ѝ се искаше да получи покана да го придружи. Все още не можеше да разбере как и кога успя да хлътне толкова бързо по този мъж. Срещите им се брояха на пръсти.

Андрю беше адвокат по наказателно право с голяма клиентела в района на Лос Анджелис, един от най-привлекателните мъже, които беше срещала Лорин. Русата му коса беше мека и чуплива, приятни лунички подчертаваха невероятно сините му очи. Тялото му беше стегнато, под ръкавите на самото играеха пъргави мускули. Как ли ще изглежда без дрехи, неволно се запита Лорин. Самата тя беше

фанатична привърженичка на физическите упражнения и уважаваше всеки, който поддържа формата си.

— Какво ще правиш на Хаваите? — попита тя.

— Там се провежда семинар по наказателно право — отвърна той. — Мисля, че вече ти казах...

— Може би — отвърна тя. — Ще се обсъжда ли въпросът за ускоряване на съдебната процедура?

През следващите няколко минути Андрю подробно ѝ обясни състоянието на съдилищата в Лос Анджелис, които бяха толкова претрупани с дела, че това се отразяваше пряко върху ръста на престъпността в региона.

На лицето ѝ играеше тайнствена усмивка, слухът ѝ долавяше колкото гласа на Андрю, толкова и приятната музика на оркестъра, намерил място в ъгъла на продълговатото помещение.

— Господи, Андрю! Как ти завиждам за Хаваите! Де да можех и аз да си позволя подобна почивка...

Той направи знак на келнера да допълни чашите, а тя мислено направи преглед на гардероба си. Евентуалното пътуване до тропически географски ширини изисква и специални тоалети. Имам си всичко, беше заключението. Трябва ми само един нов бански и чифт плажни сандали. Келнерът се оттегли и тя закова поглед в лицето на Андрю:

— Какво ще кажеш?

— Там ще присъстват губернаторът и още куп отговорни политици — поясни той.

— Губернаторът Брандън? — Мекият ѝ южняшки акцент подчерта интереса, който се появи в очите ѝ.

— Да. Гвоздей на следващата предизборна кампания ще бъде ускоряването на съдебните процедури срещу престъпниците.

— И той има нужда от твоето присъствие на семинара, така ли?

Даваше си точна сметка за излъчването си, подчертано не само от златисточервената коса и загорялата кожа, но и от безупречната черна рокля, която не скриваше нищо от формите на тялото ѝ.

— Не съвсем — засмя се Андрю и очите му неволно се спряха върху деколтето ѝ — там, където се очертаваше началото на нежна заобленост. — Реших да отида просто защото е полезно да те

забелязват на подобни форуми. Помагаш на колегите юристи да те имат предвид...

— Това ми звучи прекалено политизирано — прошепна тя, придавайки знойна приглушеност на гласа си.

— Точно така — кимна Андрю. — Нед Брандън е прозорлив политик и знае къде да натисне, за да увеличи шансовете си в предстоящата президентска кампания. Хората пицят от престъпността и ще гласуват за онзи, който им обещае да прогони криминалните типове от улиците. Вече има няколко дружества на пострадалите от престъпления, които заплашват да раздават правосъдие със собствените си ръце.

— Но нали точно адвокатите по наказателно право като теб настояват за безконечното отлагане на процесите? — дяволито се усмихна Лорин.

— Така е. Ние нямаме интерес от промяна в системата. — На лицето му изплува цинична усмивка. — Ако съдиите се разбързат, нашите доходи ще намалеят чувствително.

— Защото няма да имате възможността да водите по десет дела едновременно, нали?

— Точно. В това се състои и ролята на губернатора на предстоящия семинар. Той ще се опита да постигне компромис, а хора като мен ще присъстват, за да бранят интересите си.

Лорин го слушаше с половин ухо. Умът ѝ беше ангажиран с други неща. Идеята да прекара една седмица на Хаваите в компанията на Андрю ѝ се струваше безкрайно привлекателна, макар още да не беше измислила претекста, под който би се измъкнала от работа. Но това не е толкова трудно: ще позвъни да обяви поредната си тежка настинка и нещата ще се уредят. Тя никога не се тревожеше, че може да бъде уличена в лъжа. Важното е нещата да се уреждат както ги иска, другото беше без значение. Естествено, няма да ѝ се размине без промени в програмата и отлагане на вече насрочени срещи с клиенти. Сега по-важно беше да убеди Андрю да я вземе със себе си.

— Бих могла да се измъкна за една седмица — прошепна с премежен поглед тя.

Той се засмя, но личеше, че е малко притеснен от прямотата ѝ.

— Още не съм сигурен, че ще замина, Лорин. Имам няколко насрочени дела.

— Нали номерът е в отлагането? — изви вежди тя. — Нали именно за подобен род номера се бориш?

Той ѝ отвърна с малко тъпа усмивка.

Майната им на престъпниците, въздъхна в себе си Лорин. Техните дела могат да чакат до безкрайност, но сега трябва да ускоря делото на този мъж срещу себе си.

— Още едно питие? — попита Андрю, а очите му отново се заковаха в деколтето ѝ.

Тя не пропусна да отбележи желанието в очите му.

— Само ако и ти ми правиш компания.

Ръката му се плъзна по масата и докосна пръстите ѝ.

— Не бих отказал едно за лека нощ в апартамента ти...

— Може би и това ще стане — отвърна Лорин и отдръпна ръката си. — Но в момента ми се иска да пийна чаша вино. — Обърна се и направи нетърпелив знак на келнера.

Вдигна чашата и отпи една глътка. В премрежения ѝ поглед се четеше откровеното предизвикателство, маникюрът ѝ приятно се сливаше с цвета на виното.

— Много ми се иска да те любя! — прошепна задавено Андрю и впи пламенен взор в очите ѝ.

— Наистина ли? — подразни го тя.

— Страшно много — призна тихо той.

— А сега да потанцуваме — внезапно се изправи тя и Андрю нямаше друг избор, освен да я последва на дансинга.

Тялото ѝ се притисна в неговото, извивките на таза ѝ го накараха да диша на пресекулки.

— Нали не искаш да заминеш без мен? — прошепна тя и зъбите ѝ леко ухапаха крайчето на ухото му.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна с дрезгав глас той.

Така вече е по-добре, рече си Лорин. Но все още не е достатъчно добре...

6

Кейт влезе в огромното фоайе на хотел „Сенчъри плаца“ и се насочи към „Уотър Едж“, където вече се беше настанила Лорин.

— Търсих те — наведе се над нея тя и леко я целуна по бузата. — Мислех, че ще тръгнем заедно...

— Имах работа навън — отвърна Лорин и целуна въздуха до главата ѝ.

Кейт заобиколи масата и се наведе към масивното туловище на Рейчъл Шулмън, чието обсипано с лунички лице беше оградено от стърчаща във всички посоки червена като ряпа коса. Обожаваше тази жена, която беше главен организатор на техните периодични събирания. Омъжена, с две деца, Рейчъл живееше в долината Сан Фернандо и беше една от най-известните адвокатки там.

Решението да обядват заедно веднъж в месеца бяха взели още като студентки в юридическия факултет, където страдаха и тържествуваха заедно и в продължение на три години бяха неразделни. През първата година след дипломирането си спазваха ритуала с фанатична точност. По-късно, както обикновено става, срещите им се организираха все по-трудно, след доста отлагания и промени. На практика стана така, че секретарките им станаха по-близки от самите тях, тъй като непрекъснато поддържаха контакт помежду си в опит да координират свободното време на своите началнички.

— Къде е Мадлин? — попита Кейт и зае свободното място до прозореца.

Обичаше този ресторант, отрупан със зеленина. Под дискретното осветление блестяха безупречно белите покривки на масите, разположени далеч една от друга, приборите върху тях излъчваха солидно спокойствие.

— Оставила бележка, че ще закъснее — промърмори Лорин и ѝ подаде листче хартия. — Но иска да ѝ поръчаме любимите раци...

Кейт хвърли бегъл поглед на бележката и си поръча салата от морски деликатеси.

— И тъй — огледа ги делово Рейчъл. — Нещо ново на любовния фронт?

Кейт само поклати глава и опипа салфетката в скута си. Много ѝ се искаше да им разкаже за Чарлс, но за това и дума не можеше да става преди официалната му раздяла с Ан. Особено пък в компанията на Лорин, която не би трябвало дори да подозира за връзката им. Един ден ще им го заявя на висок глас, закани се тя. Дори ако трябва да се кача на масата!

— Ето я Мадлин — рече тя, доволна от шанса да се измъкне.

Блестящата кестенява коса на Мадлин Гулд енергично се развяваше по посока на масата им, в походката ѝ имаше нещо чувствено. Наблюдавайки гъвкавата ѝ фигура, Кейт си спомни за прякора, който беше получила във факултета: „Страхотното тяло“...

— Извинявам се за закъснението — задъхано рече Мадлин.

— Нищо не си изпуснала — небрежно отвърна Лорин. — Тъкмо се канехме да започнем с любовните интриги...

— Как е нашата заместник-прокурорка? — топло се усмихна Рейчъл.

Кейт отвори уста да отговори, но навреме се осъзна. Думите на Рейчъл не бяха предназначени за нея. Странно, рече си тя. Дори след три години частна практика продължавам да се чувствам прокурор.

— Много бачкане — престорено нацупи устни Мадлин. — Днес нямах дела и си бях обула дънките, но за късмет един от новите заместници се разболял и шефът Филип Уайт моментално ме изстреля да чета обвинителния акт пред Втори състав... И кой, мислите, беше председател на съда? Старият сухар Робъртс!

— О, не! — възкликна Рейчъл. — Мога да предположа какво се е случило!

— Точно така — кимна Мадлин. — Огледа ме със сбърчен нос и промърмори: „Предполагам, че това облекло е особено подходящо за делото, госпоице Гулд... Нали все още сте госпоица, а не госпожа?“ — Мимиките ѝ бяха толкова сполучливи, че останалите избухнаха в смях.

Кейт гледаше одухотвореното лице на Мадлин. Магнетичното ѝ влияние върху околните беше такова, че пледоариите ѝ в съда почти винаги се увенчаваха с успех.

— Тоя дъртак отдавна трябва да е в пенсия — подхвърли тя. — Всички знаят, че не понася жените юристи. Двамата със съдията

Фернел са направи невъзможни! Лично присъствах на едно дело на Фернел, при което той изгони една адвокатка с панталон и ѝ заповяда да се яви подходящо облечена...

— Страхувах се, че това ще се случи и на мен — въздъхна Мадлин. — Но ме спаси жакетът.

— Аз пък не понасям официалните костюмчета — промърмори Лорин. — Те са за мъже. Облечена в подобно нещо, всяка жена изглежда като баба ми.

Появи се келнерът с отрупан поднос, Кейт усети великолепия аромат на пържените раци в чинията на Мадлин. Но реши да си остане на салатата, тъй като много ѝ се искаше да свали малко от теглото си до следващия уикенд. Чарлс беше обещал да се измъкне и да отидат някъде на плаж.

— Как е Филип? — обърна се към Мадлин тя.

— Добре — кратко отвърна приятелката ѝ, насочила вниманието си към чинията.

— Поздрави го от мен.

Мадлин само кимна.

Какво става, запита се Кейт. Обикновено Мадлин е открита и жизнерадостна, поведението ѝ към мен винаги е било приятелско. Но днес избягва да среща погледа ми. Дали не е научила нещо?

— Реши ли да се кандидатираш за областен прокурор? — скочи в дълбокото тя.

— Да — кимна Мадлин. — Нямахме как да откажа на Филип, който много държи на това.

Кейт усети как коремните ѝ мускули се стягат.

— Аз също ще се кандидатирам — усмихна се пресилено тя.

— Точно от това се страхувах — кимна Мадлин.

Над масата се възцари неудобно мълчание. Почувствала това, Рейчъл размаха вилицата си по посока на Кейт:

— Убитият милиардер Д'Арси не беше ли клиент на „Манинг & Андерсън“?

— Да, беше...

— Странно — въздъхна Рейчъл. — Каквото и да им се случи, богатшите винаги са на първа страница...

— Ще ти кажа и нещо друго — намеси се мрачно Лорин. — Когато умре човек със състояние от няколко милиарда долара,

събитието неизбежно събира лешоядите. Никога досега не съм виждала толкова машинации, тайни срещи и приглушени разговори в нашата кантора!

— Какво става? — попита Рейчъл, местейки поглед от Кейт към Лорин.

— Съдружниците са в конфликт далеч преди смъртта на Д'Арси — поясни Лорин. — А тази смърт им даде още един повод за раздори...

Кейт не можеше да повярва на ушите си. Във фирма с високопоставени клиенти като „Манинг & Андерсън“ дискретността е задължителна, никой служител няма право да обсъжда публично състоянието на делата ѝ.

— Представяш нещата прекалено драматично, Лорин — тактично подхвърли тя. — По-добре да говорим за нещо друго...

Лорин направи гримаса и демонстративно ѝ обърна гръб.

Рейчъл прехвърли вниманието си върху Мадлин.

— Ще се заеме ли прокуратурата със случая?

— Може би — отвърна с лека усмивка Мадлин. — Затова предлагам да не го обсъждаме тук.

От гърдите на Кейт се откъсна въздишка на облекчение, а Рейчъл направи повелителен жест по посока на Лорин.

— Тогава започвай да разказваш за новото си гадже!

— Казва се Андрю Стюарт — усмихна се Лорин и се облегна на стола. — Доста известен адвокат по наказателни дела...

— На няколко пъти съм пледирала срещу него — обади се Мадлин. — Добър професионалист, да не говорим за външния му вид...

— Страхотен е, нали? — проточи Лорин. — С тази копринена руса коса и блестящи сини очи... За такъв като него мога да кажа сбогом на самостоятелния живот!

Кейт изненадано я погледна. Досега Лорин никога не беше споменавала за възможността да се омъжи за Стюарт. Доколкото беше осведомена, двамата се срещаха сравнително отскоро. Само допреди две седмици Лорин се виждаше с друг мъж. На практика спомена за Андрю Стюарт едва в деня на погребението.

— Толкова ли е сериозно? — полюбопитства тя.

— Все още не — призна Лорин. — Но мисля, че бих могла да докарам нещата дотам...

— По дяволите, никога вече брак! — намръщено рече Мадлин. — Не му искам нито меда, нито жилото! Между другото, следващия уикенд Сам ще вземе децата и аз съм свободна... Някой да иска да дойде с мен в МОКА?

— Баща ми ще идва — промърмори Лорин. — Освен това сигурно ще се видя и с Андрю...

— Семейни задължения — сви рамене Рейчъл. — Обещаха сме барбекю на хлапетата...

— Аз вероятно няма да съм тук — обади се последна Кейт.

— Къде отиваш, скъпа? — жадно я погледна Рейчъл.

— С една приятелка планирахме да отскочим до Палм Спрингс — излъга Кейт и се помоли на Бога да не я познаят по гласа.

Рейчъл погледна часовника си.

— Време е да бягам. В два часа имам среща с клиент. — Сложи една банкнота на масата, извини се и потегли към изхода.

— Чакай, и аз си тръгвам — извика след нея Мадлин, хвърли своята банкнота на масата и я последва.

Портиерът докара първо колата на Мадлин. Яркочервена спортна тойота, проява на независимостта от живота, който беше водила със Сам. По време на брака им той избираше и караше колите на семейството: най-вече корвети, поршета и БМВ...

Мадлин беше пренебрегнала съвета, който ѝ даде майката на Сам: „Добрата съпруга никога не се състезава открито със своя мъж“. Подчинявайки се на инстинктите си, тя постъпи в юридическия факултет и по този начин стана вторият юрист в семейството. Крехкото самочувствие на Сам не понесе този факт, той стана капризен и зъл. Не след дълго Мадлин подаде молба за развод.

Насочи колата към магистралата, която след двадесет минути щеше да я отведе в областната прокуратура, в главата ѝ се появиха мрачни спомени от последните месеци на брака ѝ със Сам. Закъсняваше, чакаше я много работа. В дни като днешния съжаляваше, че беше избрала професията на прокурор. Кейт и Лорин работеха в луксозна обстановка, бяха спокойни. По време на срещата нито едната,

нито другата поглеждаха часовниците си, очевидно разполагаха с много свободно време.

Замисли се по въпроса за кандидатурата на Кейт. Не ѝ беше приятно да се състезава с нея. Ще трябват много пари, вероятно ще се наложи да приеме предложението на Лорин. Но преди това трябва сериозно да го обмисли. Просто защото Лорин не е от хората, които предлагат помощ, без да искат нещо в замяна...

След месечните събирания с приятелките си Мадлин неизменно се питаше дали е постъпила правилно, като прие длъжността заместник областен прокурор. Ясно си представяше какво я чака в кабинета — купища папки с оплетени дела, разпит на свидетели, разговори с полицаи и младши сътрудници, липса на достатъчно време за подготовка по поредното дело. Понякога ѝ идваше до гуша, струваше ѝ се нелепо да работи толкова много, а да получава толкова малко. Въпреки това обичаше своята работа, успешният завършек на поредното дело ѝ носеше дълбоко вътрешно удовлетворение. Един ден ще получи и най-високия пост в прокуратурата, въздъхна в себе си тя. Просто защото го заслужавам!

Лорин и Кейт напуснаха ресторанта и тръгнаха да прекосяват просторното хотелско фоайе. Лорин хвърли поглед към огледалната облицовка на една от носещите колони и остана доволна от вида си. До колоната разговаряха група мъже, сред тях тя с изненада забеляза високата фигура на Андрю. Почти в същия миг я забеляза и той, извини се и тръгна насреща ѝ.

— Здравсти.

Поздравът му беше предназначен за Лорин, но очите му бяха заковани върху лицето на Кейт и това не остана незабелязано. Как смее да я зяпа така, кипна вътрешно Лорин, но нямаше избор и неохотно ги запозна:

— Андрю, това е Кейт Александър, работим заедно... Кейт, запознай се с Андрю Стюарт.

— Здравейте — протегна ръка Андрю, усмивката му стана ослепителна.

— Радвам се да ви видя — отвърна Кейт.

Лорин забеляза, че Андрю задържа ръката ѝ прекалено дълго и многозначително я стиска.

— Току-що приключихме с обяда и бързаме да се върнем в службата — забързано рече тя, опитвайки се да привлече вниманието на Андрю. Нямаше никакво намерение да пуска на Кейт последното си завоевание. — А ти какво правиш тук?

— Делови обяд, който закъснява — отвърна Андрю. — Чакаме още един човек... — После се извърна към Кейт и попита: — В коя област на правото работите?

Кейт понечи да отговори, но беше изпреварена от Лорин.

— В областта на наказателното право — малко троснато отвърна тя и дръпна Кейт по посока на изхода. — Трябва да вървим... — Изминаха няколко крачки, след което тя се извърна и подхвърли: — Уговорката за неделя вечер остава, нали?

Андрю разсеяно кимна с глава, очите му продължаваха да фиксират Кейт.

— Чудесно — рече Лорин. — Обади ми се...

— Разкошен е — каза Кейт, когато се отдалечиха на безопасно разстояние. — Но защо ми каза, че съм специалист по наказателно право?

— Наказателно право, защита на рецидивисти — все тая! — тръсна глава Лорин. — Искаш ли да те откарам?

— Взела си колата за две пресечки? — учуди се Кейт.

— Имам и друга работа навън.

Кейт се поколеба, после поклати глава.

— Не, предпочитам да се разходя. Денят е чудесен...

Махна с ръка на приятелката си и пое по тротоара.

Откъде познавам този човек, питаше се Кейт, докато бавно крачеше към офиса. После изведнъж се сети — преди няколко дни се беше возила в асансьора на Сенчъри билдинг в компанията на Андрю.

В коридора се сблъска с Чарлс.

— Днес изглеждаш великолепно — отбеляза той, оглеждайки с одобрение бялото ѝ костюмче.

— Благодаря — усмихна се тя.

— Ела за малко в кабинета ми.

Затворил вратата зад гърба ѝ, Чарлс смени изражението на лицето си и нервно попита:

— Къде беше? От два часа те търся по вътрешния телефон!

— Днес беше денят на месечния ми обяд с колежките от юридическия факултет — засмя се тя. — Съберем ли се, винаги губим чувство за времето.

— Още ли се събирате? — учуди се Чарлс.

— О, да.

Той се поколеба, после смутено попита:

— Не стана въпрос за нашите... хм... за нашите отношения, нали?

— Разбира се, че не — стрелна го ядно тя.

— Извинявай — въздъхна той. — Просто искам да съм сигурен, че Ан ще научи за връзката ни от мен и от никой друг. Няма да е приятно това да стане благодарение на поредната клюка, пусната от Лорин Кънингам...

— Добре — кимна тя, усетила с нова сила трудностите в отношенията между двамата. — Между другото, останах с впечатлението, че областната прокуратура е започнала следствие по смъртта на Джеймс д'Арси.

— Какво те кара да мислиш така?

— Вероятно нежеланието на Мадлин Гулд да обсъжда този въпрос — сви рамене Кейт.

— И ти мислиш, че това е професионална предпазливост на прокурор?

— Да, може би... — кимна тя. — Но ще поживеем, ще видим. За какво си ме търсил?

— Да ти съобщя добри новини — усмихна се той. — През уикенда можем да отскочим до Каталина...

— Чудесно!

— За съжаление ще трябва да си взема и малко работа — предупреди я Чарлс.

— Аз също — усмихна се тя.

Това беше без значение. Работа или не, двамата щяха да имат предостатъчно време един за друг.

Седнал пред компютъра, детектив Доналдсън от отдел „Убийства“ прилежно вършеше домашната си работа. Набираше сложните кодове на програмата, известна с трудното за произнасяне съкращение ТКСКОР, или „Телекомуникационна система на калифорнийските органи на реда“. Бавно и методично изписваше на екрана имената на всички юридически и физически лица, които са имали някаква връзка с Джеймс д'Арси. Търсеше главно оръжията, регистрирани на тези имена. Информацията за тях беше вкарал в компютъра от други източници — най-вече от РП — регистрацията при продажбите. Собствениците на магазини за оръжие бяха задължени да изпращат информация за всяка продажба до Министерството на правосъдието и там тази информация влизаше в главния компютър. Получил данните, Доналдсън незабавно отбеляза, че разследването им се разширява.

Един час по-късно колата на двамата детективи спря пред магазина за спортни стоки и оръжие „Кимбъл“ на булевард Холивуд.

— Собственикът, ако обичате — рече Боуър на продавача с луничаво лице и тикна значката си под носа му.

Няколко минути по-късно към тях се приближи набит мъж със среден ръст и обветрено лице, който се представи като Джефри Кимбъл.

— Какво обичате?

Боуър му показва значката си и отвърна:

— На 7 януари тази година от вас е купен полуавтоматичен пистолет „Ругер“, калибър 22. Искаме допълнителна информация за клиента.

— Сега ще проверя — кимна Кимбъл.

След няколко минути отново беше при тях.

— На посочената дата съм продал „Ругер“, калибър 22 на госпожа Сандра д'Арси, адрес Рок Каниън драйв 2413, Бел Ер, Калифорния.

— Точно — кимна Боуър. — Да си спомняте нещо за въпросната дама?

— Да, изглеждаше страхотно — ухили се Кимбъл и изразително извъртя очи.

Боуър извади снимка на Сандра д'Арси и я тикна под носа му.

— Това същата дама ли е?

— Аха.

— Да сте я виждали преди това?

— Не съм. — Мъжът отмести поглед и започна да оглежда рафтовете.

Боуър остана с впечатлението, че иска да се отърве от тях.

— Искаме да научим всички подробности по покупката — твърдо рече той.

— Ами, дойде и поиска пистолет, който да може да носи в чантичката си — отвърна собственикът.

Боуър изчака евентуалното продължение, но здравенякът мълчеше.

— Посочи ли някаква причина?

Кимбъл захапа долната си устна, помълча още малко, после поклати глава:

— Не си спомням... Може и да е посочила, но съм забравил...

Тоя май ще ме кара да му вадя думите с ченгел, въздъхна Боуър, втренчи тежък поглед в лицето на собственика и подхвърли:

— Тя не взе покупката със себе си, нали?

— Не. Попълни формулярите за регистрация и си тръгна. — Кимбъл сведе поглед към дневника в ръцете си. — Получила е пистолета на 21 януари.

Боуър си отбеляза, че Сандра е изчакала точно двете седмици, които се изискват по закон.

— Купи ли и амуниции? — попита на глас той.

Кимбъл отново направи справка с регистъра.

— Да. Кутия патрони 22-ри калибър.

— Друго? — В душата на Боуър започна да се надига раздражението.

— Помоли да й покажа как се стреля с този пистолет.

— Покажете ли й?

— Обикновено не отказвам на красиви жени, но посъветвах дамата да си вземе инструктор. Дадох й името и адреса на агенцията, с която работя.

— Коя е тя?

— Клуб „Револвер“ в Бевърли Хилс.

Боуър си отбеляза името и адреса в бележника, после вдигна глава.

— Благодаря. Пак ще ви потърсим, ако се наложи...

Върнаха се в колата.

— И тъй, съпругата притежава оръжие... — замислено промълви той и се почеса по брадичката. — Ще се наложи пак да я посетим.

Доналдсън само кимна, на лицето му се появи угрижено изражение.

Чарлс и Ан Римън пристигнаха в имението в Бел Ер, където родителите на Ан ги бяха поканили на официална вечеря по повод рождения ден на Чарлс. Там се разделиха. Ан завърза разговор с майка си, а Чарлс се насочи към кабинета на Франклин Манинг.

В коридора обаче се натъкна на Диксън.

— Баща ми задряма — съобщи той. — Мисля, че е по-добре да не го будиш.

— Няма, разбира се — кимна Чарлс, изглежда зет си и подхвърли: — Днес чух интересни неща за теб...

— Така ли?

— Обади ми се Ричард Уедърспун — съобщи Чарлс и зачака реакцията.

— Как е младежът Ричи? — усмихна се спокойно Диксън.

— Добре е. Казва, че си имал контакти с няколко фирми от Ню Йорк.

— Редовно разговарям с партньори от Ню Йорк — сви рамене Диксън. — Нима има нещо лошо в желанието да бъдеш информиран?

— Ричард е чул друго — поклати глава Чарлс. — Според него си направил директна оферта за сливане на нашата фирма с „Ливингстън & Кентър“.

— Нещо се е объркал — намигна Диксън. — Ти допускаш ли, че ще бъда толкова глупав?

Чарлс почувства как търпението му се изчерпва. Разчиташе на изненадата, за да разкрие задкулисните игри на зет си, но Диксън отказа да ухапе въдицата.

— Независимо от това, ти трябва да преосмислиш позицията си — продължи невъзмутимо другият. — За нас едно такова обединение би означавало не само засилено присъствие в страната, но обслужване на клиенти с глобален бизнес.

— Практикуването на правото няма нищо общо с търговията на едро — язвително рече Чарлс. — Гигантоманията едва ли е най-

доброто решение в сферата на услугите.

— Като фирма с ограничена дейност ние нямаме опит във всички дейности — предупредително го изглежда Диксън. — А големите клиенти предпочитат една фирма да се занимава с цялата им разностранна дейност.

— Дори да е така, има други клиенти, които искат точно обратното — махна с ръка Чарлс. — Да не говорим, че администрирането на големи корпорации е истински кошмар. При тях забравяш за приятелство и адвокатска етика, повечето им юристи дори не се познават помежду си.

— На кого му пука за социалната среда, когато се правят големи пари! — гневно повиши тон Диксън.

— Мисля, че Франклин ще бъде на друго мнение — поклати глава Чарлс.

— Остави го баща ми! Не мислиш ли, че вече е твърде стар, за да се осланяш на него?

— Знаеш ли какво ще ти кажа, Диксън — повиши тон Чарлс, въпреки решението си да запази хладнокръвие. — Ти си един голям задник!

— Също като теб, уважавания ми зет! — не му остана дължен Диксън.

— Диксън, Чарлс! — разнесе се един глас зад вратата.

— Май го събудихме — въздъхна Чарлс, натисна бравата и пристъпи във вътрешността на уютния кабинет с букова ламперия, който обичаше много.

Като младеж Чарлс беше много впечатлен от Франклин Манинг. Произхождащ от старо и богато семейство, за него той беше образец на юрист-джентълмен. Няколко души от фамилията бяха направили блестяща политическа кариера, кредото им беше да служат на обществото. Бащата на Франклин е бил сенатор, мандат на Капитолийския хълм беше имал и самият Франклин. По стените на кабинета бяха окачени много снимки, които напомняха за това време.

Логическата стъпка, след като достига тавана на политическата си кариера, Франклин предприема в областта на правото. Използвайки широките си връзки на щатско и федерално ниво, той създава солидна юридическа фирма. Върши го колкото под натиска на обстоятелствата,

толкова и заради сина си Диксън, който не проявява особени амбиции нито в образованието, нито в кариерата си.

Франклин влиза в съдружие със Стантън Андерсън — юрист като него, също от стара и богата фамилия. Страстен поклонник на киноиндустрията, Стантън привлича за клиенти на кантората много от най-известните личности на Холивуд. Днес, въпреки смъртта му, болшинството от тези хора продължаваха да ползват услугите на фирмата. Дори нещо повече — привличаха за нейни клиенти личности от сателитния бизнес — видео, телевизия и звукозаписни студия.

Чарлс прекоси стаята и се насочи към човека, който седеше край пламтящия огън в камината. Стори му се още по-слаб от преди. Миналата година беше получил сърдечен удар и от тогава насам бавно се топеше. Коего обаче изобщо не се отразяваше на силата на характера му.

— Мислехме, че си почиваш — докосна го по рамото той.

Франклин вдигна глава и го дари с приятелска усмивка.

— Здравей, татко — прокашля се Диксън. — Как си днес?

— Как може да се чувства човек, който е принуден да спи следобед като двегодишно бебе? — сви рамене Франклин, в гласа му се появи леко раздражение. От известно време насам трудно понасяше сина си, присъствието му неизбежно го нервираше.

— Не ти е леко — обади се съчувствено Чарлс.

— Никак — кимна Франклин и отново погледна този приятен и възпитан мъж, когото обичаше повече от син.

На практика хората често вземаха за негов син именно Чарлс, а не Диксън. В продължение на много години Франклин се беше опитвал да открие онази област от живота, в която синът му би показал подобри качества от Чарлс, но така и не успя.

Двамата се бяха запознали в колежа, Чарлс помагаше на Диксън в усвояването на по-сложните уроци. Скоро станаха неразделни. Франклин тактично предупреждаваше сина си да търси приятелства в собствената си среда, но Диксън упорито водеше Чарлс в дома им. Връзката им продължи и след колежа, по време на следването в юридическия факултет. Франклин беше убеден, че Диксън се е залепил за Чарлс не толкова от приятелски чувства, колкото, за да го дразни.

В края на първата година от следването им Чарлс беше сред отличниците в курса, докато Диксън се влачеше на опашката. Тогава

дойде моментът, в който Франклин започна да изпитва уважение към приятеля на сина си, въпреки че дълго време не желаше да го излага на показ. Любимият му похват беше да задава хипотетични въпроси на двамата младежи и да изслушва с внимание разсъжденията им.

В началото Диксън се забавляваше, беше му интересно да наблюдава как Чарлс избягва капаните, които му поставяше главата на семейството, и на свой ред му предлага интересни хипотези. После обаче забавлението отстъпи място на ревността.

На всичкото отгоре Ан се влюби в приятеля му и Диксън с ужас разбра, че Чарлс има всички шансове да стане член на семейството. За всеобща изненада Франклин подкрепи чувствата на дъщеря си, тъй като вече беше оценил качествата на Чарлс.

— За какво се караете вие двамата? — намусено попита той.

— Не сме се карали — усмихна се Чарлс. — Просто имаме различни мнения по някои въпроси...

— Точно така — кимна Диксън.

Франклин беше сигурен, че и двамата крият истината. От сърдечната му криза насам всички в семейството постъпваха така. Третираха го като инвалид...

Докато мъжете разговаряха по делови въпроси на първия етаж, Ан Манинг Римън се намираше горе, в някогашната си спалня. Изправена пред огледалото, тя оправи пухкавата си коса и провери грима около красиво издължените си очи. Не изглеждам зле за жена на 42 години, рече си тя и се обърна в профил да огледа тънката си фигура. Мъжете все още проявяват желание да флиртуват с мен.

Очите ѝ пробягаха по просторното помещение, в средата на което доминираше широко легло с четири масивни колони. Мама е много мила, че поддържа стаята ми такава, каквато беше някога, помисли си тя. Само дете сега е по-чиста и подредена... Мама винаги е проявявала разбиране, независимо какво съм ѝ поднасяла. По лицето ѝ пробяга усмивка, като си спомни как майка ѝ се беше противопоставила на брака с Чарлс.

Ан обожаваше брат си и неговия приятел, въпреки че Диксън я третираше като недорасло пубертетче, а Чарлс изобщо не я поглеждаше. С годините стигна до заключението, че всички момчета,

които майка ѝ наричаше „достойни“, са пълна нула в сравнение с Чарлс, който беше различен, който я вълнуваше по несравним начин... Интересуваше се от живота му, не можеше да си представи как се чувства младеж, който живее в малка къща и двамата му родители работят от сутрин до вечер. Това нямаше нищо общо със собствения ѝ живот — богат, удобен, сред множество близки и роднини, подсладен от безкраен поток почтителни гости...

Все пак уважих едно от желанията на мама, въздъхна Ан. Никакъв секс под покрива на този дом... В съзнанието ѝ изплува споменът за първата нощ, в която съблазни Чарлс. Стана в колата му. Родителите ѝ бяха заминали за уикенда, икономката получи почивен ден, тъй като Ан изтръгна разрешение да нощува у една от приятелките си. Същевременно Диксън беше заминал на лов и Чарлс си беше у дома. Тя вдигна телефона и го помоли да я вземе от къщата на приятелката и да я закара у дома. Естествено, той прие. Беше доста изненадан, когато тя пожела да минат през най-високата част на Мълхоланд драйв — там, където се отбиваха влюбените. „Просто го направи — беше настояла Ан. — Имам проблем, искам да идем някъде, където няма да ни безпокоят...“ Бедничкият Чарлс! Горе, на паркинга, тя игриво съобщи, че той е нейният проблем... Отначало се дърпаше, но в крайна сметка отстъпи. Постигнала първата си победа, Ан нямаше никакво намерение да изпуска фронта. От тогава насам, чак до днес, победите ѝ следваха една подир друга...

Може би вече е крайно време да се наруши желязното правило на мама, рече си с усмивка тя. Защо пък да не се прави секс под покрива на този дом? Идеята ѝ хареса. По време на двадесетгодишния си брак с Чарлс беше имала няколко дискретни връзки, но в общи линии Чарлс я възбуждаше така, както някога, още преди да се родят децата. Особено сега, когато имаше реална опасност да го изгуби...

Никак не ѝ харесаха погледите, които си разменяха Чарлс и Кейт Александър на погребението на Джеймс д'Арси. Женската интуиция ѝ подсказа, че между тях става нещо. Красива, свободна, с ярко изявени политически амбиции, Кейт без съмнение беше от жените, които могат да привлекат мъж като Чарлс. И заради които той без колебание би напуснал жена си... Както и да е, тръсна глава Ан. Независимо каква е връзката между тях, тя беше твърдо решена да я прекрати. Вдигна слушалката на вътрешния телефон и пожела да я свържат с Чарлс.

— Един момент, госпожо — отвърна икономът.

Чу приглушения му глас, няколко секунди по-късно Чарлс пое слушалката.

— Да?

— Имам нужда от помощта ти — прошепна Ан. — Горещ съм, в някогашната си спалня...

— Идвам веднага — отвърна Чарлс, извини се и тръгна нагоре по стълбите.

Какво ли ѝ е хрумнало, запита се той. Отвори вратата, в ноздрите го лъхна натрапчивата миризма на парфюма ѝ. В следващия миг, още преди да се осъзнае какво става, ръцете ѝ се увиха около кръста му, ключалката зад гърба му меко щракна.

— Здравсти — промърмори гальовно Ан и пръстите ѝ се насочиха към слабините му. — Реших тук да ти поднеса подаръка за рождения ден...

Чарлс беше леко изненадан от страстта, с която твърдото ѝ тяло се притискаше в неговото. Някога водеха активен полов живот, но през последните години го вършеха рядко, Ан все си намираще извинения. Това беше удобно за него, особено след като се влюби в Кейт...

Той отмести ръката ѝ и се обърна да я погледне.

— В къщата на родителите ти?! — На лицето му се появи палава усмивка.

— Защо не?

— Изглежда някак... — Остави изречението си недовършено, раменете му се повдигнаха.

— Какво по-точно? — промърмори тя и впи устни в неговите. Ръцете ѝ се увиха около врата му, тялото ѝ страстно се притисна в неговото.

Минута по-късно той успя да се изтръгне от прегръдката ѝ.

— Ан...

— Ела до прозореца — прекъсна го тя. — Искам да ти покажа подаръка...

Той се остави да бъде отведен до прозореца с полуспуснати завеси. Зад него се разкриваше красива гледка към терасираната градина, която плавно се спускаше към басейна с олимпийски размери и тенискорта до него. Осветлението на корта беше включено, до мрежата беше паркиран яркочервен „Корниш“ със свален гюрюк. Чарлс

бавно изпусна въздуха от гърдите си. Този ролс-ройс беше наистина прекрасен.

— Много ти благодаря, Ан. — Погледна я в очите и веднага забеляза искриците на желанието в тях. — Но мисля, че...

— Сега ще ти покажа точно по какъв начин желая да ми благодариш! — прекъсна го с леко дрезгав глас тя. — Заклучи вратата!

Чарлс се поколеба. Отдавна мечтаеше за тази играчка долу, която едва ли струваше по-малко от двеста хиляди долара... Но в последно време връзката му с Кейт се задълбочи и тя очевидно очакваше вярност от негова страна. А и той самият беше създал впечатлението, че няма никакви сексуални контакти с Ан...

Но сега, впил поглед в очите на тази елегантна и изтънчена жена, той откриваше в тях единствено страст, дива и необузdana. Дори след всичките тези години се възбуждаше от мисълта, че тя е *Манинг*, част от известната и богата фамилия. Въздъхна и се насочи към вратата. Кейт няма начин да разбере... Когато се обърна, Ан вече се освобождаваше от дрехите си.

Очите му с одобрение пробягаха по стройното ѝ тяло, останало само по бельо и високи токчета. Ан седна на леглото, вдигна крак и направи опит да освободи закопчалката на жартиера си.

— Позволи ми да ти помогна — рече той, пристъпи към леглото и докосна с длан глезена ѝ. Пръстите му се плъзнаха по гладката коприна на чорапите и меката кожа на скъпата обувка. В следващия миг тя отблъсна ръката му, решена както винаги да играе водеща роля. Поне в началото...

Той се отдръпна. Очите му се сведоха към ръцете ѝ, които бавно смъкнаха единия чорап, после се прехвърлиха на другия. Обувките изтропаха на пода, слабините му започнаха да се стягат.

Чарлс не беше много сигурен на какво се дължи ерекцията му. Може би на блестящия ролс на корта, а може би на ревнивия Диксън, който се мотаеше на долния етаж... Той така и не прие, че съм достоен да стана член на фамилията Манинг, въздъхна доволно Чарлс. Тази приятна мисъл допълнително усили напрежението в слабините му. Когато Ан се освободи и от втория чорап, в главата му вече нямаше мисъл за Кейт...

Ръцете ѝ се протегнаха и започнаха да разкопчават ризата му, опитните ѝ пръсти погалиха космите по гърдите му. Миг по-късно

коланът му беше разкопчан, панталонът се уви около глезените му. Мекият му член се озова в устата ѝ.

— Не мисля, че родителите ти ще одобрят това — промърморя той.

— Тихо! — Ан извади члена му от устата си, стисна в шепи тестисите му, слезе от леглото и се отпусна на колене върху килима. — Ела тук!

Той коленичи зад нея и посегна към гърдите ѝ, все още стегнати от тънък копринен сутиен. Пръстите му се справиха със закопчалката, главата му се наведе, устата му засмука щръкналото зърно.

— Ох! — възбудено простена Ан и забързано смъкна бикините си.

Задните ѝ части направиха ловка маневра и членът му потъна дълбоко в пламналата ѝ женственост. Стори го така добре, че от устата му излетя неволно стенание. Бедрата ѝ започнаха да се въртят в бавни, сладостни кръгове. Ръцете му пробягаха по гърба ѝ, устните му потърсиха нейните. Това стана едновременно с едно рязко завъртане, което му позволи да се озове върху нея.

— Чукай ме! — дрезгаво простена тя. Краката ѝ се разтвориха широко и се вдигнаха нагоре, пръстите ѝ се вкопчиха в гъстата му коса. — Чукай ме зверски!

Тазът му направи могъщ тласък, членът му проникна докрай.

— Чукай ме здраво! — изкрещя тя. — Вкарай го чак до дъното!

Контрастът между хамалския речник на Ан и маниерите на изтънчена дама винаги го възбуждаше до полуда. В този акт не се съдържаше нищо от нежността, която съпътстваше отношенията му с Кейт. Дивата чувственост на Ан пробуждаше животинските му инстинкти, тялото ѝ се превръщаше в мека топка, покорна и топла под могъщите му тласъци.

От устата ѝ излитаха разпокъсани стенания, по челото ѝ избиха ситни капчици пот, тазът ѝ полудя. Скоро мускулите ѝ се стегнаха, тялото ѝ замръзна в предчувствие на най-хубавото.

— О, да! О, да!...

Секунди по-късно се отпусна, тялото ѝ изведнъж заприлича на спукан балон. Въздухът излиташе на пресекулки от гърдите ѝ. Едва тогава Чарлс охлаби железния си контрол. Членът му потъна дълбоко в

нея, оргазмът му беше могъщ като приливна вълна. Остана учуден от неговата пълнота и интензивност.

Диксън хвърли поглед към жена си, седнала до него. Пухкава и закръглена, с мише личице, раздърпана кестенява коса и безцветни сиви очи, Алейна приличаше на безлична гувернантка. Как съм могъл да изпитвам някакво влечение към нея, неволно се учуди той.

После прехвърли погледа си на Ирен Манинг, седнала срещу него. Русата ѝ коса, вече силно прошарена, беше стегната на строг кок. Кожата ѝ беше изпъстрена със сини венички, гънките на шията ѝ вече трудно можеха да се преброят. Дали и Ан ще остарее като мама, запита се Диксън. Приликата ѝ с Ирен Манинг беше голяма.

Мислите му бяха прекъснати от появата на Чарлс и Ан, които изглеждаха леко възбудени.

— Извинявам се, но Ан пожела да ми покаже подаръка — рече с усмивка Чарлс.

Диксън заби изпитателен поглед в лицето на сестра си, но тя го отбегна. За сметка на това Чарлс го дари с леко подигравателна усмивка. И Диксън веднага разбра какво е станало. Очите му пробягаха по лицата на останалите членове от семейството, сякаш искаше да провери дали и те са забелязали нещо.

В душата му потръпна гняв. Майка му гледаше все още зачервената и възбудена двойка с патрицианска, но благосклонна усмивка, а баща му — с открито одобрение. Чарлс и Ан, винаги те, помисли с възмущение той. А аз вечно ще си бъда на втори план! Грабна чашата си от масата и я пресуши на един дъх.

Франклин изчака иконома, който пристъпи да допълни чашите с вино и ледена вода, после вдигна глава:

— Какво мислите за обединението на „Банинг & Банинг“ със „Спенсър, Дайър & Фремънт“, което стана миналата седмица?

— Мъдър ход! — отсече с категоричен тон Диксън. — Бъдещето е на големите компании, дребните адвокатски фирми като нашата не могат да ги конкурират и са обречени!

— Прекалено голямата фирма губи прекия контакт с клиентите си — отбеляза Чарлс. — Лично аз бих предпочел да прехвърлям на

други юридически фирми делата, по които не сме достатъчно компетентни...

— Отживелици! — тръсна глава Диксън. — Фирми с подобна политика ще бъдат изместени от пазара.

— Момент, Диксън! — вдигна ръка Франклин. — Аз споделям изцяло мнението на Чарлс и съвсем не се чувствам старомоден.

— Което не означава, че си в крак с времето! — контролира Диксън. — Защо трябва да се отстъпват сделки другиму, когато можеш да правиш пари от всичко? — Направи опит да прикрие резкия си тон с усмивка. Вбесяваше се от факта, че баща му винаги взема страната на Чарлс.

— Диксън е убеден, че и ние се нуждаем от обединение — въздъхна Чарлс. — И вече действа в тази посока. Доколкото разбирам, той е провел предварителни разговори с нийоркската адвокатска кантора „Ливингстън & Кентър“.

— Какво?! — Челото на Франклин беше прорязано от две дълбоки хоризонтални бръчки, очите му се впиха в лицето на Диксън.

Прямотата на Чарлс беше изненада за Диксън. Първата му реакция беше да свали напрежението.

— Не аз бях инициатор на тези разговори, татко — тръсна глава той. — Потърси ме Пол Кентър, един от собствениците на споменатата фирма. Запознах се с него миналата година, по време на някакъв семинар. Проявява голям интерес от едно евентуално обединение с нас...

— Не изпитвам уважение към юристите в Ню Йорк — поклати глава Франклин. — Всички имат лошия навик да си крадат клиентите, поведението им е позор за цялата професия.

— Това едва ли се нарича „кражба на клиенти“ — възрази Диксън. — Пазарните условия са такива. Фирма, която не е в състояние да задържи клиентите си, заслужава да ги изгуби...

— Някога нашата професия се упражняваше само от джентълмени — въздъхна Франклин. — Имахме си уважението, дадената дума беше закон. Това, което става днес, изобщо не ми харесва... — Отпи глътка вода с лед и вдигна глава: — Ти как мислиш, Чарлс?

— Съгласен съм с това, което казваш. Предпочитам личния контакт с клиента... — На лицето му изплува усмивка. — Освен това

при обединението на фирмите винаги става така, че партньорите затъват в дългове... Знаеш ли как се наричат петстотин адвокати, устремили се към дъното на океана?

— Не — поклати глава Франклин.

— Едно добро начало!

Франклин избухна в гръмогласен смях, а Диксън направи кисела гримаса.

— Мисля, че трябва да приемеш поне една среща, татко — обади се той. — Няма да загубим нищо, ако изслушаме предложенията им.

— Нямам интерес! — отсече Франклин. — Решението ми е твърдо и не искам повече да се занимавам с подобни идеи.

Диксън с мъка прикри обзелото го раздражение. Ще се наложи да го обработвам още дълго, въздъхна в себе си той. А ако не успея, ще мина на другия вариант...

— Предстои ни избор на нов съдружник — смени темата Франклин. — Очертават се четири кандидатури, всяка със своите достойнства...

— Жалко, че свободното място е само едно — вметна Чарлс.

— Ти кого би предпочел? — погледна го с интерес Франклин.

— Кейт Александър — отвърна без колебание Чарлс.

— В никакъв случай! — избухна Диксън. — Кейт е прекалено агресивна! Нашият първи съдружник от нежния пол трябва да притежава качества на истинска дама...

— Не би нарекъл агресивен някой мъж, нали? — изгледа го Чарлс. — А Кейт е превъзходен адвокат!

— Ти кого искаш? — попита Франклин и се извърна към Диксън.

— Аз бих предпочел мъж и това е Оуън Форест. Изключително способен човек.

— Ако и този път не допуснем жена в управителния съвет на компанията, репутацията ни ще пострада сериозно — предупреди Чарлс.

— Съмнявам се — тръсна глава Диксън. — Оуън трябва да издържа жена и три деца. Докато Кейт и Лорин дори още не са омъжени...

— Това не е никакъв довод! — ядоса се Чарлс.

— Съгласен съм — добави Франклин.

Пак се обединиха срещу мен, въздъхна в себе си Диксън. Очите му се преместиха върху Ан с тайната надежда, че ще получи някаква подкрепа от нея. До този момент сестра му проявяваше несвойствена сдържаност и не беше казала нито дума. Лицето ѝ беше мрачно. Какво ли я тревожи, запита се Диксън.

— Да оставим фирмената политика за след вечеря — предложи главата на фамилията. — Нека не забравяме, че днес Чарлс има рожден ден... — Набучи на вилицата си парченце пушена съомга, избърса устни с ленената салфетка и добави: — Ще дойдете в Палм Спрингс през уикенда, нали?

— Естествено — отвърна синът му.

— Съжалявам, Франклин, но аз няма да мога — поклати глава Чарлс. — Имам проблеми с продажбата на „Съни индъстриз“. Правителството завежда дело по закона срещу монополизма...

Франклин го погледна с леко неодобрение.

— Проблемите могат да почакаат — рече той. — Напоследък се претоварваш с работа...

— Помниш ли какво ме предупреди, когато постъпвах във фирмата? — усмихна се Чарлс. — Че работата на юриста не е от девет до пет...

Близнач на задници, възмути се Диксън. Нима никога не изключва?

Седнал зад волана на новия ролс, Чарлс бавно караше към дома. Би трябвало да се чувства доволен от твърдостта, с която Франклин отрязва мераците на Диксън за обединение, но на практика не изпитваше нищо. Не пропусна да отбележи необичайната въздържаност на съпругата си, която мълча през цялата вечер. Дали е регистрирала колата на мое име, запита се той, после поклати глава. Едва ли. Ан не обичаше да приписва на негово име каквото и да било.

— Благодаря ти за чудесната кола, Ан — промълви той.

— Моля.

Краткият отговор беше пропит от хладина. Кос поглед към профила ѝ беше достатъчен. Жена му беше ядосана.

— Нещо не е наред?

— Може би.

— Имаш ли желание да го обсъдиш с мен?

— Никакво — тръсна глава тя, после съвсем по женски стори точно обратното: — Чарлс, напразно се опитваш да ме заблуждаваш! Ти имаш връзка с Кейт Александър! Не, няма смисъл да отричаш. Едно ще ти кажа: ако не я прекратиш незабавно, това ще означава край на брака ни!

Изненадан от прямотата на Ан, той беше доволен, че тъмнината в купето скрива изражението на лицето му. Значи Кейт се оказа права: Ан действително знае. Или може би само предполага? Част от съзнанието му изпита облекчение от факта, че всичко е разкрито и ясно, но дълбоко в душата му звъннаха предупредителни камбанки. Коремните му мускули неволно се свиха от страх.

— Откъде ти хрумнаха подобни глупости? — попита на глас той.

— Не ме лъжи повече! — извика тя, извърна се и впи пламтящ поглед в лицето му. — Изразих се достатъчно ясно! Търпяла съм невинните ти забезжки през годините, защото съм усещала, че няма нищо сериозно. Но този път нещата са различни. Няма да позволя амбициите на тази жена да разрушат живота ми!

Чарлс осъзна, че е права. Този път наистина е различно, този път той е влюбен...

— Ставаш смешна, Ан — промърмори с мрачен глас той. После направи няколко безуспешни опита да я успокои и се отказа. Тя му отвръщаше с хладна, но непримирима ярост. Умът му бясно препускаше. Кой би могъл да я информира?

— Колкото повече лъжеш, толкова повече затъваш! — предупреди го с хладен глас Ан.

— Бъди разумна, ако обичаш! — повиши тон Чарлс, после побърза да се овладее, на лицето му изплува шеговита усмивка. — Толкова зле ли се представих там, под покрива на родителите ти?

— Искам отговор, Чарлс!

По дяволите! Никак не му се искаше да бъде притиснат от развод, преди да е готов за него. Пресегна се и успокоително потупа ръцете на Ан, свити на юмруци в скута ѝ.

— Интересът ми към Кейт се изчерпва в професионалната област — меко, но убедително промълви той. — Тя е добър юрист, с изгодни за фирмата политически и професионални амбиции. Съмненията ти са напълно безпочвени...

Спря колата и направи опит да я прегърне, но Ан се отдръпна в ъгъла на седалката и придърпа яката на коженото палто върху раменете си.

— В събота заминавам за Палм Спрингс с родителите си — хладно го уведоми тя. — Ще остана там през седмицата, а когато се върна, искам да получа отговора ти!

8

Седнал до телефона в полицейското управление Паркър Сентър, детектив Боуър се опитваше да запише с максимална бързина поредното обаждане. От убийството на Д'Арси насам беше получил поне петдесет такива, но опитът го беше научил да различава шегите от действителните анонимки. Нещо в това обаждане го накара да застане нащрек. Струваше му се съвсем автентично. Сложи ръка на мембраната и повика колегата си, който стоеше наблизо.

— Хей, Лари!

Успя да привлече вниманието му, накара го с жест да проследи линията и продължи да записва. Трябваше да направи нещо, за да задържи още малко човека насреща.

— Извинете — промърмори той. — Счупи ми се моливът... Бихте ли повторили последното изречение?

— Майната ти! — изрева гласът насреща и линията прекъсна.

Боуър подскочи от болка в ухото, затръшна онемялата слушалка и ядосано процеди:

— Майната ти на *теб*, гнидо!

Лари се върна от съседното помещение.

— Не стана, затвори прекалено бързо...

— Ясно — разтърка ухото си Боуър. — Благодаря, все пак. — Стана, взе някакви документи от бюрото и тръгна да търси Доналдсън. Беше ядосан. Шансовете да открие автора на последното анонимно обаждане бяха нула. — Хей, Ед, искам да направиш една справка!

Младият полицаи балансираше на задните крака на металния стол, в ръцете му имаше пластмасова чаша с кафе.

— Вземи си ореховки — покани го Доналдсън.

— Благодаря. — Боуър зарови пръсти в пликчето, избра си една ореховка с хубава глазура и я хвърли в устата си. — За днес приключих с диетите...

По дяволите, помисли си той. Всеки трябва да има някаква слабост, нали? Иначе ще се превърне в светец...

— Какво става? — попита партньорът му.

Боуър довърши ореховката и облиза пръстите си.

— Току-що получих поредното анонимно обаждане по повод убийството на Д'Арси — изръмжа той. — Мислех, че ще ни помогне за разследването...

— Така ли? — погледна го с интерес Доналдсън.

Боуър придърпа панталона си нагоре и затегна колана. Коремът му продължаваше да расте, трябваше да се вземат мерки... Очите му се насочиха към листчето със записания разговор:

— „Проверете Томи Бартоломю, живее на улица «Сойър» в Нортридж. Той чука Сандра д'Арси и е вашият убиец...“

В яркосините очи на Доналдсън проблесна интерес.

— Май наистина трябва да си поговорим с въпросния тип.

— Първо ще го проверим. Имаш името и адреса, вкарай го в компютъра. Това няма да е трудно...

Икономът на Абигейл отвори вратата. Тео го поздрави и влезе, после с небрежен тон подхвърли:

— Трябват ми някои книжа от библиотеката, мистър Чарлс Римън ги иска...

Защо трябва да му давам обяснение, запита се той, но думите вече бяха излетели от устата му.

— Разбира се — кимна икономът. — Да уведомя ли майка ви, че сте тук?

— Не... Не още, Артър...

Проникнал във вътрешността на просторното помещение с масивни мебели, Тео си позволи да седне на старото кожено кресло зад бюрото на баща си. Спомни си колко трудно беше общувал с него и в душата му се промъкна тъга.

После измъкна ключето, което беше взел от писалището на Джеймс, и с треперещи пръсти го вкара в ключалката. Никога не беше разполагал със собствен ключ за бюрото на баща си. Вече беше претърсил всички възможни места, това бюро беше последната му надежда.

Чувстваше се като крадец. Имаше усещането, че всеки миг ще се появи някой да му попречи. От самоувереността, която го беше обзела

през последните няколко часа, не остана дори следа. Пръстите му докоснаха масивната кехлибарена отварачка за писма, обсипана с красиви инкрустации, после се преместиха на резервните очила на баща му, акуратно скрити в калъфка от крокодилска кожа. Помнеше тези вещи много добре...

В дъното на чекмеджето с изненада откри стара снимка, на която двамата с Джеймс, още деца, позираха между родителите си.

— Ти никога не си ме обичал — горчиво промълви той на усмихнатия мъж, който го гледаше от черно-белия фотос.

После очите му се преместиха върху Джеймс и стомашните сокове се качиха в гърлото му. Още от дете брат му се подиграваше с него, обиждаше го, биеше го. И това продължи до последния му ден, до деня на приема и утрото след него, когато упорито отказваше да вдигне слушалката...

Тео поклати глава и започна да рови документите в бюрото с овлажнели ръце.

— По дяволите! — нервно промърмори той. — Къде може да го е тикнал Джеймс?

Свърши с писалицето и се прехвърли на библиотеката. Провери я основно, рафт по рафт, книга по книга.

Един час по-късно, ядосан и разстроен, той съобщи на иконома, че иска да види майка си.

Поканиха го в спалнята и той тръгна по коридора със свито сърце. Защо винаги се чувствам така тук? Защо се държа като виновно дете, което очаква наказание? Нима не е крайно време нещата да се променят? Двамата най-важни мъже в живота на Абигейл — баща му и брат му, вече са мъртви. Би трябвало той, Тео, да заеме първото място в сърцето й... Не, няма да стане, въздъхна горчиво той. Това място вече е запазено за Джими, малкия й внук...

Пристъпи към леглото и се наведе за задължителната целувка.

— Здравей, мамо — рече Тео и плъзна устни по сухата кожа на бузата й. — Как се чувстваш?

— Добре — отвърна сдържано тя и вирна брадичка.

— Зная, че ти е трудно, мамо... За всички ни е така... Но трябва да ти задам един въпрос... — Замълча, обзет от неприятното чувство, че трепери. — Давал ли ти е Джеймс някакви документи?

— Какви документи? — попита Абигейл, а в тъмните ѝ очи проблесна хладно учудване.

— Споменавахте, че иска да промени завещанието си... А също и брачния договор...

— Защо би го сторил, за бога?

— Заради Джими. Каза, че е време да третира Сандра като истинска съпруга... Търсих навсякъде, но не мога да го открия... Диксън твърди, че такъв документ няма и в офиса на Джеймс...

— И при мен го няма — поклати глава Абигейл, помълча малко и вдигна глава: — Може би е у Сандра? — За пръв път в очите ѝ се появи безпокойство.

— Едва ли — поклати глава Тео. — Досега би трябвало да го извади на бял свят.

— Тео! — повиши тон тя. — Намериш ли подобен документ, незабавно трябва да ми го донесеш! Незабавно, разбираш ли? — Така го назидаваше като малко момче...

Той неволно се сви и покорно кимна с глава:

— Разбира се, мамо.

— Това е много важно! — предупредително го изгледа тя. — Не искам никакви промени в брачния договор на Сандра! А що се отнася до новото завещание, вероятно такова няма... Джеймс никога не би го направил, без да се посъветва с мен.

— Да се посъветва ли? — изненадано вдигна глава Тео.

— Естествено! — тръсна глава Абигейл.

Няколко минути по-късно Тео набра номера на Диксън от телефона в колата си.

— Не го открих никъде — съобщи в слушалката той.

— По дяволите! — изръмжа Диксън.

Абигейл се обади на Чарлс веднага след като Тео си тръгна.

— Знаеш ли нещо за промяна в брачния договор на Джеймс и ново завещание? — попита тя.

— Това пък откъде ти хрумна? — изненада се Чарлс.

— Тео твърди, че Джеймс имал намерение да промени брачния си договор със Сандра и да направи ново завещание.

— А самият Тео виждал ли е черно на бяло подобен документ?

— Не.

— Значи няма от какво да се безпокоиш, Абигейл. Тео винаги се е надявал, че Джеймс ще му позволи да управлява фондацията, но самият Джеймс никога не е обсъждал с мен подобна възможност. Не вярвам, че би допуснал глупостта да ревизира и брачния си договор...

— Дано е така — въздъхна Абигейл. — Чарлс, обещавай ми, че ако случайно попаднеш на подобен документ, веднага ще ми го покажеш. Не искам да попада в чужди ръце.

Той се поколеба.

— Чарлс! — повиши глас Абигейл. — Искам думата ти!

— Добре, имаш я — отвърна най-сетне той.

Сандра д'Арси не беше във възторг от новата визита на детективите Боуър и Доналдсън. Този път русата ѝ коса се спускаше свободно върху раменете и Боуър неволно отбеляза, че независимо от гадния си характер, тази жена наистина изглежда страхотно.

— Може ли да влезем, госпожо? — попита той.

— Едва ли ще си тръгнете, ако кажа „не“ — сви рамене Сандра.

— Страхувам се, че е точно така — направи опит да се усмихне Боуър, но тя се дръпна да им направи път с каменно лице. Махна с ръка към удобния диван в дъното на хола, и полицаите я последваха.

— Сега пък какво има? — Въпросът беше зададен хладно, още преди двамата да се отпуснат на седалките.

— Случайно да притежавате оръжие? — попита Боуър и веднага си отбеляза изненадата, появила се върху лицето на домакинята.

— Защо питате?

— Това е част от рутинните процедури.

— Имам един пистолет — отвърна тя и в очите ѝ се появи тревога.

— Може ли да го видим?

— След като настоявате...

— Моля ви — твърдо изрече Боуър и стана на крака, за да ѝ покаже, че това трябва да стане незабавно.

Сандра разбра намека и също се изправи.

— Това пък защо? — попита тя и тръгна пред двамата полицаи.

— Трябва да го проверим — отвърна Боуър. — Носила ли сте го някога със себе си?

— Не — отвърна рязко тя. — Откакто го купих, пистолетът не е напускал тази къща.

Изкачиха се по стълбите на втория етаж, прекосиха къс коридор и се насочиха към двойна врата от масивен бук. Озоваха се в просторна спалня, боядисана в пастелни цветове, краката на Боуър потънаха в дебел плюшен килим. Очите му пробягаха по красивите мебели и огромното легло. Това тук вероятно струва повече, отколкото годишната ми заплата, отбеляза си той.

— Държа го ей тук — нетърпеливо промърмори Сандра, дръпна чекмеджето на скрин с красиви орнаменти и пръстите ѝ потънаха сред акуратно подреденото бельо. Върху лицето ѝ изведнъж се появи израз на паника, ръката ѝ полудя. Бельото полетя към пода. — Няма го! — извика задавено тя и безсилно се отпусна на леглото. Устата ѝ зяпна от смайване.

— Как така го няма? — вдигна вежди Боуър и размени кратък поглед с партньора си.

— Нищо не разбирам... Винаги си е бил тук... — Сандра изглеждаше наистина объркана. От напереното ѝ поведение не остана дори следа, изведнъж заприлича на дете, което всеки момент ще се разплаче.

— Кой друг знае, че притежавате пистолет? — попита Боуър.

— Никой. Само аз и съпругът ми...

— Кога го купихте?

— Някъде през януари...

— Това ли е единственото оръжие, което притежавате?

— Да. Съпругът ми настоя да го вземем, след като ни обраха...

— Кога стана това?

— През юли миналата година. Една вечер се прибрахме късно и открихме, че задната врата е разбита. Бяха откраднали видеомагнетофон, камера и телевизор... Спалнята беше преровена основно, но други липси нямаше...

— Съобщихте ли на полицията?

— Разбира се — отвърна тя и се надигна от леглото. Самообладанието ѝ очевидно започваше да се възвръща. — Тук се

появи някакъв полицай и взе показанията ни. Но от тогава насам нямаме сведения за крадците...

— Разпитаха ли прислугата?

— Да. Икономката беше сигурна, че е заключила вратата и е задействала алармената инсталация.

— Разбирам.

— Съпругът ми се опасяваше, че някой може да проникне в къщата, когато Джими и аз сме сами... По тази причина настоя да купя пистолет и да се науча да го използвам...

— Така... — проточи Боуър. — Нека уточним нещата. Кражбата е станала някъде през юли миналата година и съпругът ви настоява да си купите пистолет. Дотук всичко ли е точно?

— Да.

— Но вие купувате въпросния пистолет чак през януари тази година. Така ли е?

— Да, вече ви казах.

Боуър направи кратко изчисление с помощта на пръстите си.

— Изчакали сте цели шест месеца и едва тогава сте купили пистолет? — В гласа му прозвуча открито недоверие.

— Да, предполагам... — объркано отговори Сандра.

— Защо чакахте половин година, госпожо?

— Ами... Не зная... Вероятно все съм отлагала, докато найсетне...

Боуър погледна Доналдсън, после очите му отново се заковаха върху лицето на младата жена. Ръцете ѝ лежах в скута, самообладанието ѝ бързо се възвръщаше.

— Съпругът ви придружи ли ви при покупката?

— Не, само ми написа на един лист какъв вид оръжие да купя и откъде да го купя...

— Помните ли името на магазина?

— „Кембълс“ или „Кимбърлис“... Нещо от този сорт. Магазин за спортни артикули в Холивуд...

— Мъжът ви притежаваше ли пистолет?

— Може би, но във всеки случай не го държеше тук. Питайте в службата му, там може и да има...

Боуър си отбеляза, че наистина трябва да стори това. В регистратурата липсваха сведения за оръжие, притежавано от Джеймс

д'Арси.

— Възможно ли е пистолетът да е попаднал в ръцете на някой от прислугата? — попита той.

— Мария е единствената, която има достъп до спалнята ми — поклати глава Сандра. — Но тя никога не би докоснала вещите ми.

— Все пак ще ви помоля да я попитате...

Сандра рязко се изправи и тръгна към вратата. Сякаш държеше да им покаже колко ѝ е неприятно да изпълнява желанията им. Слязоха долу и се насочиха към кухнята. Сандра зададе няколко въпроса на испански, но Мария поклати глава.

— Да се върнем в хола — предложи Боуър.

Седнаха удобно, той прочисти гърлото си и започна:

— Споменахте, че мъжът ви е настоявал да се научите да стреляте...

— Да.

— Научихте ли се?

— Човекът в магазина ми показва някакви брошури и ме посъветва да се упражнявам по мишени.

— Направихте ли го?

— Не.

— Съпругът ви знаеше ли, че не сте ходили на курс по стрелба?

— Да — отвърна тя и в очите ѝ се появи предизвикателство. — Беше ядосан, но аз отказах... И какво от това?

Боуър си отбеляза нещо в тефтерчето с черни корици и вдигна глава:

— Госпожо Д'Арси, ние все още издирваме последен модел „Мустанг“, върху регистрационните номера на който присъстват буквите НКВ... Готвачката на съседа е видяла подобен мустанг, бял на цвят, да влиза във вашата алея само няколко дни преди убийството на съпруга ви...

— И какво от това?

Търпението на Боуър започна да се изчерпва. Домакинята се държеше така, сякаш не ѝ пукаше от нищо.

— Госпожо Д'Арси, предлагам ви да напрегнете паметта си. Говорим за кола, която може би е ползвал убиецът на съпруга ви!

— Не мога да зная кой каква кола кара — сви рамене Сандра.

— Въпросът е сериозен, млада госпожо! — повиши глас Боуър.
— Ако не желаете да отговаряте, лесно ще ви уредим една разходка до управлението!

Тя продължително го изгледа.

— Спомням си, че един приятел от курса по аеробика ме докара един ден... Колата му беше бяла, но не съм сигурна нито за модела, нито за годината на производство... — Сви рамене и добави: — Би могла да бъде и мустанг...

— Името на този приятел? — разтвори тефтерчето си Боуър.

— Не бих искала да... — започна Сандра, после срещна гневния поглед на полицаия и отново сви рамене: — Добре, какво толкова, по дяволите! Името му е Томи... Само че не виждам причина за появата му тук късно през нощта... В Лос Анджелис сигурно има хиляди бели коли...

— Така е — кимна Боуър. — Как е фамилното име на този Томи?

— Не зная.

— Идете да се пригответе — стана на крака Боуър. — Ще дойдете с нас!

— Май беше Бартоломю — навъсено промърмори Сандра и в погледа ѝ се появи омраза.

— Къде живее?

— Не зная.

Боуър се втренчи в нея, питайки се дали да не я притисне отново. Реши временно да се въздържа, въздъхна и смени темата:

— Искам името и телефонния номер на залата ви за аеробика.

— Ще трябва да ги потърся.

Сандра напусна хола, а Боуър се отпусна на стола и уморено подхвърли:

— Хаплива малка кучка, нали?

Доналдсън поклати глава.

— Според мен просто е уплашена. Твърде млада е за такива ситуации...

— Вие, младите ченгета, мислите само с оная си работа — мрачно въздъхна Боуър.

Сандра захлопна вратата зад полицаите, изтича до телефона и набра номера на Томи. Но отново ѝ отговори проклетият телефонен секретар.

— Обади ми се веднага — каза в слушалката тя и затвори. Къде, по дяволите, се е запилял?

Трябваше да го открие на всяка цена. Набра номера на инструктора по аеробика, просто защото не се сети за друг.

— Томи не се е мяркал тук от няколко дни — уведоми я човекът.
По дяволите!

9

— До утре следобед тези договори ще бъдат готови — усмихна се Лорин Кънингам.

Арнолд Миндъл — съдружникът, който отговаряше за сделките с недвижими имоти в „Манинг & Андерсън“ и пряк началник на Лорин, се облегна назад в коженото кресло, а на лицето му се появи недоволно изражение.

— Твърде късно — промърмори той. — Трябват ми сутринта.

Лорин се втренчи в него. Не можеше да бъде наречен дебел, въпреки излишните килограми. Те просто придаваха пълнота на красивото му лице с леко подпухнали очи, което част от сътрудничките в офиса намираха дори секси. Стисна зъби и направи опит да отговори любезно:

— Но вие току-що ми ги възложихте...

— Нямаше друг начин — сви рамене Миндъл. — Предполагам, че ще се наложи да поработиш на лампа...

В душата ѝ проблесна гневна светкавица, но красивото ѝ лице остана безизразно. Розовата рокля подчертаваше ярко женствеността ѝ, гърдите правеха съблазнителна извивка под дълбоко изрязаното деколте. Мнозина твърдяха, че прилича на младата Рита Хейуърт и на чара ѝ не може да устои нито един мъж. С изключение на този, който седеше насреща ѝ...

Господи, през последните две седмици вече за четвърти път ме кара да работя извънредно, въздъхна тя. Направо ще ми съсипе личния живот! Мразеше Арнолд, особено след като случайно дочу какво е мнението му за нея, изказано пред един от колегите в коридора: „Лорин е лишена от инициатива и не е склонна да даде нещо повече от това, което влиза в рамките на работното време...“. А за какво трябва да го дава? Сега обаче нямаше друг избор, освен да се подчини. Нали предстоеше обсъждането на кандидатурите за съдружник?

— Добре — сладко се усмихна тя. — Ще ги имате сутринта. — Само от леко преbledнялото ѝ лице личеше колко е ядосана.

— Знаех, че мога да разчитам на теб — насмешливо я изгледа Арнолд.

Копеле мръсно, помисли си тя. Притискаш ме до стената, но един ден всичко ще ти се върне тъпкано! Вдигна глава и гордо напусна прекрасно подредения ъглов кабинет, задръстен от антични произведения на изкуството. Мина покрай тапицираните с кожа врати на останалите съдружници и пое по дългия, застлан с мокет коридор.

— Лорин, ела за малко — повика я Кейт.

— Само за секунда — спря се на вратата ѝ Лорин.

— Как вървят нещата?

— Работя по много интересен случай — отвърна тя. Проклетата да бъда, ако ѝ дам възможност да ме гледа отвисоко!

Телефонът на бюрото издрънча.

— Само минутка — погледна я Кейт, прикрила мембраната с ръка.

Лорин кимна и пристъпи навътре. Обзавеждането в кабинета на Кейт не се отличаваше от това в нейния, но беше решено в друга цветова гама. Действителната отлика идваше от картините, цветята и личните вещи, чрез които всеки юрист тук се стремеше да подчертае своята индивидуалност. В това помещение всичко беше в бяло, черно и бежово, цялата стая беше отрупана със саксии в най-различна форма, върху бюрото имаше ваза със свежи цветя.

Кабинетите на асоциираните партньори придобиват истинска индивидуалност, едва когато притежателите им станат част от фирмата, помисли Лорин. Само съдружниците разполагат с достатъчно средства за обзавеждане според личния си вкус. Въпреки че и Кейт беше асоцииран партньор в „Манинг & Андерсън“, тя ръководеше самостоятелен отдел и по тази причина кабинетът ѝ се намираше на етажа на съдружниците. Факт, който Лорин никак не харесваше. Положението на Кейт във фирмата беше за завиждане и това щеше да стане още по-явно, ако Чарлс Римън поеме президентския пост след оттеглянето на Франклин Манинг.

Единствената надежда на Лорин беше в Диксън, тя горещо се надяваше, че кръвната връзка ще натежи при избора на нов президент. Диксън открито ненавижда Чарлс, а веднъж и самата Кейт ѝ довери, че Диксън не обича и нея. Мислите на Лорин потекоха в тази посока.

Дали пък няма да успее да убеди Диксън, че именно тя е най-добрият избор за вакантното място на съдружник? Заслужава си да опита...

— Извинявай — остави слушалката Кейт. — Непрекъснато ми звънят във връзка с Джеймс д'Арси. Предполагам, че и на теб...

— О, да — кимна Лорин, която за нищо на света не би признала, че клиентите рядко я търсят по телефона. Арнолд умишлено я държеше в изолация, по този начин ѝ отмъщаваше за богатството и връзките на баща ѝ, благодарение на които тя получи място в „Манинг & Андерсън“. — Чарлс сигурно е изнервен от слуховете, появили се след смъртта на Джеймс...

— Доста е разтревожен — кимна Кейт.

Забелязала безпокойството в очите ѝ, Лорин понечи да подсвирне. Я виж колко е загрижена за покровителя си!

— Джеймс носеше доста пари на фирмата — отбеляза на глас тя.

— Сигурна съм, че семейство Д'Арси ще продължи да ползва услугите ни — отвърна Кейт.

— Човек никога не знае — проточи Лорин и със задоволство отбеляза загриженото изражение, появило се върху лицето на приятелката ѝ. — Май ще е по-добре да тръгвам — въздъхна тя. — Арнолд пак ми възложи една спешна задача... Чао, ще се видим по-късно.

Продължи до дъното на коридора и започна да се спуска по широкото стълбище с бронзови парапети, което водеше към долния етаж. Там ѝ се наложи да прекоси още един безкрайно дълъг коридор, преди да стигне до собствения си кабинет. Мразеше дупката, в която я бяха натикали, тук винаги се чувстваше като сираче.

Затръшна вратата зад гърба си, най-сетне получила възможност да даде воля на гнева, който кипеше в душата ѝ.

— Мамичката им на Арнолд и Кейт! — просъска тя. — Мръсни гадини, бих могла да ги убия!

Папката с непопълнените договори полетя към дивана.

— Ценя високо подкрепата ти — промълви Диксън и попипа изтъняващата си коса. Сякаш искаше да се увери, че все още е на главата му.

— Можеш да разчиташ на мен — отвърна Арнолд Миндъл, стана и се насочи към вратата.

Диксън го изчака да излезе и се облегна назад. За пръв път от доста време насам се почувства добре. Беше изложил мнението си задълбочено и подробно, а Арнолд го подкрепи изцяло. Той също виждаше изгодата от евентуалното обединение с нюйоркската адвокатска фирма. В допълнение го увери, че е изцяло на негова страна в предстоящия избор на президент. Това беше наистина добра новина. Арнолд се ползваше с авторитет сред останалите съдружници и откритата му подкрепа за Диксън не можеше да не им повлияе.

Същевременно Диксън си даваше сметка, че част от съдружниците в „Манинг & Андерсън“ са склонни да го подкрепят единствено поради убеждението си, че у Франклин Манинг ще заговори гласът на кръвта и в крайна сметка той ще отстъпи поста на сина си. Слава богу, че баща му никога не изпусна контролния пакет акции на фирмата, който си оставаше семейна собственост. Този факт също щеше да окаже влияние в тежката борба с онзи хитрец зет му...

Ако Чарлс не се държи както подобава, като нищо може да се окаже изтласкан от ръководния си пост във фирмата, въздъхна Диксън и на лицето му се появи самодоволна усмивка. Беше твърдо решен да покаже на този слагач кой командва парада...

Завъртя се заедно със стола си, в главата му започна да се очертава стратегията на предстоящата битка. Задължително условие за победа в тази битка бе компрометирането на Чарлс в очите на Франклин Манинг. За целта Диксън възнамеряваше да следи зет си отблизо, нещо дълбоко в душата му го правеше уверен в успеха...

— Какво става? — вдигна глава детектив Боуър.

Партньорът му Доналдсън току-що беше затръшнал вратата и бързаше към него със зачервено от възбуда лице.

— Справката потвърди, че Томи Бартоломю живее на посочения адрес в Нортридж — съобщи Доналдсън. — Но най-интересното е, че има досие. Осъден условно по обвинение в опит за измама при придобиване на недвижим имот.

— Така ли?

— Точно така — кимна Доналдсън. — Измамил някаква бабичка и ѝ отмъкнал парите...

— Интересно — промърмори Боуър. — Много интересно!

— Но това не е всичко — тържествуващо се усмихна младият му партньор.

— Хайде, казвай! — погледна го с неподправен интерес Боуър.

— Томи Бартоломю кара бял мустанг последен модел и регистрационните му номера съдържат комбинацията НКВ...

Боуър подскочи толкова рязко, че разля част от кафето по панталона си.

— Да не си правиш майтап?!

— Нищо подобно — отвърна партньорът му. — Предполагам, че дойде времето да си побъбрим с този приятел...

— Да вървим! — изръмжа Боуър и се втурна към изхода.

Тридесет минути по-късно показалецът му натисна звънеца на адреса на Бартоломю. Наложил му се да повтори упражнението няколко пъти, преди отвътре да се разнесе приглушен глас:

— Кой е?

— Полиция, отворете.

Ключалката изцрака, в процепа се появи лицето на красив младеж, някъде около тридесетте. Върху челото му падаха кичури светла коса — от онзи тип, който някои хора наричат пясъчна. Дълбоко хлътналите кафяви очи гледаха мрачно.

— Вие ли сте Томи Бартоломю?

— Да.

Доналдсън му показва значката си.

— Може ли да влезем?

— Заповядайте — въздъхна Томи Бартоломю, отвори вратата на малкия апартамент и им направи място да минат. В ръката му димеше цигара.

Боуър влезе пръв в оскъдно мебелираното помещение. Обхвана го с един бърз поглед и поиска да види шофьорската книжка на младежа. Томи пристъпи към масата в ъгъла, взе портфейла си и извади книжката.

Доналдсън си записа данните, а Боуър започна с въпросите:

— Каква марка кола притежавате?

— Мустанг.

— Номер?

— Четири, пет, три, НКВ — отвърна Томи и нервно почеса брадичката си. — Хей, какво става?

— Разполагаме с информация, че в понеделник вечерта кола като вашата е станала причина за пътнотранспортно произшествие.

— Не съм правил никаква катастрофа.

— Къде бяхте в понеделник вечер, между шест и полунощ? — хладно го изглежда Боуър.

— У дома... Или може да съм отскочил до бара на ъгъла, който посещавам често... Да, точно така. Отбих се там някъде около четири. Изпих няколко бири, но ми стана кофти... Някой ме доведе у дома, след това не съм излизал...

Доста хлабава история, помисли си Боуър.

— Някой може ли да потвърди думите ви? — попита на глас той.

— Това пък за какво?

— Отговорете на въпроса — намеси се Доналдсън.

— Не мога да се сетя за никой познат — сви рамене Томи. — С изключение на бармана...

— Как се казва този бар? — попита Боуър.

Томи обясни.

— Кой ви доведе у дома?

— Чакайте да видим... Да, мисля, че името му е Винсънт. Никога преди това не съм го виждал. Заспах като труп... А като се събудих, имах ужасно главоболие... От тогава насам непрекъснато повръщам, вероятно съм хванал грип...

— Можем ли да се поогледаме?

— Ами... Не съм много сигурен. — Томи колебливо ги изглежда, пръстите му нервно смачкаха цигарата в пепелника. — Всъщност какво търсите? Аз не употребявам наркотици...

— Искаме да огледаме обстановката — поясни Боуър. — Това ще ни помогне да повярваме на историята ви...

— Не — поклати глава Томи. — Мисля, че няма да стане...

— Добре тогава — въздъхна Боуър, решил да премине на твърдия вариант. Хвърли бегъл поглед на Доналдсън и младият полицай изпъчи гърди.

— След малко ще се върнем със заповед за обиск — изръмжа заплашително Доналдсън. — И няма да ни се сърдите, ако обърнем всичко наопаки.

— Заповед за обиск? — В очите на Томи се появи страх.

— Всичко зависи от вас — отвърна Доналдсън, измъкна от чантата си формуляр за доброволен обиск и му го подаде. — Ако подпишете това, нещата няма да стигнат дотам...

Ще клекне, прецени Боуър, докато Томи разглеждаше формуляра. Повечето клякат. Томи огледа намръщените им лица, после се подписа и отвори вратата на спалнята.

Боуър влезе пръв, а Доналдсън неволно сбърчи нос от вонята, която го лъхна. В стаята миришеше на повръщано, леглото беше неоправено, по пода се валяха дрехи.

Боуър се насочи към купчината бельо до прозореца. Край нея имаше чифт ботуши. Той ги взе в ръце и огледа калните им подметки.

— Кога за последен път сте ги обували?

— В понеделник вечерта.

— Доста са кални... Къде бяхте?

— Нали вече ви казах? Изпих няколко бири в кръчмата и това е последното, което си спомням...

— Може ли да ги вземем? — небрежно попита Боуър. — Трябва да направим някои анализи...

Томи се поколеба, а Боуър хвърли красноречив поглед на партньора си: „Покажи ми къде зимуват раците...“.

Доналдсън изпъчи гърди и пристъпи напред, под ръкавите му заиграха мускулите.

— Добре, вземете ги — промърмори Томи.

Боуър не можеше да повярва на късмета си. Ако това хлапе беше казало „не“, той просто нямаше какво да стори. Щеше да се наложи да вади заповед за обиск, а дотогава ботушите положително щяха да бъдат старателно почистени. Пристъпи към издрасканата масичка и започна да рови из струпаните върху нея хартии и разписки. Една от тях беше издадена от мотел „7-П“, под нея се показва разписка от бензиностанция на „Юниън ойл“. До двете смачкани банкноти от по един долар и пръснатите в безпорядък монети имаше прегънат на четири лист хартия.

Боуър понечи да го разтвори, но Томи нервно пристъпи напред:

— Дайте ми го!

Без да му обръща внимание, Боуър разгъна листа и прочете съдържанието му: „Това са парите, които ти обещах. С обич: Сандра“.

Джакпот, рече си Боуър и усети как нервите му се стягат.

— Какво означава тази бележка?

— Просто бележка. От една приятелка...

— Познавате ли жена на име Сандра д'Арси?

Лицето на младежа стана загрижено.

— Какво ви интересува това?

Огромната лапа на Доналдсън тежко легна върху рамото му.

— Въпросите задаваме ние, приятелче. Ти само отговаряш.

Боуър пристъпи крачка напред. Опасяваше се да не прекалят, имаше нужда от леко сплашване и нищо повече.

— Вижте какво — загрижено промълви той. — Нещата са доста сериозни. Съветвам ви да ни окажете нужното съдействие. В противен случай... — Ръцете му безпомощно се разпериха. — В противен случай ще бъдем принудени да ви откараме в управлението и да ви подложим на официален разпит!

Томи отмести уплашения си поглед от Доналдсън и го спря върху лицето на Боуър. Личеше, че мисли напрегнато. Най-сетне от устата му излетя примирена въздишка.

— Какво искате да знаете?

Боуър се отпусна. Номерът с доброто и лошото ченге както винаги излезе успешен.

— Познавате ли жена на име Сандра д'Арси? — повтори въпроса си той.

— Да.

— Къде се запознахте с нея?

— В курса по аеробика.

— Адрес? Точна дата? — изстреля Боуър.

— Занятията се провеждат три пъти седмично, в понеделник, сряда и петък. Между два и три следобед... — После Томи съобщи адреса на салона за упражнения.

— Срещате ли се с въпросната дама и извън занятията?

— Да, понякога...

— Близки ли са отношенията помежду ви?

Кафявите очи на Томи се присвиха.

— Какво би трябвало да означава това?

— Знаете какво — намигна му приятелски Боуър. — Нещо по-така...

— Ние... Ние сме само приятели... — Томи сграбчи пакетчето от масата и измъкна една цигара. Запали и напълни дробовете си с дим.

— Спиш ли с нея? — ледено попита Боуър, без да го изпуска от очи.

Томи се поколеба и Боуър отново погледна към Доналдсън.

— Избери — изръмжа едрият полицаи. — Или ще ни кажеш истината сега, или ще сториш това по-късно, в управлението!

Стиснал цигарата между устните си, Томи натика юмруци дълбоко в джобовете на протърканите си дънки.

— Да — отвърна с неохота той. — И какво от това?

— Какво означава бележката? — игнорира въпроса му Боуър.

— Даде ми малко пари на заем... За наема.

— Колко малко?

— Две хиляди долара.

Очите на Боуър скептично пробягаха по стените на занемарения апартамент.

— Колко наем плащаш?

— Две хиляди.

Доналдсън въздъхна от досада и пристъпи напред.

— Съветвам те да не ни занасяш! — заплашително изръмжа той.
— В кой апартамент е домоуправителят?

— Добре де — предаде се Томи. — Не е чак две хиляди...

— Колко? — попита Боуър.

— Някъде към петстотин... Но имах и други сметки за плащане...

— Много мило от нейна страна — пристъпи от крак на крак Боуър. — С какво се занимаваш?

— Опитвам се да стана актьор... Не е много лесно.

— Откъде си?

— От Канзас.

— Имаш ли семейство?

— Да. Майка ми и сестра ми живеят в Канзас сити. От доста време не съм ги виждал...

— Там ли си учил?

— Да. Завърших гимназия и влязох в казармата.

— А оттам вероятно те изритаха с почести... — изгледа го внимателно Боуър.

— Без почести. Натопиха ме...

— В какво по-точно? — приятелски попита Боуър.

— Организация на хазарт и събиране на залози — отвърна Томи.
— Но не беше точно така. Не съм организирал никакъв хазарт, само казах на момчетата къде могат да хвърлят по някой зар. Началниците обаче имаха нужда от жертва за назидание...

— Лоша работа — въздъхна Боуър. — Някога да си бил арестуван?

— Да.

— За какво?

— Една жена каза, че съм ѝ откраднал парите...

— А как стояха нещата в действителност?

— Беше ужасна грешка и нищо повече. Просто се опитах да ѝ помогна да инвестира... Тя сама ми даде парите и ме помоли да ги вложа в нещо. А после се появи приятелят ѝ и започна да ме заплашва... Не трябваше да се залавям с тая кучка... Първо ми даде парите да ги инвестирам, после ме обяви за крадец!

— Влезе ли в затвора?

— Не. Получих условна присъда с изпитателен срок.

— Още ли тече този срок?

— Не.

— Работиш ли нещо в момента?

— Да. Дребни роли на хонорар...

Боуър бръкна във вътрешния си джоб и му подаде една картичка.

— Съветвам те да не напускаш Лос Анджелис, без да ни се обадиш предварително, Бартоломю — изръмжа заплашително той.

— Да, разбира се — кимна объркано Томи.

Телефонът иззвъня и Сандра д'Арси скочи към слушалката.

— Томи! — извика тя, разпозна гласа насреща. — Вече няколко дни те търся!

— Защо си казала на полицията за мен?

— Нищо не съм им казвала. Вероятно сами са те открили.

— Как така сами? Някой трябва да им е казал!

— Нищо не знам. Разбрах само, че са научили името ти. Идваха ли вече?

— Да. Току-що си тръгнаха...

— Какво им каза? — попита със свито сърце тя.

— Казах, че съм изпил няколко бири в кръчмата, а след това ми е станало лошо и някакъв тип ме е придружил до дома.

— Ясно.

Томи включи новините по радиото и повторно хвана слушалката. Отсреща вдигнаха почти веднага.

— Трябва да ми дадеш още малко време за парите... Знам, знам... Но жената, за която ти казах, има неприятности с ченгетата... Няма значение. Заклевам се, че до края на седмицата ще ги имам. Да, тя обеща да ми помогне... — По лицето му избиха червени петна. — Виж какво! Не съм идиот! Ще ти осигуря тези пари, но ми трябва малко време!

10

Сандра седеше с нещастен вид в големия ролс, който плавно се носеше към имението на Абигейл д'Арси. Шофьорът беше вдигнал стъклената преграда, която го разделяше от пътниците в задната част на лимузината.

— Пак си пиян! — просъска Виктория д'Арси Мандевил и се извърна към мъжа до себе си. — Какво ще си помисли мама?

Реймънд само я изгледа с кървясалите си очи, измъкна сребърното шишенце с монограм от вътрешния си джоб и отпи една глътка. Избърса устните си с длан и едва тогава благоволи да изръмжи:

— Хич не ми пука какво ще си помисли майка ти!

Сандра се беше настанила на допълнителната седалка срещу тях, с гръб към шофьора. Не можеше да понася вечните им кавги. Защо не ѝ позволиха да отиде със собствената си кола? Дали Виктория не подозира нещо? Все още помнеше възклицанието ѝ, когато Джеймс ги запозна: „И ти си се оженил за тоя боклук?!“. Не, Виктория не бива да разбере за Томи! Един господ знае какво е способна да стори! По гърба на Сандра пробяга тръпка.

Умираще за една цигара, но знаеше, че не бива да пуши нито в колите им, нито в къщите им. Жалко, че тези ограничения не се отнасяха за алкохола. От Реймънд се разнасяше такава воня, че направо ѝ се повдигаше.

Даваше си сметка, че след като отворят завещанието на Джеймс (причина за настоящата визита), тя най-сетне ще разполага с известна сума собствени пари. И най-сетне ще може да върши каквото пожелае...

Зад волана на един мерцедес 560 СЕК се беше настанил Диксън, на седалката до него пътуваше Тео д'Арси. Диксън беше облечен в безупречно скроен морскосин костюм, добре поддържаните му ръце с лекота въртяха волана по многобройните завои на пътя.

— Не се безпокой — промърмори успокоително той.

— Опитвам се — отвърна Тео. Беше доволен, че Диксън се отби да го вземе. В момента се нуждаеше от всяка подкрепа, която можеше да му бъде предложена. Красивото му лице беше смръщено в мрачна гримаса, непрекъснато мислеше за това, което щеше да чуе в завещанието на брат си. Дано го е променил, въздъхна той. Обеща да го стори!

Абигейл д'Арси седеше изправена в инвалидната си количка, спряна срещу огледалото на тоалетната масичка в просторната дневна на втория етаж. След смъртта на мъжа си рядко напускаше този апартамент, независимо от факта, че беше прикована към количката няколко години преди това. Погребението на Джеймс беше едно от редките събития през последните десет години, които я бяха принудили да напусне дома си.

Провери за последен път грима си, ръката ѝ се плъзна по изрядно сресаната сива коса. Още не мога да повярвам, че Джеймс не е тук, въздъхна тя, докато проверяваше закопчалките на обиците си. Чувстваше се много самотна. Диамантите на ушите и шията ѝ влизаха в ярък контраст със скромната ѝ черна рокля от фина вълна.

Сега ѝ остана само един син. Тя без съмнение обичаше Тео, но той не беше Джеймс. Самотен светъл лъч в тунела на мъката беше малкият ѝ внук Джими. По всяка вероятност и единствен, както вървят нещата. Тео не показва никакви признаци, че има нужда от семейство и деца, а Виктория и Реймънд очевидно не бяха способни на наследство — от деня на сватбата им бяха минали близо двадесет години.

Абигейл позвъни на иконома, който щеше да я свали на приземния етаж с помощта на специалния асансьор. За внучето ще организирам нещата по-добре, решително си рече тя.

Кейт последва иконома през огромния входен вестибюл с блестящ полилей, отново се възхити на прекрасните картини, окачени по стените. Поканиха я да влезе в просторната дневна на Д'Арси.

Около мраморната маса се бяха настанили всички, в средата ѝ блестеше великолепна кристална фруктиера от „Тифани“.

Очите ѝ пробягаха по лицата на присъстващите. Всички гледаха през нея, сякаш не съществуваше. Единствено Чарлс, настанил се на домакинското място, я възнагради с приятелска усмивка. С въздишка на облекчение тя се отпусна в самотния свободен стол.

В стаята се усещаше враждебност. Тя очевидно не беше предназначена за Кейт, но въпреки това косъмчетата на тила ѝ започнаха да настръхват. Знаеше, че през последните години адвокатите рядко практикуват ритуално отваряне на завещания. Беше възприета една по-проста и по-практична форма — копия от съответното завещание се раздават на наследниците и всеки от тях има право да потърси адвоката за разяснение. Но Абигейл беше настояла да се спази традицията и сега всички чакаха.

— Госпожица Александър вече е тук, можем да започваме — каза Чарлс, прочисти гърлото си и започна да говори. Очите на присъстващите се заковаха в лицето му.

— Преди всичко ми позволете да изразя дълбоките съболезнования на всички от „Манинг & Андерсън“ по повод трагедията, сполетяла семейството ви. За съжаление Франклин Манинг е на легло и няма да може лично да поднесе своето съчувствие.

Кейт внимателно наблюдаваше поведението на Чарлс и още веднъж се възхити от умението му да привлича вниманието на всички край себе си. Този човек е роден победител, помисли си тя.

— Всички ние сме покрусени от кончината на Джеймс — продължи семейният адвокат. — За мен той беше не само клиент, но и близък приятел. Винаги ще усещам липсата му...

— Благодаря, Чарлс — отвърна с твърд глас Абигейл. Ръката ѝ махна по посока на Тео и Виктория. — Семейството ми цени високо помощта на „Манинг & Андерсън“ в този труден за нас момент.

— Моля, няма защо — скочи Диксън, решил да изпревари Чарлс.

— Наистина няма за какво да ни благодарите — добави против волята си Чарлс, взе една кристална чаша от подноса до себе си и отпи няколко глътки. После разтвори папката от кафяв картон пред себе си и извади от нея продълговат бял плик. Разкъса го с широк жест, положи листовите пред себе си и започна да чете с тържествен глас.

Кейт слушаше по-важните клаузи с неотклонно внимание, а очите ѝ наблюдаваха реакциите на семейството.

Абигейл седеше абсолютно неподвижна, тъмните ѝ очи не изпускаха лицето на Чарлс, ръцете ѝ бяха спокойно отпуснати в скута. Виктория гледаше съпруга си с такова отвращение, че всички присъстващи го усетиха. А самия Реймънд не го свърташе на едно място, пръстите му нервно се преплитаха и разплитаха. Диксън също беше нервен — признак за това беше потрепването на десния му клепач, което Кейт беше забелязвала и преди. Тео беше стиснал устни до побеляване, тялото му беше като заковано за стола.

Чарлс прелисти една страница, прокашля се и продължи. Гласът му беше уверен, както винаги.

Според промяната в предбрачния договор, Джеймс оставяше пет милиона долара в разпореждане на вдовицата си. Лихвите от тази сума тя можеше да ползва веднага, а самия капитал — след две години. Пет милиона долара си беше истинско богатство, но в сравнение със състоянието на Д'Арси изглеждаше нищожно. Чарлс спомена, че общата му стойност надхвърля един милиард долара.

— В допълнение Сандра д'Арси получава в свое владение семейното имение и резиденцията, застроена върху него — прочете Чарлс.

Сандра седеше с наведена глава и чупеше ноктите си. От време на време вдигаше до очите си смачкана книжна салфетка. Кейт неволно се запита дали сълзите на младата вдовица са искрени. Нещо я караше да се съмнява, не беше сигурна, че това красиво момиче действително е обичало мъжа си. Но независимо от всичко, от този миг нататък Сандра се превръщаше в една доста богата вдовица.

Чарлс продължи да чете, а Кейт забеляза погледите, които си размениха Диксън и Тео. Лицето на Тео потъмня още повече, тялото му излезе от вцепенението и започна да се мести върху стола. Очите на Диксън станаха зли.

Напрегнатата тишина в залата стана още по-наситена, когато Чарлс прочете, че е определен за изпълнител на завещанието и главен управител на състоянието на Джеймс, включително всичките му банкови активи, докато синът му — Джеймс д'Арси младши навърши двадесет и пет години. Кейт знаеше, че тези банкови активи се състоят основно от контролния пакет акции на „Д'Арси къмпани“. На

присъстващите стана ясно, че Тео е бесен от избора на Чарлс за управител на всичко това. Но Чарлс беше споменал пред Кейт, че и в предишните завещания на Джеймс тази роля е била определена за него — това едва ли представляваше особена изненада за семейството.

В следващия раздел на завещанието изрично се посочваше, че като изпълнител на завещанието и управител на състоянието на Джеймс д'Арси Чарлс Римън автоматически заема и поста председател на управителния съвет на „Д'Арси къмпани“, а също и на фондацията „Д'Арси“. Лицето на Тео видимо преbledня. Той щеше да наследи тези длъжности само в случай, че Чарлс умре или не е в състояние да изпълнява функциите си.

Най-накрая стигнаха до финалните абзаци.

— Това завещание е подписано лично от Джеймс д'Арси в присъствието на трима юристи от „Манинг & Андерсън“, дата 31 януари миналата година.

Тео скочи на крака и напусна стаята.

Лицето на Абигейл се превърна в ледена маска.

— Чарлс, няма да е зле да поговориш с него — с мъка процеди тя.

— И аз ще отида — предложи услугите си Диксън.

Чарлс и Диксън откриха Тео в библиотеката.

— Какво не е наред? — попита Чарлс и внимателно затвори вратата зад гърба си.

— Той лично ми каза, че е променил завещанието си! — отвърна с болка Тео.

— Как така го е променил?

— Джеймс трябваше да посочи Тео за управител на състоянието си — отвърна вместо него Диксън. — И да го назначи за президент на фондацията.

— Можеш ли да си спомниш кога сте говорили по този въпрос? — попита Чарлс и хвърли внимателен поглед към мрачния мъж.

— Няколко пъти го правихме — отвърна Тео.

Гласът му беше толкова тих, че Чарлс се наведе, за да го чува.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретен? Какво точно ти каза Джеймс?

— Каза, че аз ще поема нещата, ако с него се случи нещо непредвидено...

— И е добавил, че нещата вече са уредени, нали? — вметна Диксън.

— Истина ли е това? — попита Чарлс.

— Да. Няколко дни преди смъртта си ми каза, че нещата са уредени.

— На мен не ми е споменавал нищо — поклати глава Чарлс, без да обръща внимание на недоверието, което се появи върху лицето на Диксън. В момента пет пари не даваше за мислите, които се въртят в главата на партньора му. — Диксън, ти направи ли справка със служебния компютър? Възможно е Джеймс да е предал новия документ на някой друг от фирмата, макар че лично аз не вярвам в това... Може би се е свързал с Франклин?

— Вече се сетих да проверя — поклати глава Диксън. — Но не открих нищо.

— Тогава не виждам как е възможно да съществува друго завещание — въздъхна Чарлс, после се извърна към Тео и добави: — Да ти е споменавал, че ползва услугите на друга юридическа фирма?

Тео поклати глава и погледна Диксън.

— Възможно ли е това?

— Съмнявам се, но ще проверя.

— Действай дискретно — посъветва го Чарлс. — Не искам някой да си помисли, че сме изгубили доверието на Джеймс...

— Благодаря, зная какво да правя.

— И сега какво? — попита Тео.

— Страхувам се, че не можем да направим нищо, ако не открием нов документ, надлежно подписан от Джеймс. В сила е последното му завещание — това, което току-що прочетох.

— Но това не е честно! — възкликна Тео. — Той определено искаше да го промени! Чух го от устата му!

— Напълно възможно, но ръцете ми са вързани — отвърна Чарлс и неволно потърси подкрепата на партньора си: — Обясни му какво казва законът, Диксън...

— Твърде рано е да правим предположения — поклати глава Диксън и хладно се отдръпна от Чарлс. — Тео трябва да прецени всички възможни алтернативи. Чак тогава ще говорим...

— За какво? — погледна го изненадано Чарлс.

— Дали ще оспорваме шибаното завещание! — натъртено отвърна Диксън.

Чарлс заби презрителен поглед в лицето на зет си.

— На какви основания, ако смея да попитам?

— Ще разбереш, като му дойде времето — отвърна жлъчно партньорът му.

Чарлс потисна желанието си да му друсне един в зъбите, обърна се към Тео и рече:

— Виж какво, майка ти е доста разстроена. Бъди така добър да се върнеш отатък... А после можем да се съберем и да поговорим като нормални хора...

— Не мога да се преструвам повече! — извика Тео. — Скъпият ми брат никога не ме вземаше на сериозно! В един момент помислих, че най-сетне се е променил, но очевидно не е така! Все още се опитва да ме контролира, дори от шибания си гроб! — Ръцете му се свиха в юмруци. — Край! Не издържам повече!

— Имаш право — обади се Диксън, хвърли враждебен поглед към Чарлс и последва Тео към вратата.

Боуър и Доналдсън почтително слушаха заключенията на Робърт Еймсли, един от най-опитните лабораторни криминалисти, прочул се далеч отвъд границите на Лос Анджелис, а и на цяла Калифорния. Той им обясняваше балистичната характеристика на куршума, изваден от главата на Джеймс д'Арси.

— Стигнахме до категоричното заключение, че този куршум е изстрелян от определен тип оръжие. С изключение на ловните пушки и карабините с гладка цев, всяко огнестрелно оръжие има нарязи, които помагат за точното попадение в целта. Те оставят своите следи върху куршума и са точни като отпечатащи на пръстите.

Експертът продължи с обясненията си, а Боуър скрито се усмихна. Еймсли беше известен с учителската си страст, винаги се стремеше да обяснява нещата до най-незначителните подробности.

— Значи сте сигурен от какъв пистолет е изстрелян куршумът, попаднал в главата на Д'Арси? — нетърпеливо попита Доналдсън.

— Бих казал, че е така — кимна Еймсли. — Куршумът е бил изстрелян от полуавтоматичен пистолет „Ругер“, калибър 22.

— И ние си помислихме същото — обади се Боуър. — Съпругата на убития е притежавала такъв пистолет, сега задачата ни е да го открием. — Бръкна в платнения сак, който носеше, и извади един пистолет. — Току-що го открихме в кабинета на жертвата... Не е „Ругер“, но все пак искаме да го проверите...

— Няма проблеми — пое оръжието Еймсли. — Но още отсега ви казвам, че това не е оръжието на престъплението.

— Ясно. Искам да разбера дали с него е стреляно напоследък. Не мога да си обясня защо човек като Д'Арси ще държи у себе си нерегистрирано оръжие.

— Веднага ще се заема с това — увери го Еймсли.

— Без оръжието на престъплението не можем да докажем нищо — мрачно поклати глава Боуър. — А и с него ще ни трябва още доказателства.

Еймсли разтвори папката със заключенията пред себе си и небрежно попита:

— Открихте ли на местопрестъплението гилзи от друго оръжие? Нещо, което да ви навежда на мисълта, че по жертвата е стреляно и от друг човек, освен от убиеца?

— Само един изстрел — въздъхна Боуър. — При това без гилза. Убиецът вероятно е бил достатъчно съобразителен, за да я прибере...

Еймсли затвори папката и се почеса по брадичката.

— В такъв случай бих казал, че е действал предумишлено и отлично е съзнавал какво върши...

— И ние стигнахме до същото заключение.

— Мислите, че жена му го е гръмнала изотзад?

— Не — поклати глава Боуър. — Според нас не тя е натиснала спусъка... Вероятно става въпрос за заговор... — Боуър помълча малко, после добави: — Има и още нещо... Направихме отливка от един отпечатък, който открихме в близост до местопрестъплението. Кой работи върху него?

— Вероятно Холмс, ей там, от другата страна на коридора...

— Добре — изправи се Боуър и стисна ръката на криминалиста. — Благодарим за помощта.

— Няма нищо. Потърсете ме, ако откриете нещо ново.

Двамата полицаи излязоха от лабораторията и тръгнаха по коридора.

— Какво мислиш? — попита Доналдсън.

— Винаги съм неспокоен, когато едно разследване опре единствено до заключенията на криминалистите — въздъхна Боуър. — Съдебните заседатели трудно приемат подробности от сорта на балистични експертизи и тем подобни...

Влязоха в лабораторията, която се помещаваше зад вратата в дъното на коридора. Оказа се, че Холмс е на обяд. Оставиха бележка да им се обади и тръгнаха към асансьора.

— Според мен този отпечатък ще се окаже ключ към загадката — промълви Доналдсън. — Градинарят твърди, че е поливал някъде около четири часа следобед. А това означава, че отпечатъкът е оставен след това време и преди убийството на Д'Арси...

— Прав си. Но пистолетът на съпругата не ми излиза от ума. Трябва да го намерим на всяка цена. Ако той действително се окаже оръжието на престъплението, значи и хипотезата ни за заговор ще излезе вярна... Вземи няколко души и претърсете още веднъж района. Вземете разрешението на съседите... Ако имаме късмет, може би ще пипнем една много богата млада вдовица...

Изправена на носа на елегантния круизер, тип „италианско балето“, Кейт се опиваше от мощта, която пулсираше под краката ѝ. Зад кърмата на 20-метровата моторна яхта оставаше пенлива следа, в която се пречупваха лъчите на слънцето. Движеха се с висока скорост, вятърът развяваше косите ѝ. Свежият морски въздух я опияняваше.

Очите ѝ се преместиха към Чарлс. Стройното му тяло с пъргави мускули беше отпуснато спокойно върху хидрофорните възглавници, белите панталонки за тенис и прилепналата фланелка му отиваха много. Вятърът рошеше прошарената му коса. Изглежда елегантен дори когато спи, помисли си Кейт.

Сякаш усетил погледа ѝ, Чарлс отвори очи. Под тях имаше тъмни торбички, които подчертаваха умората, натрупала се през последните няколко дни.

— Много си добра на руля — похвали я с усмивка той.

— Добра съм и в още много неща — отвърна тя, насочила поглед в сините води пред яхтата.

— На мен ли го казваш! — засмя се Чарлс. — Нали точно заради тези неща съм изтощен като корабкрушенец! — Очите му с одобрение пробягаха по стройната ѝ фигура. — Едно ще ти кажа, Кейт... Без съмнение ще бъдеш най-страхотната губернаторка, която е имал този щат!... — Усмивката му се разшири. — Но ако случайно се откажеш от политическа кариера и избереш морето, тогава по тези земи ще се появи най-красивият морски капитан на всички времена!

— Благодаря, много си скромен — извърна се да го погледне Кейт. — Защо не смееш да вдигнеш летвата още мъничко? Нима няма да съм най-страхотният президент на Щатите, или поне най-красивият адмирал?

— Няма да имаш проблеми, стига наистина да го поискаш — увери я той. — Не забравяй, че ме наричат „създателят на крале“...

— Значи е време да получиш признание и като създател на кралици! — усмихна се закачливо тя.

Той отметна глава и избухна в смях, после стана и пристъпи към нея.

— Почти стигнахме.

Ръцете му легнаха върху раменете ѝ, после се придвижиха надолу и обхванаха голите ѝ гърди. Пръстите нежно погалиха зърната, носът му се отърка в тила ѝ. Задните ѝ части усетиха втвърдяването му под тънката изкуствена материя на банския.

По гърба ѝ пробягаха първите тръпки на желанието.

— Ако продължаваш по този начин, ще забравя всичко, на което си ме учил за навигацията! — предупреди го тя.

— Не ми обръщай внимание. Аз просто си припомням нещо, което бях започнал да чувствам...

— И междуременно ме побъркваш...

— Ето го Шипс Рок — протегна ръка той, сочейки ѝ острите скалисти зъбери, издигащи се в далечината. — По-добре е аз да поема управлението...

Кейт се дръпна встрани, а той направи майсторска маневра и изключи от скорост двигателите.

— Трябва да изчакаме пилот от пристанището — поясни, ръката му описа широк кръг. — Но в общи линии това е... Добре дошла в Истмъс, Каталина...

Беше я предупредил да не очаква никакъв тропически остров, залесен с буйна растителност. Пред очите ѝ се разстилаше вълниста равнина, покрита с ниска, изгоряла от слънцето трева. Бреговата линия беше очертана от стройни палми, пренесени на острова далеч преди тук да се заснеме прочутият филм „Ураган“. С изключение на няколко леки постройки, островчето изглеждаше недокоснато от цивилизацията. Вероятно беше едно от малкото девствени места, останали в Калифорния. Тя въздъхна, кристалният въздух ѝ действаше като приятна упойка.

— Колко е спокойно!

— Надявам се, че ще обикнеш това място.

— Сигурна съм в това — усмихна се тя. — Защото идвам тук с теб...

Черните му очи се заковаха в нейните, лицата им светнаха едновременно, сякаш озарени от пламъците на божествена светлина.

Петнадесет минути по-късно вече бяха завързани здраво за пристан № 5. Кейт беше смаяна от бързината, с която Чарлс прибра навигационните уреди по местата им, превръщайки яхтата в плаващо жилище. Беше го наблюдавала при различни обстоятелства, познаваше отлично деловите му качества: в службата, където ръководеше делата на фирмата с лекота и завиден авторитет; на политически събрания и срещи, при които доказваше, че е роден политик и печелеше съмишленици с непринудена убедителност; на делови срещи, при които обезоръжаваше опонентите си със своята магнетична сила. Но тук, в Каталина, тя изведнъж го видя в нова светлина. Сякаш беше станал още по-млад, пълен с желание за живот...

Подчинявайки се на кратките му заповеди, тя шетаеше нагоре-надолу из яхтата и скрито се усмихваше на тази нова, неподозирана черта в характера му. Най-накрая доволен, той изключи мощните двигатели. Кейт имаше чувството, че ще припадне от дълбоката тишина, която се възцари наоколо.

Чарлс взе една хавлия и сложи тъмните си очила.

— Хайде! — повелително я изгледа той. — Време е за по един коктейл!

— Не е ли малко рано? — засмя се Кейт. — Часът е едва два следобед!

— Когато си на борда, времето за коктейл настъпва в мига, в който се изключат двигателите — поясни с усмивка той. После отвори хладилника, ловко измъкна тапата на бутилка „Раймон Шардоне“ и напълни две високи чаши. — За нас!

— Наздраве — отвърна Кейт и се чукна с него.

— Я ела тук! — изръмжа той и я притегли към себе си.

Устните им се сляха в пламенна целувка.

Кейт изведнъж изпита чувството, че им е за първи път. Задиша учестено, тялото ѝ потръпна от желание.

С бавни, влудяващо бавни движения, той започна да развързва възела на сутиена ѝ. Меката материя най-сетне падна на палубата. Освободени от оковите си, гърдите ѝ щръкнаха. Възбудените зърна бяха като черни мишени върху розовата плът.

— Луд съм по теб! — прошепна в ухото ѝ той.

Тялото ѝ тръпнеше от желание, но тя все пак си даде сметка, че са на палубата и пред очите на хората от другите яхти, закотвени на

пристана. Въздъхна и неволно се отдръпна от него.

Той надникна в очите ѝ и както винаги веднага разбра всичко. Вдигна я на ръце и я понесе надолу, главата ѝ щастливо легна на рамото му.

Събуди се по тъмно. Яхтата леко се люлееше, въжетата тихо проскърцваха. Малкият златен часовник на нощната масичка показваше 19,40. Бяха спали цели няколко часа. Грабна хавлията на Чарлс и се прехвърли в салона. През илюминаторите се виждаха светлините на останалите яхти — изненадващо много, но спокойствието беше абсолютно, тишината не се нарушаваше от нищо. Погледна към брега, върху който мъждукаха огньовете. Гледката беше възхитителна, спираща дъха.

За пръв път от доста време насам Кейт изпита истинско спокойствие. Сякаш някаква празнота вътре в нея най-сетне се беше запълнила. Чувството беше великолепно. Скоро, рече си тя. Скоро всичките ми мечти ще се превърнат в действителност! Кой знае защо беше напълно убедена в това.

— Красиво е, нали?

На вратата на салона се изправи Чарлс, увил около кръста си тънък пешкир. Косата му беше разрошена от съня.

— Никога не съм се чувствала толкова щастлива! — прошепна тя.

— Радвам се — отвърна той, очите му пробягаха по тялото ѝ, увито в хавлията му. — Изглеждаш секси, въпреки че тази хавлия ти е голяма... Мисля да те снимам и да покажа фотографията на следващото заседание на управителния съвет...

— Стига де! — засмя се Кейт, скочи и се увеси на врата му.

Той нежно я притисна към гърдите си.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад!

Ръката му прецфрака някакви ключове, в тишината се разнесе тихото мъркане на генератора, миг по-късно лампите светнаха. Той затегна коланчето на хавлията около кръста ѝ, прегърна я и рече:

— Ела да ти покажа артелната... Пържолите вече се размразяват, в хладилника ще намериш всичко необходимо за една добра салата...

Кейт скришом се усмихна. Може и да е убеден, че ще бъде следващият губернатор на Калифорния, но това не му пречи да очаква вечеря, която трябва да приготвя със собствените си ръце!

— Надявам се, че ще получа помощта ти — игриво го погледна тя, но думите ѝ прозвучаха твърдо.

— Разбира се. Аз ще разпаля барбекюто... — В очите му се появи лека досада.

Кейт се почувства неспокойна. Дребният факт, че Чарлс очаква тя да приготви вечерята, кой знае защо стана причина за помръкналото ѝ настроение. Спомни си за майка си, превърнала се в покорен роб на втория ѝ баща... Не, това не е за мен, тръсна глава тя. Отношенията трябва да са равноправни, всеки да има своите задължения. Тези мисли обаче не ѝ попречиха да се залови с измиването и рязането на зеленчуците.

Когато се качи горе с готовата салата в ръце, тя с изненада откри, че Чарлс вече е подготвил масата, мъдро преместена до борда, почти над водата на залива. Върху покривката бяха поставени запалени свещи, откъм кърмата се извиваше дим. Барбекюто беше разпалено и готово.

Едва когато започнаха да се хранят, Кейт установи, че наистина умира от глад. Задоволиха апетита си и тя насочи поглед към мастиленочерната вода, сред която смътно белееше въжето на котвата.

— Не ми се искаше да повдигам този въпрос — промълви тя. — Но последните две седмици бяха истински ад... Кажи ми какво мислиш за моите шансове след смъртта на Джеймс?

— Обработихме доста влиятелни хора, които ще те подкрепят — отвърна Чарлс. — Естествено, Джеймс беше ключова фигура, но и други са в състояние да помогнат... В момента съм претрупан с работа, вероятно ще се наложи да поизчакаме с обявяването на официалната ти кандидатура...

— Нямам намерение да отлагам поетите ангажименти — поклати глава Кейт. — Ще говоря на всички събрания, които фигурират в програмата ми, ще продължа срещите с женските организации. Вече съм набрала известна инерция и не искам да я губя...

— Тук си абсолютно права.

Тя помисли малко, после реши, че сега е времето да го занимае и с другия си проблем. Прочисти гърлото си и вдигна глава.

— А нашите отношения, Чарлс? Какво ще правим?

Въздишката му се долови съвсем ясно.

— Кейт, имам намерение да разговарям с Ан за развода ни... Но вероятно разбираш, че нещата са доста сложни.

— Още в началото ти го казах ясно, Чарлс — погледна го в очите тя. — Нямам никакво намерение да бъда третата страна в един банален триъгълник!

— Зная това. Но смъртта на Джеймс обърна нещата с главата надолу. Не става въпрос само за допълнителната работа. Преди да бъда избран за президент, аз просто не мога да се разделя с Ан! — Ръцете му легнаха върху раменете ѝ. — Убеден съм, че Франклин ме счита най-подходящ за този пост, но не съм сигурен, че ще получа подкрепата му, ако се разведе с дъщеря му... Тя е слабото му място и реакцията му ще бъде непредвидима.

Трябва да се съобразяваме и с Диксън... Имаш ли представа какви неприятности може да ни създаде той? Аз трябва да бъда недосегаем за него, Кейт... Има и още куп неща, за които трябва да държим сметка. Вече съм ти казвал, че Ан е богата наследница и има свои собствени средства, които нямат нищо общо с брака ни. Вярно е, че заедно харчим лихвите, но капиталът си е нейно притежание. Ето защо, преди да я напусна, аз трябва да бъда абсолютно подсигурен.

— Аз не се нуждаю от много пари — настоя Кейт. — Родена съм в бедност и цял живот съм работила. В момента печеля далеч повече, отколкото съм сънувала...

Той помълча, после кимна с разбиране.

— Колко бързо забравяме някои неща...

Тя протегна ръка и го погали по бузата.

— Ще бъдем само двамата, Чарлс... Синът ти и дъщеря ти вече са големи. Ще завършат колежа, всеки ще поеме по пътя си... А аз не искам деца, защото не би било честно да ги делея с политическата си кариера... Няма да ни трябват кой знае колко пари, Чарлс. А дори и да ни потрябват, просто ще работим повече...

Той премести стола си до нея и нежно я прегърна.

— Все пак, нека избира най-доброто време. Имам и други проблеми, касаещи Тео и Диксън... Двамата имат намерение да

оспорят завещанието на Джеймс.

— Какво ме интересува това?

Чарлс сложи пръст на устните ѝ и тихо, но настойчиво прошепна:

— Дай ми още малко време, Кейт. Нека решаваме проблемите според важността им. — Гласът му стана още по-тих: — Имай ми доверие. Не искам да те загубя...

— Добре, ще се опитам да бъда търпелива — въздъхна тя. — Но не ти обещавам, че това ще трае дълго...

Боуър и Доналдсън отново позвъниха на вратата на Сандра д'Арси.

— Видяхме се с Томи — започна без предисловия Боуър, още преди да седнат в просторния хол. — Той призна, че има любовна връзка с вас. Ще добавите ли нещо?

— Добре де, спала съм с него. И какво от това? — Въпросът беше зададен преднамерено предизвикателно, очите ѝ пробягаха твърдо по лицата на полицаите. Очевидно се беше подготвила за този разговор. Обърна се, пристъпи към масичката за кафе и запали цигара.

Боуър окачи непроницаемата маска на лицето си и хладно попита:

— Възнамерявахте ли да напуснете съпруга си?

— Не — гордо вирна глава Сандра. — Томи го искаше, но аз отказах. Заради Джими...

— Как реагира той?

— Не му беше приятно, но нямаше друг изход. — Сандра вдигна ръка и отмести една непокорна къдрица от челото си.

— Кога за последен път се видяхте с Томи?

Тя изпусна струйка дим през ноздрите си.

— Вече ви казах...

— Забравил съм, освежете паметта ми — предложи Боуър.

— Пет дни преди убийството на мъжа ми. Докара ме у дома след упражненията.

— Точно така — кимна Боуър, извади листче хартия от джоба си и ѝ го подаде. — Познавате ли тази бележка?

— Да — кимна Сандра, хвърлила бегъл поглед върху написаното.

— Ще ни обясните ли какво означава?

— Дадох на Томи малко пари на заем... Да си плати наема.

— Колко?

— Петстотин долара.

Боуър и Доналдсън си размениха многозначителни погледи.

Бартоломю спомена сумата две хиляди. Кой от двамата лъже, запита се Боуър. Или и двамата?

Очевидно усетила, че трябва да допълни обясненията си, Сандра вдигна глава.

— Томи ме помоли да оставя парите при мениджъра му. Написах тази бележка и я сложих в един плик заедно с парите.

— Ясно — кимна Боуър и прибра бележката в джоба си. Стори това, въпреки че листчето беше фотокопие на оригинала. После се изправи, пристъпи към прозореца и потъна в мълчание. Когато се обърна, очите му се заковаха право в лицето на домакинята. — Сигурна ли сте, че Томи не е знаел за пистолета, който изчезна от спалнята ви?

Сандра прехапа устни и се замисли, пръстите ѝ механично въртяха брачната халка.

— Май веднъж му го показах... — отвърна неуверено тя. — Да, точно така. Помолих го да провери дали е зареден правилно...

— Къде стана това?

— В спалнята ми.

— Някога да е оставал вътре сам?

— Не — поклати глава тя. — Никога.

Боуър не успя да прецени дали лъже, или не.

— Добре, благодаря — изправи се той. — Извинете за безпокойството.

Лорин напусна ресторанта и подаде талончето си на портиера, който отговаряше за паркирането на колите. Когато човекът докара спортния ягуар, тя забързано се настани зад волана и включи мобифона си.

— Ало? — прозвуча самоуверен мъжки глас насреща.

— Татко, на какво разстояние се намираш?

— Здравей, скъпа — поздравя я Майлс Кънингам от десет хиляди метра височина. В гласа му се появи топлота. — В момента прелитаме над Лас Вегас, след около половин час съм при теб. Ще дойдеш ли да ме посрещнеш на летището?

— Разбира се — отвърна Лорин. — Изгарям от нетърпение да те видя!

— Аз също! — весело отвърна той.

Лорин прекъсна разговора и насочи колата към магистралата за Сан Диего. Действително се радваше на предстоящата среща с баща си, най-вече защото чрез неговата власт и влияние, с положителност щеше да успее да победи нахалната Кейт...

По права линия разстоянието между остров Каталина и ранчо „Мираж“ не беше повече от петнадесетина километра. Ан Римън затръшна вратата на библиотеката на втория етаж в красивата къща на родителите си, разположена в предградията на Палм Спрингс. Беше бясна, тъй като току-що разбра, че Чарлс е дал почивка на Мерседес — тяхната домашна помощница. Проклетата повлекана! Нима забрави, че ѝ наредих да следи всяка стъпка на съпруга ми?! Как е възможно да пренебрегне заповедта ми?

Провери в службата, но и там телефонът на Чарлс не отговаряше. Той често се оправдаваше, че работи в библиотеката и не чува телефона, но женската интуиция на Ан я предупреждаваше, че в момента изобщо го няма.

Отвори чантичката си и потърси листчето хартия, което беше тикнала някъде в дъното. На него имаше телефонен номер, който извади от електронната памет на служебния компютър в „Манинг & Андерсън“. Набра го, но ѝ отговори телефонен секретар, според който Кейт Александър отсъства от дома си. Побърза да затвори, после извади тефтерчето си и набра друг номер.

— Началник на пристанището в Истмъс — обади се жизнерадостен мъжки глас.

— Добър ден, безпокои ви Ан Римън. Бихте ли проверили дали яхтата на господин Римън е на пристана?

— Да, тук е, госпожо Римън. Желаете ли да изпратите някакво послание?

— Не, благодаря. Ще се свържа направо с яхтата чрез централата на военните в Ридондо бийч...

Прекъсна разговора и стисна зъби. Значи е там, без съмнение заедно с онази кучка. О, ще го накарам горчиво да съжалява! Съзнанието ѝ се помъти от пристъп на бясна ярост.

12

Току-що приключила изтощително дело за изнасилване, Мадлин Гулд се насочи към кабинета си в сградата на Криминалния съд на Лос Анджелис. Когато токчетата ѝ зачукаха по покрития с линолеум под на коридора, от една канцелария излезе мъж с угаснала лула между зъбите и тръгна към нея. Това беше Филип Уайт, първият заместник главен прокурор.

Външно той не се различаваше по нищо от всеки друг консервативно облечен прокурор, такива щъкаха по всички етажи на съда — среден на ръст, с кафяви очи и светлокестенява коса, която беше започнала да изтънява на темето, четиридесет и две годишен. Това, което го различаваше от останалите, беше изключителното му умение да води кръстосани разпити и репутацията му на един от най-способните прокурори по наказателни дела.

— Здравей, Филип — забави крачка Мадлин.

— Заседателите се оттеглиха, а?

— Да. Вероятно доста ще се забавят, затова реших да отскоча до кабинета.

— Добре си направила, защото едни хора искат да поговорят с теб.

С тези думи той я хвана за ръката и я побутна към кабинета на главния прокурор Роналд Милър.

Първият човек, когото забеляза вътре, беше детективът Дъг Боуър, изправил се до прозореца. Срещу писалището на Рон Милър седеше млад мъж, когото не познаваше. Тя се усмихна на Боуър и малко изненадано погледна шефа си. Обикновено той нямаше време да разговаря с полицаи.

— Мадлин, виждам, че познаваш детектив Боуър, а това тук е детектив Ед Доналдсън... Доналдсън, запознайте се с Мадлин Гулд, заместник областен прокурор.

— Здравейте — протегна ръка Мадлин.

— Радвам се да ви видя, госпожице Гулд — надигна се от стола Доналдсън.

— Тези господа донесоха заключенията си по разследването на убийството на Джеймс д'Арси — продължи Милър. — А Филип ме посъветва да възложя на теб изготвянето на обвинителния акт.

— Благодаря — отвърна Мадлин и усети как в душата ѝ се надига вълнение. Какъв процес ще бъде това, господи!

— Сядайте — рече Милър и махна на Мадлин и Филип. — Момчета, предлагам да разкажете на госпожица Гулд това, което изложихте пред мен. Аз трябва да ви оставя, защото имам насрочена среща, но вие спокойно използвайте кабинета ми...

— Благодаря — кимна Боуър.

Милър се изправи, взе сакото си от облегалката на стола и напусна стаята.

Боуър се настани на мястото му, прокашля се и започна:

— Още от самото начало на разследването подозирахме, че случаят е нещо повече от въоръжен грабеж. Сега, след установяването на определени факти, вече сме напълно сигурни в това. Съпругата на убития е поддържала връзка с човек на име Томи Бартоломю, бъдещ актьор. Към него ни насочи анонимно телефонно обаждане, което искам да цитирам... — Боуър разтвори папката с официалния си рапорт. — „Проверете Томи Бартоломю на улица «Сойър» в Нортридж. Той се чука със Сандра д'Арси и е вашият убиец...“ — Затвори папката и извинително се усмихна на Мадлин.

Тя побърза да вдигне ръка, сякаш за да каже, че не е нужно да се извинява за циничните думи в обаждането.

— Успяхте ли да засечете откъде се звъни?

— Опитвахме се, но онзи затвори твърде бързо...

— Продължавайте, моля.

— Дватамата са се запознали в курс по аеробика. Еймсли от криминалната лаборатория установи, че куршумът в главата на жертвата е изстрелян от полуавтоматичен пистолет „Ругер“, 22-ри калибър. Само месец преди инцидента госпожа Д'Арси е закупила точно такова оръжие. Обясни, че го е сторила по настояване на съпруга си, малко след като в къщата е имало обир. Проверихме и се оказа, че това отговаря на истината. Действително са били обрани. Интересното в случая е, че обирът е станал през юли миналата година, а госпожа

Д'Арси е купила оръжието цели шест месеца по-късно. По това време вече е имала връзка с Бартоломю. Пожелрахме да видим пистолета и госпожа Д'Арси ни заведе в спалнята си. Не го откри и се опита да покаже изненада...

Боуър направи малка пауза и прочисти гърлото си.

— Попитахте ли я защо е купила оръжието с толкова голямо закъснение?

Боуър кимна с глава.

— Отначало каза, че не може да си спомни. После заяви, че просто не ѝ е било до това... — Мадлин кимна и той продължи: — Един съсед разхождал кучето си и забелязал бял мустанг последен модел, който се движел с висока скорост надолу по пътя. Успял да види само част от номера, заедно с буквите НКВ. Въпреки тъмнината е сигурен, че зад волана е бил бял мъж, а другите седалки са били празни. Направихме справка в пътната полиция, междувременно получихме обаждането, което цитирах. При посещението ни в дома на споменатия Бартоломю установихме, че той притежава бял мустанг, а регистрационните му номера съдържат комбинацията НКВ...

Мадлин и Филип си размениха многозначителни погледи, а полицаят продължи:

— Събрахме и допълнителна информация относно поведението на госпожа Д'Арси в нощта на убийството. Ще я откриете в рапорта ми.

— Добре, продължавайте.

— Вдовицата и Бартоломю не държаха да демонстрират връзката си, особено интимната ѝ част, ако разбирате какво имам предвид... Наложихме се да проявим малко твърдост... Отначало тя отрече да познава човек с бял мустанг, но след като ѝ прочетохме показанията на друга съседка... — Той отново разгърна папката. — Готвачката в къщата на Рок Каниън драйв 2400, Бел Ер, която няколко дни по-рано забелязала бяла кола в алеята на Д'Арси. Съпругата изведнъж си спомни, че била докарана от приятел с подобна кола... — Кориците на папката се затвориха. — Във всеки случай Бартоломю няма алиби за нощта на престъплението. Твърди, че бил в близката кръчма, където изпил няколко питиета, но му станало лошо и бил отведен у дома от някакъв непознат. Барманът не е сигурен дали е бил там или не. Никой от постоянните посетители не си спомня за прилошаване на клиент,

когото са отвели с кола у дома... По това време заведението било пълно, предавали някакъв мач по телевизията. Бартоломю твърди, че не е бил пиан, а е хванал грип. В продължение на няколко дни не е напускал дома си. Хвърлихме един поглед на апартамента. Вътре беше страхотно разхвърляно и вонеше на фъшкии... — Боуър направи гримаса и добави: — Извинете...

— Няма нищо, детектив, продължавайте.

— Личеше, че наистина е бил болен — сви рамене полицаят. — Но това може би е била реакцията на организма му след убийството...

Доналдсън се усмихна и поклати глава.

— Във всеки случай не пожела да ни каже истината — приключи Боуър. — Поискахме разрешение да претърсим жилището му...

— Писмено? — обезпокоено се намръщи Мадлин.

— Да, госпожице.

— Това е добре.

— В спалнята открихме някои интересни неща. Първото от тях е тази бележка... — Той извади листчето и ѝ го подаде.

Мадлин прочете съдържанието, веждите ѝ леко се повдигнаха. Умът ѝ бясно препускаше. Господи, какъв процес се очертава! Нима наистина ще излезе, че Д'Арси е бил убит от съпругата си и нейния любовник? Приведе се напред, очакваща с нетърпение останалите улики.

— Бартоломю твърди, че госпожа Д'Арси му е дала пари на заем, за да си плати наема. Нейната версия е същата. Проблемът е, че споменават различни суми — две хиляди срещу петстотин долара, в брой. Това може би не е важно, но... — Боуър сви рамене. — Защо обаче ще лъжат за такива незначителни подробности?

— Наистина е странно — съгласи се Мадлин. — А на колко възлиза наемът в действителност?

— Петстотин и няколко долара — отвърна Боуър, после направи драматична пауза и усмивката му се разшири: — А сега ще ви запознаем с най-тежката улика, доказваща недвусмислено участието на Бартоломю в престъплението!

Мадлин му отправи нетърпелив поглед, но не каза нищо.

— Близо до трупа на Д'Арси открихме отпечатък от обувка. Разполагаме с показанията на градинаря, от които е видно, че няколко

часа по-рано той е поливал точно там. След съответните лабораторни анализи установихме, че отпечатъкът не е на градинаря...

Мадлин хвърли кратък поглед към Филип, който само мълчеше и слушаше.

— Само преди един час получихме заключението на криминалистите. Отпечатъкът в градината съвпада точно с ботушите на Бартоломю, които иззехме при обиска. Пръстта от подметките е идентична с пръстта в градината на Д'Арси.

— Отлична работа! — не се сдържа Мадлин.

— И аз мисля така — усмихна се широко Боуър.

— Какво още имаме срещу нея?

— Само косвени улики. Страхувам се, че доказването им в съда няма да е лесно...

Мадлин направи опит да скрие разочарованието си. Много ѝ се искаше да изправи и двамата пред съда по обвинение в заговор за предумишлено убийство.

— Какви са шансовете той да е действал сам, без нейно знание?

— Има такива шансове — призна Боуър. — Но по мое лично мнение той не притежава нито акъл, нито кураж за подобна постъпка...

— Нещо относно мотивите?

— Според завещанието на Д'Арси, което беше отворено съвсем наскоро, Сандра ще бъде една вдовица с доста прилично състояние — отвърна Боуър. — Въпреки наличието на предбрачен договор... Но това го оставям на вас, юристите. Несъмнено вие ще се оправите с тези неща по-добре от мен...

— Разполагате ли с копие от завещанието?

— Разбира се — кимна полицаят и извади от папката дебел сноп листа.

— Благодаря — кимна Мадлин и забързано ги прелисти.

— Разследването продължава — добави Боуър. — Ще ви държим в течение...

— Добре — кимна Мадлин. — Ще прегледам материалите ви, ще поискам среща с криминалистите, съдебния лекар и всичко останало...

— Окей.

— След като приключим с това, ще се срещнем отново — добави Мадлин. — И тогава ще решим дали имаме достатъчно основания за

арестуването на Бартоломю... — Зъбите й замислено захапаха върха на молива. — Може би ще го убедим да признае и нейното участие...

— Кой знае — сви рамене Боуър. — Но никак не ми се иска да ги плашим предварително...

— Правилно. Ако го арестуваме, тя ще наеме екип от опитни адвокати толкова бързо, че едва ли ще успеем да я прекършим.

— И ние си помислихме същото. Пипахме внимателно, за да не ги паникьосаме...

— Добре — кимна тя, помълча малко, после попита: — Мога ли да видя оригинала на рапорта за онзи грабеж?

— Разбира се — кимна Боуър и извади документа от папката.

Мадлин забързано го прелисти и вдигна глава.

— Тук пише, че са били откраднати пари, часовник и пръстен. Някакви следи от последните две?

— Де тоя късмет — поклати глава Боуър. — В апартамента на Бартоломю нямаше следа дори от парите...

— Ясно — въздъхна Мадлин и се зае да подрежда документите. — Свършили сте много работа, за което ви благодаря... — Усмихна се и протегна ръка. — След няколко дни ще ви потърся.

След като полицаите излязоха, Мадлин се обърна към Филип:

— Благодаря и на теб. Ако тоя тип не се признае за виновен, ще имаме в ръцете си процеса на века! — Ръката й признателно стисна десницата на нейния началник и покровител.

— Ти го заслужаваш — гордо се усмихна той. — Двамата с Рон бяхме единодушни, че няма друг прокурор, който може да поеме случая, без да се влияе от известността на жертвата и любопитството на медиите.

Мадлин забеляза особеното изражение на лицето му, което едва ли отговаряше на служебното му положение. Много от колежките в прокуратурата твърдяха, че Филип е луд по нея, но тя упорито отричаше това. А и не се интересувахе от него, тъй като чувствата й бяха насочени към друг адрес.

— Искам да пипна и вдовицата! — решително отсече тя.

— Зная — засмя се Филип. — Възнамерявам да те освободя от няколко дела, за да ти остане повече време за случая Д'Арси.

— Това би било чудесно, Филип! Много съм ти задължена!

— Колко много? — шеговито попита той и почука с длан чашката на незапалената си лула. — Просто ти си най-подходящият човек за предизвикателствата на подобно дело...

— Цена доверието ти.

— Защо не го отпразнуваме с по едно питие в „Клемс“?

— О, Филип, много бих искала, но не мога... — Тя хвърли забързан поглед към часовника си. — У дома ме чакат две ненаситни гърла!

— Тогава друг път — усмихна се той.

Мадлин подкара към дома си, в душата ѝ продължаваше да бушува възбудата. Делото за убийството на известен човек като Джеймс д'Арси без съмнение ще се превърне в сензация за пресата. Отдавна мечтаеше за подобен процес, от изявите ѝ в него до голяма степен ще се реши и кандидатурата ѝ в предстоящите избори за областен прокурор.

Напусна магистралата при отклонението Удмън в Шермън Оукс, умът ѝ напрегнато работеше. Даваше си ясна сметка, че без политически връзки едва ли ще успее да събере необходимите средства за предизборната кампания. А този процес ще ѝ донесе известност тъкмо навреме, в случай на победа може би изобщо няма да се нуждае от набирането на допълнителни средства... Шансовете ѝ срещу Кейт ще се увеличат... Разбира се, ако и двете решат да се кандидатираат...

Погледна коженото куфарче на седалката до себе си. Ще жертва уикенда, за да приключи с писмената работа, но после ще разполага с цялото си време за случая Д'Арси.

Отби в частната алея пред красивото ранчо, което в продължение на петнадесет години беше делила със Сам, бившия си съпруг. В сърцето ѝ потрепна гордост. Когато купиха тази къща, тя изглеждаше съвсем обикновена, парцелът беше абсолютно гол, без цветя и дръвчета, нямаше дори един храст. В продължение на няколко години Мадлин търпеливо го облагородяваше, садеше цветя и храсти... Днес те щедро се отплащаха, целият терен беше обсипан в ярки цветове... Същата грижа беше проявила и по отношение на обзавеждането. Бавно и постепенно запълни светлите помещения с редки антики, които, от своя страна, придадоха допълнителна свежест на тежките, но удобни френски мебели. Тук двамата със Сам имахме и доста щастливи

мигове, призна си с лека въздишка тя и натисна дистанционното, което задействаше вратата на гаража.

Влезе в кухнята, десетгодишният ѝ син скочи и се втурна към нея.

— Здравей, мамо!

— Здравей, Кени — прегърна го тя, после се намръщи от оглушителната рокмузика, която разтърсваше къщата. — Ох, този Джуд! Пак е издънил уредбата! — Очите ѝ попаднаха на кучето, което размахваше опашка до задната врата. — Нахранихте ли Миранда?

— Тъкмо се готвех да го направя — обясни Кени.

Мадлин се усмихна, разроши косата му и тръгна през хола към стаята на по-големия си син.

— Моля те, Джуд — изправи се на прага тя. — Намали малко тази музика, защото ще оглушееш!

— Няма, мамо — възрази луничавото четиринадесетгодишно момче, проснало се на леглото с книга в ръка.

Тя се наведе да целуне тъмната му коса.

— След един час ще вечеряме...

— Обади се татко — вдигна глава Джуд. — Каза, че заминава за една седмица...

— И това означава, че няма да ви вземе през уикенда, така ли?

Мадлин направи безуспешен опит да скрие разочарованието си. Искаше ѝ се да поработи на спокойствие, освен това в събота вечерта имаше среща с Гари.

— Точно така — кимна момчето.

Бившият ми съпруг винаги обърква нещата, въздъхна с неудоволствие Мадлин.

— Пия за най-красивата жена в ресторант „Мортън“! — вдигна чашата си Майлс Кънингам, а звучният му бас огласи половината заведение. Очите му одобрително пробягаха по фигурата на Лорин. — Харесвам тази рокля в черно и червено. От „Армани“ е, нали?

— Да.

— Стои ти страхотно!

— Благодаря, татко.

Лорин отпи глътка „Кир Роял“ и огледа шикозното заведение, пълно с известни личности. Чувстваше се депресирана, въпреки че баща ѝ беше посрещнат с почести и лично управителят ги отведе към една от най-хубавите маси. Очите ѝ пробягаха по лицето му, в душата ѝ потрепна гордост. Беше хубав и привлекателен мъж, въпреки навършените наскоро шестдесет и три години. От снимките в семейния албум знаеше, че посребрената му днес коса беше толкова гъста и буйна, колкото и преди тридесет и три години, при нейното раждане.

— Усещам, че моето бебче се притеснява от нещо — промълви Майлс Кънингам.

— Извинявай, но напоследък наистина съм разстроена — отвърна Лорин.

— Нали именно поради това прелетях няколко хиляди мили? — усмихна се той. — Хайде, изплюй камъчето и да видим какво може да се направи... — Протегна се през масата и успокоително я потупа по ръката.

Лорин замълча за миг, после тръсна глава.

— Тревожи ме шибаният избор на старши съдружник, който скоро ще се проведе в компанията! Хващам се, че само за него си мисля!

— Една дама не трябва да използва подобен речник, Лорин.

— Извинявай, татко.

— Знаеш, че не бях особено щастлив, когато ти избра професията на юрист — подхвана той и ѝ направи знак да не го прекъсва. — Остави ме да си довърша мисълта, ако обичаш... Нямах нищо против да получиш по-добро образование, но съвсем не те виждах в ролята на онези прекалено еманципирани мадами, които се държат нагло и непрекъснато плюят мъжете. И които изобщо не мислят за семейство и деца... Мисля, че жената трябва да си остане женствена, скъпа.

Лорин въздъхна. Баща ѝ очевидно се готвеше да изнесе поредната лекция за мястото и ролята на жената в Тексас. Обикновено не му позволяваше да стори това, дори когато рискуваше да го ядоса. Но сега той ѝ беше необходим, трябваше да го изтърпи...

Някак внезапно откри начина, по който без съмнение щеше да го спечели на своя страна. Стисна ръката му, която все още лежеше на

масата, очите ѝ се забиха в неговите.

— Татко, не съм напълно готова да ти го кажа, но... Срецам се с един чудесен човек и... — Насили се да поруменее и преднамерено свенливо добави: — ... И мисля, че той е истинският...

— Защо не си ми казала, скъпа? — оживи се Майлс Кънингам. — Как се казва този човек? Кога ще ме запознаеш с него?

— Чакай, чакай! — спря излиянията му Лорин. — Казах, че е чудесен, нищо повече... Все още е твърде рано, но усещам, че ще се получи... Той наистина е разкошен... Известен адвокат... — Замълча, а баща ѝ весело се усмихна. — Обещавам да те запозная с него, но следващия път... Сега трябва да наблегнем на избора в компанията, той е най-важното нещо за мен!

— Нямах никакви причини да се безпокоиш — твърдо отвърна Майлс Кънингам. — Мястото ще бъде твое! — Усмихна се, около очите му се появиха ситни бръчици. — Утре ще се срещна с Франклин, както ти обещах...

— Нещата не са толкова прости — поклати глава Лорин. — Кандидатите са четирима. Кейт, аз и още двама от асоциираните съдружници. Те са мъже и шансовете им са малки. Всички са убедени, че следващият партньор ще бъде жена. Това прави Кейт основна моя съперница. Ако изгубя, това ще бъде унижително и едва ли ще го понеса...

— Тя не може да бъде съперница на моята дъщеря! — отсече Майлс Кънингам. — Мисля, че вече ти го казах...

— Много ми се иска да е така — въздъхна Лорин и умолително го погледна. — Но Кейт е единствената сред асоциираните съдружници в „Манинг & Андерсън“, която ръководи свой собствен отдел. И има подкрепата на Чарлс Римън, който се занимава с всички важни сделки и има отлични политически връзки.

— Познавам Чарли — кимна Майлс Кънингам. — Какъв е проблемът?

— Проблемът е там, че той ще направи всичко за Кейт, докато моят шеф Арнолд Миндъл открито ме мрази. Дрънка наляво-надясно, че съм труден характер, че отказвам да работя извънредно и още куп глупости от този сорт!

— Как смее! — свъси вежди Майлс. — Ще поговоря с Франклин и за него! Имаме всички връзки, които са необходими, няма защо да се

тревожиш... — Ръката му успокоително я потупа. — Убеден съм, че Франклин ще вземе под внимание моите предложения... Имам намерение да обсъдим всички партньори във фирмата...

— Така ли? — изненадано го погледна Лорин.

— Разбира се. В крайна сметка „Манинг & Андерсън“ печели добри пари от моя бизнес, имам моралното право да си кажа мнението. Признавам, че Чарли Римън е един от най-добрите юристи, които познавам, притежава великолепен политически усет. Но човек трябва да бъде на страната на сина си и аз възнамерявам да кажа на Франклин именно това. А после ще повдигна и твоя въпрос. Ето как виждам състоянието на нещата: ако Диксън бъде избран за президент вместо Чарлс, ти автоматически ще изпревариш Кейт в състезанието за свободното място в управителния съвет. Какво ще кажеш?

— Няма да е толкова просто — поклати глава Лорин. — Смъртта на Джеймс д'Арси даде в ръцете на Чарлс допълнителна власт, тъй като той е единствен изпълнител на завещанието и става управител на всичките фамилни компании. Ако не бъде избран за президент, той спокойно би могъл да напусне „Манинг & Андерсън“ заедно с тлъстия бизнес.

— Няма начин, скъпа — поклати сребърната си грива баща ѝ. — Фамилиите Д'Арси и Манинг са близки от няколко поколения. Франклин Манинг и Уилям д'Арси бяха неразделни приятели. Абигейл може да уважава Чарлс колкото си иска, но все пак знае, че той не е от тяхното тесто. И никога не би му позволила да отнеме фамилния бизнес от „Манинг & Андерсън“!

— За това не бях помислила — проясниха се очите на Лорин. — Благодаря ти, татко, вече се чувствам далеч по-добре... — Отпи още една глътка от чашата си, убедена, че баща ѝ ще направи всичко за нея. Дано! Реши, че е крайно време да проведе един поверителен разговор с Диксън.

— Спомена за някаква приятелка, която се нуждае от политическа подкрепа — подхвърли Майлс Кънингам.

— Сега ще ти обясня как стоят нещата — кимна Лорин и за петнадесет минути му разказа цялата история около Мадлин.

— Очевидно е интригуваща жена — въздъхна Майлс. — Но не съм сигурен, че имам интерес от изборите за областен прокурор в този щат...

— Моля те, татко! Това е много важно за мен. Убедена съм, че ако помислиш, без съмнение ще откриеш изгода и за себе си...

— Права си — замислено рече той и разтърка брадичката си.

— Днешният областен прокурор утре може да стане губернатор или сенатор... Нищо не ми пречи да си го имам в джоба... Добре, уреди ми среща с тази жена при следващото ми посещение в Калифорния.

— Благодаря ти, татко. Няма да съжаляваш.

Лорин се почувства още по-добре. Ех, ако родителите ѝ живееха в Калифорния! Какъв живот би могла да си създаде! Тя мразеше Тексас, особено шовинистичното поведение на повечето мъже там. Същевременно обаче чувстваше остро липсата на онова уважение, на което се радваше семейството ѝ в Тексас.

— Още едно питие? — попита келнерът, изправил се безшумно зад рамото ѝ.

— Да, моля — отвърна Лорин и му подаде празната си чаша.

Душата ѝ потръпваше от радостна възбуда. След като татко е тук, всичко ще бъде наред!

Чарлс паркира колата си на алеята пред къщата на Д'Арси и изключи двигателя. Настроението му беше мрачно. Току-що беше научил, че Сандра е била разпитвана от полицията. Един господ знае какви ги е надрънкала! Влязоха в кабинета на Джеймс, затвориха вратата и той рязко се извърна към домакинята:

— Защо не ми каза, че полицията е идвала да те разпитва?

— Мислех, че не е важно — сви рамене Сандра.

Облечена в джинси и дебел плетен пуловер, тя изглеждаше като тийнейджър. Косата ѝ беше вързана на конска опашка. Това впечатление се нарушаваше единствено от димящата между пръстите ѝ цигара.

— Не е важно ли? — избухна Чарлс. — Кога се дипломира като юрист? И махни тая гадна цигара! Знаеш, че не понасям дима!

— Може да не съм юрист, но не съм и глупачка, Чарлс! — хвърли му гневен поглед тя и размаза цигарата върху кристалното преспание.

Чарлс неволно се намръщи, като видя отношението ѝ към скъпоценния кристал „Стойбен“, който Джеймс много обичаше.

— Позвъних ти, защото реших, че трябва да знаеш — продължи Сандра. — Но ако възнамеряваш да се държиш по този начин, най-добре ще е да забравиш всичко!

— Страхотно! — извика Чарлс. — Полицията разпитва някакъв тип, с когото поддържах отношения, а аз трябва да забравя за това! — В гласа му се появи открита заплаха. — Виж какво, Сандра! Ако знаеш нещо за смъртта на Джеймс, което е неизвестно за мен...

— Нищо не съм казала...

— Прекрати тези глупости! — срязва я той. — Разговаряш с мен, Чарли Римън, а не с някакво тъпо ченге!

Сандра се стъписа от гневния му изблик и неволно отстъпи крачка назад.

— Ти нямаше да ми се обадиш, ако не беше разтревожена — продължи той. — Затова престани да се правиш на шокирана и започвай да отговаряш на въпросите ми!

— Какво искаш да знаеш? — нацупено го изгледа тя.

— Откога се виждаш с този мъж? Как се казва?

— Томи Бартоломю, виждам се с него от няколко месеца.

— Кой друг знае за връзката ви?

— Не съм много сигурна...

— Помисли, дявол да го вземе!

— Не ми викай! — стрелна го с гневен поглед Сандра и сложи ръце на кръста си. — Предполагам, че някои хора от курса по аеробика подозират нещо...

— Той има ли много приятели?

— Не. Отскоро живее тук...

— С какво се занимава?

— Учи актьорско майсторство, а междувременно работи в една строителна компания...

— Само това липсва, още един шибан актьор! — въздъхна с отвращение Чарлс. — Къде се е намирал младият гений в нощта на убийството?

— Не зная.

— Да бе, как не! — изгледа я подигравателно Чарлс.

— Добре де — вирна брадичка тя. — Каза, че изпил няколко бири в близката кръчма, станало му лошо и се прибрал у дома...

Чарлс не обърна внимание на това обяснение, тръсна глава и каза:

— Добре. Какво друго знаеш за него?

— Майка му и сестра му живеят в Канзас сити, а той самият наскоро е бил уволнен от армията.

— Да уточним нещата — присви очи Чарлс. — В час по аеробика се запознаваш с един напълно чужд човек, с някакъв строителен работник без приятели и роднини. И въпреки това му имаш пълно доверие...

— Ами... Да, така е.

— От това, което знаеш за него, като нищо може да излезе, че е Джак Изкормвача... Срещна ли се с него в деня, в който беше убит Джеймс?

— Не. Не бях го виждала четири-пет дни...

— Защо?

— Настояваше да напусна Джеймс, но аз отказах. — Ръката ѝ неволно попипа брачната халка.

— Какво те накара да решиш, че е време да сложиш точка на тази история?

— Синът ми.

— Колко благородно! — иронично проточи Чарлс. — А как го прие Бартоломю?

— Беше разстроен. Каза, че ще ме убеди да променя решението си.

— Вероятно, като види сметката на Джеймс, нали? — погледна я с гневен поглед той.

— Чарлс, но това е смешно!...

— Сега ще ти обясня какво точно е смешно! — насочи показалец в гърдите ѝ той. — Джеймс се ожени за теб, даде ти името си, този прекрасен дом и всичко останало... Но най-вече те превърна в личност, предложи ти шанс да влезеш в обществото на истински достойни люде! И с какво му се отплащаш ти? Впускаш се в авантюра с някакъв долнопробен изнудвач!

— Няма да ме накараш да се чувствам виновна! — вирна брадичка Сандра. — Изобщо не се срамувам от постъпката си!

— А може би трябва! — сопнато отвърна той. — Нима не ти минава през ума, че този твой любовник може да е замесен в

убийството на Джеймс?

— Не, никога! — В очите ѝ се появи страх.

— Имаш ли представа как изглеждаш в очите на хора като него?

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш...

— Нима не съзнаваш, че си била омъжена за един от най-богатите мъже в тази страна? А това автоматически те превръща в прицел на доста хора... При това не само теб, но и сина ти...

— Нещата не стояха така! — извика Сандра и очите ѝ започнаха да овлажняват.

— Дано — въздъхна Чарлс. — Ще поживеем, ще видим... — Започна да крачи напред-назад, кокалчетата на пръстите му тихо пропукваха. Изтече цяла минута в пълно мълчание, после той се изправи срещу нея. — Ти самата имаш ли нещо общо със смъртта на Джеймс?

— Не!

Очите му изпитателно пробягаха по лицето ѝ.

— Надявам се, че казваш истината!

— Това е истината! — разгорещено отвърна тя.

— Добре — въздъхна той и изпъна рамене. — Сега ме слушай внимателно. От този момент нататък няма да разговаряш с полицията без мен или друг адвокат. Ако те потърсят за разпит, ще им кажеш да се обърнат към адвоката ти. Ясно ли е?

— Нямам какво да крия.

— Или ще постъпиш както ти казвам, или не поемам никаква отговорност за това, което може да ти се случи!

Тя продължително го изглежда, устната ѝ увисна.

— И никакви контакти с Томи! — строго добави Чарлс.

— Трябва да го видя, само за няколко минути...

— Не! — изрева извън себе си той. — Нещата са сериозни, Сандра! Ако не изпълняваш моите инструкции... — ръката му направи кратък, но изразителен жест, — ... открито ти казвам, че няма да ми пука какво ще ти се случи! — В тъмните му очи се появи опасен блясък. — Разбираш ли?

— Да, разбирам! — извика бясно тя и натика юмруци в джобовете на джинсите си.

Дано да е така, въздъхна Чарлс, но несигурността в душата му отказа да изчезне.

13

Филип Уайт надникна в кабинета на Мадлин.

— Какво мислиш на този етап?

Тя свали очилата си за четене и вдигна глава.

— Спокойно можем да повдигнем обвинение срещу Томи Бартоломю. Той няма алиби, имал е възможност да извърши престъплението, вероятно възползвайки се от пистолета на Сандра д'Арси. Мотивът също е налице — парите. Независимо дали е извършил престъплението в съучастие с нея, или обратно — поради факта, че тя е пожелала да сложи край на връзката им, особено след като се оказва наследница на толкова много пари...

Филип бутна вратата и се настани на стола срещу бюрото ѝ.

— Corpus delicti^[1], а? — усмихна се той.

— Проблемите са около Сандра — уморено въздъхна Мадлин и разтърка очи. — Прегледах внимателно завещанието и предбрачния договор. Според клаузите в двата документа дори само при развод тя получава същото, което би получила в случай на смъртта на Джеймс д'Арси. Оттук логично възниква въпросът: ако е искала парите му, защо просто не се е развела?

— Може би не е вярвала, че той ще приеме...

— Стига, Филип! — изгледа го тя. — Живеем в Калифорния, тук всеки може да получи развод по собствено желание и партньорът му не може да го спре... — На лицето ѝ се появи усмивка. Нейният шеф много обичаше да се прави на адвокат на дявола...

— Може би, но той би могъл да ѝ вгорчи живота, нали? Освен това тя едва ли е толкова опитна в тези неща...

— В предбрачния договор е отбелязано, че Сандра е ползвала услугите на свой адвокат и се е вслушала в съветите му, преди да подпише... — Мадлин вдигна съответния документ от бюрото си.

— Това едва ли има някакво значение — поклати глава Филип, почука празната лула върху дланта си и отново я ухапа.

— Нямаме сериозни обвинения срещу нея — продължи Мадлин. — Една извънбрачна връзка не означава нищо. Все пак разполагаме с бележката за парите, а някой от двамата лъже за размера на сумата... Плюс факта, че е купила вероятното оръжие на престъплението, при това малко преди неговото извършване. Имаме и показанията ѝ, според които е извършила тази покупка шест месеца след обира в къщата — основна причина за придобиването на оръжие. По време на този обир тя не е познавала Бартоломю, но по време на покупката вече е била негова любовница... — Ръцете ѝ легнаха върху купчината документи.

— Не е зле — усмихна се одобрително Филип.

— Да, но повечето улики са косвени — въздъхна Мадлин. — Което обаче не ми пречи да усещам, че именно тя е извършителката. Първото нещо, на което се научих в прокуратурата, е да проверявам семейството на жертвата. Обикновено извършителят е някой от неговите членове... Мотив често се оказва примамливо наследство...

Ясните му кафяви очи се спряха върху лицето ѝ.

— Правилно. Има ли още нещо?

— Изисках досието на Томи Бартоломю — кимна тя и отново си сложи очилата. — Има едногодишна присъда по обвинение в опит за измама и придобиване на чужда собственост... Вероятно е измъкнал пари от някаква жена. При всички разпити се е държал истерично, с плач и скандали...

— А каква е неговата версия?

— Жената доброволно му дала парите си да ги инвестира. После открила, че спи с нейна приятелка и за отмъщение го обявила за крадец. При четенето на присъдата Бартоломю помолил съдията да не го праща в затвора. — Веждите ѝ красноречиво се извиха. — Страхувал се, че там ще бъде изнасилен, тъй като бил доста привлекателен...

— И какво е получил? — разсмя се Филип.

— Условна присъда с изпитателен срок — отвърна тя и поклати глава. — Точно тук е и моят проблем... Този младеж изобщо не ми прилича на хладнокръвен убиец. Не го виждам в подобна роля... — Зъбите ѝ замислено ухапах молива. — Освен ако някой не му е помогнал...

— При определени обстоятелства всеки може да стане убиец — напомни ѝ Филип.

— Ами ако смъртта на Д'Арси е точно такава, каквато изглежда според първоначалната версия? — сви рамене Мадлин. — Обикновен грабеж, при който престъпникът се е уплашил и е натиснал спусъка?

— Тази възможност не може да бъде изключена.

— Точно така — кимна тя и завъртя молива между пръстите си. После се зарови в купчината бумаги пред себе си и измъкна някакъв лист. — Боуър е отбелязал, че в колата на Д'Арси е открита касова бележка за покупката на бутилка шампанско от магазина за алкохолни напитки „При Боб“. В същото време килерът му се оказва пълен с каси вносно вино, включително шампанско от същата марка... — Вдигна глава и спря очи върху лицето на шефа си. — Но продавачът, който е бил на работа по време на покупката, не разпознал Д'Арси по снимката, която му била показана...

— Напоследък в богатите квартали, горе из хълмовете, се забелязва серия от въоръжени грабежи, нали? — попита Филип.

— Да, този процес продължава вече няколко години. Престъпниците избират жертвите си в магазините, после ги проследяват и нападат... Но в нито един случай не се е стигнало до убийство, въпреки че нападателите по правило са били въоръжени.

— Значи може да е станало точно така, както предполагаш. Престъпникът просто се е уплашил. Все пак Д'Арси беше известна личност... Може би е казал на бандита, че ще му откъсне топките, каквото и да му струва това... А онзи е изпаднал в паника и го е застрелял...

Мадлин не можа да скрие усмивката си.

— Полицията показала ли е на продавача снимка на Томи? — попита Филип.

— Да — кимна Мадлин. — И него не е разпознал...

— Ясно — рече Филип и смукна от празната лула.

— Между другото, Боуър е разговарял с Тео д'Арси, брата на Джеймс — добави Мадлин. — Има вероятност за оспорване на завещанието. Тео д'Арси твърди, че брат му имал намерение да направи съществени промени в документа и малко преди убийството имал впечатлението, че тези промени вече са факт. Но завещанието, което влезе в сила, е било заверено в нотариата преди повече от година, в присъствието на Чарлс Римън от юридическата кантора „Манинг & Андерсън“...

— Боуър направил ли е справка при Чарлс Римън?

— Да. Римън е семеен адвокат на Д'Арси и движи всички въпроси, свързани с компанията и фондацията. Освен това е бил близък приятел с Джеймс д'Арси и негов личен адвокат... Твърди, че никога не е чувал за промяна в завещанието...

— Хм... — проточи Филип. — А братът твърди обратното, така ли?

— Да.

— Може би братът е искал да се отърве от Джеймс?

— И това ми мина през ума — кимна Мадлин. — Огромното наследство може да бъде силен мотив за подобно престъпление. Но отпечатъкът в градината е твърда улика и аз мисля, че спусъкът е натиснал Томи...

— Но не вярваш да е действал сам, така ли?

— Точно така. Убедена съм, че е имал съучастник. На пръв поглед подозренията падат върху вдовицата, но не изключвам и брата... Направих един списък, който ще предам на полицията с молба за изясняване. Искам да проверят дали съществува някаква връзка между Тео и Томи. Междувременно ние трябва да решим дали да арестуваме незабавно Томи (което би означавало, че вдовицата ще си наеме адвокат и ще се окаже труднодостъпна за нас), или да изчакаме още няколко дни с надеждата, че двамата ще осъществят нов контакт...

— Предстоят ти нелеки решения — въздъхна Филип и стана да си върви. — Надявам се, че ще избереш най-правилните...

— Особено когато нещата опират до много мангизи, нали? — направи гримаса зад гърба му Мадлин.

Чарлс познаваше Абигейл д'Арси от много години, но нито веднъж не беше я виждал да изпуска контрол над чувствата си, дори когато погребваха първородния ѝ син. Но сега, когато ѝ разказа за любовната връзка на Сандра, в очите ѝ блесна мълния.

— Как е посмяла? — процеди възрастната дама и изправи гръб. — Как е дръзнала да компрометира името на една от най-уважаваните фамилии в Калифорния?!

— Пълна глупост — въздъхна Чарлс и разбърка чая си.

В знак на уважение към него, Абигейл беше накарала икономата да им сервира в прочутия сребърен сервиз на фамилията. Въпреки ранния следобед, старата дама беше облечена в официален халат с дантели, на ушите ѝ висяха брилянтни обици.

— Какво безотговорно момиче!

— Точно по тази причина реших, че се нуждае от юридическа закрила — подхвърли Чарлс. — Един господ знае какво още ни чака. Не можем да ѝ позволим да дрънка на полицията каквото ѝ хрумне...

— В никакъв случай, за бога!

Чарлс размести малките сандвичи в чинията пред себе си и запази мълчание.

— Имах много причини да съм недоволна от брака на сина ми с тази жена — продължи Абигейл. — Включително и факта, че тя не е от нашата класа.

Чарлс направи опит да не реагира на забележката. Може би е забравила, че той самият също не е от тяхната класа...

— Честно казано, пет пари не давам за нея и сега — продължи Абигейл, запазвайки изправената си стойка. — За съжаление обаче тя е майка на внука ми, а ние сме длъжни да защитаваме името Д'Арси. Не искам скандал, Чарлс. Трябва да направиш всичко възможно тази история да бъде потулена.

— Ще се постарая, Абигейл. Но докато не разбере с какво разполага полицията, Сандра трябва да изпълнява всички мои предписания.

— Естествено — кимна тя, тревожни бръчки прорязаха все още красивото ѝ лице. — Ако любовникът ѝ се окаже замесен в убийството на сина ми, фамилията ще се озове на първите страници на вестниците из цялата страна! Не ни трябва такава реклама. И без това сме достатъчно известни... Върху нас лежи някакво проклятие, сякаш сме Кенеди...

Навлажни устни, пусна две бучки захар в чашата си и продължи:

— Чарлс, искам да влезеш във връзка с нашите приятели във вестниците и телевизията. Помоли ги да... — Замълча и втренчи тежък поглед в лицето му. — Всъщност не е необходимо да ти давам инструкции. Знаеш какво трябва да се направи, за да се избегне скандалът, нали?

— Разбира се. Пак ти повтарям, че ще сторя всичко необходимо. За съжаление обаче не можем да спрем жълтата преса...

Тя се намръщи, хвърли поглед на античния часовник над камината и подхвърли:

— Питам се къде ли е Тео... Цял следобед не се е вясвал насам... Безпокоя се за него, не съм сигурна докога ще издържи.

Чарлс обаче беше доволен от отсъствието на Тео. Това му даде възможност да обсъди деликатния проблем направо с главата на фамилията. Дори след толкова много години той все още се чувстваше неудобно в компанията на Абигейл, скован и някак тромав. Прочисти гърлото си и внимателно подхвърли:

— Тео продължава да твърди, че Джеймс е променил завещанието си...

— Да.

— Съжалявам, но нямах друг избор, освен да предложа на съда това, с което разполагахме. Доколкото съм осведомен, именно то е последното завещание, подписано лично от моя клиент... — Очите му се спряха върху лицето ѝ. — Независимо от желанието ми да помогна на Тео, от юридическа гледна точка аз не мога да направя нищо.

— Разбирам те много добре — топло каза тя, пръстите ѝ с безупречно поддържан маникюр легнаха върху ръката му.

Очите му заслепено примигнаха от блясъка на прочутия тридесеткаратов диамант, който старата дама носеше на безименния си пръст.

— Благодаря — прошепна той, после колебливо добави: — Но Диксън и Тео заплашват, че ще оспорят завещанието на Джеймс... Според мен нямам никакви шансове за успех, освен ако не представят в съда доказателство в подкрепа на своята теза... Същевременно обаче имат право да спрат изпълнението на сегашното завещание за определения от закона срок. Това са няколко месеца. След това аз трябва да ида в съда и да подпиша клетвена декларация като главен изпълнител на завещанието.

— Разбира се. Ще направиш каквото е необходимо.

Той отново прочисти гърлото си.

— Бих искал да спомена, че евентуалните съдебни процеси ще нанесат немалко вреда на „Д’Арси къмпани“ и фондацията...

— Съгласна съм с теб, Чарлс. Още чай?

Той кимна.

Абигейл се приведе да напълни чашата му и каза:

— Ще поговоря с Тео. И без това продажбите на компанията спаднаха, нямаме нужда от допълнителни затруднения... Уилям положително се е обърнал в гроба си...

Чарлс доволно кимна с глава и пое димящата чаша от ръцете ѝ. Абигейл винаги е била разумна жена. Диксън и Тео без съмнение ще се замислят дали да заведат дело, когато знаят, че главата на фамилията не е на тяхна страна. Съсредоточи се и направи опит да не пропусне думите, които последваха.

— Тео се чувства оцетен, защото баща му винаги е предпочитал Джеймс. Но това не може да бъде повод за обществен скандал с името ни. — Очите ѝ пробягаха по лицето му. — Аз самата винаги съм била горда с Тео, но майката вижда нещата под друг ъгъл... Много бих искала отношението към него да беше по-друго, да не бяха го изтиквали встрани... Това стори първо баща му, а после и Джеймс... Добре съзнавам, че първородният ми син не беше от лесните... Но исках двамата да бъдат поне приятели.

— Разбирам — промърмори Чарлс, надявайки се тя да не долови съчувствието в гласа му. Подобно на Франклин, Абигейл никак не обичаше да я съжаляват.

Тъмните ѝ очи се спряха върху лицето му.

— Мисля, че Джеймс все пак е взел най-правилното решение. А ти си човекът, който може да изпълни волята му по най-добрия начин...

— Благодаря, Абигейл — трогнато отвърна Чарлс.

— Въпреки това бих желала Тео да има по-голям достъп до делата на компанията и фондацията — добави тя. — Аз ще се опитам да го убедя да се откаже от глупостта, която е намислил... В замяна на това ще искам от теб да го подготвиш по най-добрия начин, тъй като рано или късно той ще поеме нещата в свои ръце...

— Разбира се, Абигейл. Ще го сторя с удоволствие.

— Добре. Сега ми кажи кого ще прикрепиш към Сандра, за да не върши повече глупости...

— Мисля, че това трябва да бъде адвокат по наказателни дела, просто за всеки случай — отвърна Чарлс. — Помниш ли Кейт Александър? Тя завежда нашия отдел по наказателно право...

— Тази, която беше тук при отварянето на завещанието?

— Да — кимна Чарлс. — Много е способна.

— Добре. Подробности оставям на теб. Естествено, като поемам всички разноски...

Диксън се плъзна в сепарето и поръча „Краун Роял“ с лед на келнера, изправил се до масата. После извърна глава към своя приятел и клиент Тео д'Арси, който се беше настанил срещу него.

— Много се радвам, че прие да вечеряме заедно — рече Тео.

— Аз също — отвърна Диксън, разкопча най-горното копче на ризата си и разхлаби вратовръзката.

— Успя ли да разговаряш с Чарлс? — приведе се над масата Тео.

— Прави се на много зает — направи гримаса Диксън. — Надува се като пуяк откакто изпрати завещанието в съда. Търчи насам-натам, гони делата на фондацията и „Д'Арси къмпани“, сякаш е господар на света...

— Ясно — мрачно промърмори Тео и отпи глътка от коктейла с шампанско пред себе си. — Обади ми се Алистър Дейвис, изпълнителният секретар на фондацията. Съобщи ми, че Чарлс свиква извънредно заседание на управителния съвет, вероятно защото е решил, че аз вече съм член на този съвет... — Усмивката му беше пропита от горчивина. — Наложил се да обяснявам, че Джеймс ме е отстранил от всички дейности на фондацията...

— Как го прие той?

— Беше шокиран. После напомни, че самият Джеймс често ме е канил да присъствам на подобни заседания като член на семейството...

— На лицето му се изписа гримаса. — Разбира се, аз престанах да ходя, защото копелето не ми даваше дори дума да кажа... Чувствах се безкрайно унижен!

— На твоё място бих отишъл — посъветва го Диксън. — Какво може да ти стори Чарлс?

— Нямам никакво намерение да се унижавам повече! — мрачно отсече Тео.

Диксън му хвърли изпълнен с безпокойство поглед. След отварянето на завещанието поведението на Тео ставаше все по-неадекватно.

— Натоварих двама от нашите асоциирани партньори да уточнят начините за оспорване на завещанието — осведоми го той. — Междувременно аз ще внеса официален протест. Съдът ще го вземе под внимание и ще блокира изпълнението. Това ще ни даде достатъчно време да съберем материалите за делото по оспорване... За целта възнамерявам да ползвам услугите на юрист извън компанията.

— Защо?

— Конфликт на интересите — поясни Диксън.

— Разбирам — кимна Тео, после загрижено добави: — Но не съм сигурен, че ще издържа на всичко това...

— Само не казвай, че искаш да дезертираш! — предупредително го изгледа Диксън.

— Трябва да знаеш, че мама не желае да завеждам дело по оспорване на завещанието — изплю камъчето Тео.

Диксън усети как кръвното му се вдига над допустимите граници.

„Нима е възможно Абигейл да попречи на единствения си син да получи това, което по право му принадлежи?“ — почти извика той.

— Мама не вярва, че Джеймс е променил завещанието си. Освен това не желае да размахваме кирливите ризи на семейството... Напомни ми, че съм длъжен да пазя доброто име на фамилията... — По лицето му пробяга гримаса. — Убедена е, че един евентуален скандал ще се отрази зле на „Д’Арси къмпани“ и фондацията, които и без това преживяват трудни моменти след смъртта на Джеймс...

Диксън съвсем не беше щастлив от развоя на събитията. Трябва да убедя тоя слабак, че не бива да се отказва от оспорването, въздъхна в себе си той. Това е единственият начин да измъкна от Чарлс контрола върху империята Д’Арси.

— Майка ти не играе по правилата, Тео — приведе се над масата той. — Нима не виждаш какъв номер ти се крои? Цял живот ще съжаляваш, ако сега решиш да се предадеш без бой!

— Чарлс не е виновен, че Джеймс е предпочел него, а не мен — поклати глава Тео. — Освен това мама каза, че той е готов да се заеме с подготовката ми и след време ще прехвърли управлението на компанията и фондацията в мои ръце...

— Браво, много хубаво! Значи ще чакаш Чарлс да ти подхвърля трохи!

— Не е точно така...

— А какво стана с твоите планове, с твоите мечти? — В гласа на Диксън прозвуча зле прикрито нетърпение.

— Ще се реализират, но за по-дълго време — притеснено се усмихна Тео.

— Не мога да повярвам на ушите си! — извика Диксън и стовари юмрук върху масата. — Но ти наистина си готов да отстъпиш пред Чарлс и да чакаш подаяния! Това е пълна глупост, Тео, и ти прекрасно го знаеш!

— Не бих казал, че съм щастлив от този факт — призна Тео. — Но не искам да причинявам болка на мама...

Диксън вече не беше просто неспокоен, а дълбоко разтревожен. Даваше си ясна сметка, че ако не успее да измести Чарлс от новопридобитите пълномощия, шансовете му да оглави компанията намаляват значително.

— Искам да говоря с Абигейл! — отсече той. — Ще я убедя във важността на нашите намерения. Иначе просто всичко ще отиде по дяволите!

— Не зная — колебливо промърмори Тео и започна да драска с вилицата си по покривката.

— Трябва да имам твоето доверие! — втренчи се в него Диксън. — Някога да съм те подвел?

— Не...

— Разполагам с няколко варианта за оспорване на завещанието, ще имаме достатъчно време да изберем най-добрия от тях. За тази цел, а и за личната ти сигурност, аз още утре ще внеса протест. Може пък да извадим късмет и да открием новото завещание...

— Не съм сигурен в това — отвърна Тео.

— Слушай какво ще ти кажа, приятелю! — изгледа го втренчено Диксън. — Аз съм твой адвокат и съм поел грижата да защитавам интересите ти. По силата на това ти заявявам, че ако не последваш съвета ми, ще съжаляваш цял живот!

— Наистина ли мислиш така?

— Абсолютно! — отвърна с категоричен тон Диксън.

— Предупредих те, Чарлс! — процеди с пламнали от гняв очи Ан Римън и препречи пътя на мъжа си към гардероба. — Но ти продължаваш да се срещаш с нея!

— Ан, аз не...

— Престани да ме лъжеш! — извика тя. — Бил си с нея на Каталина, проверих на пристанището!

По дяволите, рече си Чарлс и направи светкавична оценка на ситуацията. За съжаление още не беше готов да действа, тъй като изборът за президент на компанията се отложи. Сега очевидно ще трябва да мине в отстъпление.

— Окей, Ан — вдигна ръце той, сякаш да ѝ покаже, че печели. — Не ти казах, защото нямаше да ме разбереш. Поисках среща с Кейт, за да изясним своите отношения...

— И ги изяснявахте през целия уикенд? — иронично подхвърли тя.

Той се изчерви от притеснение, не обичаше да изпада в безпомощни ситуации като тази.

— Бих могъл да ѝ го съобщя и по телефона, но имах чувството, че това няма да е най-добрият начин. Работя ежедневно с тази жена, тя обслужва всички клиенти на фирмата, срещу които има повдигнати обвинения. Затова исках да омекотя нещата...

— Как? Като я начука няколко пъти, преди да ѝ съобщиш тъжната новина? Нещо като прощален подарък, а? — Думите на Ан бяха гневни и плющяха като камшици.

— Нищо подобно. Имах намерението да се върнем веднага след като ѝ кажа... Тя беше много разстроена и затова ѝ дадох необходимото време... — Раменете му леко се повдигнаха. — Отиде на дълга разходка из островчето, а през това време аз поработих...

Понечи да пристъпи към Ан, но тя го спря с ръка.

— Не, Чарлс. Вече не ѝ вярвам... — В гласа ѝ се появи леко колебание. — Не зная какво да мисля...

— Съжалявам, Ан — умолително прошепна той. — Всичко свърши, повярвай ми!

Ан разигра необходимата порция колебание, после решително вирна глава.

— Чарлс, ако и сега не си искрен с мен, аз ти обещавам да те съсия!

Заплахата прозвуча с особена тежест в настъпилата тишина.

— Трябва да повярваш на думите ми, Ан — промълви след известно време той, поколеба се за миг и продължи: — Мислех да те изненадам, но виждам, че си разстроена и ще ти го кажа още сега... Осигурих два билета за шоуто на Андрю Лойд Вебер. Този уикенд отлитаме за Ню Йорк, запазил съм най-хубавия апартамент в хотел „Плаца“...

— Наистина ли? — учудено го погледна тя.

Чарлс пристъпи напред и я взе в прегръдката си.

— Съжалявам, Ан — прошепна той. — Няма ли да ми простиш?

— Само ако обещаеш, че никога повече няма да се срещаш с онази кучка!

Той нямаше друг избор.

Телефонът извънтя и детектив Боуър вдигна слушалката.

— Докъде стигнахте с издирването на пистолета? — попита Мадлин Гулд, заместник областен прокурор.

— Претърсваме района, но все още без успех.

— По дяволите! Много се надявах, че ще го откриете...

— Аз също — отвърна искрено Боуър.

Харесваше тази жена, нейната решителност и здравия ѝ разум. Откакто дъщеря му постъпи в юридическия факултет, отношението му към жените в тази професия започна да се променя. Все още внимаваше какъв език използва в тяхна компания, но постепенно се убеди, че голяма част от тях са отлични професионалисти.

— Прегледах още веднъж уликите срещу Сандра д'Арси — продължи Мадлин. — Не са достатъчни за повдигане на обвинение. Нямаме доказателства, че е съучастница на Томи в извършването на престъплението. Подозренията ни засега не вършат работа...

— По дяволите! — не се сдържа Боуър. — Бях сигурен, че ще кажете точно това!

— Добре де, не го приемайте толкова навътре — смекчи се гласът на Мадлин. — В замяна на това подписвам официално обвинение срещу Бартоломю. Можете да го арестувате веднага, а можете и да изчакате...

— Предпочитам да изчакам. А вие готова ли сте за атаката на пресата?

— Горедолу — засмя се тя. — По тази причина бих искала заедно с Томи да приберем и вдовицата... Колкото повече навлизам в делото, толкова по-сигурна съм, че тя е съучастница... — Замълча за миг, после попита: — Нещо ново от наблюдението?

— Нищо. И това едва ли ще се промени, ако не получим разрешение за подслушване на телефоните им...

— Съжалявам, но съдията не пожела да приеме нашите доводи. — В гласа ѝ се долови открито съчувствие.

— Такива са времената, в които живеем — въздъхна Боуър. — Престъпниците имат далеч повече конституционни права от жертвите си...

— Направих всичко възможно...

— Убеден съм, че е така. Но в тези неща понякога се печели, понякога се губи, нали? — Гласът му се снижи. — От време на време тази работа ми идва до гуша!

— На мен също — въздъхна Мадлин. — Нещо интересно около Тео д'Арси?

— Нищо особено. Някои хора твърдят, че отношенията между двамата братя са били обтегнати. Самият Тео д'Арси заяви, че по време на убийството си е бил у дома. Вероятно наистина е така. Вече разполагаме с достатъчно доказателства, че спусъкът е натиснал Томи... Но кой го е убедил да го направи? Кой му е платил? Това все още не знаем. Ще ви позвъня, ако разкрием нещо ново...

Боуър остави слушалката и неволно се запита как ще се почувства, ако дъщеря му започне работа в прокуратурата и прекарва цялото си време сред ченгета и престъпници. Дано се насочи към търговското право, въздъхна в себе си той.

Сандра д'Арси се насочи към паркинга пред супермаркета „Бел Ер Хилс“ и очите ѝ зашариха по околните коли. Ръцете ѝ върху волана бяха влажни от напрежение. Слава богу, че Виктория замина за няколко дни! Зърна го отдалеч, на лицето му грееше онази усмивка, която тя толкова много обичаше. По гърба ѝ пробяга тръпка на радостно нетърпение.

Томи се наведе към страничното прозорче, кичур пепеляворуса коса падна над окото му.

— Здравей, любима — рече той и закачливо намигна. — Представляваш наистина приятна гледка!

— Здравей, Томи — поруменя Сандра, очите ѝ нервно пробягаха по околните коли. — Вече не ме търси у дома, защото ченгетата сигурно подслушват телефона... — Отвори чантичката си, измъкна един плик и му го подаде. — Тук са хиляда долара. Нямах време да събера повече...

— Благодаря — кимна той и натика плика в задния джоб на джинсите си.

— Трябва да тръгвам — озърна се отново тя.

— Не бързай толкова — промърмори той, заобиколи колата и се намести на предната седалка до нея. — Искам си целувката!

Сандра включи на скорост и подкара към дъното на паркинга, където по-трудно можеха да бъдат видени. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ, тялото ѝ потръпна от желание. Остави мотора да работи.

Томи се премести до нея и я прегърна.

— Не се ли радваш да ме видиш?

— Радвам се, разбира се.

— Тогава го покажи...

Тя се извърна и го целуна по устата, тялото ѝ страстно се притисна до неговото. Стана ѝ хубаво. Той я прегърна толкова здраво, но копчетата на ризата му се забиха в гърдите ѝ.

— Още ли ме обичаш? — прошепна в ухото ѝ.

— Да — отвърна тя, после с видимо нежелание се отдръпна. — Томи, трябва да тръгвам... За известно време не трябва да ни виждат заедно... Не ми се обаждай, аз ще поддържам връзката... — Надзърна през сваления прозорец и добави: — По-добре тръгвай...

— Добре, добре — шеговито вдигна ръце той. — Тръгвам си, но искам да знаеш, че броя часовете... И ще го правя до момента, в който бъдем заедно завинаги!

Слезе от колата и се усмихна. Сандра махна с ръка и рязко потегли.

Фотоапаратът щракна няколко пъти, запечатвайки тайната среща.

— Тръгвам — съобщи по радиото детектив Харис, прибра телеобективите и включи двигателя. Колата с цивилни номера напусна

паркинга пред супермаркет „Бел Ер Хилс“ и пое към полицейското управление.

---

[1] Основен мотив за престъпление (лат.). — Б.пр. ↑

Майлс Кънингам потупа корема си след обилната вечеря в престижния „Уелингтън клъб“, намиращ се близо до Сенчъри сити.

— Беше много вкусно!

— В този ресторант винаги е вкусно — отвърна Франклин Манинг и огледа приятния салон на заведението, което му напомняше за стара английска кръчма. Баща му разказваше легенди за този клуб и важните срещи, състояли се в него. Старият Манинг беше твърдо убеден, че без да членува в „Уелингтън“, човек не може да разчита на успех. Тук се сключваха политически споразумения, пак тук се оформяше дългосрочната корпоративна стратегия, която влияе на икономиката за години напред. Франклин си спомни колко беше горд, когато завърши образованието си и баща му го направи член на клуба. „Сега идва твоят ред, синко“, беше казал Отис Манинг.

Майлс извади пура от джоба на самото си. Разви целофана, изряза крайчето и запали. Напълни дробовете си с дим и с наслаждение го изпусна над главата си.

— Мирише хубаво — размърда се юристът в стола си. — След сърдечния удар докторите ми забраниха пушенето и това ме влудява!

Майлс разсеяно кимна с глава, насочил поглед към красивата блондинка, която настаняваха на съседната маса.

— Едно време бях твърдо против допускането на жени тук, но явно нещата са се променили — промърмори той.

Върху лицето на Франклин изплува любезна усмивка. След като Лорин стана юристка, той се беше надявал на промяна у баща й, но насреща му седеше все същият стар шовинист Майлс. Спомни си за бурния конгрес на Демократическата партия, на който се бяха запознали, и изведнъж си даде сметка, че за тези тридесет години оттогава клиентът му изобщо не беше се променил.

Тексасецът протегна дългите си крака, обути в каубойски ботуши от крокодилска кожа, и хвърли внимателен поглед на адвокатата си.

— Чувам, че си решил да се оттеглиш — подхвърли той.

— Докторите ми препоръчват да прекратя работа...

Гъстите вежди на Майлс Кънингам се сбърчиха.

— И на кого мислиш да прехвърлиш юздите?

— Това ще реши управителният съвет...

— Я не се занасяй! — усмихна се магнатът, а в очите му проблесна неподправен интерес. — И двамата прекрасно знаем, че твоите така наречени съдружници ще приемат онзи, който им предложиш ти!

— Не искам да им налагам никого — поклати глава Франклин Манинг. — Това няма да е от полза за фирмата.

— Тъй, тъй! — възкликна Майлс и се облегна назад. — Значи наистина ще има битка между Чарлс и Диксън!

— Кой ти каза подобно нещо? — замръзна Франклин.

— Имам си източници, но трябва да знаеш, че те нямат нищо общо с дъщеря ми. Чух, че си обявил излизането си в пенсия, но след това си го отложил...

Очите на Франклин внимателно пробягаха по лицето на тексасаца. Не се доверяваше на този човек, но и не искаше да влиза в конфликт с него.

— Смъртта на Джеймс ме принуди да постъпя така — отвърна той. — Почувствах, че моментът не е подходящ... А що се отнася до битката между Чарлс и Диксън, ще кажа само едно — и двамата мислят за доброто на фирмата... Прекрасно знаят, че когато ръководството е нестабилно, клиентите стават нервни. Аз съм убеден, че те ще съумеят да преодолеят различията си, ако имат такива...

— Не забравяй, че и банките се обезпокояват за отпуснатите кредити, когато ловците на мозъци започнат да примамват най-добрите ти юристи — предупреди го с опасен блясък в очите Майлс, сякаш изпитваше удоволствие от представата какво би се получило, ако проблемите на „Манинг & Андерсън“ станат обществено достояние. — Можеш да ми се довериш, стари друже — приведе се напред той. — Кой от двамата ще бъде? Чарлс или Диксън?

— Ще трябва да изчакаме решението на управителния съвет — отвърна Франклин, твърдо решен да не показва предпочитанията си към Чарлс, който решително превъзхождаше сина му в областта на управлението и свързаните с това отговорности. Ех, ако има начин Диксън тактично да се оттегли, въздъхна той. Не можеше да позволи

разгарянето на борба за власт, нито пък да принуди Чарлс да напусне заедно със солидната си клиентела. Особено сега, след като в негови ръце е попечителството върху огромното състояние на Д'Арси.

Със съжаление си помисли, че Диксън не споделя възгледите му за бъдещото развитие на „Манинг & Андерсън“. Силно се надяваше, че членовете на управителния съвет ще изберат Чарлс и без неговия глас. Защото, ако по силата на обстоятелствата, Франклин бъдеше принуден да направи избора сам, той действително не знаеше как да постъпи.

— Добре, добре, няма да те притискам повече — рече Майлс и на лицето му се появи скована усмивка. — Но мисля, че имам пълното право да зная кой, по дяволите, ще се занимава с моя бизнес тук... Защото имам доверие само на теб.

— Не се безпокой, ще намерим човек, с когото ще ти е приятно да работиш. Освен това аз ще наблюдавам нещата отблизо...

— Това е добре — кимна Майлс и сдъвка крайчето на пурата си. — Слушай, искам да ми направиш една услуга...

— Няма проблеми, казвай.

— Моята малка Лорин направо е болна във връзка с предстоящия избор на старши съдружник при вас...

Веждите на Франклин изненадано се повдигнаха.

— Кажи й да не се безпокои — отвърна с лека усмивка той. — Тя е добър юрист. Ако тази година не хване влака, догодина с положителност ще го стори...

— Не мога да я успокоявам по такъв начин — поклати глава Майлс. — Тя ще бъде безкрайно унижена, ако я подминат в предстоящия избор. Но тя е моята любима дъщеря и аз не искам да й се причинява мъка...

— Разбирам — кимна Франклин. — Аз чувствам същото по отношение на Ан. Но кандидати за мястото са още трима души, все добри юристи...

— Говори се, че новият старши съдружник ще бъде жена...

— Не зная откъде черпиш информацията си, но трябва да кажа, че Кейт Александър също е отличен специалист. И двете са напълно достойни за новия пост...

— Слагаш тая Кейт наравно с моята Лорин? — присви очи Майлс.

— Няма от какво да се притесняваш — успокоително го погледна Франклин. — Лорин работи при нас вече седем години, дойде направо от университета. А Кейт назначихме преди три години, като я привлякохме от областната прокуратура. Пое отдела за криминални дела, но и двете с Лорин имат еднакъв статут — на асоциирани съдружници. Мисля, че са завършили юридическия факултет по едно и също време...

— Но Лорин положително може да предложи повече от тази Кейт, която идва отникъде и вероятно няма пари, нали? По дяволите! С моите връзки Лорин би могла да предизвика над фирмата ви истински златен дъжд!

Франклин с усилие запази любезната си усмивка.

— Не съм от тези, които пропускат да оценят способностите на подчинените си, когато става въпрос за привличане на клиенти — рече той. — Същевременно не приемам модерната напоследък тенденция към уедряване на юридическите фирми. А по отношение на забележката ти относно Кейт, направо ще кажа, че тя не е коректна. Действително Кейт не е богата наследница, но в замяна на това е завършила с отличен успех и показва великолепни качества. Клиентите са луди по нея, Чарлс също цени способностите ѝ.

Майлс наведе глава и хвърли подозрителен поглед към приятеля си.

— Мисля, че по-важно е как *ти* виждаш нещата — промърмори той, забарабани с пръсти по масата и изведнъж подхвърли: — Да не би между Чарлс и тази Кейт да има нещо по-така?

— Глупости! — тръсна глава Франклин и в очите му се появи тревога. — Чарлс е верен на Ан, моята дъщеря, и нещата винаги ще останат такива!

Майлс вдигна ръце в престорен ужас.

— Няма нищо, стари друже, аз просто се пошегувах! — Облегна се назад, изпусна облак дим и внимателно изгледа събеседника си. — Знаеш ли, напоследък си мисля нещо... До този момент ти защитавахте интересите ми единствено на Западното крайбрежие... Но ми се струва, че вече е време да поемеш нещата в глобален мащаб...

— Много мило от твоя страна — усмихна се любезно Франклин. Умът му направи бързи изчисления и стигна до категоричното заключение, че ако поеме изцяло бизнеса на Кънингам, фирмата ще

спечели милиони долари. — Но мога да приема само в случай, че това не е свързано с допълнителни условия...

— Естествено, Франклин — засмя се Майлс.

Адвокат Андрю Стюарт се усмихна на отражението си в огледалото. Поправи възела на вратовръзката си и намигна.

— Ех, ти, красив дяволе! Никога няма да се задоволиш само с една жена, нали?

Наведе се и вдигна сакото си от широкото, покрито с велурена кувертюра легло. В спалнята цареше пълна бъркотия, тъй като само преди петнадесет минути оттук си тръгна последното завоевание на младия домакин.

Излезе и се насочи към черното си ферари. Очите му пробягаха по издължения силует на къщата с полегат покрив, после се преместиха към вълшебната панорама на града, който блестеше с цялото си великолепие далеч долу. Покупката на тази къща беше най-сполучливата сделка в живота му. Тя моментално го превърна в милионер, поне на хартия, имаше и куп други предимства, въпреки смъртоносно високите вноски по изплащането ѝ. Едно от тях е впечатлението, което прави на жените, усмихна се Андрю...

Моторът изръмжа, спортната кола направи маневра и се понесе към Бевърли Хилс, заспал под сиянието на звездите. Щастлив беше денят, в който зърнах тази къща, въздъхна доволно Андрю и отново си спомни как се беше сдобил с това райско кътче под звездите. Обади му се Жанет — красивата млада служителка в една фирма за недвижими имоти. Искаше да покаже къщата на Андрю преди изобщо да са я обявили за продажба.

Купи я евтино и се зае да я стяга, използвайки всичките си връзки и услугите, които му дължаха хора от различни браншове. Адвокатът по криминални дела има много връзки, всеки гледа да го привлече на своя страна. По тази причина Андрю правеше бартер за всичко, което не можеше да си позволи. Така водопроводчикът, когото беше отървал от обвинение за шофиране в нетрезво състояние, с готовност монтира инсталация от медни тръби в цялата къща, включително крановете в баните и тоалетните. Андрю си напомни да поиска съответната услуга от един заместник областен прокурор,

после пресметна кого още може да потърси. Показа се, че списъкът на хората, които са му задължени, застрашително намалява...

В момента къщата струваше неколкостотин хиляди долара повече от цената, на която я купи, включително парите за ремонта. А Жанет получи своето щедро възнаграждение за добрата оферта направо върху килима на все още голия хол...

Ръцете му ловко въртяха волана, спортната кола покорно следваше тесния, изпълнен със завои път, който пресичаше Бенедикт Каниън. Стигна булевард Сънсет, зави надясно и след няколко минути паркира пред кокетния блок в Уестууд, където се намираше апартаментът на Лорин.

Подаде ключовете на портиера, спомни си какво се беше случило, след като двамата с Лорин напуснаха бара на „Ескофие“ преди няколко дни, и на лицето му изплува доволна усмивка. Изтръгнала обещанието му да я вземе със себе си в Хавай, Лорин му се отблагодари по най-добрия начин. Любиха се три пъти, буйно и продължително. Тя беше ненаситна, но това му харесваше. У всяка жена Андрю откриваше по нещо ново, нещо, което му доставя дълбока наслада...

Асансьорът спря на последния етаж и той натисна бутона на мансардния апартамент. Вратата се отвори и на прага се изправи Лорин.

— Изглеждаш страхотно! — промълви с одобрение той и очите му пробягаха по елегантния пенъоар, под чиято фина тъкан прозираха тъмните зърна на гърдите ѝ.

— Влизай.

Андрю с удоволствие слушаше богатия южняшки акцент на тази жена, която беше успяла да го запази въпреки продължителното си отсъствие от Тексас. Тя тръгна пред него, а той с одобрение огледа стройните ѝ крака, които се виждаха под полупрозрачната бяла тъкан на пенъоара. Токчетата ѝ ритмично почукваха по излъскания паркет. В душата му помръдна желанието.

— Мартини?

— Да, благодаря.

Лорин тръгна към барчето с огледални стени, а очите на Андрю се насочиха към огъня в камината, иззидана на насрещната стена. Беше

силно впечатлен от този апартамент и гледката към Уестууд, която се разкриваше от просторната тераса. Сигурно струваше милиони.

В средата на просторното помещение бяха поставени две ниски, тапицирани с коприна канапета, между тях сякаш плуваше изящна масичка за кафе от черен ебонит, стъпила върху обработена кожа от зебра. Полираното дърво отразяваше пламъците на огъня, върху плота беше поставена изящна кристална ваза от „Бакара“ с бледожълти рози. Наоколо, небрежно разхвърляни, лежаха ориенталски фигурки от кехлибар и слонова кост.

— Баща ми беше тук — каза Лорин, подаде му питието и седна до него.

— Как е той?

Андрю беше чувал много истории за богатия и ексцентричен тексасец, ревностен привърженик на Демократическата партия. Някои от тях представяха Майлс Кънингам като щедър филантроп, други го характеризираха като богат, но ограничен каубой.

— Добре е — отвърна Лорин. — Искаше да се запознае с теб, но снощи не можах да те откроя...

— Забравил съм да прослушам секретаря — излъга той и вътрешно се изруга. Много искаше да се запознае с бащата на Лорин, усещайки, че широките му връзки могат да бъдат полезни. Амбициите му бяха доста по-големи от кариерата на адвокат по криминални престъпления, искаше да навлезе в политиката, да предложи услугите си на хора с положение и влияние. В превод всичко това означаваше само едно: мангизи. Колкото повече хора го препоръчват за защитник на свои приятели и клиенти, толкова по-често ще се споменава името му. И колелото ще се завърти... Е, добре, въздъхна той. Ще почакам до следващия път...

Отпи глътка от високата чаша, усмивката му, отправена към Лорин, беше ленива.

— Господи, направо съм труп! — оплака се той с надеждата, че умората му ще бъде отдадена на много работа.

— Почини си пет минути — великодушно се усмихна тя.

Той затвори очи и с удоволствие се отпусна. Вероятно беше задрямал, тъй като се събуди от нещо, което леко докосваше лицето му. Оказа се, че това са меките устни на Лорин, които търсеха неговите.

— Сподели с мен някоя от своите сексуални фантазии — прошепна тя.

Андрю отвори очи и се втренчи в лицето ѝ. Гъстите ѝ мигли бяха спуснати надолу, чертите ѝ бяха безизразни. Тъглчетата на щедрата ѝ уста потрепваха в игрива усмивка, езикът ѝ изскочи и леко докосна долната му устна.

— Представям си, че ме любиш, а аз не съм в състояние да помръдна — прошепна той. Каза го механично, без да се замисли нито за миг.

— Ела — изправи се тя.

Влязоха в спалнята. Андрю се насочи към широкото легло, бързо смъкна дрехите от тялото си и се мушна под пухения юрган. Лорин издърпа едно от чекмеджетата на скрина и започна да рови вътре. Към дебелия килим на пода полетяха бикини, сутиени, копринени шалове.

Извърна се към него и попита:

— Доверяваш ли ми се? — На лицето ѝ играеше загадъчна усмивка.

По гърба на Андрю пробяга лека тръпка на страх, но вече не можеше да се оттегли.

— Имам ли причина за обратното? — шеговито попита той.

— Не зная, ти ще кажеш — отвърна игриво тя и пристегна китката му с дълго розово шалче.

Комбинацията от докосването на гладката материя и ароматите, които се разнасяха от тялото на Лорин, беше възбуждаща. Очите му опипаха великолепното тяло, надвесено над него, пулсът му започна да се ускорява. Над тънкия кръст се полюшваха едри и твърди гърди, масивният таз завършваше с изненадващо дълги и стройни крака. Над всичко това властваше прекрасното ѝ лице с ярки сини очи, оградено от разкошна червена коса. Каква жена, господи, рече си Андрю. Мечта за всеки мъж! А на всичкото отгоре и безумно богата!

Вдигна свободната си ръка и измъкна фибите, които придържаха косата ѝ. Червеникавите вълни се спуснаха надолу и докоснаха корема му. Зарови пръсти в тази красота, притегли главата ѝ към себе си, устните им се сляха.

— Ммм — въздъхна тя, отдръпна се и се зае да завързва и другата му ръка. После скочи от леглото и уви свободните краища на шалчетата около дървените крака.

Андрю подръпна ръцете си и установи, че е вързан здраво — далеч по-здраво, отколкото беше допускал. От външния ѝ вид не личи, че притежава толкова сила, рече си той и тялото му потръпна в очакване. Беше толкова възбуден, че се уплаши да не свърши още на минутата.

Тя се насочи към краката му, но той ги подви под себе си.

— Не, така няма да мога да мърдам!

— Още по-добре — отвърна Лорин и сърчно уви копринените шалчета около глезените му.

Каква точно е тази материя, запита се Андрю. Беше гладка като коприна, но същевременно здрава като дебело въже. Остана с впечатлението, че тази жена и друг път е вършила подобни неща.

— Сега си изцяло под мой контрол — прошепна тя, докато пръстите ѝ пробягаха по краката, слабините и гърдите му. Спряха чак когато докоснаха устните му, пипаха толкова нежно, че тялото му започна да се гърчи от възбуда.

После влажният ѝ език се спусна надолу и пое по пътя, който пръстите ѝ вече бяха изминали. Тялото му се изви като дъга, дишането му се учести. Имаше чувството, че там, където го докосваше езикът, пламва малък пожар... Тя се плъзна върху него, желанието започна да пулсира в гърдите му с неподозирана сила. Членът му сякаш започна да живее нов, напълно самостоятелен живот. Зъбите ѝ се впиха в зърната му и той простена от болка и удоволствие.

Престана да се владее, тялото му се разтърси от могъща конвулсия, копринените шалове се изпънаха като струни. Беше убеден, че в този миг тя може да прави с него каквото си поиска. Нищо не беше в състояние да попречи на приближаващата се експлозия...

Съобщиха на Диксън да отиде в кабинета на баща си. Озовал се там, той за пореден път отбеляза колко старомодно е обзавеждането, особено в сравнение с модерните офиси на останалите съдружници. Преди години Франклин беше харесал обзавеждането в замъка на Уилям Рандолф Хърст и копира оттам тъмната дъбова ламперия, покрита на места с тапети от плат в убити тонове. За Диксън вкусовете на баща му бяха истински анахронизъм, като самия него... Беше убеден, че времето за промяна е настъпило.

Седнал зад бюрото, Франклин направи знак на сина си да заеме един от столовете, предназначени за клиенти. Диксън знаеше, че баща му има навика да разговаря с хората само когато е зад надеждната крепост на солидното писалище. Може би затова поклати глава и се насочи към кожения диван.

— Предпочитам да седна тук — поясни той.

Франклин бе принуден да напусне бюрото и да седне до него. Тази малка победа развесели Диксън. Не знаеше за какво ще говори с баща си, но предпочиташе разговорът да се проведе на равна нога.

— Татко, не изглеждаш добре — промърмори с престомена загриженост той. — Мисля, че докторът настояваше да не се връщаш толкова бързо на работа...

— Недей и ти, Диксън! — вдигна ръце възрастният мъж.

— Мама знае ли, че си в офиса? — продължи Диксън, решил да продължи настъплението.

— Не съм те повикал да обсъждаме моето състояние — остро отвърна Франклин. — Тревожат ме намеренията ти да оспориш завещанието на един от най-солидните клиенти на нашата фирма!

— Ясно — равнодушно кимна с глава Диксън.

— Обсъдих нещата с Абигейл. Тя също е обезпокоена и не желае съдебни дела. Предполагам си даваш сметка, че подобно дело трябва да се води от външен адвокат, нали?

— Разбира се — кимна Диксън. — Вече обясних на Тео, че става въпрос за конфликт на интересите. Мисля, че е най-добре изобщо да не обсъждаме този въпрос...

Франклин мрачно поклати глава.

— Джеймс не би изготвил ново завещание, без да уведоми Чарлс.

Диксън хвърли поглед към снимката от сватбата на Ан и Чарлс, която стоеше върху шкафа. Отново изпита чувството, че след тази сватба е бил изместен от сърцето на баща си.

— Откъде си толкова сигурен? — попита той.

— Джеймс имаше пълно доверие на Чарлс, през последните няколко години той практически управляваше „Д’Арси къмпани“, да не говорим, че вземаше и всички важни решения във фондацията...

— Не ти ли е минало през ума, че Чарлс може би е унищожил новото завещание? — изгледа го с присвити очи Диксън.

Франклин застина от възмущение.

— Този въпрос не заслужава дори отговор! Защо би го сторил? Чарлс не печели нито стотинка от това завещание.

— Пряко — да — съгласи се Диксън. — Но не и когато се замислим за хонорарите, които ще вземе при изпълнение на самото завещание. Освен това той едва ли би отстъпил доброволно пълния контрол, който получава над фондацията и компанията на Д'Арси.

— Изпълнител на завещанието и управител на имуществото е само поредното бреме върху плещите на Чарлс — поклати глава Франклин. — Той и без това е достатъчно затрупан с работа. А що се отнася до хонорарите, ти прекрасно знаеш, че ги получава не Чарлс, а цялата фирма.

— Може би все пак той крие нещо — държеше на своето Диксън.

— Този разговор е глупав! — повиши тон Франклин. — Управлението на компанията Д'Арси носи на Чарлс единствено главоболия. В момента тече търг, организиран от „Съни индъстриз“. Компанията „Д'Арси“ се включи в него, но срещу нея веднага бе повдигнато обвинение, че нарушава закона за борба с монополизма, прибягва до промишлен шпионаж и още куп подобни глупости. Всичко това е на главата на Чарлс, който трябва да мисли и за приближаващите се избори. Вече изостава в набирането на предизборни фондове... Мисля, че е честно да признаем един прост факт: Чарлс работи много и носи на „Манинг & Андерсън“ толкова доход, колкото трима обикновени юристи!

Слушайки тези думи, Диксън започна да се ядосва. Даваше си сметка, че ще трябва да направи нещо наистина значимо, ако иска да докаже своите лични качества. Качества, които баща му очевидно не признава.

— Между другото и аз не стоя със скръстени ръце, татко — обади се той. — Работя по привличането на нов клиент, от когото ще получаваме поне по два милиона долара годишно...

— Кой е той?

— Още не мога да ти кажа. Юристът, който ме препоръча, практически откъква този клиент от друга кантора. Ако това се разчуе, преди да подпишем договор, работата просто няма да стане... — Изглежда баща си с поглед, който ясно казваше: „Засега ти стига

толкова“. Надяваше се, че е казал достатъчно, за да събуди интереса му.

Франклин почука коляното си с длан.

— Все още не съм свършил с въпроса за завещанието — промърмори той. — Сигурен ли си, че даваш добри юридически съвети на Тео?

— Моите уважения, но съветите ми към Тео не са твоя работа. Мога само да кажа, че той настоява да заведем дело. Като негов личен адвокат аз съм длъжен да му посоча всички плюсове и минуси, но нищо повече. Решението ще бъде негово.

— Много добре знаеш, че можем да повлияем на това решение в каквато посока пожелаем — отбеляза Франклин. — Това го знае всеки първокурсник в юридическия факултет.

— За мен най-важни са интересите на Тео — отвърна натъртено Диксън. — Личните ми предпочитания нямат значение.

Франклин му отправи един скептичен поглед и въздъхна.

— Само едно ще ти кажа... Не бива да тласкаш Тео към оспорване на завещанието... За доброто на „Манинг & Андерсън“, за доброто на всички нас. Не забравяй, че имаш задължения към всички съдружници, включително и към мен.

Диксън се ядоса, но успя да се овладее.

— Задълженията към фирмата винаги са на първо място за мен, татко... Но пред Тео също нося отговорност, нали?

Франклин продължи мисълта си, без да показва с нищо, че го е чул.

— Разговарях и с Чарлс... Той е готов да въведе Тео в делата на компанията и фондацията. И постепенно да му предава ръководството. Абигейл е на мнение, че това наистина е най-доброто решение...

Клепачът на Диксън се разигра. Все същото, господи! Баща му пак не желае да го чуе, вслушва се единствено в думите на проклетия Чарлс!

— Ще предам твоята загриженост на Тео — изправи се той. — Съжалявам, но имам среща с клиент...

— Диксън — спря го Франклин. — Жена ти се оплаква, че почти не се прибираш у дома. Какво става?

— Не само твоят Чарлс е затрупан с работа, татко! — отсече Диксън и затръшна вратата след себе си. Тръгна по коридора, зъбите

му проскърцаха от ярост. Как смее да го разпитва за Алейна? Как смее да го поучава какви съвети да дава на Тео? Нима го мисли за толкова глупав, че да не знае къде са интересите му? Ако Тео успее да получи контрол над компанията на Д'Арси, Диксън също ще бъде добре...

Мадлин хвана Филип на вратата.

— Ще ми отделиш ли една минута?

— Какво има? — обърна се той, кимайки разсеяно за довиждане на служителите, които бързаха по коридора.

— Следствието е открило някои неща за Джеймс д'Арси, които бих искала да споделя с теб.

— Иди си вземи палтото — рече той. — Ще отидем да пийнем по нещо.

— Веднага се връщам — завъртя се Мадлин.

Петнадесет минути по-късно вече седяха в кафенето на хотел „Уестин Бонавентур“. Филип даде поръчката и се извърна към нея:

— Какво са открили ченгетата?

— Противоречиви неща — въздъхна тя. — Хората с охота говорят за Джеймс д'Арси като известна фигура в обществото. Всички са впечатлени от личния му чар, от загрижеността му за света, от богатството му, от огромната семейна империя и най-вече от фондацията Д'Арси...

— А за личния му живот?

— Тъкмо тук е проблемът — поклати глава Мадлин. — Детективите са останали с впечатлението, че същите тези хора са много по-сдържани, когато говорят за човека Джеймс д'Арси. Практически са проявили към него открита неприязън, дори омраза...

— Омраза? — вдигна вежди Филип.

— Точно така — кимна Мадлин. — Изглежда е имал остър език, често е унижавал служителите си публично...

Филип смукна лулата си, помисли за миг, после попита:

— Нападал е хора, които не са имали възможност да му отвърнат със същото?

— Да. Дребни хора, обикновени служители. Малцината, които са приели да говорят за тази част от характера му, твърдят, че с него е било невъзможно да се общува. Той е издавал заповеди и е изисквал

пълно подчинение. Не признавал мнението на никого, бил е злопаменен и не е пропускал да наказва дори най-малката и неволна грешка... — Мадлин замислено прехапа устна и продължи: — Освен това хората се страхуват да говорят за него дори и сега, опасявайки се от отмъщението на семейството...

— Значи е бил доста по-различен от усмихнатия филантроп, когото виждахме по телевизията...

— Да. Това е бил един старателно изграждан имидж, зад който обаче се крие доста различен човек. Един от служителите в компанията споделил пред следователите, че някакъв доставчик дръзнал да обиди Д'Арси пред двама от подчинените му. Отмъщението на Джеймс било страшно. Съсипал горкия човечец, не се спрял пред нищо. В крайна сметка онзи изгубил всичко — бизнес, дом, обществени контакти...

— Значи имаме работа с доктор Джекил и мистър Хайд, а?

Тя само кимна с глава.

— Възниква един логичен въпрос — продължи Филип. — Дали някой от всичките тези хора го е мразел достатъчно силно, за да го убие?

— Точно това се опитваме да установим.

Той разклати чашата в ръката си, ледените кубчета тихо звъннаха.

— Значи ти решително търсиш връзка между Томи и някой неизвестен подстрекател, така ли?

— Абсолютно. Двамата с Боуър сме убедени, че Томи не е планирал престъплението сам. Има съучастник, а може би и съучастници...

— Допускаш трио?

— Защо не? Според достоверни източници Тео д'Арси е единственият член на фамилията, който е приел човешки Сандра. Кой беше написал мъдрата сентенция, че „алчността си ляга със странни партньори“?

— Не помня — засмя се той. — Но е бил абсолютно прав. — Очите му пробягаха по лицето ѝ. — Как са момчетата?

— Добре — усмихна се тя. Приятно е да имаш за шеф човек, който не забравя и личния ти живот, онзи извън стените на прокуратурата. — Кени членува в Лигата на малчуганите и аз съм

принудена да им търся свободни паркинги за игра... Джуд е затънал в тайнството на музиката. Уредбата му дъни ден и нощ, освен това е барабанист в някакъв състав... Имам чувството, че ще се побъркам от шума, който се вдига в къщата. — Пръстите й шеговито разтъркаха слепоочията.

Филип разбиращо се усмихна.

— Сам редовно ли ги взема?

— За съжаление, не — въздъхна тя, лицето й помръкна, като си спомни колко разочароващо се държи с момчетата бившият ѝ съпруг. Обзе я чувство на срам пред Филип, чиято съпруга беше починала, без да го дари с деца. Той с положителност би бил прекрасен баща. — По всичко личи, че все по-малко се интересува от тях... А когато все пак ги вземе, компания им прави 19-годишната му любовница...

— О, така ли?

Забелязала любопитството му, тя въздъхна от досада. Вероятно си мисли, че ревнувам...

— Не става въпрос за мен, Филип — поясни. — Става въпрос за момчетата... Те не одобряват подобно поведение...

Раменете му се отпуснаха заедно с едва чути въздишка:

— Разводът винаги е за сметка на децата...

— Така е. Аз предварително знаех, че по отношение на мен Сам ще бъде егоист, но никога не съм допускала, че ще бъде същият и спрямо децата...

— Съжалявам — промълви Филип и докосна ръката ѝ.

Мадлин му хвърли изпълнен с благодарност поглед. Какъв добър човек!

— Благодаря, Филип. Нямах намерение да ти досаждам с моите истории...

— Аз пък нямаше да те питам, ако не исках да ги чуя — сериозно отвърна той.

Диксън паркира пред къщата на Д'Арси, приглади коси в огледалцето за обратно виждане и слезе от колата. На прага вече го очакваше Артър, икономът на фамилията. Поздрави го с леко кимване на глава и го поведе към втория етаж, където бяха покоите на Абигейл.

— Диксън, радвам се да те видя — поздрави го възрастната дама и подаде страната си за целувка.

— Аз също, Абигейл — приведе се над нея той. — Надявам се, че се чувстваш добре...

— Точно така — кимна тя, в гласа ѝ прозвуча обичайната твърдост. Ръката ѝ махна по посока на красивия диван. — Моля, настанявай се. Да ти предложи ли нещо за пиене?

— Не, благодаря — кръстоса крака той. — Отбих се съвсем за малко...

— Радвам се, че си тук. И искам да ти благодаря за подкрепата, която оказваш на Тео. Той трудно понася смъртта на брат си.

— За всички ни е така — кимна Диксън. — Надявам се, че наистина мога да му помогна...

— Трябва да се върви напред. Точно това би поискал от нас Джеймс...

Диксън кимна, отново впечатлен от душевната сила на тази жена.

— И тъй, казвай какво те носи насам...

— Искам да си поговорим за Тео.

— Нещо не е наред? — вдигна вежди Абигейл.

— Става въпрос за завещанието на Джеймс.

— Ясно — кимна тя и умните ѝ тъмни очи пробягаха по лицето му.

— Тео е дълбоко убеден, че Джеймс е направил ново завещание малко преди смъртта си — поясни Диксън.

— Разбрах — кимна възрастната дама. — Но не съществуват никакви доказателства в подкрепа на това убеждение.

Той се поколеба за миг, после реши да говори открито.

— Имаш ли доверие на сина си, Абигейл? Имам предвид истинско доверие?

Тя потрепна, сякаш готова да накаже безцеремонността му, после се овладя и кимна с глава:

— Разбира се.

Диксън прекрасно съзнаваше, че Абигейл не е от хората, които могат да бъдат поучавани, но въпреки това продължи:

— Защо тогава не подкрепиш намеренията му да оспори завещанието? Нали това е искреното му желание?

— Защото от подобен акт не очаквам нищо добро.

— Но ако се окаже, че...

— Не съм свършила — вдигна ръка тя и той прехапа език. — Може би Джеймс наистина е имал намерение да промени завещанието си. Никой не може да го потвърди или отхвърли. Но той с положителност си е останал само с намерението. В противен случай несъмнено би се посъветвал с мен...

— Значи допускаш, че е възможно...

— Всичко е възможно. Синът ми беше зрял човек, Диксън. Но въпреки това обсъждаше с мен всички по-важни въпроси. Като например предбрачния си договор със Сандра, също и завещанието, което направи, след като склучиха брак...

Диксън направи опит да скрие изненадата си. Тео никога не беше споменавал, че Джеймс и Абигейл са обсъждали тези въпроси.

— Не знаех това — призна на глас той.

— Джеймс държеше на моето мнение, защото имаше чувството, че слуша мнението на Уилям, покойния си баща... — Главата ѝ леко се вирна при споменаването на съпруга ѝ. — Ние с него бяхме изключително близки...

Всичко това представляваше допълнително усложнение за Диксън. Абигейл е твърде упорита и своенравна, за да си позволи да я превърне във враг. Същевременно обаче никак не му се искаше да се откаже от своите намерения. Просто залогът бе твърде висок. Той прочисти гърлото си.

— Разбирам те много добре, Абигейл... Сигурен съм, че в думите ти се съдържа чистата истина.

— Тогава защо продължаваш да подтикваш Тео към тази глупост? — остро попита Абигейл.

Настроението му се помрачи. Нещата очевидно поемаха в неблагоприятна посока и Тео май ще получи единствено трохи... Не, това не бива да става! Би се отразило пагубно и върху собствената му кариера! От гърдите му се откъсна дълбока въздишка, очите му се заковаха в лицето на старата дама.

— Защото аз видях новото завещание с очите си! — Направи многозначителна пауза, после добави: — Подписано пред двама свидетели...

За пръв път от началото на разговора Абигейл показва признаци на изненада. Веждите ѝ се извиха като дъги, очите ѝ станаха твърди.

— Двама свидетели? Тео не ми е споменавал подобно нещо...

— Пожела засега да изчакаме...

— Защо?

— Първо, за да видим дали завещанието няма да се появи. Второ, искахме да ти дадем време да се съвземеш от шока. Трето, защото се надявахме, че всички ще изпълнят волята на Джеймс, без да се стига до съдебни дела. Но това, последното, очевидно няма да стане...

Тя отпусна ръце в скута си. На лицето ѝ се появи презрителен израз.

— Ясно...

— Като адвокат аз отлично съзнавам колко неприятно е едно оспорване на завещанието — подхвърли той. — По време на подобни дела излизат на бял свят доста интимни тайни...

— Това аз няма да допусна! — изправи гръб Абигейл. — Кои са твоите тъй наречени свидетели?

— Съжалявам, не помня — поклати глава той.

— Поведението ти става все по-неадекватно, Диксън! — изгледа го с хладно презрение тя. — Настоявам незабавно да чуя имената на свидетелите!

— За съжаление не ги помня, вероятно защото ми бяха напълно непознати...

— Тогава ще е най-добре да се обадим на Чарлс.

— Не! — повиши глас той. — Не искам Чарлс да се забърква в тези неща!

— Диксън, аз съм от хората, които не се спират пред нищо!

— Съжалявам. Правя всичко възможно да си спомня... Дано през това време се появи въпросният документ... — Изправи се, окачи на лицето си любезна усмивка и се насочи към вратата. — Благодаря за времето, което ми отдели, Абигейл.

Когато видя Диксън да излиза от вратата на дома си, Тео се изненада, после върху лицето му се изписа загриженост.

— Какво става?

— Току-що разговарях с майка ти — поясни Диксън. — Налага се да ти изложа някои факти като адвокат на клиент...

— Казвай!

— По всичко личи, че майка ти, моят баща и най-вече Чарлс не желаят *ти* да поемеш попечителството върху състоянието на фамилия Д'Арси!

— Какво искаш да кажеш?

— Стигнах до убеждението, че един от тях притежава новото завещание! — изпъна рамене Диксън. — Но по лични, напълно егоистични подбуди са решили да го скрият и да изпълняват клаузите на старото!

Тео пребледня и с несигурна крачка се насочи към дивана във входния вестибюл.

— Страхувам се, че нищо не разбирам — промърмори той.

Диксън се насочи към барчето в ъгъла.

— Мисля да си сипя едно питие. За теб?

— За мен двойно — въздъхна Тео.

Диксън напълни две чаши с неразреден алкохол и седна до Тео.

— Време е да преминеш в настъпление — рече той.

— Ще ми обясниш ли какво точно имаш предвид?

— Трябва да се държим така, сякаш новото завещание е официално заведено. Точка. Фактически това означава, че аз съм го виждал с очите си...

— Какво би постигнал с подобно твърдение?

— Това се нарича „юридическа фикция“. Целта е да притиснем в ъгъла хората, които не желаят да признаят съществуването на ново завещание. Друг начин няма.

— Нещо не мога да следвам мисълта ти...

— Всичко е една юридическа еквилибристика, но в общи линии се свежда до следното: след като не разполагаме с действителния документ, ние трябва да поддържаме становището, че сме го виждали с очите си и познаваме свидетелите, пред които е бил подписан. От това автоматически следва, че липсата на въпросния документ е свързана с неговото умишлено унищожение...

— Чакай, чакай... Това означава, че възнамеряваш да прибегнеш до една лъжа, облечена в юридическа форма, така ли?

— Точно така. Няма да навлизам в повече подробности, но само подобно поведение може да ни донесе успех.

— Разбирам. А от мен ще поискаш да потвърдя тази лъжа.

— Не — поклати глава Диксън и стана на крака. — Тя ще прозвучи по-убедително, ако я изкаже външен, незаинтересован човек... — Изгледа Тео от горе надолу и тихо попита: — Имаш ли ми доверие?

— Разбира се, и ти знаеш това.

— Добре. Тогава остави нещата в мои ръце. Ако някой започне да те разпитва, ще кажеш да се обръщат към мен като твой юридически съветник. Независимо дали този някой е майка ти, Виктория, Франклин или Чарлс... Искам да бъдеш твърд и да не обсъждаш въпроса с когото и да било.

— Но нали сам каза, че в този случай не можеш да бъдеш мой представител? — вдигна вежди Тео. — Конфликт на интересите, или нещо от тоя сорт...

— Точно така. Утре ще ти намеря външен адвокат. Пред него ще дам клетвени показания и колелото ще се завърти.

— Не виждам как ще...

— Зная какво върша, Тео! — прекъсна го с категоричен тон Диксън. — Това е често срещана маневра в юридическата практика. Благодарение на нея оставаме в играта. Не се безпокой, ще се справя добре...

В очите на Тео остана недоверието и Диксън настоятелно добави:

— Ще се погрижа за всичко, няма за какво да се тревожиш. Тази игра е нещо обикновено в съдебната практика.

Чарлс изслуша Абигейл, затръшна слушалката и забързано се насочи към кабинета на Диксън. Секретарката каза, че още не се е появил.

— Съобщете ми, като дойде! — сухо заповяда той и се върна в кабинета си.

Един час по-късно зет му излезе от асансьора на двадесет и шестия етаж, точно когато Чарлс минаваше оттам.

— Да не би да си ми организираш официално посрещане? — язвително се усмихна Диксън. — Излишен труд...

— Време е да поговорим.

— Разбира се, защо не? — небрежно кимна Диксън и го последва към ъгловия кабинет. Затвори вратата зад гърба си и подхвърли: — Хайде, почвай!

Чарлс направи усилие да се държи любезно.

— Не искаш ли преди това едно питие?

— „Краун Роял“, без лед.

Чарлс напълни две чаши и подаде едната на Диксън.

— Вътре няма отрова, нали?

— Опитай една глътка. Ако до две минути не се строполиш, спокойно можеш да изпиеш и останалото...

— Много смешно! — процеди Диксън и потопи пръст в чашата.

— Ето вземи — не успя да скрие изненадата си Чарлс. — Изпий моето...

Диксън се поколеба, после поклати глава и отпи голяма глътка.

Какъв задник, въздъхна в себе си Чарлс и вдигна глава.

— Ако с това приключихме предварителните любезности, нека преминем на въпроса. Предлагам да говорим открито, така ще е по-добре и за двамата...

— Още не съм в течение на темата, която ще обсъждаме — изгледа го подигравателно Диксън. — Нашите различия по завещанието на Джеймс, състоянието на фондацията и „Д’Арси къмпани“ или бъдещето на нашата любима фирма? — Иронията му се стопи, в гласа му прозвуча открита враждебност. — Не е много забавно, нали? Особено като се замисли човек по колко много въпроси сме на различни мнения... Май се превръщаме в открити врагове... Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че „забавно“ едва ли е точната дума. В нашите различия няма нищо забавно... — Чарлс отпи една глътка и се замисли. Търсеше начин да повдигне въпроса за завещанието, без Диксън да разбере за обаяването на Абигейл.

— Независимо от твоето убеждение, аз съм готов да се закълна, че никога не съм виждал новото завещание на Джеймс... Той действително спомена пред мен за евентуални промени, но нищо не беше решено окончателно...

— Какви промени? — погледна го с интерес Диксън.

— Главно в предбрачния му договор — отвърна Чарлс. — Но аз го разубедих...

— Не мога да си представя по-голяма глупост от страна на Джеймс — кимна Диксън. — Друго?

— Имаше идеи във връзка с компанията и фондацията... Искаше да даде по-важна роля на Тео в тяхното управление. Помоли ме да помисля в тази насока и да направя конкретни предложения...

— Само роля, така ли?

— Това бяха неговите думи.

— Е, хубаво — проточи Диксън. — Но защо мислиш, че ново завещание не съществува, само защото ти не знаеш нищо за него?

— Не съм казал подобно нещо — поклати глава Чарлс. — Може и да съществува, но къде? Аз нямам никаква представа, а ти?

— Ако имах, ти отдавна щеше да знаеш — отвърна с нотка на горчивина Диксън.

— В такъв случай не е ли по-добре да се съсредоточим върху конкретните неща, които трябва да направим в компанията и фондацията, вместо да си губим времето с глупости?

— С една дума да си гледаме работата, а?

Чарлс долови горчивината в гласа на зет си, но въпреки това продължи:

— Според мен сме длъжни да работим в тази посока. Продажбите на „Д’Арси къмпани“ все още са нестабилни. А ние с теб трябва да изгладим различията си, в името на тази фирма, в името на нашите партньори...

— Лошо ми става от вечната ти загриженост за фирмата! — отвърна гневно Диксън. — Тя е и *моя* фирма, забрави ли? Тя е създадена от *моя* баща и един ден ще премине в *моите* ръце!

— Не мислиш ли, че решението за това ще вземат нашите партньори? — спокойно го изгледа Чарлс.

— Точно така — тръсна глава Диксън. — Ще го вземат, като му дойде времето. И ще изберат *мен*! Кръвта вода не става, приятелю. Нашите партньори знаят това и ще бъдат на *моя* страна!

— Прекрасно, тогава да не обсъждаме повече този въпрос. Предлагам да поговорим за Тео. Имам искреното желание да го въведа в управлението на компанията...

— Голяма работа!

— Хайде да престанем с глупостите! — повиши тон Чарлс за пръв път от началото на разговора. — Ти прекрасно знаеш, че нямаш

юридически основания за оспорване на завещанието на Джеймс! В най-добрия случай Тео е получил устно уверение за нещо ново, но то няма никаква сила, след като го няма черно на бяло, нали?

— Точно тук грешиш, драги зетко! Аз видях документа със собствените си очи, подписан в присъствието на двама свидетели! — В очите на Диксън се появи триумфиращ блясък.

— Това е лъжа!

— Не, не е...

— Кои са тогава тези тайнствени свидетели?

— Не мога да си спомня имената им — отвърна Диксън. — Но не се тревожи, и това ще стане...

— Ти си лъжец! — заби пръст в гърдите му Чарлс. — Цялата тая история сте я изфабрикували двамата с Тео!

— Но ти ще трябва да го докажеш, нали? — ухили се цинично Диксън и тръгна към вратата. — Ще се видим в съда, господин адвокат!

Вратата се затръшна зад гърба му.

Преди да отлети обратно за Тексас, Майлс Кънингам разказа на дъщеря си за срещата с Франклин Манинг. Въпреки убеждението му, че Франклин ще вземе предвид неговото мнение, в душата на Лорин остана несигурността.

Господи, въздъхна тя. Номерът трябва да мине, особено след като татко е предложил международния си бизнес на фирмата. Този бизнес означава много пари, милиони долари годишно. Ако това не впечатлява стария козел, с положителност би впечатлило някой друг, по-практичен член на управата... Ножът за разтваряне на писма бавно се въртеше между пръстите ѝ. Изведнъж спокойствието я напусна, тялото ѝ възбудено се приведе напред.

— Разбира се! — възкликна на глас тя. — Как не се сетих досега?

Скочи и излезе в коридора, токчетата ѝ забързано зачукаха по посока на стълбището за горния етаж. Чу затръшването на някаква врата, в следващия миг видя зачервеното лице на Диксън, който току-що беше напуснал кабинета на Чарлс. Отлично. Диксън положително

ще знае как да използва офертата на баща ѝ, при това по най-добрия начин и за двамата...

Интеркомът зажува и Кейт натисна бутона.

— Би ли отскочила до мен? — разнесе се гласът на Чарлс. — Искам да поговорим.

— Разбира се — отвърна тя, надявайки се най-после да разбере защо не са се виждали от Каталина насам. — Имам да проведа един телефонен разговор и веднага идвам...

Няколко минути по-късно затвори вратата зад гърба си и седна на стола пред бюрото му.

— Слушам те.

— Ще обсъдим един строго поверителен въпрос — започна той, отмести хартиите встрани и я погледна в очите. — Не искам да го свързват с нас, особено след като го надушат репортерите...

— Разбирам.

Тя внимателно огледа красивото му лице, питайки се откъде изскочи тази тайнственост. Очевидно нямаше предвид отношенията помежду им, още повече че през последните дни такива просто нямаше.

— Нали ти казах, че Сандра има връзка с някакъв строителен работник? Сега обаче може да се окаже, че този малък флирт е бил нещо далеч по-сериозно. По всяка вероятност полицията разполага с улики срещу Томи Бартоломю и ще го обвини в убийството на Джеймс.

— Ясно.

— Нещата са доста неприятни — продължи той. — Разговарях с Абигейл д'Арси. Стигнахме до заключението, че Сандра не бива да говори с полицията без присъствието на адвокат.

— Правилно — кимна Кейт. — Но защо едва сега?

— Никой не предполагаше, че ще отвори проклетата си уста — въздъхна Чарлс и поклати глава. — А тя тъпо настоява, че нямала какво да крие... Не е от лесните, проявява доста голямо твърдоглавие.

Предупредих я да престане да се среща с този младеж, но тя го прие предизвикателно...

Кейт извика в съзнанието си образа на младата вдовица, която беше виждала няколко пъти след смъртта на Джеймс. Беше от сорта, който положително би казал „да“ на всеки мъж с пари, но дали е способна на убийство? При това на хладнокръвно, предварително планирано убийство? Защото смъртта на Джеймс едва ли можеше да се причисли към престъпленията от любов...

— Имаш ли информация, която те кара да мислиш, че полицията я подозира? — попита на глас тя.

— Не — призна той. — И се надявах, че ти може би ще откриеш нещо от този сорт...

— Ще се опитам.

— Абигейл се тревожи за шума, който ще се вдигне... Нещата изглеждат доста зле, дори ако се окаже, че Сандра няма нищо общо... Мога да си представя заглавията на първа страница: „Младата съпруга поддържа романтична връзка с убиеца на мъжа си“, или нещо от този сорт. Няма да е никак приятно...

— Наистина — кимна тя.

— Във всеки случай Абигейл д'Арси иска ти да поемеш юридическото представителство на Сандра — погледна я в очите Чарлс.

Кейт неволно въздъхна. Нима той е забравил колко е претрупана?

— Много съм поласкана, Чарлс — рече. — Но нали знаеш, че работя по няколко изключително тежки случая? — В очите ѝ се появи укор. — В момента трима от най-солидните ти клиенти са следствени. Единият за промишлен шпионаж, вторият за търговия с поверителна информация, а третият — за незаконно изхвърляне на токсични отпадъци. Не мислиш ли, че е по-добре да се концентрирам върху тези дела?

Чарлс стана, заобиколи бюрото и се облегна на ръба срещу нея.

— Всичко това е вярно, мила — въздъхна той. — Но аз също съм претоварен и наистина имам нужда от помощта ти за Сандра. Не можеш ли да прехвърлиш част от работата на някой от отдела?

— Разбира се, че мога! — отвърна тя, малко по-остро от необходимото. — Но ти и Франклин настоявахте с определени клиенти да работя лично... А Сандра очевидно има нужда точно от лично

отношение. Не искам срещу претоварването, но всяко нещо си има граници! — Главата ѝ леко се поклати. — Между четири часа съм в денонощие и никакъв съм все пак има съществена разлика, нали?

— На мен ли го казваш? — въздъхна Чарлс. — Виж какво ще те посъветвам... Потърси някой на хонорар, поне на първо време...

— Господи, Чарлс — усмихна се тя. — Аз нямам време да дишам, а ти ми говориш да се занимавам с търсене на обяви по вестниците...

— Обади се на онзи ловец на мозъци, с когото работихме няколко пъти.

— Това пак означава да провеждам интервюта с кандидатите — поклати глава Кейт. — Часове изгубено време, които за съжаление нямам...

— Направи каквото можеш. Окей?

Тя въздъхна. Имаше и друга причина да не иска допълнителна работа — техните лични отношения, които май отиваха в глуха линия.

— Зная, че искам твърде много от теб — промълви той, после ентузиазирано добави: — Но представяш ли си какво може да изскочи от всичко това? Ако се заведе дело срещу Бартоломю и излязат наяве връзките му с вдовицата, това ще бъде страхотна сензация! Няма да е зле, ако снимката ти е на първа страница и раздаваш интервюта за телевизионните канали! Подобна реклама ще е много полезна за амбициите ти в политическо отношение, при това безплатна!

— Това са първите думи, които ми харесват откакто съм тук — усмихна се тя, представила си ясно какво би ѝ донесла шумотевицата около този случай.

— Има и друго — продължи Чарлс. — Полицията може да обвини Сандра в съучастие. Ако се стигне до съдебен процес, хонорарът за защитата ѝ ще възлезе на неколкостотин хиляди, а може би и на милион долара. Абигейл вече обеща да поеме разноските. А ние не можем да си позволим да изпуснем толкова много пари, просто ей така...

— Не зная — поколеба се тя.

— Кейт, в рамките на месец-два „Манинг & Андерсън“ ще избере своя нов старши партньор... Ако поемеш Сандра, това ще ти даде допълнително предимство пред Лорин... Не забравяй, че Сандра все пак е Д'Арси! — Усмивката му беше топла и едновременно с това

убедителна. — А старшите партньори трябва да покажат, че притежават достатъчно качества да носят тлъсти хонорари на фирмата и на самите себе си, нали? Не бива да се отказваш от нещо, което носи очевидни облаги за всички в тази кантора...

Двойствеността на посланието никак не ѝ хареса. Ако искаш *това*, направи *онова*... Замисли се, очите ѝ се насочиха към небостъргачите на Сенчъри билдинг отвъд прозореца. Залогът е голям. На карта е поставено не само нейното бъдеще, но и това на Сандра...

Докато беше прокурор, нещата изглеждаха прости и ясни: работи за държавата и от нейно име се бори жертвата на съответното престъпление да получи възмездие. В частната практика обаче нещата не изглеждаха толкова категорични. Адвокатът по наказателни дела често защитава човек, който е виновен. Ами ако се окаже, че и Сандра е виновна? Ако наистина е влязла в заговор за убийството на мъжа си? Кейт не беше сигурна как би се почувствала в подобна ситуация. Съвсем не беше приятно да се окаже защитник на виновен клиент, при това точно преди изборите за местна законодателна власт. Нали една от основните точки в предизборната кампания е именно твърдата ръка срещу престъпността?

— А как според теб ще се отрази на кариерата ми един изгубен процес? — попита най-сетне тя.

— Ако вложиш цялото си умение, всичко ще е наред — отвърна Чарлс.

Много го бива да заобикаля конкретните въпроси, въздъхна в себе си тя.

— Между другото, скарах се много сериозно с Диксън — подхвърли той.

— Защо?

Той накратко ѝ разказа за срещата със зет си.

Кейт се замисли, после вдигна глава.

— А ако се окаже, че Тео е замесен в убийството на брат си?

— Какво те кара да мислиш така?

— Не съм сигурна в нищо — вдигна ръце тя. — Просто имам впечатлението, че около това завещание се вдига прекалено много шум... И това ме кара да допускам, че залозите са големи...

— Възможно е — кимна Чарлс, после тръсна глава. — Но сега зная едно — ти трябва да поемеш случая. Както за благо на фирмата,

така и заради личната си кариера.

Филип Уайт влезе в сградата на областната прокуратура веднага след Мадлин. Видя я да се спира за малко при дежурния полицаи, лицето на човека светна от задоволство. Много я бива в контактите, рече си той. Достатъчно е само да се усмихне и да подхвърли две-три думи, за да спечели хората на своя страна. Веднъж сподели това с нея, а тя само сви рамене и каза, че у всеки човек има стремеж към разбиране...

Днес изглежда страхотно, рече си той, докато оглеждаше стройната ѝ фигура. Носеше червена рокля, моркосин жакет от фина вълна се полюшваше в свивката на ръката ѝ, стиснала задължителното кожено куфарче.

Спомняше си много случаи, при които в тази сграда пристигаха недоволни от получената призовка свидетели, бесни от дългото висене из коридорите. Но озовали се в кабинета на Мадлин, тези хора изведнъж се улавяха, че разговарят с нея по въпроси, които изобщо не са имали намерение да обсъждат... Към това трябва да се прибави и доверието, което унижените и психически нестабилни жертви на различни престъпления моментално изпитваха към младата прокурорка...

— Това си е дар божи — споделяше Филип с колегите си. — Мадлин е в състояние да разприказва дори камък...

Мислите му се върнаха в настоящето. Ускори крачка и хвана вратата пред нея, на която пишеше „Само за служители“.

— Благодаря, Филип — топло му се усмихна Мадлин.

Тръгнаха заедно по дългия коридор. Една врата се отвори, в процепа надникна главата на Гари Сътър.

— Мадлин! — повика я той.

— Извинявай — спря се тя, извърна се към Филип и подхвърли: — Ще се видим по-късно.

Загледан в отдалечаващата се фигура, Филип усети как сърцето му се изпълва с тъга. Едно е когато търпеливо я чакаш да забележи чувствата ти, но съвсем друго — когато я гледаш как затъва с човек, който изобщо не я заслужава, въздъхна с горчивина той.

Филип беше единственият, който се обяви срещу назначението на Гари Сътър в областната прокуратура на Лос Анджелис. Нямаше конкретни възражения срещу професионалните му качества, изявиени в продължение на няколко години в прокуратурата на Сан Франциско, просто едно вътрешно усещане... Сътър не притежаваше чувство за хумор, държеше се прекалено сериозно, дори досадно... За Филип работата в прокуратурата задължително изискваше наличието на чувство за хумор, просто защото самата работа беше доста мрачна... Но основното беше, че той не харесваше този човек, и толкоз...

Мадлин пристъпи в тесния и претрупан с бумажни кабинети и се тръшна на стола. Чантата ѝ се стовари на пода едновременно с тежкото куфарче.

— Ох, направо съм съсипана! — въздъхна тя. — И пак не успях да свърша!

— Всички сме претоварени — съгласи се Гари.

— Най-много ме тормози липсата на помощен персонал — оплака се тя. — Тази сутрин съм дошла по тъмно, за да напиша на машина обвинителния си акт!

— Наистина не е честно...

— Много по-лесно е да кажа на съдията, че секретарката ми е болна — криво се усмихна тя. — „Ваша чест, секретарката ми лепна грип, бихте ли отложили делото?“

Той отвърна със съчувствена гримаса.

Мадлин му хвърли кратък поглед и отново си помисли, че Гари е най-възбуждащият мъж, когото беше познавала. Зеленикавите очи под тежки клепачи, чупливата кестенява коса и пълните чувствени устни неизменно ускоряваха пулса ѝ. Да не говорим за безупречната му фигура.

— На всичко отгоре трябва да направя промени в програмата си — добави тя. — Филип ми възложи случая по убийството на Д'Арси.

— Чух — рече той и по лицето му пробяга сянка. — Някои хора са си родени с късмет...

Мадлин се запита дали в гласа му не се прокрадва завист.

— Филип е изключително справедлив в работата си — забързано рече тя. — Сигурна съм, че и твоят ред ще дойде.

— Дано — нацупено промърмори той и вдигна глава. — И докъде стигна следствието по процеса на годината?

— Готови сме да арестуваме любовника, но данни за евентуално съучастие все още липсват — поясни Мадлин. — Главен кандидат за свободното място продължава да е съпругата. Ако съм човек на залозите, без съмнение ще посоча нея. Просто с червата си усещам, че е виновна!

— Без нея хлапето няма мотив...

— Аз съм на същото мнение. И ще я пипна, ще видиш!

Той взе ръката ѝ между дланите си, погали я и я вдигна към устните си.

— Убеден съм в това. Но сега мисля само за съботната вечер...

— Аз също — отвърна Мадлин и усети как я обливат топли вълни. Хвърли поглед на часовника си и с неудоволствие се изправи. — Трябва да бягам, ще се видим по-късно...

Получили заповед за арестуване, Боуър и Доналдсън се насочиха към апартамента на Томи Бартоломю в Нортридж. Боуър натисна звънеца, изчака няколко секунди и повтори упражнението.

— Идвам — разнесе се глас отвътре. — Кой е?

— Полиция, отворете.

— По дяволите, момчета! Казах ви всичко, което зная.

— Отваряй, Бартоломю! — обади се Доналдсън. — Иначе ще влезем заедно с вратата!

Ключалката прещрака и в процепа се появи озадаченото лице на Томи.

— Какво става, по дяволите?

— Арестуван си по обвинение в убийството на Джеймс д'Арси — съобщи официално Боуър и изпусна лека въздишка на облекчение, когато младежът покорно подаде ръцете си за белезниците и изслуша правата си.

— Окей, да тръгваме — рече той и побутна Бартоломю към изхода.

Доналдсън седна зад волана, а Боуър се настани отзад заедно с арестанта. Опитаха се да завържат разговор, но Бартоломю упорито мълчеше.

Скоро стигнаха в управлението. Изчакаха формалностите по ареста, после Боуър позвъни на Мадлин Гулд и вкара младежа в една

от стаите за разпит.

— Искаш ли да направиш някакво признание? — попита възрастният полицаи.

— Не — поклати глава Томи и тикна юмруци в джобовете на джинсите си. — Нямам нищо общо с убийството на Д'Арси.

— След като е така, вероятно няма да имаш нищо против и да отговориш на няколко въпроса.

— Какви по-точно?

— Бихме искали да запишем показанията ти на магнетофон.

— Не съм много сигурен...

— Нали току-що каза, че си невинен? Или искаш да промениш нещо в това изявление?

— По дяволите, не! — изръмжа Томи и кимна с глава. — Добре, записвайте...

Доналдсън включи магнетофона, а Боуър започна да изрежда имената на присъстващите, датата, часа и мястото на разпита. Приключил с това, той отправи първия си въпрос към младежа:

— Имате ли нещо общо със смъртта на Джеймс д'Арси?

— Не, нямам нищо общо.

— Но сте бил влюбен в съпругата на Д'Арси, нали?

— Да. И какво от това? — погледна ги предизвикателно Томи.

— Не ви ли се прииска да отстраните съпруга ѝ от пътя си?

— Какво искате да кажете? — размърда се в стола Томи.

Боуър постави пистолета си върху масата.

— Да сте споменавали пред Сандра д'Арси, че искате да видите съпруга ѝ мъртъв?

— Мога ли да получа една цигара?

— Само ако отговаряте искрено на въпросите ни.

— Добре, разбира се...

Боуър му подаде цигара и се наведе да щракне запалката.

— Искам истината, Бартоломю. Казали ли сте думите „бих искал да го видя мъртъв“, дори и неволно?

— Да. Но не беше сериозно. Нищо не сме направили...

Боуър и Доналдсън размениха изненадани погледи.

— Значи сте говорили на тази тема?

— Да, но какво от това? Нима законът забранява приказките?

— Кога за последен път се видяхте с госпожа Д'Арси?

— Вчера.
— Къде?
Томи разказа за срещата на паркинга пред супермаркета.
— Защо се срещнахте с нея именно там?
— Заради нея — сви рамене Томи. — Притеснявала се от снаха си. Аз нямах нищо против...
— Предаде ли ви нещо по време на срещата?
Кафявите очи на младежа се спряха върху лицето на Боуър.
— Какво искате да кажете?
— Тя даде ли ви някакви пари? Или самолетен билет? Нещо от тоя сорт...
— Да — кимна той. — Даде ми пари.
— Колко?
— Хилядарка.
— Разговаряли ли сте с госпожа Д'Арси за евентуален развод от нейна страна?
— Да, непрекъснато. Но полза нямаше...
— Защо?
— Той заплашваше да ѝ отнеме детето.
— Тя как приемаше тази заплаха?
— Зле. Беше много нещастна...
— По-точно? Каза ли какво би искала да му стори?
— Каза, че би дала всичко на света да се отърве от тоя нещастен брак — криво се усмихна Томи.
— Госпожа Д'Арси показвала ли е пистолета си пред вас?
— Да, веднъж...
— Помните ли къде го държеше?
— В спалнята си — отвърна Томи, замисли се за миг и вдигна глава. — Хей, накъде биете? Това не ми харесва!
— Взехте ли от нея този пистолет?
— Не!
— Кога госпожа Д'Арси ти даде пистолета, Бартоломю? — изостави любезностите Боуър.
— Какво говорите? — тревожно попита младежът. — Никога не ми е давала пистолет!
Боуър се отпусна на края на бюрото, на лицето му се появи приятелска усмивка.

— Бартолому, защо не ни разкажеш по-подробно за нощта, в която беше убит Д'Арси? Къде беше, какво си правил...

— Вече ви казах. Отидох в бара, някъде към четири следобед... Изпих няколко бири. Бях ядосан, защото Сандра каза, че няма да се виждаме...

— Барманът видя ли те?

— Да.

— В показанията си обаче той твърди, че не помни да те е виждал...

— Но аз бях там! Питайте го за човека, който седеше до мен. Той ме почерпи една-две бири и положително ме помни!

— Как се казва този човек?

— Не съм много сигурен — колебливо отвърна Томи. — Май беше Винсънт...

— После какво се случи?

— Стана ми лошо. Имах чувството, че ще припадна... Този човек, Винсънт... прояви съчувствие. Предложи да ме закара у дома. Дадох му ключовете от колата си. Последното нещо, което си спомням, е, че ми помогна да се прибера в спалнята...

— Защо не ни кажеш истината? — прогърмя внезапно Боуър, решил да изостави приятелския тон. — Защо не признаеш, че си подкарал към имението на Д'Арси, изчакал си го да се появи на портала и си го застрелял? Защо не обясниш как госпожа Д'Арси го е принудила да спре и да слезе от колата? Хайде, започвай!

Лицето на Томи се разкриви от страх.

— Мисля, че е най-добре да говоря в присъствието на адвокат — промърмори той.

— Имаш това право — пристъпи напред Доналдсън и заплашително се наведе над стола. — Но защо не си довършиш приказката, която започна да ни разказваш толкова увлекателно?

Боуър хвърли един тревожен поглед към партньора си. Доналдсън не може да не знае, че в момента си превишава правата. Когато заподозреният пожелае адвокат, полицаите са длъжни да прекратят разпита. В противен случай рискуват обвинение в нарушаване на конституционните му права.

— Мисля, че трябва да имам адвокат — упорито повтори Томи.

— Окей — въздъхна Боуър, съзнал, че няма право на избор.

Доналдсът му хвърли един гневен поглед и се насочи към изхода. Вратата се затръшна зад гърба му.

Томи беше уплашен. Нещата очевидно се развиваха зле. Не можа да се сети за никой, освен за Бърт — човека, който държеше гимнастическия салон.

Бърт лично вдигна слушалката. Изслуша го и обеща да му потърси адвокат. После се свърза с един букмейкър в центъра, до чиито услуги прибягваше понякога. Онзи веднага му предложи едно име.

Пейджърът на Андрю Стюарт издаде призивен сигнал, той стана и се насочи към телефона. Изслуша съобщението, в душата му се надигна триумф. Късметът си е късмет, рече си той. Добре че не тръгнах към следственото преди пет минути. Там отдавна го очакваше поредният клиент...

Беше убеден, че куп адвокати ще се натискат да поемат случая Томи Бартоломю. Никой не бяга от безплатната реклама на шумен процес. Част от колегите му изпитват мазохистичното желание да защитават обвиняемите в тежки престъпления, други търсят парата. Самият Андрю желаше и двете.

Ако Томи се окаже неплатежоспособен, разноските по защитата му ще се поемат от щата. Обикновено щатската администрация предпочита да назначи служебен защитник, но нерядко се обръща и към адвокати на свободна практика.

Съществува и друга възможност — Томи да има семейство. Андрю винаги се изненадваше от това, което могат да направят за един арестуван неговите родители, братя и сестри. Семейството неизменно е убедено, че човек от тяхната плът и кръв не е в състояние да извърши убийство, понякога са готови да зложат къщите, колите си, всичко, което притежават, за да платят хонорарите на добър (в техните очи) адвокат.

Медиите вече започваха да раздухват случая, най-вече жълтите вестници. Те не бяха преставали с версиите си върху мотивите за убийството, а когато научат за ареста на Томи, с положителност ще

полудеят. Андрю ясно си представи каква реклама ще получи като адвокат на единствения арестуван по делото. Необходимо беше да се регистрира като официален защитник на Томи и нищо повече. След това не могат да го мръднат никакви съдии, единствено самият обвиняем можеше да се откаже от него.

Вътре в себе си съзнаваше, че шансовете на Томи са нищожни без помощта на първокласен юрист, при това човек с връзки и тежест в обществото. Защото семейство Д'Арси без съмнение ще окаже натиск върху прокуратурата за тежко наказание. Това автоматически би могло да превърне младежа в жертвено агне. А Андрю считаше себе си именно за такъв юрист и беше убеден, че може да помогне на Томи. Винаги беше мечтал за такъв процес, особено когато се налага да е в центъра на вниманието...

Тръгна по дългите коридори на предварителния арест и веднага си даде сметка, че новината вече е гореща. Навсякъде се мотаеха репортери, които търсеха допълнителна информация. Един от тях го позна и попита дали той ще бъде защитник на арестувания младеж.

— Нямам коментар — усмихна се Андрю, отвори вратата на дежурната стая и сухо поиска да види клиента си. Дежурният офицер го познаваше и веднага нареди да доведат Томи Бартоломю.

Младежът скоро бе доведен в стаята за посещения, върху лицето му личеше объркване. Андрю си сложи една от най-сърдечните усмивки и протегна ръка:

— Здравей, Томи. Аз съм Андрю Стюарт, адвокатът, който ти е бил препоръчан от приятелите на Бърт...

Томи въздъхна, очите му внимателно опипаха шития по поръчка костюм и скъпите кожени мокасина на Андрю.

— Нямам пари за адвокат — рече притеснено той.

— Не мисли за това — успокоително рече Андрю. — Ще направим нещо. Имаш ли семейство?

— Майка и сестра — кимна Томи. — Живеят в Канзас.

— Къде живеят? — попита Андрю. — В къща или в апартамент?

— Къща — объркано отвърна Томи. — Защо?

— Просто питам. Вероятно е собственост на майка ти...

— И на банката — отвърна Томи. — Хей, да ти се намира цигара?

Андрю отвори куфарчето си и извади сребърната табакера, която държеше там за клиенти.

Младежът запали, подаде обратно кибрита и попита:

— Ще искаш от нея да плати, така ли?

— Засега само ще ѝ се обадя да поговорим...

— Нищо няма да излезе — поклати глава Томи и изпусна струйка дим. — Ние с майка ми не се разбираме много...

— Дай ми телефона и ме остави да поговоря с нея.

— А какво ще стане, ако откажа?

Андрю търпеливо обясни, че ако се окаже неплатежоспособен, съдът ще му назначи служебен защитник.

— Какво означава това?

Получил кратко разяснение, Томи разтревожено вдигна глава.

— Добри ли са тези адвокати?

— Някои да, някои не... — отвърна Андрю. — Но всички са претрупани с дела като твоето. Докато аз, в случай че ме вземеш за свой защитник, ще се занимавам само с твоето дело...

Томи дръпна няколко пъти от цигарата със сведени към масата очи.

— Окей — въздъхна най-сетне той. — Ще ти дам номера. — Продиктува го, после нервно вдигна глава. — А сега какво ще правим?

— Първо ще поговоря с майка ти по финансовата част на въпроса — отвърна Андрю. — Ето ти моята картичка с телефони и всичко останало. Ако някой те пита, ще ме посочиш за свой адвокат. Няма да съжаляваш...

— Окей, значи вече си мой адвокат — пое картичката Томи. — И какво?

— Искам да не разговаряш с полицията без моето присъствие.

— Вече им надрънках куп глупости...

— Какви по-точно? — намръщи се Андрю.

— За връзката ми с онази жена и разни други работи...

— Я седни спокойно, Томи — смени тона Андрю. — Искам да си изясним някои неща. Ако аз ще бъда твой защитник, ще искам неотклонното ти внимание. Това е важно, може да ти струва главата... — Пръстът му красноречиво мина през гърлото. — Сега искам да помислиш, а след това да повториш пред мен всичко, което си им казал...

От наежеността на Томи не остана следа, на стола в ареста седеше един уплашен до смърт хлапак. Започна да говори, а Андрю стана и закрачи из стаята.

— Прочетоха ли ти правата? — попита накрая той.

— Да.

— Кога? Преди да им разкажеш тези неща или след това?

— Преди.

Андрю попипа брадичката си, после се извърна към Томи с усмивка на уста:

— Предполагам, че не си ги разбрал правилно... — Седна зад масата и започна да пише в бележника си. — Ще направим опит да убедим съда, че тези показания са невалидни...

— Хубаво. Но аз наистина не съм го убил...

— Разбира се, момче. Както кажеш...

В „Манинг & Андерсън“ започнаха да звънят репортери. Научил за това, Чарлс се отби в кабинета на Кейт.

— Можеш ли да влезеш във връзка с някой твой човек в областната прокуратура? — попита той. — Трябва да разберем какво става.

— Разбира се — отвърна Кейт и набра някакъв телефонен номер. Зададе три-четири въпроса в слушалката, благодари и затвори. — Томи Бартоломю е арестуван по обвинение в убийството на Джеймс д'Арси. Засега нямат предвид други арести.

— Трябва да го съобщя на Франклин и Абигейл — загрижено рече Чарлс. — След това ще се свържа със Сандра и ще ѝ кажа, че ще поискаш среща...

— Не забравяй, че не съм приела да бъда неин адвокат — напомни му Кейт. — Ще го сторя след евентуалната ни среща.

Чарлс кимна и се върна в кабинета си. Натисна бутона за вътрешна връзка и потърси Франклин. Секретарката обясни, че е извън офиса, на преглед при своя доктор. Чарлс помоли да му предадат съобщението да се обади и мрачно поклати глава. Нямаше друг избор, трябваше да съобщи лично тревожните новини на Абигейл...

— Изпрати ми Кейт — кратко заповяда Абигейл. — Искам да поговоря с нея, преди да се срещне със Сандра.

— Добре. Веднага ще ѝ кажа.

После набра номера на Сандра.

— О, господи! — проплака тя, чула новината за арестуването на Томи.

— Всичко ще бъде наред — успокой я Чарлс. — Помниш моята сътрудничка Кейт Александър, нали? Присъства на отварянето на завещанието...

— Да.

— Тя ще ти се обади, трябва да се видите. Моля те да бъдеш пределно откровена с нея.

— Няма ли *ти* да си мой адвокат?

— Аз не съм специалист по наказателно право, Сандра.

— Аз пък не съм престъпник и искам *теб*!

— Нямам възможност — отказа с категоричен тон Чарлс. — Вече говорих с Абигейл, и двамата сме на мнение, че Кейт е най-добрият адвокат, който може да те защитава.

— Не искам никаква проклета фуста за адвокат! — извика гневно младата жена.

— Виж какво, не си в положението да даваш заповеди! — повиши тон Чарлс, но веднага се овладя. — Хайде, Сандра, бъди разумна... Кейт се съветва с мен за всичко, постоянно ще бъда в течение. Обещавам ти. В случай, че имаш нужда от мен, само свирни!

Отговори му мрачно мълчание.

— Значи се разбрахме — побърза да добави той. — Ще си уредиш среща с Кейт, нали?

— По дяволите! — процеди Сандра и затръшна слушалката.

Защо иска да ме види Абигейл, питаше се Кейт, докато пътуваше към имението на Д'Арси. В крайна сметка не тя, а Сандра ще бъде моята клиентка, би трябвало да разговарям с нея. Що се отнася до процеса, Чарлс е прав — рекламната шумотевица около него ще бъде от полза за политическата ми кариера. Само в едно не беше сигурна — как ще се отрази на тази кариера евентуалната вина на Сандра.

Поканиха я в апартамента на горния етаж. Вместо в инвалидната количка, Абигейл д'Арси беше заела място в един стол с висока облегалка. Изглеждаше наистина царствено с безупречната прическа на посивелите си коси, с изправената си стойка и изражението на достойнство върху все още красивото лице. Такъв беше и хладният поглед, с който посрещна Кейт.

Видяла официалната рокля на домакинята, Кейт изпита задоволство, че днес реши да облече тъмносиньото си костюмче със строга кройка. Очите ѝ пробягаха по просторното помещение. В ъгъла имаше красив диван „Чипъндейл“ с весела дамаска, която ѝ напомни за лято, слънце и въздух. Край далечната стена беше поставено масивно писалище в стил Луи XIV, което без съмнение беше оригинал. Столът зад него беше в същия стил.

Абигейл ѝ направи знак да седне на ниското кресло до себе си, чиято дамаска беше еднаква с тази на дивана.

— Чай?

— Да, моля.

Кейт пое чашата и чинийката от ръцете на възрастната дама, опитвайки се да не зяпа прекалено любопитно към огромния брилянт на пръста ѝ.

— Реших, че е време да се опознаем — започна Абигейл, а очите ѝ изпитателно пробягаха по лицето на младата жена. — Положително сте чула какво е мнението ми за Сандра. Между нас никога не са съществували топли чувства и открито признавам, че пет пари не

давам за нея. Синът ми би могъл да се ожени за стотици жени като нея, но изборът му така или иначе е била тя...

— Имах честта да се запозная с господин Д'Арси — дипломатично отвърна Кейт.

— Значи разбирате какво имам предвид — кимна Абигейл. — Искам да ви уверя, че връзката на снаха ми с някакъв строителен работник е нещо, което не мога нито да извиня, нито да простя... — Гласът ѝ леко потрепна. — Мисля, че синът ми не е заслужавал жена, която действа по толкова долен и елементарен начин... — Замълча за момент, ръцете ѝ спокойно легнаха в скута. После тихо добави: — Ако излезе така, че Сандра е замесена по някакъв начин в убийството на сина ми, аз ще направя всичко възможно да я унищожа!

По гърба на Кейт пробяга хладна тръпка. Абигейл размаха ръка, брилянтът хвърли ослепителни отблясъци.

— За съжаление трябва да мислим за детето на Джеймс, моя внук. Той, заедно с честта на фамилията, е най-важното нещо в живота ми. Защото един ден ще наследи баща си и ще поеме в свои ръце съдбините на фамилията... — По лицето ѝ пробяга лека усмивка.

— Убедена съм, че ще го стори по най-добрия начин — отвърна Кейт, просто защото не знаеше какво друго да каже.

Кралицата на могъщата империя изглеждаше напълно потънала в мислите си.

— Не е лесно да се наследи човек като Джеймс — добави унесено тя. — Но аз ще се погрижа за Джеймс-младши както подобава... — Кратка пауза, после очите ѝ се насочиха към гостенката. — Същевременно съм дълбоко разтревожена от тази шумотевица около семейството ни. Един господ знае какво ще види детето по телевизията... — Главата ѝ неодобрително се поклати. — Удивена съм от това какво става с днешния свят... Някога медиите се отнасяха далеч по-внимателно с хора като нас...

— Разбирам вашата загриженост — обади се Кейт. — Ситуацията съвсем не е лесна за едно 4-годишно дете.

Абигейл я стрелна с поглед, за пръв път в очите ѝ се мерна нещо като топлина.

— Именно затова съм твърдо решена да убедя внука си, че баща му е бил наистина голям човек.

— Сигурна съм, че ще го сторите.

Очите на старата дама се забиха в лицето на Кейт.

— Но за тази цел имам нужда от помощта ви.

— Ще сторя всичко, на което съм способна, госпожо Д'Арси.

— Разчитам на това.

Кейт долови заговорническия тон на възрастната дама и в душата ѝ помръдна любопитство.

— Внукът ми трябва да живее при мен — продължи Абигейл и на устните ѝ се появи бледа усмивка. — Но Сандра трябва да бъде убедена, че преместването му в Д'Арси Оукс е не моя, а ваша идея...

Кейт потисна раздражението, което се надигна в гърдите ѝ. Тази жена най-безцеремонно се опитваше да я манипулира. Май трябва да я накара да разбере, че ако поеме защитата на Сандра, тя ще се чувства задължена да се грижи за интересите ѝ, при това по най-добрия начин.

Слушайки гласа на Абигейл, тя си спомни отношението на семейство Д'Арси към Сандра по време на траурната церемония. Испита неволно съчувствие към младата вдовица, която имаше несъмнено могъщ враг в лицето на тази възрастна дама.

— Преди да предприема някакви стъпки, аз искам да разговарям със Сандра, госпожо Д'Арси — твърдо рече тя.

— Разбира се — кимна Абигейл, стрелна я с очи, после тонът ѝ стана сладникав. — От Чарлс разбрах, че ви предстои да станете съдружник във фирмата...

— Надявам се — кимна Кейт и усети как страните ѝ пламват.

— Но сега ситуацията е такава, че може да изгради или срине кариерата на всеки... — Гласът продължаваше да бъде галювен, но в него ясно се долови металната нотка.

— Вярно е — кимна сдържано Кейт.

Възрастната дама сплете пръсти в скута си и изправи гръб.

— Очаквам от вас да докажете, че майката на внука ми няма нищо общо с убийството!

Кейт се ядоса не на шега. В един момент тази жена я засипва с двусмислени заплахи и иска да прибере внука си, в следващия започва да издава смешни заповеди...

— Госпожо Д'Арси — вдигна глава тя. — Ако Сандра не бъде обвинена официално, ние не сме в състояние да докажем в съда каквото и да било. Но в обратния случай — ако срещу нея бъде предявено обвинение, моите задължения ще бъдат очертани съвсем

ясно — да оборя това обвинение и да убедя съдебните заседатели, че Сандра няма нищо общо със смъртта на сина ви. Още отсега обаче ви предупреждавам, че при подобни наказателни дела рядко се стига до категорично доказване на невинността.

— Разбирам — кимна Абигейл и замислено я погледна. — Въпреки това очаквам от вас да отидете по-далеч от адвокатския си дълг. Искам пълно оневиняване на Сандра, искам внукът ми да не расте с мисълта, че майка му е убийца.

— Уверявам ви, че ще направя всичко възможно — отвърна Кейт, преценила, че сега не е моментът да влиза в спор с Абигейл.

— Това „всичко възможно“ трябва да е нещо много, много голямо, госпожице Александър!

Абигейл набра номера на Чарлс веднага след излизането на Кейт.

— Тръгна си.

— Надявам се, че всичко е било наред.

— Тепърва ще се разбере — отвърна Абигейл, помълча малко, после добави: — Признавам, че твоята Кейт има дух... Изобщо не се поколеба да ми се противопостави. А това нещо се удава на малцина...

— Така е — въздъхна Чарлс и неволно се усмихна, като си представи разговора между двете жени. Даваше си сметка, че дори той самият нерядко беше отстъпвал пред стоманената воля на възрастната дама.

— Въпреки всичко ще те държа лично отговорен за нейното поведение — смени тон Абигейл.

— Разчитай на мен — отвърна той.

Насочила колата обратно към службата, Кейт изведнъж си даде сметка, че Абигейл изобщо не я попита дали иска да защитава Сандра. Държеше се така, сякаш това беше решено предварително. Какво самочувствие, господи! На практика целият разговор беше протекъл различно от очакванията на Кейт. Тя мислеше, че Абигейл ще прояви интерес към личните ѝ качества, а след това ще ѝ позволи да зададе и своите въпроси. Вместо това обаче възрастната дама се беше опитала да я манипулира. Е, добре, тръсна глава Кейт. Абигейл д'Арси може да

си мисли, че всичко е предрешено, но на практика няма да стане така. Окончателното решение за защитата на Сандра ще вземе тя и никой друг!

Тревожеше я друго: възрастната дама настоява да се направи всичко възможно за доказване невинността на Сандра, но едновременно с това иска да прибере внука си — сякаш Сандра вече е доказано виновна. Странно, помисли си Кейт. Освен ако не се окаже, че убедеността ѝ в невинността на Сандра не е просто преструвка...

Върна се в кантората и се насочи към кабинета на Чарлс. Възнамеряваше да му каже, че все още не е решила дали ще приеме случая.

— Аз съм адвокат по наказателни дела, а не магьосник — решително рече тя и пръстите ѝ забарабаниха по масата. — И затова ще си позволя да изразя скромното си мнение: има голяма вероятност Сандра д'Арси да се окаже виновна!

— Успокой се — погледна я загрижено Чарлс. — Седни, ще поговорим...

Тя обаче пренебрегна поканата и остана права пред бюрото.

— Съвсем не съм убедена, че подобен ангажимент няма да попречи на кариерата ми. Имам предварително насрочени срещи и разговори, да не говорим за делата, за които вече ти споменах. Ако Сандра бъде обвинена, това ще означава процес! — Веждите ѝ се склупиха в една права линия. — Не съм сигурна, че съм готова на подобна саможертва, която без съмнение ще ангажира цялото ми време. Наближават изборите, искам да бъда готова за тях...

— Ще получиш помощ — отвърна припряно той, стана и се насочи към вратата. — Ей сега се връщам...

Къде хукна, нервно се запита Кейт. Отговор на този въпрос получи само няколко минути по-късно, когато заедно с него в кабинета се появи Франклин Манинг. По дяволите! Защо трябва да замесва и президента? Нали уж двамата щяхме да обсъждаме нещата? Тръсна глава и се стегна, разбрала, че ще бъде подложена на допълнителен натиск.

— Сядай, сядай — усмихна се Франклин Манинг и посочи с ръка кожения диван. — Чарлс сподели с мен твоите резерви и искам да те уверя, че ще получиш необходимата помощ...

— Благодаря, господин Манинг — отвърна Кейт. Защо, по дяволите, всички държат именно аз да бъда адвокат на Сандра д'Арси, неволно се запита тя. За трите години работа в „Манинг & Андерсън“ беше разговаряла със старши съдружника не повече от два-три пъти. Вярно, че след сърдечния удар той рядко се задържаше в офиса, но все пак ѝ се струваше доста необичайно да дойде да я види в кабинета на Чарлс, вместо да я повика при себе си... — Позволете ми обаче да изкажа мнение, че защитата на Сандра д'Арси би трябвало да поеме външен адвокат или фирма, а не ние, които сме пряко ангажирани с деловите въпроси на нейния покоен съпруг...

— Отчетохме това, скъпа Кейт — усмихна се Франклин Манинг. — Но Абигейл д'Арси настоява именно нашата фирма да поеме защитата на Сандра. Просто не вярва, че външна кантора ще прояви необходимата дискретност...

Кейт премести поглед върху лицето на Чарлс, опитвайки се да дешифрира скритото послание в думите на шефа си.

— В такъв случай Сандра ще трябва да подпише декларация според изискванията на закона за конфликт на интересите — подхвърли тя.

— Естествено — кимна Чарлс.

— Знаеш ли, Кейт — погледна я Франклин Манинг. — Не всеки ден човек има шанс да се занимава с нещо наистина значимо...

Тя замълча и изчака, лицето ѝ запази безизразния си вид.

— Като старши партньор и президент на компанията, аз трябва да се грижа за интересите на „Манинг & Андерсън“ — продължи Франклин. — Надявам се, че разбираш това.

— Естествено.

— Това е добре — усмихнато я потупа по ръката той. — Когато изпълняваме желанията на клиент от фамилията Д'Арси, ние сме сигурни, че допринасяме и за собствения си просперитет. А когато просперираме ние, ще просперира и нашата юристка Кейт Александър...

От това по-ясно, здраве му кажи, помисли си Кейт. Ако приема защитата на Сандра д'Арси, шансовете ми да стана член на управителния съвет се увеличават, точно както и подкрепата за поста областен прокурор. Но ако откажа... Не искаше дори да мисли по този въпрос. Стана ѝ ясно, че в „Манинг & Андерсън“ желанията на

основните клиенти са закон и никой не се съобразява с личните предпочитания на отделния служител. Подозираше, че дори да стане старши съдружник, пак няма да има свобода за самостоятелни решения.

Хвърли бегъл поглед към Чарлс. Имаше нужда от подкрепата му, но съзнаваше, че едва ли ще я получи. Положението му беше такова, че той не би посмял да се конфронтира с Франклин Манинг, особено сега... Топката беше в нейното поле, ще трябва сама да се оправя...

— Мога ли да получа ден-два за размисъл? — попита тя. — Дори още не съм се срещнала със Сандра д'Арси...

Лицето на Франклин Манинг леко помръкна.

— Налага се да решиш още сега, Кейт — поклати глава той. — Страхувам се, че това е в интерес на всички ни...

— Ясно.

Помълча, но дълбоко в себе си разбра, че ако иска да има подкрепата на тези хора в изборите за областен прокурор, ще се наложи да плати и съответната цена. Единствената ѝ надежда беше тази цена да не се окаже прекалено висока. Явно нещата бяха задвижени от високи интереси и тя трябваше да отстъпи. Макар че имаше опасност Сандра да бъде обвинена в убийство и тогава да излезе така, че е жертвала кариерата си заради интересите на „Манинг & Андерсън“...

— Ще направя това, което е в интерес на фирмата — съобщи най-сетне тя. Гласът ѝ беше мрачен.

— Знаех, че няма да откажеш — одобрително кимна възрастният мъж и по лицето му пробяга усмивка. — Считай, че ми правиш лична услуга!

Кейт едва го изчака да затвори вратата след себе си и се нахвърли срещу Чарлс:

— Трябваше ли да го ангажираш лично? — попита тя с гневно блеснали очи.

— Искях да разбереш откъде идва натискът — отвърна той.

Тя напълни дробовете си с въздух, решена на всяка цена да възстанови поне част от изгубените позиции.

— Искам Марти незабавно да се заеме с някои разследвания!

Чарлс се поколеба.

— Защо не Франк Джоунс? Той е отличен частен детектив и има договор с нас...

— Нямам никакво намерение да се бия за всяка отстъпка! — отсече Кейт. — Случаят е прекалено важен, за да се съобразяваме с допълнителните разходи. Марти е най-добрият и аз искам него!

Той пристъпи към прозореца и отпрати поглед навън.

— Аз също нямам намерение да се боря с теб... За съжаление съвсем скоро научих, че на Марти му писнало да се рови в калта, ударил ключа на кантората си и напуснал града...

— Това не може да бъде! — възкликна гневно Кейт. — На гърба му има няколко текущи дела!

Чарлс сви рамене.

— Ще проверя още веднъж, ако искаш...

— Моля те.

В единадесет часа на следващия ден Томи Бартоломю беше изправен пред съдията Хари Джексън, председател на Пети съдебен състав в районния съд на Лос Анджелис.

Кейт научи навреме новината и се постара да пристигне пораничко в старата и посивяла Съдебна палата в центъра на града. Но въпреки това залата се оказа претъпкана до отказ от репортери и зяпачи.

Томи беше облечен в зле скроени затворнически дрехи и очевидно се чувстваше неудобно. До него, за изненада на Кейт, седеше Андрю Стюарт, изтупан в отлично ушит костюм. Наистина изглежда добре, призна в себе си Кейт, като си спомни за беглата им среща във фойето на хотел „Сенчъри плаца“.

Зад прокурорската банка беше се изправила Мадлин. Кейт огледа спокойното лице на приятелката си и си напомни да провери дали тя ще бъде прокурор по делото.

Томи беше официално обвинен, след което съдията насрочи предварителния разпит за след десет дни. Андрю поиска отлагане и съдията попита Томи дали желае да се възползва от правото си на това. Блед и неспокоен, младежът отговори утвърдително. После преминаха на въпроса за освобождаване под гаранция. Думата взе Мадлин. Нарече случая особено тежък, квалифицирайки го като „убийство с

користна цел и висока степен на обществена опасност“. Съдията прие становището ѝ да не се обсъжда въпроса за пускането на обвиняемия под гаранция. После Томи беше изведен от залата и Кейт се насочи към Мадлин.

— Здравсти — поздрави с усмивка тя. — Ти ли ще бъдеш прокурор по това дело?

— Да — кимна делово Мадлин. — А ти какво правиш тук?

— Получих задачата да стана юридически съветник на Сандра д'Арси — отвърна Кейт, моментално възприела служебното поведение на приятелката си.

— Така ли? — изви вежди заместник областната прокурорка. — Значи можем да се окажем противници...

— Какви са шансовете за това? — попита Кейт. Знаеше, че Мадлин може да откаже, но може и да предложи сътрудничество. По правило прокурорите работят добре с бившите си колеги. Дано това правило е валидно сега, въздъхна в себе си тя.

— Ако можех, щях да я арестувам още днес! — отсече Мадлин и я погледна в очите.

— Разбирам — кимна Кейт. — Би ли ми казала още нещо?

— Не. Страхувам се, че не е моментът...

— Окей. Благодаря за откровеността.

— Моля.

Кейт излезе във фоайето и видя Андрю, заобиколен от репортери. Говореше пред някакъв микрофон, осветен от ярката светлина на прожекторите.

— По мое мнение обвиненията на областната прокуратура са несъстоятелни — заяви усмихнат той, после се озърна, сякаш усетил погледа ѝ. Направи ѝ знак да почака и продължи с интервюто. Кейт се насочи към високите прозорци.

Няколко минути по-късно зад гърба ѝ се разнесе звучният му глас:

— Здравейте, Кейт. Радвам се да ви видя...

— Здравейте, господин Стюарт. Как сте?

— *Господин* Стюарт! — направи гримаса той. — Наричайте ме Андрю. В отговор на въпроса ви ще кажа, че се чувствам отлично, особено след като ви видях... Случайно ли сте тук, или дойдохте да чуете обвинението?

Усмивката му беше толкова обаятелна, че Кейт не успя да се концентрира.

— Дойдох за обвинението — отвърна малко сковано тя.

— Имате причини за това, така ли?

Тя успя да влезе в тон:

— Отдавна слушам, че вършите истински вълшебства в съдебната зала и реших да проверя дали наистина е така...

— Дано не съм ви разочаровал — засмя се той.

— Ами... Видях, че не успяхте да измъкнете клиента си под гаранция — рече с усмивка тя, старайки се да омекоти силата на удара. — Същевременно признавам, че щях да съм изненадана, ако съдията беше приел... Иначе впечатленията ми бяха отлични.

Андрю отново избухна в смях, а тя оцени чувството му за хумор.

— Е, хубаво — въздъхна той. — След като оценихте толкова великодушно поредния ми провал, може би ще приемете да обядваме заедно... Нещо като утешителна награда... — Очите му я гледаха с открито предизвикателство.

Кейт смаяно установи, че е изкушена да приеме. Макар да съзнаваше, че съвсем не ѝ е до усложнения с този очевидно арогантен свалач. Въздъхна, погледна часовника си и поклати глава:

— Съжалявам, но имам среща. Все пак благодаря за поканата...

— Ще ви изпратя до колата.

— Не е необходимо — отвърна тя и с неудоволствие усети, че се изчервява под настойчивия му поглед.

— Обещавам да не хапя! — подхвърли с престорено смирение той и сега беше неин ред да избухне в смях.

— Вярвам ви, но страшно много бързам... Радвам се, че се видяхме. — Обърна се и закрачи към изхода, преди да му даде време да се опомни. Отново се учуди на силата, с която сърцето блъскаше в гърдите ѝ.

Андрю остана да гледа подире ѝ. Обичаше предизвикателствата, а тази красива жена с безупречна кожа, блестящи зелени очи и буйна черна коса очевидно представляваше именно такова предизвикателство.

Защо ли е тук, запита се той. Знаеше, че работи в „Манинг & Андерсън“, вероятно семейство Д'Арси са я изпратили да види накъде върви делото. Но имаше и друга, доста по-интересна вероятност — да

е назначена за защитник на Сандра д'Арси. В такъв случай двамата ще се окажат колеги по делото, особено ако срещу Сандра бъде повдигнато обвинение в съучастие. И волю-неволю ще се виждат често... На устните му изплува доволна усмивка.

После погледна часовника си. Време е за банката. Днес майката на Томи щеше да преведе първата част от хонорара му. Беше обещала да ипотекира къщата си още веднъж и той се задоволи с думата ѝ, макар че в други случаи винаги искаше предварителни гаранции. Постъпи така, защото това дело беше особено и не му се искаше да го изпусне. А ако към него се включи и Кейт Александър, удоволствието щеше да бъде двойно...

Кейт крачеше напред-назад из малкия хол, който служеше за преддверие на просторната дневна в къщата на Сандра д'Арси. В душата ѝ кипеше гняв, тъй като я принуждаваха да чака. Домакинята благоволи да се появи чак след петнадесет минути. Беше облечена в розово трико и черен чорапогащник, на главата ѝ имаше хавлиена превръзка. Лицето ѝ беше зачервено.

— Много се извинявам — сладко се усмихна Сандра. — От прислужницата останах с впечатлението, че се обаждате от колата си...

— Така ли? — изгледа я хладно Кейт. Тази хлапачка лъже нагло, рече си тя. Прекрасно знаеше, че я чакам, но е предпочела да си завърши гимнастиката. — Къде можем да поговорим на спокойствие? Трябва ми маса, за да си вода бележки...

— Елате в солариума — извърна се към изхода Сандра. — Искате ли чай с лед?

— Не, благодаря — отказа Кейт и очите ѝ пробягаха по остъкленото помещение, в което преобладаваха мебели от ковано желязо. Беше пълно с цветя и свежа зеленина, които радваха окото.

— Какво искате да знаете?

— Това, което сте говорили пред полицията — отвърна Кейт и извади от куфарчето си бележник с жълти корици.

— Дори не си спомням — поклати глава Сандра. — Четири пъти идваха тук...

— Предлагам да направите усилие — отвърна Кейт. — Нещата са сериозни.

— Разказах всичко на Чарлс! — погледна я предизвикателно домакинята.

— Госпожо Д'Арси, позволете ми да ви наричам Сандра — изгледа я Кейт. — През следващите дни и седмици ще се налага да разговаряме често...

— Нямам нищо против — сви рамене Сандра.

— Добре. Аз съм Кейт... — Повъртя писалката между пръстите си и продължи: — Зная, че сте говорили с Чарлс. Но ще се наложи да повторите всичко и пред мен, тъй като аз ще бъда ваш юридически съветник...

— Но защо е необходимо това? Чарлс беше адвокат на Джеймс, значи трябва да се грижи и за моите интереси!

— Разбирам ви много добре — кимна Кейт. — Но трябва да разясня някои неща... Първо, вие сте замесена в криминално престъпление, а за такива престъпления във фирмата отговарям аз. Второ, Чарлс е доста претоварен след смъртта на съпруга ви и времето му е изцяло запълнено от делата на фондацията и „Д'Арси къмпани“.

— Това не ме интересува! — вирна брадичка Сандра, седна и предизвикателно кръстоса крака.

— Така стоят нещата — изгледа я хладно Кейт. — Господин Римън и вашата свекърва очакват да ми сътрудничите... Затова предлагам да се залавяме за работа.

— По дяволите! — изруга Сандра, смъкна хавлиената лента от главата си и косите ѝ се разпиляха. — Писна ми от проклетото семейство, не мога да понасям вечно да се бъркат в живота ми! Казвайте какво искате!...

— Започнете отначало и се старайте да не пропускаете нищо.

Сандра започна с видимо неудоволствие. Говореше грубо и предизвикателно, но все пак говореше. Позвъняване на входната врата прекъсна този процес, миг по-късно в солариума се втурна Виктория д'Арси Мандевил.

— Току-що се връщам от Аспен и ме посреща ето това! — гневно извика тя и размаха вестника в ръцете си. — Оказва се, че милата ми снаха се е чукала с някакъв нещастник, който е арестуван за убийството на брат ми!

— Не знаех, че си се върнала — промърмори Сандра.

— Как смееш да излагаш семейство като нашето?!

Сандра мълчеше.

— Дано да нямаш нищо общо със смъртта на брат ми! — продължаваше да размахва вестника Виктория. — В противен случай горчиво ще съжаляваш, че не си пукнала заедно с него!

Кейт забеляза ефекта от тези гневни думи върху младата жена. Тя видимо пребледня, от арогантността ѝ нямаше дори следа. Явно се страхува от нещо, въздъхна в себе си тя. Но от какво?

Измина цяла седмица, през която Чарлс нито веднъж не намери време да се види с Кейт. Тя се разстройваше все повече. Усещаше хладината му, недоумяваше от опитите му да я избягва. Преди не беше така. Макар и винаги предпазлив, той все намираше време за приятелско намигване или някоя мила бележчица. Сега обаче се държеше резервирано, очите му гледаха хладно.

Правеше така, че да не остават на четири очи, в кабинета му се точеше безкраен поток от хора. Кейт разбра, че всичко това е умишлено, когато не отидоха на постановката на балета „Джофри“, макар билетите да бяха купени седмици преди спектакъла.

Долови думите на секретарката му по телефона в момента, в който внасяше в кабинета му купчина документи, свързани със следствието срещу „Съни“:

— ... Да, потвърждавам резервацията на апартамента за младоженци. Господин и госпожа Римън, този уикенд... Ще пристигнат с полет 200 на „Америкън еърлайнс“, който каца на летище Кенеди...

Обля я гореща вълна, стана ѝ лошо. Тръсна глава в опит да се овладее, но думите на секретарката продължаваха да кънтят в главата ѝ. Обърна се и с последни усилия успя да се добере до дамската тоалетна. Намокри няколко книжни салфетки и ги притисна до пламналото си лице. В очите ѝ запариха горчиви сълзи, дланите ѝ яростно ги притиснаха.

Отначало я обзе съмнение, после дойде гневът. Ръцете ѝ започнаха да дърпат тоалетна хартия от поставката. Смачка я на топка и я запрати срещу огледалото.

Защо ме излъга, господи? Тръсна глава и с решителна крачка се насочи към кабинета му. Това трябва да се прекрати! В коридора се закова на място, видяла Чарлс в компанията на няколко известни политически фигури. По дяволите! Нима никога вече няма да го хвана сам? Вратата на кабинета му меко се захлопна.

Даваше си сметка, че трябва да се овладее. В противен случай ще провали всичко — и него, и собствената си кариера. Стисна чантичката подмишницата си и извика на секретарката му:

— Мери, ще се върна след един час. Налага се да изляза, по спешност...

Изтича към колата си, токчетата ѝ звучно почукваха по тротоара. Скочи вътре, запали двигателя и рязко натисна педала на газта. Пазачът на подземния паркинг стреснато подскочи. Насочи се към Холмбай Хилс, защото там нямаше движение и можеше да кара с висока скорост.

Болката пронизваше тялото ѝ с такава сила, сякаш някой я беше ударил с юмрук. Дланта ѝ блъскаше волана, имаше чувството, че цялата кола се тресе. Най-накрая отби вдясно и изключи двигателя. Главата ѝ се отпусна напред, ридания разтърсиха тялото ѝ.

Защо се държи така? Нали в Каталина обеща, че в скоро време ще поиска развод? Беше я накарал да повярва, че за това наистина трябва да подбере подходящия момент, че отношенията му с Ан са отвъд точката на помирение. Кейт остана с впечатлението, че те не само не спят заедно, но дори не си говорят... В главата ѝ отново отекна гласът на секретарката: „апартаментът за младоженци“... Как е възможно това?

Защо мъжете са толкова самолюбиви егоисти, запита се мрачно Кейт, успяла най-сетне да овладее риданията си. Потърси отговора в сърцето си, това я накара да си спомни и един друг, отдавна забравен случай...

Беше на осем години, родителите ѝ вече не живееха заедно. Дълго време не беше виждала баща си. Един ден обаче той се появи, отрупан с подаръци. Взе я в прегръдката си, целуна я, нарече я „моята красива Кати“. Тя се почувства като принцеса. После дойде най-хубавото: той я положи на коленете си и започна да ѝ разказва къде е бил, с какво се е занимавал. Думите му звучаха като вълшебна музика в детското ѝ сърце.

Когато най-сетне каза, че е време да тръгва, тя беше отчаяна. Помоли го да я вземе със себе си, но той нежно обясни, че заминава на далечно плаване, на което не пускат малки момиченца. Обеща да ѝ пише и изчезна от живота ѝ. Повече не го видя. От онзи ден насам не позволяваше на никого да я нарича „Кати“...

Проклет да си Чарлс, простена тя и юмрукът ѝ отново се стовари върху волана.

Когато секретарката събщи, че на телефона е Лорин, Андрю изведнъж си даде сметка, че това е третото ѝ поредно обаждане, на което не отговаря.

— Свържи ме! — кратко нареди той и вдигна слушалката: — Ало?

— Започвам да си мисля, че ме отбягваш — промърмори Лорин. Провлаченият южняшки акцент не успя да скрие язвителността ѝ.

— Много съм зает — оправда се той. — Томи Бартолому ме взе за свой защитник... Става въпрос за младежа, обвинен в убийството на Д'Арси...

— По всяка вероятност аз зная повече от теб за това разследване — отвърна Лорин. — Нашата фирма защитава интересите на семейство Д'Арси.

— О, забравих... — Не беше забравил, разбира се. Просто не му се искаше да изтъква, че е защитник на обвиняемия, тъй като Лорин би могла да му бъде полезна с поверителна информация от лагера на противника. — Вероятно по тази причина Кейт Александър се появи на предварителното дело, а?

— Видял си Кейт?

Той се усмихна на ревността, която долови в гласа ѝ.

— Да. Попитах я какво търси в съда, но тя не пожела да ми отговори...

— А какво пожела да сподели с теб?

— Нищо особено, Лорин — засмя се Андрю. — Разменихме няколко незначителни реплики, като хора, които нямат какво да си кажат... — Дочу въздишката и побърза да продължи. Не искаше да сменят темата, преди да научи това, което го интересуваше. — Кейт е защитник на Сандра д'Арси, нали?

— Защо ѝ е на Сандра защитник? — учуди се Лорин. — Нали срещу нея няма повдигнато обвинение?

— Няма, но ще трябва да даде показания...

— Чарлс Римън беше личен адвокат на Джеймс д'Арси, а Кейт се занимава с наказателните дела... Можеш и сам да си направиш

заклученията... — В гласа ѝ прозвуча открита неприязън.

— Вероятно по тази причина беше в съда — проточи Андрю. — Питам се защо обаче не ми каза...

— На кого му пука! — изгуби търпение Лорин. — Не ти се обаждам да обсъждаме Кейт! Искам да разбера какво става с пътуването до Хаваите...

— Страхувам се, че трябва да го забравим — въздъхна Андрю и ясно долови как дъхът просвири между зъбите ѝ.

— Нима ще отделиш цялото си време на това проклето дело?

— Натам вървят нещата — засмя се той. — А когато един мъж е прекалено зает, той става досаден, нали?

— Точно така!

— Значи трябва да вземем мерки... Слушай, чакат ме на другия телефон... Утре ще ти звънна.

— Да не забравиш!

— Няма — обеща той и остави слушалката. Придърпа календара и отбеляза върху него името на Лорин. А под него добави: „Да науча от нея нещо повече за ролята на Кейт Александър в защитата на Сандра д'Арси“. Погледна написаното и поклати глава. Лорин е красива и апетитна мадама, освен това безобразно богата... Това не бива да убягва от вниманието му... Единственият проблем беше, че Андрю обичаше да е ловецът, а не дивечът. Обратното го правеше нервен.

Виктория д'Арси Мандевил се появи пред къщата на Тео и репортерите моментално се струпаха около нея. Тя безцеремонно ги разблъска, затръшна вратата след себе си и изръмжа:

— Тео, извикай тук хора от охраната на фирмата! Веднага!

Острият заповеднически глас твърде много приличаше на гласа на покойния Джеймс.

— Здравей, Виктория — поздрави я успокоително той.

— Не е нужно да се лигавиш! — срязва го Виктория. — Направи каквото ти казвам! И защо не си сложиш ограда, като всички нас?

Тео отчаяно поклати глава. Никога не можеше да обори аргументите на своята сестра. Набра номера на фирмата, даде съответните нареждания и последва Виктория в хола. Тя вече се беше настанила на дивана и си наливаше питие.

— Кога се прибра от Аспен? — попита той, опитвайки се да бъде любезен.

— Ти знаеше ли за любовната връзка на оная никаквица? — попита вместо отговор Виктория и извърна към него разкривеното си от гняв лице.

— Не.

— Не стига, че Джеймс се ожени за една уличница, но сега и този позор! Защо трябваше да ни въвлеча в скандали, нима не можеше да се чука някъде, без да вдига шум?

— И двамата знаем, че с Джеймс се живееше трудно...

— Много важно! — повиши тон Виктория. — Едно ще ти кажа: скъпо ще ми плати тоя парцал, ако се окаже, че има нещо общо със смъртта на Джеймс!

Тео погледна кльощавата фигура на сестра си, която не можеше да си намери място върху дивана.

— Не ставай глупава, Виктория — промълви успокоително той. — Сандра не би могла да го убие.

— Аз пък съм готова да се обзаложа, че точно това е направила кучката! Защото прекрасно е знаела, че Джеймс няма да ѝ позволи да си върти задника. Особено след като го дари с дълго чакания наследник на династията Д'Арси! — Виктория скочи на крака и пристъпи към брат си. — За съжаление ние с теб не успяхме да сторим това!

Думите ѝ прозвучаха обвинително, после, без предисловие, темата беше сменена.

— Какво казва мама за всичко това?

— Мисли единствено за репутацията на фамилията — въздъхна Тео. — Всичко останало е подчинено на грижата за внука ѝ. — В гласа му прозвуча горчивина.

— Нима наистина вярва, че Сандра е вода ненапита?

— Предпочита да приеме версията, че гаджетото ѝ е убило Джеймс от ревност...

— Това изобщо не мога да го приема! — избухна отново Виктория. — Мама сигурно е намислила нещо. Онзи бачкатор, или актьор, майната му... със сигурност не е пречукал Джеймс без подкрепата на малката уличница!

— По-добре да се държим настрана от тази история — сви рамене Тео. — Мама много държи на това. Не забравяй, че тук ни приемат почти като кралското семейство в Англия...

— И с пълно право — въздъхна Виктория. — Между другото, къде беше ти в нощта на убийството?

— У дома — отвърна Тео. — Съвсем сам...

Келнерът ги поведе към масата в изискания ресторант на „Риджънт Бевърли Уилшайър“. Лорин крачеше пред Диксън, бедрата ѝ съблазнително се поклащаха. Седнаха, очите ѝ приятелски му се усмихнаха:

— Идеята за този обяд е моя, следователно аз плащам и сметката... — Изчака отдалечаването на келнера, разстла салфетката в скута си и добави: — Радвам се, че намери време да си поговорим... — Клепачите ѝ по навик започнаха да потрепват, но тя навреме се овладя, правилно преценила, че сега не е време за флиртове. — Знаеш ли, Диксън, бащите ни са приятели вече няколко десетилетия...

— Наистина е така.

— Ние с моя сме убедени, че след оттеглянето на Франклин компанията трябва да премине в твои ръце... По-добър президент от теб не може да има.

— Цена доверието ви — проясниха се очите на Диксън.

Келнерът донесе виното, отсипа един пръст в чашата на Лорин и зачака. Тя го опита, кимна с глава. Човекът напълни високите кристални чаши и се отдалечи, това даде на Лорин достатъчно време да подбере думите си.

— Да прием за следващия президент на „Манинг & Андерсън“ — усмихна се тя, чашите звъннаха.

— Благодаря, Лорин.

Тя кимна и премина към по-конкретни неща:

— Франклин каза ли ти за вечерята си с баща ми?

— Не.

— На нея татко недвусмислено подчертал, че ще подкрепи твоята кандидатура за президентския пост.

По лицето на Диксън пробяга сянка, Лорин прехапа устни и побърза да добави:

— Като един от основните клиенти на фирмата, татко настоял да изрази мнение за нейното бъдеще. И това бъдеще той свързва с теб.

Явно поласкан, Диксън се изпъчи:

— Аз много уважавам Майлс...

— И още нещо, Диксън — проточи Лорин, яркочервеният ѝ нокът остави бразда по покривката. — До този момент „Манинг & Андерсън“ обслужваше само част от сделките на баща ми... Останалата част, при това далеч по-голямата, се намира в ръцете на други юридически фирми както в Щатите, така и в чужбина...

Усмивката на Диксън я увери, че е на прав път.

— Нали точно за това настоявам? — развълнувано преглътна той. — Ние трябва да разширим дейността си извън границите на страната, трябва да търсим и привличаме клиенти с международен бизнес, точно като баща ти. Но единствен начин за това е обединението ни с някоя солидна фирма, която вече има своето място в този бизнес...

— Съгласна съм — кимна Лорин. — За съжаление обаче Франклин е против подобно начинание, Чарлс също.

— И двамата живеят в миналото! — тръсна глава Диксън. — Мисля, че трябва да се срещна с баща ти и да поговорим по този въпрос.

— Няма да се наложи — усмихна се Лорин. — Имам всички пълномощия от него, неофициално, разбира се... Точно затова те поканих на този обяд. Искам да знаеш, че от този момент нататък аз съм тази, която ще решава към кого да се насочи бизнесът на баща ми!

В очите на Диксън се появи ново уважение и Лорин мислено се потупа по гърба. Вече беше сигурна, че е открила пътя към сърцето на този човек.

— Ако имам обещанието на баща ти за разпореждане с международния му бизнес, аз ще бъда в далеч по-силна позиция — развълнувано промълви Диксън. — Това ще прекрати колебанията на част от старшите партньори, които все още клонят към Чарлс, ще придаде допълнителна тежест на желаното обединение...

— Ние трябва да направим така, че да се разчуе мнението на клиенти като баща ми в подкрепа на обединението — подхвърли Лорин.

— Абсолютно си права! — развълнувано преглътна Диксън и механично приглади косата си. — Лорин, никога няма да забравя помощта ти!

Тя сведе поглед към маникюра си, помълча малко, после зеленикавите ѝ очи се заковаха в лицето му.

— Ти също би могъл да ми направиш една услуга... — Замълча, сбърчи носле и въздъхна. — После ще поговорим, сега дай да поръчаме...

Докато келнерът сервираше предястията, тя добре виждаше, че Диксън ще се пръсне от любопитство.

— Казвай! — нетърпеливо я погледна той, едва изчакал човекът да се отдалечи. — Готов съм да направя всичко за теб!

— Много мило от твоя страна — сладко се усмихна Лорин. — Напоследък не са много мъжете, които проявяват готовност да помогнат на бедно момиченце като мен... Знаеш ли, Диксън... Чарлс заплашва не само твоето бъдеще...

— Какво ти е сторил? — присви очи Диксън.

— Нищо директно — въздъхна тя. — Но предполагам, че си наясно къде са предпочитанията при бъдещия избор на старши съдружник, нали? — Забеляза промяната в очите му и въздъхна от облекчение. Не се налагаше да бъде прекалено директна. — Зная, че ти подкрепяш кандидатурата на Оуън, но аз съм тази, която ще предизвика истински златен дъжд над главите ни...

— Права си — кимна той. — В това отношение си права...

Лорин се почувства така, както бегачът преди последното препятствие.

— За съжаление Арнолд не ме обича — подхвърли игриво тя.

— Защо мислиш така?

— Казва, че не е особено доволен от моята работа. И греша. Мога да ти покажа програмата си за последните няколко седмици. Веднага ще видиш, че съм провела далеч повече срещи от задължителния минимум. — Веждите ѝ леко се свъсиха. — Очевидно Арнолд има предубеждение по отношение на мен...

— Не съм сигурен, че следвам мисълта ти...

— Добре — въздъхна Лорин. — Арнолд ме мрази, защото постъпих във фирмата с протекциите на татко. Това е главната причина да не признава деловите ми качества. Ще ти дам един конкретен

пример... Знаеш ли, че аз въведох новите начини за отчитане на брокерите?

— Не.

— Ето, виждаш ли? — Гласът ѝ премина в поверителен шепот. — Умният човек работи както трябва и не е задължително да вдига шум около себе си... Ти как мислиш?

— Същото — кимна той, попипа брадичката си и добави: — Ще поговоря с Арнолд, ние с него сме добри приятели... Сигурен съм, че ще го накарам да си промени отношението.

— Ще ти бъда наистина задължена — усмихна се Лорин. — Татко също...

— Остави тая работа на мен — погледна я самоуверено Диксън. — Няма причини ние двамата да не получим това, което искаме.

— Благодаря, Диксън. Наистина си страхотен!

Диксън не можеше да повярва на късмета си. Дискретното предложение на Лорин сякаш беше отговор на най-съкровените му молитви. Завърнал се в „Манинг & Андерсън“, той веднага се насочи към кабинета на Арнолд Миндъл. Нямаше го там, засече го в тоалетната. Предаде му накратко съдържанието на разговора си с Лорин и очаквателно го изгледа.

— Не искам Лорин за старши съдружник — поклати глава Арнолд и дръпна ципа на панталона си.

— Защо?

— Много е повърхностна.

— Но бизнесът на баща ѝ означава приход от няколко милиона долара — присви очи Диксън. — Толкова ли е некадърна?

— Не, но не се напруга особено.

— Ти искаш ли да се обединим с „Ливингстън & Кентър“? — притисна го Диксън.

— Да.

— За тази цел аз трябва да стана президент. — Ръката на Диксън легна върху рамото на Миндъл. — А след това ще се постарая да ти върна услугата...

— От години чакам да бъда назначен за директор по юридическите въпроси — промърмори Миндъл. — Но Чарлс

предпочита Лестър и има подкрепата на Франклин...

— Считай, че мястото е твое — усмихна се самоуверено Диксън.
— Но сега трябва да започнем преговори с Емъри и Орнстейн. Бизнесът на Майлс ще бъде морковът, с който ще ги привлечем на своя страна... Осигуря ли си тяхната подкрепа, вероятно ще бъде избран за президент още на първия тур... — Устните му се разтегнаха в победоносна усмивка.

Арнолд Миндъл я забеляза, на лицето му се изписа предпазливост.

— Нека си помисля малко — промърмори той.

Диксън с мъка прикри обзелото го раздражение.

— Дано наистина да е малко! — изръмжа той. — Защото ни чака много работа!

Кейт се озърташе сред хората, събрали се в зала „Уестсайд“ на хотел „Сенчъри плаца“. Обикновено очакваше с интерес политическите събрания, но този път не беше така. Просто не можеше да се отърве от мисълта, че Чарлс заминава за Ню Йорк в компанията на Ан.

Спря един от преминаващите келнери и взе от подноса му чаша вино, третата поред за вечерта. Май искам да се напия, помисли си мрачно тя. Но алкохолът предизвикваше вцепенение, което ѝ беше приятно. Освен това облекчаваше болката в наранената ѝ душа, помагаше ѝ да запази леката усмивка на лицето си.

Усети нечий поглед и вдигна глава. Срещна очите на Андрю Стюарт, който я гледаше втренчено. В следващия миг той вече си пробиваше път към нея, тя отново отбеляза приятното му лице и стройното тяло, облечено в безупречен костюм. Ходи като спортист, помисли си тя. И без съмнение е такъв. За това свидетелстваха широките му рамене и тесният таз.

Отпи глътка вино и установи, че сърцето ѝ ускорява ритъма си. Отдавна не беше изпадала в положението да харесва друг мъж, освен Чарлс. Но защо пък трябва да е точно този? Ако искам да забравя предателството на Чарлс, в тази зала има десетки други интересни мъже. Нямам желание да навлизам в запазения периметър на Лорин...

— Извинете — прекъсна мислите ѝ Андрю, хвана лакътя ѝ и ловко започна да маневрира сред навалищата. Когато се отдалечиха достатъчно, той се наведе над нея и прошепна: — Най-сетне ви открих...

— И какво от това? — вдигна глава Кейт. С лека изненада установи, че я облива приятна топлина, вероятно предизвикана от докосването му.

Дългите му пръсти хванаха рамото на минаващия край тях сервитьор и свалиха две чаши вино от подноса.

— Това е за вас — подаде ѝ едната той.

— Вече си имам — показа му чашата в ръката си Кейт.

— Добре де, изпийте я и вземете тази — усмихна се той.

— Струва ми се, че вече пих достатъчно. Чувствам се леко замаяна...

— Това е добра новина.

— Означават ли това, че искате да ме напиете, господин Стюарт?

— Ако виното ще ви направи по-благосклонна към поканата ми за вечеря, настоявам да опразните тази чаша. — Сините му очи блеснаха. — И ви моля да не ме наричате „господин Стюарт“, тъй като това ме възбужда...

— Ще се опитам да не забравя — усмихна се Кейт.

— Може би действам прекалено директно?

— Добър въпрос. Но от известен адвокат като вас едва ли може да се очаква друг начин на поведение...

— Моля ви, кажете, че ще вечеряте с мен! — настоя той.

— Мислех, че се виждате с една от моите приятелки...

— Ако говорите за Лорин, отговорът е да, но нищо сериозно.

— Аз пък останах с обратното впечатление — погледна го внимателно тя.

— Излизахме няколко пъти и толкоз. Нищо сериозно.

Дали и Лорин мисли така, запита се Кейт. Още във факултета тя сменяше партньорите си със завидна лекота, просто защото никой мъж не успяваше да я заинтригува. Но дали това правило важи и за този разкошен мъж? Тръсна глава и каза:

— Може би друг път... Тази вечер вече имам ангажимент. — Хвърли поглед към часовника си и добави: — Ще ме извините, нали?

— О, не! — простена Андрю. — Този номер вече ми го приложихте веднъж!

— Трябва да проведе един телефонен разговор.

— Но обещавайте да се върнете, нали? — Усмивката му беше почти умолителна.

— Добре — засмя се тя. — Обещавам.

Обърна му гръб и се насочи към дамската тоалетна, където имаше телефонен автомат. Някъде в ранния следобед беше успяла да плъзне една бележка на Чарлс, в нея го предупреждаваше, че ще го потърси в седем часа.

Краткият разговор с Андрю ѝ помогна да се съвземе, вече се чувстваше достатъчно стабилна. Болката стихна, на нейно място се появи радостното нетърпение. Моля те, Господи, безгласно въздъхна тя. Дано всичко да е било грешка или просто недоразумение! Не искам той да пътува за Ню Йорк с жена си!

Чарлс вдигна още на първото позвъняване.

— Ало? — В гласа му се долавяше нетърпение.

— Аз съм...

— Как върви коктейлът?

— Добре, пълно е с народ...

— Аз пък все още работя — въздъхна той. — Разчистих едната страна на бюрото, но купчината върху другата е все така огромна!

— Остави я за утре — подхвърли с преднамерена небрежност Кейт. — Искам да поговорим, Чарлс... Тази вечер.

— Не мога — въздъхна той. — Току-що позвъни Уорън. Налага се веднага да отлетя за Ню Йорк...

Името на Уорън Торнтън — президент на „Съни индъстриз“, я накара да застане нащрек.

— За Ню Йорк? — В долната част на корема ѝ се образува болезнена топка.

— Да. Изглежда управителният съвет не приема нашата схема за бъдещите покупки на компанията... Уорън мисли, че ще мога да ги убедя...

— Кога ти го каза?

— Само преди два часа и точно в това е проблемът... Ще трябва да летя още тази вечер.

— Тази вечер?

Значи няма намерение да признае, че ще пътува с Ан, помисли си тя и неволно докосна фибата с брилянти, която беше получила подарък от него, символ на обичта им...

— Зная, че искаш да поговорим — прошепна той и в гласа му се появи топлота. — Липсваш ми... Последните няколко седмици са трудни и за мен... — Помълча в очакване на отговор, после продължи: — Животът и на двама ни се усложни след смъртта на Джеймс... Изгубих най-добрия си приятел точно в навечерието на важната сделка със „Съни“... Уорън обаче няма да позволи на никой друг да поеме нещата...

Пак очаква съчувствие, въздъхна Кейт. Но този път няма да го получи...

— Кейт, там ли си?

— Да, Чарлс.

— Помислих, че връзката е прекъснала — промърмори той, прочисти гърлото си и продължи: — При други обстоятелства бих те взел със себе си, но сега това е невъзможно... — Нова пауза, после в гласа му прозвуча недоумение: — Чуваш ли ме, Кейт?

— Да, Чарлс — тихо отвърна тя.

— Защо тогава мълчиш? — попита с леко раздражение той. — Имам чувството, че си говоря сам!

— Трябва да те видя тази вечер, Чарлс. Дори само за един час... — „Защо му се моля, господи?“

— Аз също изгарям от нетърпение да се видим, скъпа... Моля те да проявиш малко търпение. Ако хвана нощния полет, ще свърша бързо с Уорън, ще говоря на заседанието на управителния съвет и веднага се връщам...

Да върви по дяволите, гневно въздъхна Кейт. Прекрасно знаеше, че Уорън е тук, в Калифорния, и възнамерява да остане за уикенда. Само преди няколко часа беше разговаряла с него. Добре, ще му дам един последен шанс, реши тя.

— Сега е седем — проговори в слушалката тя. — Можем да се видим за малко и пак да хванеш нощния полет. Готова съм лично да те закарам на летището...

Кажи да, Чарлс, помоли се безгласно тя. Кажи да, в името на Бога!

— Ако е толкова важно, защо не говориш сега?

— Не искам по телефона.

— Исусе! Очаквах да проявиш някакво разбиране!

— Нима забравяш, че аз бях жената, която обичаш и за която искаш да се ожениш? — повиши тон Кейт. — И въпреки това не искаш да ми отделиш един мизерен час?

— Кейт, не зная какво ти става, но тази вечер просто ми е невъзможно! Невъзможно, разбираш ли?

— Сбогом, Чарлс! — отвърна тя и затръшна слушалката. Малко преди това успя да долови гневния му вик: „Кейт!“.

Огледа се и с облекчение установи, че дамската тоалетна е пуста. Трепереше от нерви, радваше се, че никой не е чул думите ѝ. Господи, как смее да ме лъже така?! Очите ѝ механично пробягаха по отражението ѝ в огледалото. Майната ти, Чарлс! Прекалено дълго ти позволявах да си играеш с мен! Е, сега вече ще *видиш*! Сложи малко парфюм на китките си, поправи червилото и се върна обратно сред гостите.

Андрю се беше облегнал на бара близо до изхода.

— Наистина се върнахте! — извика той и лицето му светна от задоволство.

— Нали обещах — хладно го изгледа тя, после побърза да окачи на лицето си любезна усмивка. — Та докъде бяхме стигнали?

— Помолих ви да вечеряме заедно, но вие казахте, че вече сте ангажирана...

— Ангажиментът ми току-що отпадна — обяви тя. — Но няма да говорим за случая Д'Арси, нали?

— Обещавам — широко се усмихна той. — Къде бихте желали да отидем?

— Всъщност изобщо не съм гладна — излъга тя. — Хапнах доста от ордъворите, които поднасят тук... — Не искаше да признае на този красив мъж, че е разстроена и ѝ се повдига дори само при мисълта за храна. — Бих предпочела да се раздвижа физически...

— Това ми е специалността! — ухили се широко Андрю.

— Какво намекувате? — сви вежди тя. — Нима искате да се възползвате от мен?

— Напротив — отвърна той. — Надявах се вие да пожелаете да се възползвате от мен!

Беше ред на Кейт да се разсмее.

— Имах предвид съвсем друго — рече тя. — Партия тенис или малко бягане по плажа...

— Не предполагам, че обичате джогинг — изненадано я погледна той.

— Обичам го, при това много. Помага ми да си запазя ума... — Ръката ѝ махна към официалната рокля. — По шорти се чувствам далеч по-удобно, отколкото в тези дрехи...

— Тогава да тръгваме — остави чашата си той. — Аз самият тренирам няколко пъти седмично и държа екипа си в колата. Къде

искате да потичаеме?

— На брега край дома ми. Живея в Санта Моника.

След което веднага прехапа устни. Но какво правя, господи, запита се тя. Почти не познаваше този човек, който на всичкото отгоре открито я сваляше...

— Хей! — изгледа я внимателно той, очевидно прочел мислите й. — Какво по-невинно от малко джогинг?

— Правилно — усмихна се тя. — Да вървим.

Той я хвана за ръка и я поведе към ескалаторите. След миг бяха навън. Кейт откри колата си съвсем наблизко.

— Ще карам след вас — подвикна Андрю и се насочи към дъното на паркинга.

Не след дълго пристигнаха пред къщата на Кейт в Санта Моника. Андрю паркира ловко до нея, после изскочи и изтича да й отвори вратата. Тя влезе във вестибюла и щракна осветлението, после се насочи към терасата и дръпна плъзгащата се врата.

— Прекрасно е! — пристъпи след нея Андрю и подсвирна от възхищение.

Тя махна с ръка към вградения шкаф в коридора.

— Там има чисти хавлии, вземете каквото ви трябва...

Влезе в банята и няколко минути по-късно се появи отново, облечена в широк анцуг от тънка памучна материя. Андрю я чакаше по жълта фланелка и къси черни гащета. Мускулестите му крака бяха обсипани с къси руси косъмчета. Излязоха навън и се насочиха към мократа ивица пясък — единствената следа от скорошния прилив.

С изненада научи, че в семейството на Андрю са израснали осем деца.

— Едно типично многолюдно семейство на добри католици — усмихна се той след краткия разказ за детството си, прекарано в долината Сан Фернандо. Майка му била домакиня, заета изцяло с отглеждането и възпитанието на децата, баща му работел в завода на „Дженерал Мотърс“, разположен в околностите на Ван Найс. Андрю бил първото дете от семейството, успяло да завърши колеж. Кейт изведнъж го почувства по-близък, вероятно защото престана да мисли за него като за нехранимайко от богато семейство...

— Моят баща умря, когато бях на осем години — кой знае защо каза тя.

— Съжалявам — хвърли ѝ състрадателен поглед той.

— Това е доста силен удар за едно дете — сви рамене тя. — Мама се омъжи за втори път, когато бях на десет... Така и не успях да обикна втория си баща. След това се родиха двамата ми братя, но и с тях не станах близка... Контактувах единствено с мама... Аз също бях първото дете от семейството, завършило колеж... Но бях принудена да напусна дома, тъй като вторият ми баща не одобряваше това...

— А майка ви?

— Тя беше на моя страна, но не смееше да му се противопоставя... — По лицето на Кейт пробяга гримаса. — А когато се записах в юридическия факултет, и двамата ме обявиха за луда!

Той се засмя:

— Но сега положително се гордеят с вас, нали? Зная, че е така, нашите ще се пукнат да се хвалят с мен...

Тя замълча, очите ѝ се сведоха към пясъка. Измина няколко крачки, после кимна с глава:

— Ако беше жив, баща ми наистина щеше да се гордее с мен...

— Мисълта за баща ѝ неволно я върна към Чарлс и неговото предателство. Във въздишката ѝ прозвуча болка. — Хайде, няма ли да започваме?

Затичаха един до друг. Темпото определяше Кейт. Предпочете широката крачка, вместо обичайното за джогинга леко и разтоварващо бягане. След няколко минути дишането им влезе в ритъм, дълбоко и равномерно. Кейт не се щадеше, скърцането на кецовете и дишането им дълго време беше единственото нещо, което чуваха. Тя бягаше бързо, не ѝ се искаше Андрю да намалява темпото заради нея. Бягаше с отчаяна решителност, сякаш да се прочисти от натрупаната в душата ѝ отрова. Всяка крачка придружаваше с безгласно проклетие. Нещастен лъжец, крещеше на Чарлс Римън тя. Мразя те! Но повече мразя себе си, защото ти повярвах! Ех, защо ми трябваше да се захващам с женен мъж!

До момента, в който Чарлс каза, че би искал да я вземе със себе си, Кейт все още се надяваше да получи разумно обяснение за пътуването на Ан до Ню Йорк. Нещо от сорта на внезапно починал роднина или бог знае какво... То едва ли щеше да оправдае резервацията на младоженския апартамент в хотела, но тя беше готова да повярва на всяко разумно оправдание...

Защо не успя да запази нивото в нашите отношения, запита се горчиво Кейт. Защо не ми каза истината? Тя положително нямаше да ми хареса, но поне щях да го уважавам за откровеността... Но не! Предпочете да лъже, да измисли тази среща с Уорън Торнтън, да й хвърли в лицето лицемерните си съжаления, че не могат да пътуват заедно... Усети как очите ѝ се насълзяват. Затича още по-бързо, сякаш искаше да прогони от съзнанието си Чарлс и задушшаващото чувство на безсилен гняв...

Така изминаха почти три километра, после Кейт изведнъж спря. Сърцето блъскаше в гърдите ѝ като чук, въздухът излиташе от дробовете ѝ с болезнен съсък. Анцугът ѝ се оказа подгизнал от пот.

— Предаваш ли се? — подразни я Андрю.

— Сигурно е от виното — задъхано призна тя. — Ще се наложи да спра...

Направиха няколко упражнения за разкършване и затичаха обратно, вече доста по-бавно. Скоро преминаха в ходене, придружено с нова серия упражнения за разхлабване на мускулите. Плажът беше пуст. Кейт спря и се наведе напред с отпуснати ръце. Чувстваше се напълно разглобена.

Андрю сложи ръце на кръста и направи няколко завъртания. Когато тя се изправи, лицето му беше на сантиметри от нейното.

— Ще ми простиш за това, Кейт — прошепна той. — Но просто не мога да сторя нищо друго... — Здравите му ръце я притеглиха до разгорещеното тяло, устните му се впиха в нейните.

Прониза я изгаряща топлина, тя позволи на тялото си да се притисне в неговото, отчаяно поиска да забрави за Чарлс и болката, която ѝ причини.

Но нещо вътре в нея я спря, ръцете ѝ го отблъснаха. Стори го толкова рязко, че той изгуби равновесие и се просна на пясъка, повличайки и нея. Устните му отново се впиха в нейните, оставяйки я без дъх. Този път тя отвърна на целувката, телата им се сляха във вечната химическа реакция на природата...

— Искам да те любя! — тихо прошепна той, а устните му се плъзнаха по шията и раменете ѝ.

Думите му достигнаха до съзнанието ѝ някъде отдалеч, бледи и недействителни. О, господи! — проплака душата ѝ. Защо ме излъга Чарлс?! Прониза я остра болка, но тя направи опит да я прогони и да

се концентрира към мъжа, който я стискаше в прегръдката си. Това ли искам, запита се Кейт. Страст и нищо повече? Защо пък не, въздъхна примирено тя. Това може би ще прогони болката...

Твърдите му мускули я притискаха здраво, ръката му бавно се плъзна под влажния екип. По гърба ѝ пробягаха тръпки на възбуда, ръката ѝ докосна гърдите му...

Той се отдръпна за миг, очите му надникнаха в нейните.

— Още когато те целунах, знаех, че ще бъде толкова хубаво — прошепнаха едва чуто устните му.

А тя осъзна, че независимо от това, което изпитва в момента, утре ще се чувства отвратително. Въпреки това нямаше желание да спре...

— Нека да остана при теб! — опари я дъхът му.

— Само за тази нощ, за да видиш какво можеш да получиш от мен?

— Да — кимна той, скочи на крака и ѝ подаде ръка. — Тази нощ няма да мислим за нищо друго...

Застана под душа, затвори очи и подложи лицето си на струята. Настоя да се къпят отделно и се почувства малко глупаво, но Андрю го прие, без да му мигне окото. Съзнаваше, че освен Чарлс има и достатъчно други причини да не си позволява интимност с този мъж. В крайна сметка Андрю е адвокат на Томи Бартоломю по наказателно дело и интересите на клиента му с положителност ще се различават драстично от интересите на Сандра д'Арси... Но тази вечер Кейт просто отказваше да мисли рационално.

Ще се справя, рече си тя. Ще успее да издигна висока стена между работата и удоволствието. Имам право на това! Желаете ме един красив и представителен мъж, който тръгна с мен, въпреки че можеше да получи компанията на практически всяка жена от онова парти...

Подсуши се, среса косата си и облече копринена нощница. Върна се в спалнята и угаси осветлението, тъй като навън имаше пълнолуние и сребърните лъчи хвърляха достатъчно светлина в тихата стая.

Разнесе се тихо почукване, после на прага се изправи Андрю и сърцето ѝ ускори ритъма си. Беше гол, само с една кърпа около слабините. Тялото му наистина беше безупречно.

Пристъпи към леглото, отпусна се до нея и я прегърна. Сякаш това беше най-естественото нещо на света. После се отдръпна и в очите му светна желание.

— Толкова си хубава!

Тялото ѝ неволно потръпна, пръстите ѝ погалиха ръката му. Напрежението все още я сковаваше.

— Потичахме добре — рече.

Той се наведе и я целуна, прегръдката му стана още по-здрава.

— Така е по-добре — промърмори. После вдигна глава, усетил как тялото ѝ се сковаваше. — Какво не е наред?

— Нищо — колебливо отвърна тя. — Просто съм нервна...

— Не се страхувай от мен — прошепна той и целуна косите ѝ. После ѝ помогна да се изправи и я отведе до прозореца. — Виж каква луна. — Застана зад нея и устните му нежно докоснаха тила ѝ.

Тялото ѝ отново потръпна. Искаше да изключи разума си, да се остави на вълните на удоволствието. Толкова е хубаво! Имам нужда от нежност, от галовно докосване...

— Кейт, не излизаш от мислите ми — прошепна той. — Сякаш си ме омагьосала...

— Сигурно съм бърчила нос повече, отколкото трябва — усмихна се тя. Беше доволна да усеща миризмата на здравото му тяло, да се отпуска в силните му ръце. Но най-много я радваше тактичността, която прояви...

— Обещавам да спра, когато кажеш, но искам да те любя до полуда! — прошепна той.

Тя се извърна с лице към него, очите ѝ пробягаха по красивото му лице.

— Това ми харесва...

Устните им се сляха в пламенна целувка, тя потръпна и осъзна, че се връщат към леглото.

Андрю се отпусна до нея, пръстите му започнаха да се плъзгат по контурите на лицето и гърдите ѝ с влудяваща нежност. Очите ѝ се насълзиха, тялото ѝ отново потръпна.

— Аз не...

— Тихо! — сложи пръст на устните ѝ той. — Никакви думи, никакви обяснения! Сега сме само двамата, аз и ти... — Устните му докоснаха гърлото ѝ, после ръцете му се плъзнаха под голия ѝ гръб.

Тя се изви като дъга, гърдите ѝ се притиснаха в него.

— Толкова си хубава! — Бузата му докосна гърдите ѝ и устните им отново се сляха.

Езикът ѝ се плъзна в устата му, той простена, ударите на сърцето му се сляха с нейните. Тишината ги обграждаше отвсякъде, тя усещаше как възбудата ѝ взема връх и всичко се разтопява в нея. Останаха единствено ръцете му, устните му, стегнатото му тяло... Докосвай ме, обичай ме, накарай ме да забравя, безгласно проплака тя и зарови пръсти в русата му коса, станала бяла под лунните лъчи.

Усети натиска на гладките му мускули, в слабините ѝ нещо помръдна. Ръката ѝ се плъзна надолу и обхвана възбудата му през тънката материя на кърпата. Чувството за нереалност се усили, като насън... Езикът му пробяга по зърното на гърдата ѝ и то щръкна от възбуда. Устата му го покри, зъбите леко захапаха. Тялото ѝ се разтърси.

Той отметна полите на копринената нощница и се притисна в голата, гладка като алабастр кожа. Ръката му се плъзна надолу, към влажната ѝ пламнала женственост, която трепетно го очакваше. За миг замръзнаха неподвижно, сякаш увиснали във въздуха. Езикът му пробяга по ребрата ѝ, дланта ѝ усети могъщите пулсации на члена му, скрит под тънката материя на презерватива. Устата му се насочи надолу, към слабините ѝ, от нейната излетя възбудено стенание, ноктите ѝ потънаха в раменете му.

Той взе в длан ръцете ѝ и ги вдигна високо над главата. Другата му ръка се плъзна под таза ѝ и рязко го вдигна нагоре. В следващия миг потъна дълбоко в нея, телата им се сляха.

— Толкова много те искам! — прошепна задавено той, докато тялото му работеше като машина, на бавни и дълбоки тласъци. Бедрата ѝ неволно се повдигнаха, следвайки ритъма на таза му, миг по-късно вече се ключиха около кръста му.

Темпото се усили, мускулите в слабините ѝ започнаха да се свиват и разпускат в очакване на върховния миг. Тялото ѝ се разтвори, сякаш искаше да го погълне. И този миг скоро настъпи. Тя издаде тих писък и цялата се разтърси. Не можа да се успокои дори когато го чу да пъшка, а семето му опари вътрешностите ѝ. После я обзе чувство на невероятно спокойствие.

Времето течеше, но Кейт не можеше да заспи. Обърна се, внимателно отмести ръката на Андрю от рамото си и безшумно се измъкна от леглото. Не съжалявам, помисли си тя, докато бавно пристъпваше към прозореца. Искях да ме люби... Вдигна глава към звездите, от гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка. Къде ли е сега Чарлс? Дали изобщо се сеца за мен?

— Опитайте още веднъж! — нареди на телефонистката Чарлс. Говореше тихо, с ръка пред устата си. През полуспуснатите капаци на прозорците се промъкваше сивата светлина на нюйоркското утро. Водата в мраморната баня спря. Това означаваше, че Ан всеки момент ще се появи.

Насреща отново се включи телефонният секретар на Кейт и той гневно затръшна слушалката. Къде ли се намира в този късен час, по дяволите?

20

— Познай какво имам! — Кафявите очи на Мадлин възбудено блестяха.

— Какво? — попита Филип.

— Снимки на Томи и Сандра, направени от ченгетата един ден преди да го арестуват!

— Как се сети? — попита той и веждите му цинично се повдигнаха.

— Заслугата е на Боуър. Бил убеден, че ще се срещнат и наредил да ги следят.

Филип разгледа снимките и ѝ ги върна.

— Оказал се е прав...

— Сандра го уверявала, че е престанала да се среща с Томи пет дни преди убийството на мъжа ѝ и оттогава насам изобщо не го е виждала. Сега Боуър възнамерява да я повика на официален разпит, който ще бъде записан на лента. Много се надявам пак да излъже! — На лицето ѝ се появи усмивка. — Гласът на Сандра с лъжливите показания ще убеди съдебните заседатели доста по-бързо от всяко признание, което би направил Томи! А снимките ще го подкрепят.

— Вие с Боуър трябва да действате много внимателно — посъветва я Филип.

— Какво искаш да кажеш? — изненада се тя.

— Семейство Д'Арси има връзки навсякъде. Преди да запише показанията ѝ, Боуър ще трябва да ѝ прочете правата. А тя положително ще се появи с адвокат, който несъмнено ще разбере, че към нея съществуват определени подозрения. Да не се окаже така, че изиграваш козовете си прекалено рано...

— Вече си има адвокат — кимна Мадлин. — Казва се Кейт Александър и се появи на официалното обвинение на Томи... — Прехапа устни и замислено продължи: — Логично е да се допусне, че Сандра и Томи са съучастници. Младежът просто не е достатъчно

умен, за да организира всичко сам... Според мен именно Сандра е водещата личност, която го е убедила да убият Д'Арси.

— Твърде възможно е да е станало точно така. Но аз не бих изключил и намесата на трети човек... И в двата случая ще ти трябват доказателства. Кой още има облага от смъртта на Д'Арси?

— Брат му и сестра му. И двамата са доста богати, но далеч по-малко от Джеймс. Бащата завещал контролния пакет акции на „Д'Арси къмпани“ на Джеймс, той пък направил същото и го завещал на сина си.

— Неравното разпределение на наследството изнервя наследниците — предупреди Филип.

— Има и друго. Прекалено много хора твърдят, че Тео д'Арси е изпитвал неприязън към брат си, тъй като той отказвал да му повери ръководството на фамилната фондация.

— Братът има ли алиби за фаталната нощ?

— Слаба работа. Твърди, че си е бил у дома, сам...

— Интересно. Някаква връзка между Бартоломю и Тео д'Арси?

— Не. Продължаваме да разследваме.

— И тук трябва да действаш с изключителна предпазливост, защото семейството има добри политически връзки.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би ще хвърлят Сандра на вълците в момента, в който това им се стори наложително. Тя не е от тяхната кръв. Но при Тео нещата стоят различно. Ако бъде обвинен и арестуван, семейството ще се бие със зъби и нокти за него.

— Аха. Значи едно правосъдие за нея и съвсем друго за него, така ли?

— Точно така — кимна Филип и спря поглед върху лицето ѝ: — Виж, аз просто искам да ти очертая действителното положение... — Помълча, после попита: — Между другото, братът оспорва ли завещанието?

— Да.

— На каква база?

— Тео д'Арси заявил на Боуър, че брат му е променил завещанието в негова полза малко преди смъртта си. Боуър разговарял с Чарлс Римън, личен адвокат на жертвата. Той обаче отрекъл да съществува подобен документ.

— Получава ли нещо този адвокат? — подозрително я изглежда Филип.

— Само допълнителни отговорности — поклати глава Мадлин. — В завещанието липсват финансови облаги за него, ако не броим хонорарите за определена дейност, свързана с управлението на наследството. Естествено, те не са малко, тъй като говорим за състояние, надхвърлящо един милиард долара. Но Боуър е проверил и това. Според вътрешния правилник на фирмата, всички хонорари на сътрудниците отиват в общата ѝ сметка. Не мога да допусна, че една цяла юридическа кантора ще планира убийство, за да увеличи доходите си...

— Аз пък мога — усмихна ѝ се Филип.

— Как не — засмя се тя. — Всички знаят какви чувства изпитваш към големите юридически кантори. Ти си убеден, че всеки, който работи за частна фирма, задължително е покварен...

— Не чак всеки, но от това, което чета напоследък, бих казал — почти всеки... Нали знаеш защо адвокатът не се страхува от акулите?

— Между тях съществува колегиалност — засмя се Мадлин.

— Значи си го чула — усмихна се сдържано Филип. — А какви са шансовете цялата история да се окаже обикновен грабеж, завършил с убийство?

— Според Боуър — съвсем нищожни — отвърна тя и предаде накратко съображенията на полицаия. — И аз съм на същото мнение.

— Ами онзи тип, когото Д'Арси разорил?

— Проверките не дадоха резултат. Всичко сочи, че престъпникът е близък до семейството или е негов член... Готова съм да си заложа заплатата, че това ще се окаже вдовицата!

— Въпреки клаузите на завещанието, според които тя получава същите облаги и при развод?

— Да. Според мен Сандра се е страхувала, че Джеймс ще направи развода им невъзможен... А може би е била притискана и от Томи... — Усмихна се, тъй като осъзна, че застава на позицията, към която той самият се беше придържал при предишния им разговор.

— Значи се връщаме на влюбената двойка. Какво ли не прави любовта с хората, а?

— Любовта ли? — намръщи се тя. — Мога да разбера защо той се е лепнал за нея, но не и защо тя е рискувала завидното си

положение за човек като него...

— Може да е бил страхотен в леглото — подхвърли Филип и тя изненадано го погледна. Подобни забележки съвсем не бяха в неговия стил. — Казвам може би — усмихна се невинно той. — Стават и такива работи...

— Аз самата приемам подобно нещо като предварително условие — усмихна се тя. — Не виждам как иначе такава връзка ще се проточи повече от шест месеца... Само не мога да проумея защо тя се е захванала с хлапак като него.

— Може би се е чувствала самотна и той се е появил точно навреме...

В погледа на Мадлин отново се появи недоумение. Филип притежава много положителни качества, държи се мило и възпитано. Но когато работи, особено по време на кръстосан разпит, той се превръща в истинска баракуда. Любимият му похват е да приспи свидетеля с фалшиво чувство за сигурност, след което го стиска за гърлото...

Какъв ли е в леглото, запита се изведнъж тя. Възможно ли е да се окаже добър колкото Гари? Извърна се с лице към прозореца, засрамена от мислите си.

— Все още искам да разбера какво у Томи е привлякло толкова силно Сандра — глухо подхвърли тя.

— Някои хора просто обичат опасностите — отвърна Филип. — Те ги карат да живеят пълноценно...

Мадлин се обърна рязко и улови особения му поглед. Думите му прозвучаха странно. Нима усеща вълнението и чувството за опасна възбуда, което изпитвам в отношенията си с Гари?

— Може би — промълви след проточилата се пауза тя.

На вратата се почука и в процепа се появи главата на секретарката.

— Моля за извинение, господин Уайт. Тук се появиха репортери и господин областният прокурор моли вас и госпожица Гулд да отскочите до кабинета му.

— Да, добре — отвърна Филип, изчака затварянето на вратата и добави: — Циркът започва, по-добре е да побързаш.

— Ти няма ли да дойдеш? — изненадано го погледна тя.

— Не — усмихна се той. — Твой ред е да блеснеш...

— Но и ти трябва да си в светлината на прожекторите...

— Друг път.

— Защо?

Той само сви рамене.

— Но Рон скоро ще премине на друга работа и ти си най-вероятният му заместник! — настоя тя, усещайки правдивостта на думите си. — Няма да е излишно да спечелиш малко повече популярност, нали? Затова не изтиквай на преден план единствено мен...

— Предпочитам така — отвърна той. — Чувствам се по-удобно, когато съм в сянка...

— Аз пък мисля, че ще бъдеш чудесен и на ярка светлина.

— Не обичам да живея с чувството, че плувам в аквариум, пък бил той и политически...

— Нима подобна възможност изобщо не те възбужда?

— Не — усмихна се той. — Но възбужда теб и това е главното. За шефския пост тук имаме нужда точно от етичен човек като теб. Затова действай. Малко реклама няма да ти навреди.

— Мислиш ме за луда, така ли?

— Не, само за амбициозна — засмя се той. — И двамата знаем какво привлича вниманието на медиите — светският блясък, парите и сексът... Основните съставни части на успеха. Затова тръгвай, Мадлин! — Пристъпи напред и игриво я побутна към вратата.

— Благодаря ти, Филип — погледна го развълнувано тя.

— Късмет! — усмихна се той и затвори вратата зад гърба ѝ.

Гласът на Мери, секретарката на Кейт, съобщи по интеркома, че на телефона е Сандра д'Арси.

— Да? — натисна бутона за външна линия Кейт.

— Току-що се обади детектив Боуър — съобщи без предисловия Сандра. — Вика ме в полицията да дам някакви показания. Казах, че в един ще съм там.

— Нали ви предупредих да не разговаряте с никого в мое отсъствие? — ядоса се не на шега Кейт.

— А за какво според вас се обаждам? — сопна се Сандра. — Елате там, ако желаете!

— Казах ви *изобщо* да не разговаряте с полицията! Достатъчно е било да им кажете, че ви представя адвокат, да им предадете името и телефона ми и да затворите!

— Исусе! Откъде да знам това?!

— От моите думи! — отсече Кейт. — Едва вчера ги чухте от устата ми!

— Такива думи изобщо не съм чула! Вие, какво, за глупачка ли ме вземате? Нищо подобно не съм разбрала от нашия шибан разговор!

Кейт си напомни да преброи до десет, преди да отговори на новата си клиентка. Не успее ли да го стори, край на всякакви отношения...

— Окей — въздъхна тя. — Да започнем отначало. Не е необходимо да давате каквито и да било показания.

Сандра помълча, после в гласа ѝ се появи колебание:

— Но нали ще си помислят, че крия нещо?

— Не е ваша грижа какво ще си помислят.

— Но аз нямам какво да крия! Ще им повторя своята история и те най-сетне ще ме оставят на мира!

— Няма гаранции.

— Ще дойдете ли там, или не?

Кейт помълча, после внимателно рече:

— Ако настоявате да дадете тези показания, обадете се да отложите срещата. Така ще имаме време да поговорим.

— Не, отивам в уречения час! — отсече Сандра.

— Добре — въздъхна Кейт. — В дванадесет и половина ще ви чакам пред Паркър Сентър. Бъдете точна и помнете какво ви казах...

— След което се зае да ѝ обяснява основните линии на поведение пред полицията.

— Добре де! — прекъсна я нетърпеливо Сандра. — Това вече го чухме! — Линията прекъсна.

Кейт разтърка слепоочията си. Отношенията ѝ със Сандра д'Арси очевидно се развиваха в нежелана посока.

Сандра затвори телефона и забързано започна да се облича. След петнадесет минути трябваше да бъде в дома на Абигейл.

Половин час по-късно вече седеше в дневната на свекърва си. Там беше и Виктория, която ѝ хвърляше кръвнишки погледи.

— Не искам да навлизам в подробности — хладно започна Абигейл и спря върху нея ясните си очи. — За тях сме ти наели адвокат. Но все пак искам да ти напомня някои неща... — На бледите ѝ устни се появи подобие на усмивка.

Сандра не се остави да бъде заблудена. Прекрасно знаеше, че майката на Джеймс я мрази.

— На първо място това е *честта*, с която те удостои Джеймс, като ти даде името Д'Арси — продължи Абигейл. — А това, за добро или лошо, засяга всички нас... По тази причина очаквам да се държиш така, както подобава на една Д'Арси. Което означава при всички обстоятелства главата ти да е вдигната високо.

— Ще се опитам.

— Опитай се, но добре! — изгледа я възрастната дама. — Освен това очаквам от теб да не разкриваш нищо, което би опетнило името Д'Арси. Пред никого, включително пред адвокатката... Ясно ли се изразих?

Чувство на безпомощност се появи в гърдите на Сандра. Понечи да каже нещо, но я спря царственият жест на Абигейл.

— Няма какво да обсъждаме. Вярвам, че успях да изразя нашата позиция.

Устата на Виктория се разтегли в зловна усмивка, която превърна лицето ѝ в гротескна маска. Сандра си спомни думите на Джеймс, според които сестра му шест пъти се е подлагала на пластични операции, променяйки изцяло скулите и брадичката си. С единствената цел да изглежда млада в очите на отегчения си съпруг и да привлича нови любовници, чиято възраст, по думите на Джеймс, намалявала с всяка изминала година.

— Съветвам те да запомниш това, което ти казва мама — просъска Виктория. — Иначе дълбоко ще съжаляваш!

Ето я пак, въздъхна Сандра. Неизречената заплаха. Имаше нужда от съвет. Трябваше да разбере дали тези хора действително са в състояние да ѝ отнемат детето. Но към кого да се обърне? Едва ли към Кейт, която със сигурност веднага ще докладва на Абигейл...

Кимна с глава и остана безмълвна.

— Ние ще бъдем зад теб, докато спазваш правилата, Сандра — предупреди я Абигейл. — Престанеш ли...

Не беше необходимо да довършва. Сандра прекрасно знаеше какво има предвид.

Франклин Манинг обърна гръб на широкия прозорец и спря поглед върху лицето на дъщеря си.

— Добре ли прекарахте в Ню Йорк?

— Да — кимна Ан, без да среща погледа му. — А ти как си, татко?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Мислех, че това пътуване е нещо като второ сватбено пътешествие...

— Чарлс беше доста зает... — Въпреки усмивката, лицето ѝ запази мрачното си изражение. Очите ѝ се насочиха към градината зад оцветеното стъкло.

— Успяхте ли да изгладите недоразуменията си?

— Да.

— Радвам се...

— Всъщност нямаше никакви недоразумения — побърза да добави тя. — Чарлс просто е преуморен от работа. Вече едва издържа...

— Зная това, Ан.

— Не можеш ли да направиш нещо за разтоварването му?

Франклин въздъхна, фигурата му се прегърби.

— Много неща се случиха едновременно... Смъртта на Джеймс, тези сделки около „Съни“... А нали знаеш, че и аз не съм съвсем здрав? — На лицето му се появи мрачна загриженост.

— Нямах предвид да товариш себе си — погледна го със загриженост тя. — Но брат ми би могъл да помогне на Чарлс, нали?

— Страхувам се, че Чарлс трябва да се оправя сам с делата на семейство Д'Арси — поклати глава Франклин. — Същото се отнася и за „Съни индъстриз“ по простата причина, че Уорън Торнтън вярва само на него... Зная, че е страшно претоварен, но не мога да му помогна. Ще трябва да му дадем малко време...

— Татко, след като разчиташ на Чарлс повече, отколкото на Диксън, той трябва да получи и съответното възнаграждение...

— А то е президентският пост, така ли? — присви умните си очи Франклин.

— Точно така.

— Искан да съм сигурен, че между вас двамата всичко е наред...

— Не би могло да бъде по-добре — увери го Ан.

— Дано — въздъхна той и й хвърли замислен поглед, в който се долавяше съмнение.

Въпреки предупреждението на Кейт, Сандра се появи на срещата в предизвикателна къса рокличка от бяла вълна. Трябваше да ида да я взема, укори се адвокатката. Тогава бих могла да я накарам да се облече по-консервативно. Но сега вече беше късно. Плътно прилепналата дреха подчертаваше всяка извивка от тялото на Сандра, Кейт ясно усещаше погледите на мъжете, с които се разминаваха в коридора на полицейското управление.

Същото се получи и в стаята за разпити, където ги посрещнаха Боуър и Доналдсън. Очите на по-младия полицай не слизаха от фигурата на Сандра. Това не е хубаво, намръщи се Кейт. Вдовицата се държеше умишлено предизвикателно. Като сексуален обект, а не като заподозряна в тежко престъпление.

Размениха си поздрави, после Боуър изрази желание разговорът да бъде записан. Кейт не възрази. Доналдсън старателно прочете правата на Сандра.

Значи наистина я подозират, отбеляза в себе си Кейт. Докато Боуър задаваше първите рутинни въпроси, очите на клиентката й бяха насочени надолу. Лошо...

— Какви бяха отношенията ви с покойния? — попита Боуър.

— Бях негова съпруга.

— Познавате ли Томи Бартоломю, обвинен в убийството на съпруга ви?

— Да.

— Разкажете ни как се запознахте и какви са били отношенията ви.

— Защо пак ми задавате този въпрос? Вече ви обясних всичко!

Веждите на Боуър леко се извиха, очите му се насочиха към Кейт.

— Ще ми разрешите ли една минутка? — попита тя.

Детективът кимна с глава.

— Сандра, след като сте приела да бъдете разпитана, трябва да забравите за предишните си разговори с полицията — наведе се към клиентката си тя. — Вече ви казах, че ще ви предупредя, ако има въпроси, на които не бих искала да отговаряте...

— Гледа ме сякаш съм виновна в нещо! — прошепна през стиснати зъби Сандра.

— Забравете за това! Гледайте през него и се старайте да отговаряте на въпросите кратко и ясно.

Сандра въздъхна и започна да разказва как е срещнала Томи в курса по аеробика и как с течение на времето връзката им станала интимна.

Кейт внимателно слушаше. За нещастие думите на клиентката ѝ очертаваха една вулгарна и доста банална любовна афера. Което обаче съвсем не я правеше заподозряна в убийство...

Боуър извади лист хартия и помоли Сандра да го идентифицира.

— Това е бележката, която написах на Томи — кимна младата жена. — Заех му малко пари за наема...

— Колко?

— Петстотин долара.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Съществува ли вероятност да сте забравила точния размер на сумата?

— Не.

— Разбирам. Под каква форма беше въпросната сума? Чек или в брой?

— В брой.

— Помните ли в какви банкноти?

— Пет банкноти по сто долара.

— Сигурна ли сте?

— Вече ви казах...

Така няма да стигнем доникъде, въздъхна Кейт.

— Момент — намеси се тя и докосна ръката на клиентката си. — Сандра, по-добре е да кажете, че не помните.

— Но аз помня! — настоя младата жена.

Боуър пожела да чуе повече подробности за пистолета. Как го е купила, кога го е показала на Томи. Кейт слушаше с напрегнато внимание за обира, станал през лятото, за причините, накарали младата жена да се сдобие с оръжие, цели шест месеца по-късно... Поклати глава и с въздишка на съжаление си представи как съдебният състав би приел всичко това.

Изтекоха четиридесет минути, но Боуър продължаваше с въпросите. Докъде иска да стигне, зачуди се Кейт, кръстоса крака и се настани по-удобно върху твърдия стол.

Сякаш в отговор на въпроса ѝ, полицаят започна да събира листовете, пръснати върху бюрото. После вдигна глава и небрежно подхвърли:

— Сигурна ли сте, че не сте се виждала с Бартоломю след смъртта на съпруга си?

— Да, вече ви казах това.

Върху лицето на Боуър изплува тържествуваща усмивка и в сърцето на Кейт помръдна тревога. Ръката ѝ докосна рамото на Сандра.

— Ако не сте сигурна, просто го кажете... В това няма нищо лошо.

— Вие глуха ли сте? — сопна се Сандра и полицаите ги погледнаха с нескрит интерес. — За последен път видях Томи пет дни преди смъртта на Джеймс!

По дяволите, въздъхна Кейт. Изобщо не желае да слуша. Думите ми влизат през едното ѝ ухо и излизат през другото!

— Да продължим нататък — предложи Боуър. — Томи получавал ли е други пари от вас извън споменатите петстотин долара?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Ама на вас какво ви става? — избухна Сандра. — След като казвам не, значи не!

— Много добре — кимна доволно Боуър и сведе очи към бележника си. — Госпожо Д'Арси, имало ли е случай да обсъждате с Томи възможността да се отървете от съпруга си?

— Клиентката ми няма да отговори на този въпрос — намеси се Кейт. — В него се съдържа елемент на самообвинение.

Боуър я изгледа, после премести очи върху лицето на Сандра.

— Томи Бартоломю твърди, че двамата сте се шегували по този въпрос...

Сандра видимо пребледня.

— Отново препоръчвам на клиентката си да не отговаря! — повиши тон Кейт.

— Мислила ли сте някога за смъртта на съпруга си?

— Нямаме отговор! — твърдо рече Кейт. — Предлагам да смените темата!

Боуър разтърка брадичката си, помълча и въздъхна:

— Окей.

Нещо в поведението му по време на последните въпроси разтревожи Кейт. Особено когато спомена за признанието на Томи... Но Сандра положително не усети нищо.

Най-лошото беше, че ако се стигне до обвинение, Сандра ще трябва да опровергае твърденията на Томи в съда. А Кейт съвсем не беше убедена, че там младата жена ще следва инструкциите ѝ и ще се държи както трябва. Испита мрачното предчувствие, че само за две минути ще настрои срещу себе си всички — прокурор, съдия, съдебни заседатели... А дори и самата нея, в ролята на защитничка.

— Засега спираме дотук — затвори бележника си Боуър, изправи се и отправи една усмивка към Сандра. — Благодаря, госпожо Д'Арси. — После се обърна към Кейт и добави: — Искам да поговоря с вас...

— Добре — кимна Кейт.

Няколко минути по-късно двете жени се насочиха към асансьорите.

— Вижте, Сандра — започна Кейт. — Зная, че сте разстроена. Господ ми е свидетел, че на ваше място и аз бих се чувствала така. Но трябва да прекратите пренебрежителното си отношение към полицията. По мое мнение вие не осъзнавате сериозността на нещата...

Сандра я погледна с открита враждебност.

— Мнението ви е далеч от истината!

Вратите на асансьора се разтвориха, но Кейт направи крачка встрани.

— Елате, ще изпием по едно кафе...

Вратите се затвориха.

— Не мога! — поклати глава Сандра. — Трябва да ида на едно място... — Отметна непокорен кичур от челото си и натисна бутона за повикване.

В душата на Кейт отново помръдна гняв.

— Само едно ще ви кажа, Сандра — въоръжи се с търпение тя. — В момента, в който вратата се затвори зад гърба ни, детектив Боуър е набрал телефона на областната прокуратура. Искам да кажа, че срещу вас се подготвя съдебен процес!

— Да подготвят каквото щат! — тръсна глава вдовицата.

Как да не зашлевиш такава глупачка, кипна Кейт. Помълча няколко секунди докато се овладее, после каза:

— Искам ви утре в кабинета си, точно в девет сутринта! И се пригответе за работа!

— Няма проблеми — кимна Сандра, изчака отварянето на вратите и влезе в полупълната кабина.

Кейт неохотно я последва. Не си спомняше да е имала подобни затруднения с клиент. Сандра приличаше на бомба със закъснител, никой не знаеше какъв може да бъде следващият ѝ ход...

Асансьорът ги свали до партера, насреща им проблеснаха светкавици. Миг по-късно младата вдовица беше обсадена с микрофони.

— За какво ви повикаха в полицията, госпожо Д'Арси? — попита репортерка с тъмна коса.

Кейт протегна ръка, отмести микрофона и хвърли предупредителен поглед към Сандра.

— Госпожа Д'Арси трябваше да отговори на няколко въпроса — пое инициативата тя.

— Какви по-точно бяха тези въпроси, госпожице Александър?

— За това ще трябва да попитате полицията — усмихна се Кейт. — Ние просто се постаряхме да помогнем...

— Очаквате ли клиентката ви да бъде обвинена в убийството на съпруга си?

— Нямам отговор на този въпрос.

— Тя ще направи ли опит да види приятеля си? — запита друг репортер.

— Без коментар.

— Предложиха ли на госпожа Д'Арси имунитет в замяна на нейните показания?

— Без коментар.

Тълпата репортери се увеличаваше и Кейт неспокойно се огледа. С въздишка на облекчение зърна Франк Джоунс, чернокожия частен детектив, който работеше по съвместителство с фирмата. Метър и деветдесет, здрав като скала, той с положителност можеше да се справи с тълпата.

— Няма да отговаряме на повече въпроси — повиши тон Кейт и направи знак на Франк. — Моля да ни извините...

Франк Джоунс разблъска репортерите, хвана ръцете на двете жени и ги поведе към изхода.

Гари затвори вратата зад гърба си, пристъпи към Мадлин и я прегърна.

— Липсваше ми! — промърмори в ухото ѝ той.

— Много ли? — закачливо попита тя, усетила с удоволствие натиска на твърдото му тяло.

— Страшно много! А аз липсвах ли ти?

— Разбира се...

— Ще се видим ли този уикенд?

— Още не зная — отвърна тя, отдръпна се и го погледна в очите.

— Не съм сигурна дали Сам ще вземе децата...

— Защо да не ги вземе?

— Споменал, че може би ще пътува извън града...

— Пак ли? — присви очи той. — Какъв му е проблемът на този човек?

В гласа му се долови неприкрито раздражение.

— До довечера ще ми каже — успокоително отвърна Мадлин.

— А ние трябва да седим и да чакаме със затаен дъх, така ли? — изръмжа Гари. — Само за да разберем дали един тип ще пожелае да прави компания на собствените си деца! — По шията му избиха червеникави петна.

— За теб нещата сигурно изглеждат точно така, но...

— Защо бившият ти съпруг има право на избор, а за нас — каквото остане? — попита раздразнено той. — Това е глупост!

В душата ѝ потрепна огорчението. Това беше първата ѝ сериозна връзка от години, но Сам очевидно ще успее да я провали...

— Съгласно клаузите на бракоразводното дело, той трябва да взема децата през седмица...

— Зная — въздъхна Мадлин. — В началото дори настояваше да ги взема всяка седмица.

— Значи го прави нарочно!

— Какво искаш да кажеш?

— Казала си на копелето, че нещата между нас са сериозни и сега той ти върти номера! — вирна брадичка Гари.

Дали наистина е така, запита се с въздишка Мадлин. Бившият ѝ съпруг така и не се примири с желанието ѝ да има своя собствена кариера, особено след като неговата беше отлична... Направи живота ѝ ад, при това от деня на постъпването ѝ в юридическия факултет чак до момента, в който тя му каза да напусне дома. Но въпреки това я молеше горещо да оттегли молбата си за развод. Нима все още я обича?

— Ако твоят бивш съпруг беше на банката на обвиняемите, ти със сигурност щеше да му поискаш смъртната присъда! — изръмжа Гари и стовари юмрук върху бюрото.

— Гари! — подскочи Мадлин.

Той натика ръце в джобовете си, очите му гледаха мрачно.

— Какво ти става, за бога? — остро попита тя.

Той помълча, после сведе глава.

— Извинявай...

— Приемаш нещата твърде навътре — меко промълви тя.

— Просто не искам да те делия с никого — отвърна той и на лицето му изплува усмивката, която Мадлин обожаваше. Ръцете му отново се обвиха около кръста ѝ. — Не би трябвало да ме виниш за това, нали?

— Не, разбира се. — Харесваше ѝ да бъде в прегръдката му, но гневният му изблик продължаваше да я тревожи. — Мислех, че харесваш децата ми...

— Наистина ги харесвам. Просто не обичам да си тръгвам на разсъмване, нито пък ти да скачаш от моето легло, когато часовникът

удари един... — Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ. — Става ми много самотно...

Тя се поколеба. Един неразбран мъж е последното нещо, което би желала в живота си. Същевременно ѝ беше приятно от силата на чувствата му. Защото именно тази сила я тласкаше да прави в леглото с него неща, които със Сам никога не беше правила...

— Не ми се сърди — прошепна той и целуна тила ѝ. Приятни тръпки пробягаха по цялото ѝ тяло.

Отдръпна се с видима неохота, погледна часовника си и въздъхна:

— Добре, ще позвъня на Сам... Имам малко време, преди да вляза в поредното заседание. — Взе куфарчето си и тръгна към вратата. — С теб ще се видим по-късно.

— Дръж се твърдо с него! — извика след нея Гари.

21

Лорин беше бясна. От случайно срещнатата приятелка научи, че Кейт е била на петъчния прием в „Сенчъри плаца“, откъдето си е тръгнала с красив рус мъж, чието описание отговаряше в детайли на описанието на Андрю Стюарт. Сграбчи от бюрото си кристалното преспание „Бакара“ и го стисна между пръстите си. Значи Кейт се опитва да ѝ отмъкне Андрю! Кучка, мръсна кучка! Само през трупа ми, скръцна със зъби Лорин.

А и онова копеле Андрю! Все нямал време, все бил зает! Ето с какво е зает! Гаден лъжец! Изпита чувството, че всеки момент ще запрати кристалното кълбо в стената.

После, разсъждавайки малко по-спокойно, тя стигна до заключението, че вината не е в Андрю. Нали самата Кейт каза, че бил разкошен, когато го видя за пръв път във фойето на онзи хотел? Ох, не трябваше да ги запознавам! Мъжете са си мъже, те винаги търсят своето...

Остави преспанието на мястото му, но в главата ѝ продължаваха да се мяркат представите за онова, което са вършили Андрю и Кейт. Гневът ѝ се върна с нова сила. Скочи, излезе в коридора и се насочи към стълбите за горния етаж. Нахлу в кабинета на Кейт и я хвана на телефона.

— Затвори слушалката! — заповяда Лорин и затръшна вратата зад гърба си.

Кейт се подчини, на лицето ѝ се изписа учудване.

— За каква се мислиш, да те вземат мътните? Как можеш да излизаш с приятеля ми?

— Твоят приятел? — пребледня Кейт.

— Не се прави на глупачка! Зная, че в петък вечер си напуснала „Сенчъри плаца“ в компанията на Андрю!

— Ходихме да тичаме на брега — обясни Кейт. — Андрю каза, че между вас няма нищо сериозно и...

— Не ти вярвам! — прекъсна я Лорин. — Опитваш се да оправдаеш гадното си поведение!

— Нищо подобно — троснато отвърна Кейт. — Той дойде при мен и подхвана разговор. Покани ме на вечеря, а аз го попитах дали не се вижда с теб.

— Много благородно! — изгледа я иронично Лорин.

— Нямаше да приема, ако знаех, че продължавате да се виждате! — отсече Кейт.

— А защо не попита *мен*? — остро попита Лорин. — Защо изобщо не ми каза, че ще ходиш на този коктейл? Аз също бих желала да бъда там.

— До последния момент не бях сигурна, че изобщо ще отида.

— Позната история!

— Но е вярна. — Кейт направи жест към отрупаното с документи бюро. — Затънала съм в работа и дори се обадох да откажа. Но председателката на женското дружество настоя да отида. Каза, че разчитала на мен...

— Не ти вярвам! Искала си да останеш насаме с него!

— Дори не знаех, че и той ще е там. Никога не съм го виждала на подобни коктейли.

— Той е мой, Кейт Александър! — извика Лорин. — Предупреждавам те да го оставиш на мира! — Излетя от кабинета и затръшна вратата зад гърба си. „О, ти ще ми платиш, закани се тя. Ще намеря начин да те проваля! Няма да видиш нито място в управителния съвет, нито политическа кариера! Ще се проклинаш, че изобщо си погледнала този мъж!“

Побесняла от гняв, тя почти се сблъска с Чарлс Римън, който вървеше по коридора срещу нея.

— Извинявам се — промърмори, заобиколи го и хукна надолу по стълбите.

Миг след като Лорин излетя от кабинета, на прага се изправи Чарлс.

— Какво беше това? — попита с недоумение той и затвори вратата зад гърба си.

— Малки недоразумения между приятелки — отвърна хладно Кейт. „Значи се върна, а, запита се безгласно тя. И сигурно ще се държиш така, сякаш онзи телефонен разговор изобщо не се е провеждал...“

— Липсваше ми — промълви той. В тъмните му очи проблесна желанието.

Кейт замръзна от изненада. Как смее да се държи така, сякаш нищо не се е случило? Господи, каква глупачка съм била!

— Моля те, без повече лъжи! — изгледа го с хладно презрение тя.

— Какво? — вдигна вежди той.

— Всичко между нас е приключено, Чарлс! — гневно извика Кейт.

— За какво говориш, по дяволите?

— Спести ми драматичните отклонения, ако обичаш! Казах, че всичко свърши!

— Кейт — пристъпи към нея той, — аз те обичам... Не се шегувай с такива неща!

Тя вдигна ръка да го спре.

— Никога не съм била по-сериозна! — В гласа ѝ се появи ледено презрение. — Нима винаги си ме мислил за глупачка?

— Глупачка ли? — погледна я с недоумение той. — Нямам представа за какво говориш, Кейт. Моля те да ми обясниш...

— Нима наистина си мислеше, че няма да разбере за интимния ти уикенд с Ан? — Лицето ѝ беше смръщено, а думите излетяха от устата ѝ като камшици. Но сърцето лудо блъскаше в гърдите ѝ.

— Кейт, ще ти обясня всичко...

Събрала цялото си достойнство, тя поклати глава и посочи вратата:

— Моля те, напусни. Не желая никакви обяснения.

Чарлс нервно прокара длан по косата си.

— Вече ти казах защо все още не мога да я напусна... А колкото до Ню Йорк... Ан имаше някаква работа там и просто пътувахме заедно...

— За да отседнете в апартамента за младоженци в „Плаца“, нали? — гневно блеснаха очите на Кейт.

Кръвта се оттегли от лицето му.

— Кейт, моля те, не прави това... Аз те обичам! — Протегна ръце да я прегърне, но тя гневно го отблъсна.

— Проклет да си, Чарлс!

Той възобнови опитите си да я достигне.

— Моля те, знай, че все още ме обичаш...

Кейт изтегли ръката си, отстъпи крачка назад и с всичка сила го зашлеви през лицето.

Той се закова на място, докосна бузата си и бавно поклати глава.

— Правиш огромна грешка...

Тъмните му очи гледаха умолително, тя усети как решителността ѝ започва да се топи. Върху бузата му се появи червени отпечатащи от шамара.

— Мога да ти обясня... Нещата не са такива, каквито изглеждат.

Дали наистина би могъл, неволно се запита тя.

— Изслушай ме, моля те! — Гласът му прозвуча умолително. — Това беше единственият свободен апартамент...

Гневът ѝ изведнъж се превърна в леден бяс.

— Продължаваш да лъжеш, Чарлс!

— Кейт...

— Не можеш да се измъкнеш с никакви лъжи. На всичкото отгоре Уорън Торнтън беше тук, а не в Ню Йорк... Лично се видях с него.

— Това стана така, защото...

— Не желая да слушам повече проклетите ти лъжи! — прекъсна го с хладно презрение тя. — Върви при жена си! — В гласа ѝ се появи мрачна ирония: — Аз нямам какво повече да ти кажа...

Той се втренчи в нея, на лицето му се изписа колебание. После се обърна и излезе.

Кейт остана на мястото си. Ясно съзнаваше, че гневът ѝ скоро ще отmine и на негово място ще се появи болката. Още утре ще трябва да реши как да протичат служебните им отношения. Не възнамеряваше да напуска, нито пък да позволи да я изхвърлят. Същото се отнасяше и за намеренията ѝ да получи мястото в управителния съвет. Но сега е твърде рано, тези проблеми могат да почакаат. Раздялата е като развода, човек трябва постепенно да свиква с нея...

Напълни дробовете си с въздух и си припомни, че е силна, че е от хората, които винаги оцеляват. Макар че понякога правя погрешни

преценки за характера на околните, добави в себе си тя, сетила се за конфронтацията с Лорин. Тръсна глава и си напомни, че има страшно много работа. Концентрира вниманието си върху проблемите на Сандра д'Арси и започна да прави списък на нещата, които двамата с Франк Джоунс ще трябва да проверят лично.

Вратата на общинския затвор на Лос Анджелис се затръшна зад гърба на Андрю Стюарт.

— Адвокатката на Сандра съобщи пред медиите, че клиентката ѝ сътрудничи на полицията — извърна се с лице към Томи Бартоломю той. — Имаш ли представа за какво?

Томи втренчено го изгледа, после започна да хапе устните си.

— Не... Само че...

— Какво?

— Дължа пари на едни хора и Сандра обеща да ми помогне...

— Не искам да ме лъжеш, Томи! — намръщено го изгледа Андрю. — На кого дължиш пари и за какво?

— Изгубих на надбягванията — промърмори Томи и сведе очи към обувките си. — Там се срещнах с тези момчета, не са лоши... Но им дължа малко пари...

— Сега проблемите ти са по-сериозни — въздъхна с отвращение Андрю. — Какво ще стане, ако областната прокуратура предложи на Сандра отказ от наказателно преследване в замяна на показанията ѝ срещу теб?

— Какво означава това?

— Означава, че ако показанията на Сандра помогнат на прокуратурата да ти лепне тежко обвинение, тя може да предложи сделка: отказ от обвинение или обвинение в нещо леко...

Момчешкото лице на Томи се разкриви от страх.

— Не разбирам...

— Сандра може да те закове — поясни Андрю. — Трябва да прецениш какво знае и с какво може да ти навреди...

— Слушай, човече, аз съм невинен! Непрекъснато ти повтарям това, но ти не ми вярваш!

— Всички това повтарят — поклати глава Андрю. — Защо го направи? Заради парите, които дължиш?

— Аз не съм убил нейния старец! — държеше на своето Томи.
Андрю хладно го изгледа.

— Ще трябва доста да се потрудиш, за да убедиш в това и прокуратурата!

— По дяволите!

— Сядай — махна към стола Андрю. — Ще ти обясня какви улики имат срещу теб, после ще искам точни отговори на няколко въпроса...

Детектив Боуър крачеше напред-назад из тясната канцелария на Мадлин в очакване на завръщането ѝ. Харесваше дреболиите, които придаваха известен уют на безличната стая.

Снимки на децата ѝ, саксии с цветя. Вчера във вазата имаше дори току-що купен букет. Повечето жени в прокуратурата се стремят да изглеждат твърди, сякаш напълно лишени от женственост. Боуър познаваше много такива, но Мадлин решително не беше от тях. Тя си беше жена от главата до петите...

Мислите му бяха прекъснати от влизането на Мадлин. Захвърли куфарчето си на стола и се обърна да го поздрави.

— Разбрах, че онова хлапе Бартоломю си е наел страхотен адвокат — промърмори Боуър.

— По-скоро адвокатът е намерил него — отвърна Мадлин. — Такива дела ги привличат като мухи...

— Съмнявам се, че хлапето ще може да му плати — поклати глава полицаят.

— И двамата знаем, че тук играят не само парите, нали?

— О, забравих! — щракна с пръсти Боуър. — Патриотизъм, почит към Конституцията, стремеж към справедливост и всички останали боклуци...

Разсмяха се едновременно.

— Стюарт не си оставя магарето в калта — подхвърли Мадлин. — Няма да се изненадам, ако открие роднините на Бартоломю и ги накара да платят...

— Като нищо — кимна Боуър и се почеса по главата. — Отбих се да ви запозная с последните новини...

— Слушам.

— Проверихме дали жертвата не е замесена в мръсни сделки или хазарт... Не очаквах да откроя нещо особено, защото този човек е разполагал с купища съвсем законни пари...

— И?

— Излязох прав — тръсна глава Боуър. — Джеймс д'Арси е бил абсолютно чист, единствената му отрицателна черта очевидно е била избухливият характер...

— Значи да изключим версията за самоубийство, така ли?

Боуър отново се разсмя. Тази жена действително му харесваше.

— Да — рече. — Д'Арси не се е самоубил.

Мадлин замислено попипа обицата си.

— Значи го е убил Бартоломю...

— Съгласен съм. Но едва ли е действал сам...

— Тъкмо това е големият въпрос: *кой му е помогнал?*

— Не зная...

— Аз съм убедена, че към това го е подтикнала Сандра.

— Възможно е.

— Нещо ново за откраднатите пръстен и часовник?

— Нищо.

— Оръжието на престъплението?

— Липсва. Нямахме късмет да го открием.

— По дяволите!

— Много ми се искаше да ви донеса по-добри новини.

— И на мен! Как мина разпитът?

Боуър извади една касетка от джоба си и я постави на бюрото.

— Всичко е тук. В общи линии госпожа Д'Арси повтори нещата, които вече знаем. Историята ѝ продължава да се различава от тази на хлапето. Твърди, че му е дала петстотин долара на заем, а той казва две хиляди. Тя отрича да му е давала още пари, но той призна за още една хилядарка. Тя се закле, че за последен път го е видяла пет дни преди убийството на мъжа ѝ, но той призна за последната им среща пред супермаркета, която ние документирахме със съответните снимки... — В погледа му се появи надежда. — А вие? Ще успеете ли да изтръгнете от Томи името на съучастниците му?

— Днес следобед ще се срещна с адвоката му. До този момент отрича да има нещо общо с убийството.

— Ще ви стискам палци — усмихна се Боуър и попипа възела на вратовръзката си.

— Не ми харесва начинът, по който бихме го примамили да говори — намръщи се Мадлин. — Мразя да сключвам сделки с хората, натиснали спусъка...

Боуър прекрасно я разбираше. Той също не обичаше да прави сделки с убийци.

— Надявам се, че предложенията ви ще бъдат минимално ангажиращи — рече той, изправи се и приглади панталона си. — Ще се почувствам зле, ако му дадат лека присъда... Сега трябва да вървя в съда. Обадете се да кажете какво мисли адвокатчето...

— Добре — усмихна се Мадлин и протегна ръка. — Благодаря, че се отбихте.

— Няма нищо — стисна дланта ѝ той. — Ще се обадя, ако се появи нещо ново...

Андрю Стюарт пристъпи в офиса на Мадлин и се огледа. Стаичката беше доста малка, претрупана с папки, книги и периодични издания. В средата доминираше голямо писалище, срещу него бяха поставени две кожени кресла. Обзавеждането се изчерпваше с кантонерка за документи и няколко отрупани с книги лавици. Пръснати между тези вещи бяха нещата, които създават уют: минихладилник, кафемашина и снимки, много снимки... Всеки сантиметър от тапета беше зает от дипломи и сертификати в стъклени рамки, останалото място запълваха вестникарски изрезки — главно със статии за случаите, които са били възложени на Мадлин.

Изпита задоволство от решението си да избере частната практика. В подобна обстановка никога не би бил в състояние да работи. Мнозинството прокурори твърдяха, че да прочистваш обществото от престъпници е най-благородната професия на света, но Андрю нито им вярваше, нито ги разбираше. Как можеш да се чувстваш добре с една мизерна заплата, особено след като знаеш колко можеш да получаваш в отбора на противника?

Вдигна глава, очите му се заковаха в лицето ѝ. Обичаше да започва разговорите агресивно.

— Възнамерявам да подам възражение срещу начина, по който са били иззети веществените доказателства от дома на клиента ми!

— На каква база?

— Обичайната — отвърна той и пусна в ход очарователната си усмивка.

Тя обаче не се поддаде на скритата покана за приятелски разговор.

— Вашият клиент е подписал декларация за доброволен обиск.

— Но очевидно не е разбирал какво точно подписва — махна с ръка той.

— Това е несъстоятелно и вие прекрасно го знаете. Било му е обяснено с всички подробности...

— Но ще трябва да го докажете, нали?

— Надявам се.

— Добре, ще видим... — Очите му пробягаха по лицето и фигурата на Мадлин. Безспорно хубава жена, но не е моят тип. Пъргава и гъвкава, но прекалено дребна за вкуса ми... Андрю обичаше дългокраките мадами.

— Клиентът ми твърди, че полицията го е принудила да подпише декларацията...

— Пощадете ме, адвокате! — нетърпеливо тръсна глава Мадлин. — Това е в устата на всички обвиняеми!

— Но в случая е истина! — стана сериозен той.

— Значи не познавате детектив Боуър — отсече тя. — Той е един от най-опитните в отдел „Убийства“ и не би ви оставил дупка, през която да се измъкнете. Убедена съм, че е свършил работата си безупречно!

— Дори и най-добрият полицаи може да си изпусне нервите — поклати глава Андрю. — Но както и да е... След като премахна доказателствената сила на онези ботуши и бележката, вие ще изпитате остър недостиг от улики в подкрепа на обвинението си...

— Май пропускате нещо — подхвърли Мадлин. — Вашият клиент призна, че двамата със Сандра са обсъждали възможността да премахнат съпруга й.

— Той просто се е шегувал — сви рамене Андрю.

— Но това съвсем няма да му помогне да се измъкне, господин Стюарт — предупреди го тя. — Разполагаме с достатъчно улики срещу

Томи Бартоломю, за да поискаме дори смъртно наказание!

— Но първо ще трябва да докажете наличието на особени обстоятелства, утежняващи вината му.

— Направих справка — въздъхна Мадлин. — Разполагам с прецеденти за обвинения, повдигнати в две посоки: „убийство с цел грабеж“ и „предварително планирано убийство“. И в двата случая е издадена смъртна присъда...

Андрю разбра, че така няма да я докарат доникъде. Тази дребна прокурорка излезе костелив орех и май трябваше да смени тактиката.

— Мисля, че искате да осъдите клиента ми на всяка цена, само защото жертвата е член на фамилията Д'Арси — подхвърли той.

— Не ставайте смешен! — повиши тон Мадлин.

— Дали наистина ставам смешен? — усмихна се иронично той. — Делото е в центъра на вниманието на пресата, прокуратурата е притисната и бърза да осъди убиеца... — Пръстите му звучно щракнаха. — Хоп, и готово! Справедливостта тържествува, всички могат да продължат живота си спокойно. С изключение на моя клиент.

— Това не отговаря на истината. Разследването продължава, при това в посока, която сигурно ще ви изненада: ние сме убедени, че Бартоломю е имал съучастници...

— Сигурно, как не — подигравателно се усмихна Андрю.

— Това не е тайна — продължи Мадлин. — Не пропускаме нищо и сме убедени, че рано или късно ще открием този човек, или хора...

— Значи сте убедени в наличието на заговор...

— Не съм казала това.

— Ясно — потърка брадичката си той.

— Но сме убедени в едно — изгледа го мрачно Мадлин. — Вашият клиент е убиецът на Д'Арси.

— А ако в хода на разследването се окаже, че Томи е бил подведен?

— Не пропускаме нито една възможност.

— Стига тя да не засяга името Д'Арси, нали?

В очите ѝ се появи раздражение.

— Ако имате да ми кажете нещо, вече е време да изплюете камъчето!

— Добре, ще ви кажа! — повиши тон Андрю. — Аз мисля, че семейство Д'Арси оказва натиск върху вашия шеф! Те искат клиентът

ми да бъде осъден по бързата процедура, за да не се търкаля в калта скъпоценното им име.

— Господин Стюарт! — присви очи Мадлин. — Да разбирам ли, че отправяте официално обвинение срещу прокуратурата?

— Семейство Д'Арси има приятели навсякъде — усмихна ѝ се покровителствено той. — Нека кажем, че определени лица поставят личната си кариера над правосъдието...

— Ако имате да кажете нещо конкретно, аз съм готова да ви изслушам — отсече Мадлин. — В противен случай ще игнорирам вашите инсинуации.

Андрю съзна, че интригите и внушенията няма да минат. Може би беше прехвърлил границата, може би тази мадама насреща просто е прекалено упорита. Значи е време да смени тактиката и да направи опит да очертае някакви алтернативи за клиента си.

Помълча малко, отмести някаква невидима прашинка от ревера си и едва тогава зададе най-важния въпрос:

— Имате ли някакво предложение за клиента ми, разбира се, ако прояви интерес?

Мадлин се замисли, после вдигна глава.

— Зависи дали той ще бъде склонен да я замеси, или не.

— Имате предвид съпругата?

— Да. Имам предвид Сандра д'Арси.

— Да речем, че ще е склонен... После?

— Какво ще кажете за доживотна присъда без право на помилване?

— Вие май се шегувате! — не можа да скрие изумлението си Андрю и лицето му се разкриви. — Подобно нещо изобщо няма да обсъждаме!

— Но тук става въпрос за живота на вашия клиент! — вирна брадичка Мадлин.

Господи, понякога тази игра наистина не е лесна, въздъхна Андрю, после вдигна глава и с леко нетърпение каза:

— Ще поговоря с клиента си. Но по моето скромно мнение предложението ви е съвсем незадоволително...

— Съмнявам се, че у вас има нещо скромно — не му остана дължна тя и на лицето ѝ се появи иронична усмивка.

Няколко минути по-късно Мадлин налетя на Филип в шумния коридор.

— Току-що проведох един вбесяващ разговор с арогантния адвокат на Томи Бартоломю — оплака му се тя, а в очите ѝ проблесна възмущение.

Филип се усмихна, смукна от празната лула и попита:

— Какво стана?

Тя сбито му преразказа съдържанието на разговора, той я изчака да свърши и се разсмя:

— Тоя е готов на всичко, ти просто не трябва да му позволяваш да те ядосва.

— Луда ставам, когато някой се усъмнява в нашето безпристрастие! — почти извика тя. — Подобна тактика направо не мога да понасям!

— Част от играта, скъпа. Нищо повече.

Обляна в пот и задъхана, Кейт бавно се насочи към входа на къщата си. Тичането по брега беше отнело всичките ѝ сили. Някой я извика по име и тя изненадано вдигна глава. Насреща ѝ се клатушкаше внушителната фигура на Франк Джоунс.

— Писна ми да слушам телефонния секретар и реших, че си тук — изравни крачка с нея той.

Отначало Кейт не беше особено доволна, че се налага да работи с Франк, тъй като предпочиташе далеч по-опитния Марти. Онзи, за когото Чарлс обяви, че е във от бизнеса, но се оказа, че просто е в продължителна командировка. Бързо забрави за него, тъй като Франк се оказа изключително съобразителен и ловък детектив.

— Закусвал ли си? — попита го тя.

— Зависи какво наричаш закуска. Аз непрекъснато ям...

— Ще изпържа малко яйца — засмя се тя. — А през това време ти ще ми разкажеш какво си открил.

Влязоха в кухнята, Кейт постави чаша портокалов сок пред едрия мъж и се зае с приготвянето на закуската. Той се настани пред високия барплот и вдигна глава:

— Томи Бартоломю има присъда.

— Шегуваш се! — ахна Кейт и се завъртя към него с бъркалка в ръце.

— Хич — поклати глава чернокожият детектив. — Измамил някаква богата мадама и ѝ задигнал куп пари.

Зае се с подробностите, а през това време Кейт извади препечените филийки от тостера и направи кафе. Скоро и яйцата бяха готови. Тя ги изсипа в чинията му и се прозя.

— Отегчавам ли те? — засмя се Франк.

— Не. Просто спях зле... — Косата ѝ беше влажна от бягането. — Цяла нощ се въртях в леглото.

— Май това дело не ти дава покой, а?

— Не. Имам си лични причини.

Той понечи да каже още нещо, после се отказа и взе вилицата.

— Страхотни яйца!

— Благодаря — усмихна се тя. — Не ме бива да готвя, но яйцата горе-долу ги докарвам...

— Жена ми е същата.

— Имаш ли деца?

— Да. Боби е на десет години, а Лита — на шест. Ти била ли си омъжена?

— Да, преди години. Беше кратък брак, приключи, като влязох в юридическия факултет... — Видя любопитното изражение на лицето му и кимна с глава: — Да, той беше моят преподавател по обществени науки...

— От онези, дето се правят на гуру?

— Точно — въздъхна тя. — Красноречив, убедителен, с авангардни идеи...

— И какво стана?

— Ами това, което обикновено става... Моят мислител искаше вечерята да го чака на масата и ризите му да са изгладени. Освен това трябваше да търпя забежките му с други студентки... Били част от тяхното осъзнаване. — „Защо разказвам всичко това, учуди се Кейт. У този Франк очевидно има нещо много предразполагащо към откровение...“

— Май си е бил стопроцентов мръсник, а? — ухили се Франк.

— Аха...

— Искаш ли да имаш деца? — попита той, измъкна снимките от портфейла си и ѝ ги подаде.

— Аз ли? Не! — засмя се тя, погледна снимките и кимна с глава. — Много са сладки. Обичам децата, но имам толкова други идеи, че не би било честно да раждам... — Отпи глътка кафе и се върна към делото. — Откри ли нещо друго?

— Нали знаеш, че като напуснах полицията, си отмъкнах и информаторите? — намигна той и започна да разказва за уликите срещу Томи Бартоломю, включително отпечатъците в храстите. — Но по отношение на Сандра всички си траят...

Пръстите ѝ замислено забарабаниха по плота.

— Искам да разбера дали Томи е склонен да я замеси...

— В това отношение всички мълчат — поклати глава Франк. — Останах с чувството, че страшно им се иска да я пипнат и затова крият козовете си...

— По дяволите — промърмори Кейт. Знаеше, че ако Сандра бъде официално обвинена в убийството на съпруга си, прокуратурата ще бъде длъжна да ѝ предостави всички улики срещу нея. Но сега тя е само заподозряна и ченгетата ще мълчат, Мадлин също...

Лицето на Томи стана бяло като вар, когато Андрю му предаде на какъв компромис е готова прокуратурата.

— Не могат да ме осъдят за нещо, което не съм извършил! — извика с треперещ глас той.

— Разполагат с шибания ти отпечатък, Томи — въздъхна Андрю. — От него личи, че си бил там, след като градинарят е приключил с поливането.

— Не е вярно.

— Значи кракът ти е бил там без теб...

— Ти каза, че ще измъкнеш всичките им улики срещу мен — унило поклати глава Томи.

— Казах, че ще се опитам. Но прокурорката, госпожица Гулд, излезе упорит задник... — Очите на Андрю пробягаха по лицето на клиента му. — Сигурен ли си, че не си пропуснал да ми кажеш нещо важно?

— Казах ти всичко!

— Смъртта е завинаги, Томи — предупреди го Андрю. — Затова не се прави на герой, като прикриваш Сандра. Бъди сигурен, че ще пропее като канарче, ако ножът опре до кокала... Всички го правят...

Кейт забърза към колата си, паркирана в подземния гараж на служебната сграда. На крачка от нея се закова на място, очите ѝ с изненада пробягаха по стройната фигура на Андрю Стюарт, облегал се на вратичката.

— Откъде знаеш, че си тръгвам точно сега? — попита тя.

— Секретарката ти е любезна, за разлика от теб...

— О — намръщи се тя, недоволна от липсата на дискретност у Маргарет.

— Защо не отговаряш на телефона? — попита той, а сините му очи станаха сериозни.

— Напоследък съм много заета.

— Глупости!

Кейт се стресна от гневния му тон. После ѝ стана смешно. Не той, а тя би трябвало да бъде ядосана.

Андрю протегна ръка да я докосне, на лицето му отново се появи усмивката.

— Искам да се уверя, че онази нощ не беше плод на въображението ми.

Тя отмести очи и усети как бузите ѝ пламват. Токчето на обувката ѝ механично отмести някаква хартия от циментовия под. Реши да изчака и да разбере какво иска...

— Какво се случи между онази нощ и днешния ден?

— Предупредих те, че онази нощ може да е единствена — тихо отвърна тя.

— Това не обяснява защо не отговаряш на телефона.

Кейт се огледа. Работното време беше свършило, в гаража ръмжаха стартери, въздухът стана синкав от изгорелите газове. Въздъхна и реши да изясни нещата веднага, още сега.

— Лорин е разбрала, че излязохме заедно от онзи коктейл.

— И какво от това?

Главата ѝ рязко се повдигна.

— Как какво? Появи се бясна в кабинета ми и каза да стоя подалеч, цитирам: от „гаджето й“...

— Това е абсолютна глупост! — енергично тръсна глава Андрю.
— Излизали сме заедно няколко пъти и нищо повече!

— Тя очевидно не мисли така.

— Това си е за нейна сметка! — стисна устни Андрю.

Кейт премести тежестта си на другия крак и тихо попита:

— Спал ли си с нея?

Той за пръв път се почувства неудобно.

— Какво значение има това?

— Голямо... Особено за мен.

— Е, добре, спал съм с нея — сви рамене Андрю. — Но това не означава, че съм *влюбен* в нея!

— Може би не си си направил труда да й го кажеш!

Една жена отвори вратата на съседната кола и им хвърли любопитен поглед. Кейт се почувства неудобно. Той усети това и махна по посока на изхода.

— Предлагам да се махаме оттук, преди да сме се задушили от въглероден двуокис. Ще идем някъде да си поговорим на спокойствие.

— Идеята не е добра — поклати глава Кейт.

— Защо?

— Имах тежък ден, Андрю — въздъхна с отчаяние тя. — Уморена съм, а и ако искаш да бъда честна — никак не искам допълнителни усложнения в живота си. Освен това между нас стои делото Д'Арси и не е разумно да поддържаме контакти...

— Обещах ти да не говорим за това дело, нали? — свъси вежди той.

— Да.

— Спазих ли си обещанието?

— Да — кимна след кратка пауза тя.

— Тогава няма причина да откажеш една вечеря — усмихна се победоносно той.

Кейт с досада установи, че така няма да стигнат доникъде.

— Наистина съм уморена — поклати глава тя.

— Тогава утре вечер?

— Не зная... — Помълча, после подхвърли: — Лорин беше страшно разстроена...

— Лорин я остави на мен!

— Виж какво, не искам да приключваш някаква история с нея заради мен. Първо си изяснете отношенията. После, когато стане ясно, че такива отношения не може да има, можем да поговорим за нашите...

— Но аз искам да съм с теб! — прошепна той, наведе се и я целуна.

Изненадана, Кейт изобщо не успя да реагира. По гърба ѝ пробяга тръпка на очакване. Защо пък да не изляза с него, запита се тя. Уморена си, предупреди я тялото ѝ. Това не е любов, не е дори страст, обади се разумът. Беше нещо друго... Беше мъчително желание да бъде обичана, глезена, център на нечие внимание. В главата ѝ се завъртя калейдоскопът от последните няколко дни. Чарлс. Сандра и Мадлин. Лорин. Не, наистина съм уморена, въздъхна тя. Най-добре е да остана сама...

— В момента мога да мисля само за горещата вана у дома — каза на глас тя. — После ще скоча в леглото и ще гледам телевизия докато заспя...

— Май нямам друг шанс, освен да те пусна — изглежда я внимателно той, после се отмести от вратата на колата. — Ще ти се обадя утре.

Тя не отговори, дори не го погледна. Завъртя стартерния ключ, даде газ и се понесе към изхода с пронизително свирене на гумите. Скоро се включи в интензивното движение на Звездното авеню и пое към Санта Моника.

Изобщо не трябваше да се забърквам с него, въздъхна Кейт. Това е прибързано, ще ми трябва повече време, за да приключа с Чарлс. Не е честно нито за Андрю, нито за самата мен. А и за Лорин, която неволно нараних... Но поведението ѝ беше отвратително, независимо дали е влюбена в Андрю, или не...

Протегна ръка и включи радиото, просто за да прогони мрачните си мисли.

— Часът е шест следобед, температурата в Лос Анджелис започва да се понижава — обяви жизнерадостният глас на говорителя. — Новини... Вчера полицията разпита Сандра д'Арси — вдовицата на магната, застрелян пред разкошния си дом в Бел Ер. На разпита присъства и Кейт Александър, личен адвокат на госпожа Д'Арси.

Полицията отказа информация. Пред наш репортер прокурорката Мадлин Гулд — обвинител по делото срещу Томи Бартоломю, арестуван във връзка с убийството на Джеймс д'Арси, заяви само, че следствието иска да си изясни някои подробности във връзка с престъплението...

Преминаваме на националните новини. Днес по обед президентът се завърна във Вашингтон от...

Кейт беше доволна, че споменават името ѝ в новините. В това отношение Чарлс беше прав. Медиите са захапали историята и следят всичко. Довечера със сигурност ще покажат и телевизионен репортаж... Реши да програмира видеорекордера си за часа на новините и от този момент нататък да записва всички репортажи по делото.

Седнала между двете си деца, Мадлин изгледа новините в шест часа.

— Изглеждаш страхотно, мамо! — рече с уважение Джуд, след като интервюто приключи.

— Нямам търпение да ида на училище утре! — извика Кени и започна да скача върху дивана.

— Я слез оттам! — засмя се Мадлин.

— Момчетата ще се пукнат от завист! Мама е телевизионна звезда!

В душата на Мадлин се плъзна задоволството. Не само децата бяха развълнувани от внезапната ѝ известност. Макар да се предупреждаваше, че все още е много рано, тя не можеше да не мисли за ефекта на тази известност върху политическата ѝ кариера.

Не можеше да разчита на финансова помощ от семейството си, просто защото нямаха пари. Вярно е, че фамилията на бившия ѝ съпруг имаше пари в изобилие, но те едва ли ще бъдат склонни да я подкрепят. Ето защо тази безплатна реклама си беше чист подарък от небето. Мълчаливо отправи благодарностите си към Филип, който ѝ беше възложил този случай. Мечтата ѝ да стане първата жена главен областен прокурор на Лос Анджелис започваше да придобива конкретни очертания.

Лорин също гледаше новините в кокетния си апартамент в Уестууд. Зърнала Кейт, обградена от репортери, тя бе пронизана от чувство на завист. Не, това не е честно! Аз съм не по-малко опитна от Кейт, нито пък съм по-глупава. На моя страна са парите и връзките на баща ми, но въпреки това друг бере плодовете от рекламата по един шумен процес! Някаква си Кейт, появила се отникъде... Господи, дори Мадлин ще стане прочута след това шибано дело, гневно въздъхна Лорин. В нейните очи Мадлин беше просто една амбициозна домакиня, решила да завърши право. Нищо повече!

Трябва да помисля как да стане така, че процесът да навреди на Кейт, рече си тя. Допусна ли да се възползва от славата, тя без съмнение ще заеме мястото на старши партньор в „Манинг & Андерсън“! Дори Диксън няма да я спре. Но ще я спра аз, скръцна със зъби Лорин. Особено след като се опита да ми отмъкне Андрю!

Мадлин сложи няколко капки парфюм зад ушите си, потръпна от удоволствие и хвърли поглед към огледалото. Роклята от фина материя подчертаваше извивките на дребната ѝ, но безупречно пропорционална фигура, мекият овал на деколтето придаваше топъл блясък на лицето ѝ, кестенявата коса блестеше.

— Здравсти, Гари — пропя тя, влизайки с танцуваща стъпка в дневната.

Той подсвирна от възхищение. Нейният пулс също се ускори. Облечен в леко спортно сако, бяло поло и черен панталон, Гари изглеждаше страхотно. На лицето ѝ се появи усмивка, главата ѝ се извърна към Кени, който гледаше телевизия.

— Значи се разбрахме — подхвърли тя. — Тази вечер командва Джуд, а ти ще го слушаш... Аз ще се прибера около един.

— Защо толкова рано? — погледна я изненадано Гари.

— Утре Сам няма да ги вземе — поясни Мадлин. — Не ми се иска Джуд да стои буден до късно. Той все пак е само на четиринадесет...

— По дяволите! — не успя да скрие огорчението си Гари. — Бившият ти съпруг направо ще ни съсипе!

Забележката му изненада както Кени, така и самата Мадлин, която реши да не ѝ обръща внимание и се извърна към сина си:

— Ела, дай на мама една целувчица...

Кени слезе от дивана и пристъпи към нея, но очите му не се отделяха от екрана.

— Лека нощ — целуна го по бузата Мадлин и последва Гари към изхода.

Пристигнаха в Уестууд в разгара на купона, който течеше в къщата на Лени, един от близките приятели на Гари. Маси с карирани покривки бяха пръснати из градината и около басейна, навсякъде бяха окачени мексикански гирлянди. Сред подносите, отрупани с храна, блестяха запалени свещи. Гари я запозна с няколко души, после двамата се оттеглиха край една по-отдалечена маса и хапнаха по малко пица. Заситили глада си, те се насочиха към терасата, на която свиреше малък оркестър.

Час по-късно някой разпозна Мадлин от новините по телевизията и тя изведнъж се оказа обградена от тълпа любопитни гости, които я засипаха с въпроси. Беше ѝ приятно да бъде център на вниманието, отговаряше умно и духовито. В един момент се огледа за Гари и го откри облегат на една от колоните с чаша в ръка. Между устните му димеше цигара, а лицето му беше мрачно. Мадлин се извини, проправи си път сред гостите и се насочи към него.

— Хей, къде изчезна? Липсваше ми...

— Около теб се въртяха достатъчно обожатели — язвително отвърна той.

— Хората се интересуват от три неща — шеговито го погледна тя. — Убийства, секс и пари...

— Това дело ще те направи знаменитост — криво се усмихна той.

— Признавам, че то е най-важното в кариерата ми — отвърна тя, после сви рамене и добави: — Но мисля, че го заслужавам, защото работя, без да се жаля...

— Разбира се — кимна той и бавно изсипа съдържанието на чашата пред краката си.

— Това пък какво означава? — присви очи Мадлин.

Той се поколеба, после вдигна глава.

— Чувам, че Филип Уайт бил влюбен в теб...

— Не ставай глупав! Филип е близък приятел и чудесен колега...
— Видяла недоверчивата му усмивка, Мадлин изведнъж кипна. — Нима намекваш, че случаят ми е възложен на базата на лични предпочитания?

— Забрави го — усмихна се той. — Ела да танцуваме.

Отначало беше стегната, но той знаеше как да я накара да се отпусне. Ръцете му леко загалиха гърба ѝ, устните му бегло докосваха шията и страните ѝ. Той имаше силни ръце и беше отличен танцьор. Музиката свърши, но ръцете му останаха около талията ѝ. Сякаш искаше да покаже на всички, че я притежава...

— Приятелите ми завиждат — прошепна в ухото ѝ той, когато оркестърът отново засвири.

— Така ли? — попита Мадлин и потръпна от блесналия му поглед.

— Точно така — притисна я към себе си Гари. — Защото притежавам най-сексапилната дама на вечерта!

Сякаш в потвърждение на думите му, към тях пристъпи един от приятелите на Гари.

— Може ли?

Измъкна я от обятията му и започна да танцува.

— Да ми я върнеш бързо! — подвикна след тях Гари и Мадлин се разсмя. Отдавна не беше се чувствала желана, настроението ѝ видимо се повиши. Разкърши тяло под ритмите на самбата, после оркестърът подхвана бавна мелодия. Приятелят на Гари беше отличен танцьор и я въртеше в сложни фигури. Дано не изглеждам смешна, тревожно си помисли Мадлин.

Танцът свърши, човекът галантно я целуна по бузата. После, още преди да се осъзнае, Гари я дръпна встрани.

— Тръгваме си!

— Защо?

— После ще ти кажа. Иди да си вземеш палтото.

Мадлин влезе в една от спалните да прибере нещата си. Какво му става, тревожно се запита тя. Едва успя да махне с ръка за сбогом и Гари я изтика навън.

— Хей, каква е тази работа? — изгледа го Мадлин, докато колата потегляше с пронизително свирене на гумите.

— Нямам желание да те делия с когото и да било! — изръмжа той.

Тя го погледна. Профилът му се очертаваше ясно на лунната светлина. Челюстите му нервно помръдваха, тялото му беше сковано.

— Но това беше само танц...

— Но ти беше приятно, нали? — хапливо попита той.

— Гари! — повиши тон Мадлин.

Той отби до тротоара, изключи от скорост и дръпна ръчната спирачка.

— Извинявай, държах се глупаво... — Ръцете му я притеглиха, лицето му се зарови в косите ѝ. — Просто те обичам прекалено много!

— И аз те обичам — промълви тя. Прибавена към напрежението, появило се в долната част на корема ѝ, тежката миризма на одеколона му започна да ѝ действа като упойка.

Гари обсипа лицето ѝ с целувки, дъхът му пареше кожата ѝ.

Няколко минути по-късно бяха в апартамента му. Едва затворил вратата, той я повлече към спалнята. Ръцете и устните му сякаш бяха навсякъде.

Стовариха се върху леглото, той не ѝ даде време да се опомни. Устните му се впиха в нейните, ръцете му трескаво работеха. Чаршафът под нея се нагъна, полата се оплете в краката ѝ. Но тя не усещаше нищо, възпламенена от страстта му.

Горещият му дъх опари ухото ѝ, миг по-късно вътре се плъзна и езикът му. Ръцете ѝ се склучиха около врата му, телата им едновременно започнаха да се освобождават от дрехите. Секунда по-късно тя усети нежния натиск на здравето му тяло. Голотата им я възпламени, главата ѝ се изпразни, остана само желанието.

Устните му покриха гърдите ѝ с целувки. Тя отметна глава и се отпусна. Той я облада грубо, тя издаде тих писък, после страстта я погълна. Кулминацията настъпи сравнително бързо, в идеален синхрон. В гърлото му заклокочи гръмотевичен тътен, от нейните устни се изтръгваха тихи стенания...

После Гари утихна, а Мадлин остана да лежи с широко отворени очи. Болеше я навсякъде, но едновременно с това тялото ѝ беше изпълнено с доволство. Какво беше това, замаяно се запита тя. Любихме ли се, или се бихме?

Лорин затвори телефона. Баща ѝ щеше да долети в Лос Анджелис след две седмици. Обеща да се срещне с Мадлин. Дано се получи, въздъхна тя. Майлс Кънингам обичаше да има влияние там, където върши бизнеса си. Най-много държеше хората да са му задължени. Каза, че ако одобри позицията на Мадлин и тя приеме да води кампанията си по неговите указания, няма нищо против да ѝ отпусне една значителна сума. С нея Мадлин ще може да наеме професионален екип за първичните избори за съдебна власт.

Следваща точка в програмата на Лорин беше Кейт. Трябва да се прекрати благоприятният ефект на внезапната ѝ популярност във връзка със случая Д'Арси, но най-вече трябва да я принуди да се откаже от Андрю. Набра личния му номер с надеждата, че този път връзката ще се получи. И наистина стана така. Чула плътния му баритон, тя закачливо попита:

— Интересуваш ли се от вчерашния разговор на Кейт Александър в полицията?

— Отлично знаеш, че да — отвърна със загрижен тон той.

— Тогава довечера в осем ела в новия ресторант на последния етаж на Уилямс билдинг в Санта Моника.

Андрю слезе от асансьора и се насочи към входа. Заведението беше открито съвсем наскоро и той за пръв път идваше тук. Лорин го чакаше на една маса до прозореца. Беше облечена в бледожълт тоалет, който ѝ стоеше като изваян.

— Изглеждаш умопомрачаващо — похвали я той.

— Благодаря, Андрю — изгука тя и вдигна ръка.

Той галантно я целуна и седна на свободния стол. В душата му тлееше тревога. Само да не вземе да прави скандали за Кейт!

Лорин поръча бутилка шампанско и вдигна глава.

— Ти си лошо момче!

— Но аз само...

— Не искам никакви обяснения — прекъсна го тя. — Реших да ти простя, защото... — Изигра леко колебание и добави: — Защото си мъж... А мъжете са си мъже, нали?

Андрю беше изненадан. Очакваше съвсем друго поведение, особено след като Кейт му разказа за скандала в службата.

— Мама казваше, че мъжете имат нужда от подобни... хм... неща, но това не означава, че са престанали да ни обичат...

Келнерът извади шампанското от кофичката с лед и го показва на Андрю.

— Да — разсеяно кимна той, питайки се накъде тръгва разговорът.

Човекът измъкна тапата, напълни чашите с пенлива течност, остави бутилката в сребърната кофичка и дискретно се оттегли.

— Да пием за нашето бъдеще — вдигна чашата си Лорин. — И за успеха ти в делото Д'Арси.

Той изви глава, в очите му проблесна насмешка.

— Виж ти, виж ти. — Чукна се с нея, отпи няколко глътки и каза: — Сега да чуем за какво е ходила Кейт в полицията...

— Не бързай толкова, Андрю — потъмняха очите на Лорин. — Ще ти кажа, като му дойде времето...

Пръстите му нетърпеливо почукваха по масата. Наистина имаше нужда от тази информация. Случаят Д'Арси се очертаваше като шумен скандал, а на всичкото отгоре и Томи се държеше доста подозрително. Трябва ми всичко, което успея да докопам, помисли си той и очите му пробягаха по фигурата на Лорин. Разкошна мадама, при това с определено сексуално излъчване. По дяволите, какво пък толкова ще изгубя? Облегна се назад, отпи нова глътка шампанско и я остави да определя темпото.

Вечеряха, бутилката се изпразни. Тя се приведе над масата и дрезгаво прошепна:

— Да се поразходим...

Той поиска сметката и направи опит да не издава изумлението си от астрономическата цифра. Лорин беше поръчала шампанско за сто долара. Плати с кредитната си карта, надявайки се, че информацията й ще си струва тази сума. И в двата случая обаче възнамеряваше да я представи като служебен разход.

Излязоха във вестибюла. Лорин подмина асансьорите и се насочи към врата, на която пишеше „изход“.

Изкачиха няколко стъпала и се озоваха на покрива. Съседната жилищна сграда беше по-висока, зад прозорците се виждаха синкавите екрани на включени телевизори. Но повечето от стаите бяха тъмни.

— Да поседнем — предложи Лорин и тръгна към няколко плетени стола, пръснати небрежно в средата на площадката.

Андрю избра една лежанка, Лорин се настани на стола до нея.

— Много е красиво тук — промърмори той.

— Да — усмихна се тя и ръката ѝ се плъзна към вътрешната част на бедрото му.

— Тук ли? — ухили се той.

— Защо не?

Той сви рамене и се огледа. Мисълта, че тя го докосва наскоро открития покрив, пред очите на всеки, който се приближи до прозореца, го накара да потръпне от възбуда. Тази жена наистина е от особено тесто!

Лорин се приведе напред, реверите на жакета ѝ се разтвориха. Ръката ѝ масажираше члена му през тънката материя на панталона. Готов за броени секунди, той се пресегна и погали гърдите ѝ под блузката.

Тя простена, пръстите ѝ дръпнаха ципа и ловко смъкнаха гащетата му. Бедрата му неволно потръпнаха от хладния нощен въздух. Членът му потъна в топлата ѝ влажна уста. Той простена, тялото му се изви като дъга. Въпреки това очите му пробягаха наоколо. Надяваше се, че никой не ги гледа. Същевременно, при мисълта, че някой може да ги види, възбудата му стана толкова голяма, че беше на крачка от изпразването.

Устните ѝ се движеха нагоре-надолу с влудяваща чувственост, засмукваха го нежно, после го пускаха. Членът му пулсираше, напрегнат до пръсване. Скоро престана да се владее, пръстите му се забиха в косата ѝ и притиснаха главата ѝ надолу. Експлодира вътре в нея, дълбоко в гърлото ѝ.

— Господи, боже мой! — викът му се сля с мекото захлопване на вратата, от която бяха дошли.

Беше благодарен, че полите на жакета ѝ скриваха голите му гениталии от очите на човека, който се приближаваше. Прибра члена

си с бързо движение, пръстите му трескаво се заловиха за ципа. Лорин вдигна глава и на лицето ѝ се появи усмивка.

Човекът беше от охраната.

— Всичко ли е наред? — попита той.

— Да, офицер — отвърна Лорин. — Просто се наслаждаваме на гледката... — Ръцете ѝ придърпаха реверите на жакета.

— Получих съобщение, че тук стават неприлични неща.

— Неприлични ли? — засмя се Лорин. — Вероятно някой от отсрещната сграда е решил, че една целувка под луната е нещо неприлично...

— Има ги всякакви — сви рамене човекът.

Андрю най-сетне си възвърна дар слово и скочи на крака.

— Вече си тръгнахме...

— Всичко е наред — отвърна пазачът. — Не бързайте...

— Да вървим у дома — сладко се усмихна Лорин. — Имаме още малко работа...

На вратата се позвъни и Кейт отиде да отвори. На прага стоеше Чарлс.

— Какво искаш? — присви очи тя.

— Да поговорим.

— Не, благодаря. Наслушах се на лъжи!

— Кейт, мисля, че след всичко, което преживяхме заедно, ти все пак трябва да ме изслушаш.

— Не съм длъжна да го сторя — хладно отвърна тя и понечи да затръшне вратата под носа му.

Но той я изпревари и стисна китката ѝ.

— По дяволите, Кейт! Аз те обичам, но ти явно си решила да забравиш всичките ни планове!

Тя поклати глава и издърпа ръката си.

— Не, Чарлс. Просто тези планове са твои и устройват единствено теб!

— Не е така — въздъхна той.

Красивото му лице беше тъжно и уморено, върху него беше запечатано изражение, което Кейт не беше виждала досега. Нима това

е болка? Сърцето ѝ лудо блъскаше и тя мрачно поклати глава. Защо ми влияе по този начин, господи?

— Никога в живота си не съм се извинявал, Кейт — промърмори той. — Винаги съм бил принуден да водя битки, също като теб... И затова те разбирам... — Тъмните му очи пробягаха по лицето ѝ. — Но сега ще го направя, дано това те накара да се почувстваш по-добре... Извинявай, Кейт.

Пресвети боже, замаяно си помисли тя. Всемогъщият и непобедим Чарлс Римън май наистина се извинява! След ужасната сцена с плесника в кабинета ѝ тя беше убедена, че няма да го види повече, да не говорим за някакви извинения. Отстъпи крачка назад да го пропусне в антрето, но остана там. Даде му да разбере, че няма никакво намерение да го пусне по-навътре.

— Трябваше да ти кажа истината — мрачно промълви той. — Но се страхувах да не те нараня...

— Да не ме нараниш, значи — смръщи вежди тя.

По врата му избиха червени петна.

— Ан ни е засякла на Каталина и вдигна ужасен скандал.

— Защо не ми каза? — изненадано го погледна тя.

— Реших, че ако я замъкна някъде през уикенда, нещата ще се уталожат...

— Май наистина се мислиш за изключителен мъж, а? — усмихна се иронично тя.

Той явно не разбра какво има предвид.

— Сбърках... Уикендът беше ужасен. Непрекъснато набирах номера ти, но ми отговаряше проклетият телефонен секретар... — В очите му се появи подозрение. — Между другото, къде беше изчезнала?

Тя прокара пръсти през късата си черна коса.

— Това не те засяга.

По лицето му за миг пробяга гняв, после мрачното изражение се завърна. Кейт никога не беше го виждала разкаян. Продължаваше да е твърдо убедена, че не биваше да я лъже, но неволно се постави на негово място. И не успя да си представи какво точно би направила.

Той моментално усети колебанието ѝ, думите излетяха от устата му припряно, с неясна надежда:

— Кейт, толкова сме близо до това, което искаме! — Пръстите му леко се разпериха. — Нима не желаш да бъдеш следващият старши партньор в „Манинг & Андерсън“?

Тялото ѝ замръзна от изненада.

— Очаквам това да стане при всички обстоятелства — ледено процеди тя. — И мисля, че то няма нищо общо с личните ни отношения.

Той отвори уста да каже нещо, после въздъхна и само кимна с глава:

— Да, разбира се...

— Възползвам се от случая да добавя, че не очаквам никаква промяна в служебните ни отношения — изгледа го продължително тя, тръсна глава и добави: — Клиентите ни не са виновни за нищо!

— Съгласен съм — меко отвърна той. — Сега ще ми позволиш ли да вляза?

— Не.

— Кейт...

— Не ме предизвиквай! — предупреди го тя.

В тъмните му очи се появи недоумение.

— Добре — вдигна длан той. — Печелиш... засега. — Обърна се към вратата и подхвърли: — Лека нощ, Кейт.

— Лека нощ — отвърна с пресилено спокойствие тя, затвори след него и сложи резето. Пое си въздух с пълни гърди едва когато чу тихото мъркане на колата му, бързо замряло в далечината. Неволно се запита дали нещата между тях ще бъдат същите, в случай че успее да му прости? Главата ѝ мрачно се поклати. Болката все още беше тук...

Диксън остана зад волана на колата си. Отдавна беше решил да проследи Чарлс, но го стори едва тази вечер. Просто беше убеден, че зет му поддържа дискретна връзка с друга жена и вече беше крайно време да установи това. Само малко кал върху безупречната репутация на Чарлс би му дала шансове при оспорването на завещанието.

Видя фигурата на Чарлс, насочила се с бързи крачки към колата, и сърцето му ускори ритъма си. Нима ще си тръгне толкова бързо, ако действително е бил при любовницата си? Престоят му в къщата беше по-кратък от петнадесет минути.

Изчака колата на Чарлс да потегли, после слезе и се насочи към сградата. Вратата беше заключена, но имената на живущите бяха изписани върху пощенските кутии. Едно от тях моментално привлече вниманието на Диксън: „К. Александър“. Блъсна вратата, просто за проверка. Наистина беше заключена. Дали Чарлс е имал ключ, или Кейт му е отворила отгоре? По дяволите! От мястото, където беше паркирал колата си, това не можеше да се установи.

Разбира се, има шанс Чарлс просто да се е отбил да ѝ остави някакъв служебен материал. Но Диксън добре видя, че ръцете му бяха празни. Освен това за тази работа си има куриери... Съмняваше се, че Чарлс ще се отбие от обичайния си маршрут и ще пътува допълнителни двадесет и пет минути дотук за нещо служебно... Но това съвсем не е достатъчно, въздъхна в себе си Диксън. Ще трябва да ги наблюдавам по-отблизо. Нещата биха станали доста интересни, ако наистина се окаже, че между Чарлс и Кейт съществува нещо по-така...

Андрю се събуди с помътена глава. Намираще се в плюшената спалня на Лорин след тежка нощ на пиене и секс. Сега единственото му желание беше да чуе новините, които обеща Лорин.

Откри я изправена до леглото в белия си пеньоар. Красива е дори без грим и с разрошена коса, помисли си той. Но твърдостта в погледа ѝ го направи неспокоен.

— Кейт работи по споразумение с областната прокуратура — съобщи му без предисловия тя.

— Споразумение? — попита той и тръсна глава, сякаш да се разсъни.

— Точно така. Имунитет за Сандра срещу показанията ѝ в съда, които ще заковат Томи.

— Не — поклати глава той и в очите му се появи недоверие. — Би ми казала, ако има подобни намерения...

— Не бъди глупав! — изгледа го хладно Лорин. — Кейт Александър се грижи единствено за добрия си имидж, когато я показват по телевизията!

Той прехапа устни, в главата му нахлуха безброй въпроси.

— Каква е версията на Сандра?

— Не знам нищо повече — сви рамене Лорин. — Ще трябва да се понапънеш... — Пенъорът се разтвори, отдолу се показаха твърдите ѝ гърди. Но умът му беше другаде.

— Стига вече, Лорин — въздъхна той. — Не можеш да ме оставиш в неведение. След като си стигнала до тази информация, значи знаеш и нещо повече...

— Това е всичко, повярвай ми.

— Но аз трябва да зная какво...

— А даваш ли си сметка, че рискувам мястото си заради теб? — хладно го прекъсна Лорин и сложи ръце на кръста си. — Ако някой в „Манинг & Андерсън“ надуши какво върша, ще ме уволнят на минутата!

— Никога няма да призная откъде съм се сдобил с информацията.

— Гледай да не забравиш — погледна го неспокойно Лорин. — Мислиш ли да се конфронтираш с Кейт?

— Разбира се.

— На твоето място не бих постъпила така. Познавам я добре, лъже с лекотата, с която диша. Положително ще отрече всичко.

— Защо? — свъси вежди той.

Тя избягна прекия отговор, поклати глава и се усмихна:

— Не ти ли се е случвало да работиш с коварни хора?

— Ами...

— Мисля, че си лапнал по нея до ушите! — гневно извика тя и червеникавата ѝ коса се разтърси. — Но аз я познавам далеч по-добре от теб! Нашата малка госпожица Александър има амбиции, огромни амбиции! И няма да позволи на някакъв хубавец като теб да им попречи!

Андрю замълча, умът му напрегнато работеше. Само преди дни беше направил опит да сплаши Томи, като му подхвърли версията с показанията на Сандра. Сега изведнъж излиза, че това може да се окаже истина. Дали по тази причина го избягва Кейт? Защо се отдръпна толкова рязко? След онази нощ в жилището ѝ той беше убеден, че тя сама ще го потърси. Ходът на мислите му беше прекъснат от гласа на Лорин.

— Ако имаш акъл, ще я изпревариш — подхвърли тя. — И ще направиш опит да сключиш споразумение за Томи.

Господи! Нима е възможно Кейт да ме е използвала като източник на информация, почти подскочи в леглото Андрю. Познаваше добре практиката на прокуратурата. Обикновено те стигат до споразумение с обвиняемите, които им сътрудничат. Това често става за сметка на всички останали. Трябва да разбере какво става, тръсна глава Андрю.

— Имам нужда от бръснене и душ — промърмори на глас той и разтърка брадичката си. — Ще си вървя...

— Защо бързаш толкова? — попита Лорин и съблазнително изпъчи красивите си гърди. — В банята за гости ще намериш всичко, което ти трябва.

— Благодаря, но се налага да си сменя и дрехите, нали?

— Ще се видим ли днес? — Гласът ѝ беше кадифен.

— Лорин! — изтощено въздъхна той. — Прекарахме цялата нощ заедно, не сме мигнали! Но трябва и да се работи... — Забеляза ревнивия блясък в очите ѝ и си даде сметка, че тази жена е готова да го пресуши до дъно. На лицето му се появи пресилена усмивка. — Тази вечер си отивам у дома да се наспя. — Устните му докоснаха бузата ѝ. — Ти направо ми взе здравето!

— Добре де, тръгвай си — нацупено отвърна тя.

Той стана и се насочи към банята. Забави се само минута.

— Ще ти се обадя — промърмори и свали сакото си от облегалката на стола. — Благодаря за информацията. Няма да е зле, ако научиш и нещо повече...

— И какво ще стане, ако науча? — предизвикателно разтърси гривата си тя.

— Ще получиш огромната ми благодарност — промърмори той, взе ръката ѝ и започна да целува пръстите един по един.

— Огромна?

— Точно така.

— Е, тогава ще видя какво мога да направя — усмихна се тя.

— Чудесно — рече той и се насочи към вратата.

Лорин седна и направи кратка оценка на разговора си с Андрю. Имаше всички основания да бъде доволна, тъй като той вероятно ще хукне към прокуратурата и ще предложи сделка — по-мека присъда в замяна на показанията на Томи срещу Сандра. А това ще донесе доста неприятности на скъпата Кейт.

Имаше и втори, далеч по-вероятен вариант, който също устройваше Лорин. Андрю няма да отиде в прокуратурата, а ще потърси обяснение от Кейт. Тя, разбира се, ще откаже всякакви разговори. Всички в кантората знаеха колко стриктно се придържа към правилото за лоялност към клиентите.

Дори Кейт да отрече, че планира някакво споразумение с прокуратурата, в душата на Андрю вече ще е покълнало семето на съмнението. Ще мисли само за това, което означава, че рано или късно отново ще се обърне за помощ към Лорин. А нейната задача ще бъде просто да го убеди, че споразумението е предстоящо...

Бърз поглед към часовника на камината я информира, че личният ѝ треньор по физическа подготовка всеки момент ще бъде тук. Тя трениреше четири пъти седмично, при това с пълно натоварване. Дали Андрю си дава сметка колко време и усилия ми струват тези твърди гърди, тънка талия и гъвкави бедра, запита се Лорин.

Доволна от хода на събитията и от бурната нощ, тя стигна до заключението, че може да си даде един почивен ден. Позвъни в службата и каза, че ще отсъства поради неразположение. После се обади в любимия си козметичен салон в Бевърли Хилс и си запази час. Искаше боядисване на косата, педикюр, маникюр и всичко останало. Накрая набра номера на личната си масажистка и я покани за пет часа следобед.

Звънецът на входната врата дрънна и тя скочи да отвори.

Предстоеше ѝ тежък ден.

Кейт измъкна белия плик, тикнат между красивите рози, които ѝ донесоха направо в кабинета. Вътре имаше картичка, на която пишеше:

„Ще продължавам да звъня, докато не приемеш да вечеряме заедно.

Андрю.“

Усмихна се. Той наистина звънеше като луд — както тук, така и в дома ѝ. Въздъхна и помири се един от нежните цветове. Освен това беше запомнил, че обожава жълтите рози.

Подчинявайки се на внезапен импулс, тя взе последното му съобщение от бюрото и набра номера, изписан на него.

— Кейт! Не мога да повярвам! — възкликна развълнувано Андрю.

— Искях да ти благодаря за прекрасните жълти рози...

— Моля... Надявам се, че най-сетне ще приемеш поканата ми за вечеря.

— Какво ще кажеш за един малък компромис?

— Веднага! — извика той. — След като ще приемеш да вечеряш с мен...

— Имах предвид да заменим вечерята с обяд — засмя се Кейт.

Колебанието му продължи само секунда:

— Става! Казвай час и ден!

— Да речем утре, в един?

— Чудесно! Какво ще кажеш за „Куджини“ в Санта Моника?

— Ще бъда там — обеща тя.

Тео с мъка се откъсна от репортерите и вкара колата си зад портала на Сандра. Даде газ и подкара по алеята.

Отвори му самата тя, бледорусата ѝ коса падаше свободно върху раменете.

— Благодаря ти, че дойде.

— Тръгнах веднага, след като получих съобщението ти — отвърна Тео, забеляза загриженото ѝ изражение и добави: — Какво не

е наред?

Тя сложи пръст на устните си, погледна го изразително и подхвърли:

— Да се поразходим, времето е чудесно...

Тео я последва през хола и отворените врати на терасата. Дали е възможно да я подслушват, запита се той. Или Сандра просто изпада в параноя?

Излязоха на поляната и Сандра си пое дъх с видимо облекчение. Извърна се с лице към него и ярката слънчева светлина му помогна да разбере колко е измъчена. Красивото ѝ лице изглеждаше посивяло. По дяволите, въздъхна Тео. Всички страдаме...

— Какво става?

— Не искам никой да чуе това, което ще ти кажа — отвърна тя и измъкна от джоба си пакет цигари. — Нали нямаш нищо против, ако запаля?

— Навън димът не ми пречи...

Тя щракна запалката и напълни дробовете си с дим.

— Трябва да вляза във връзка с Томи. — Гласът ѝ беше тих, почти шепот.

— Това е лудост!

Лицето ѝ се разкриви, в очите ѝ проблесна влага. Понякога се държи като гаменче от улицата, но има случаи, в които изглежда като безпомощно дете, помисли си Тео.

— Трябва да разбере какво е казал на полицията — настоя тя. Очите ѝ бяха сведени надолу, към пръстенчето с брилянт, което нервно въртеше.

— Сандра, мисля, че...

— Моля те, не ме поучавай! — прошепна тя и притисна ушите си с длани. — Абигейл ми е достатъчна с нейните заповеди. „Не прави това“, „по-добре така“... — имитира гласа на свекърва си тя. — Вече до гуша ми дойде!

— Разбирам те много добре. — В това отношение Тео наистина можеше да ѝ съчувства.

— Трябва ми сигурен човек, който да предаде посланието ми на Томи — подхвърли тя.

— Сандра, навън има цяла глутница репортери, които дебнат всяка наша крачка! — погледна я в очите Тео. — Надуши ли подобно

нещо, жълтата преса буквално ще ни разкъса. Да не говорим за полицията. Какво ще си помислят, ако аз цъфна в затвора и поискам свиждане с убиеца на брат си?

Тя се извърна и насочи поглед към градинарите, които работеха недалеч от тях.

— Разговаряла ли си с Кейт Александър по този въпрос? — попита Тео.

— Тя каза, че не мога да се срещна с него — едва чуто отвърна Сандра.

— И е права — тръсна глава Тео. — Би се изложила на огромна опасност... Мисля, че изобщо не...

— Добре, забрави го — махна с ръка младата жена, извърна се към него и добави: — Съжалявам, че изобщо повдигнах този въпрос.

— Бъди разумна, Сандра. Такова нещо е безкрайно опасно. Слушай какво те съветва адвокатката.

— Нали ти казах да го забравиш? — гневно повиши тон тя.

Той направи опит да хване ръката ѝ, но тя рязко се отдръпна.

— Предполагам, че и сам ще откриеш изхода!

Тръгна с бърза крачка през тревата, а Тео остана на място. Беше дълбоко обезпокоен, стомахът му се превърна в тежка топка. Сандра е готова да експлодира всеки миг, мрачно си помисли той.

Франклин Манинг получи болки в гърдите и докторите му наредиха да остане на легло. Вече няколко дни подред не можеше да спи, поведението му към близките беше грубо и неприязнено. Така посрещна и съпругата си Ирен, която надникна в спалнята.

— Пак сме сърдити, а? — подхвърли игриво тя.

— Мразя да лежа в проклетото легло! — промърмори Франклин. — Сякаш съм лошо момче, което са наказали!

Очите ѝ със състрадание се спряха върху мъжа, с когото живееше цели четиридесет и осем години.

— Знам това...

— Трябва да ида в службата! — решително продължи той. — Трябва да организирам избора на нов старши партньор. Едва след това мога да мисля за пенсия...

— Решил ли си вече какво ще правиш? — попита тя и се наведе да оправи възглавниците под главата му.

— Вече не съм сигурен дали изобщо имам право на глас — горчиво отвърна той.

— Това не е вярно. Ти си старши партньор и президент, всички във фирмата чакат твоята дума...

— Напоследък отсъствам толкова често, че изпускам нещата от контрол — мрачно поклати глава той. — Зная, че ме уважават, но вече не мога да разчитам на пълната им подкрепа...

— Очевидно още се колебаеш между Диксън и Чарлс — промърмори жена му.

— Така е.

— Труден избор за един баща...

— Обичам нашия син, но се съмнявам, че има качества на ръководител — погледна я с благодарност той. — Зная, че първото нещо, което ще направи като президент, е да обедини фирмата с довчерашните ни конкуренти от Ню Йорк.

— Но той прекрасно знае, че ти си против подобно нещо — погледна го с тревога Ирен.

— Това изобщо не го вълнува — въздъхна Франклин. — Поеме ли ръководството, ще прави каквото поиска.

— Но все трябва да има някакъв начин за противодействие, нали?

Той внимателно я погледна.

— Напоследък нещо ми се върти в главата... Мисля дали да не разделя акциите си по равно между Диксън и Чарлс и да ги направя президенти с еднакви права...

— Това ми звучи като мъдро соломоновско решение...

— Да, ама има опасност от разделяне на фирмата — кимна с кисела физиономия Франклин. — Продължавам да се опасявам, че Диксън не е подходящ за президент...

— А Чарлс? — хвана ръката му тя.

— С него мислим еднакво — въздъхна Франклин. — Толкова прилича на мен, сякаш е мой син... Страхувам се обаче, че Диксън никога няма да ми прости.

— Никога е прекалено силно казано.

Кейт огледа красивите тропически цветя, поставени в дълбоки вази от китайски порцелан. Прекоси шумното помещение по стъпките на салонната управителка и се насочи към разтворените френски врати на терасата.

Андрю скочи на крака и издърпа стола.

— Радвам се да те видя, Кейт — усмихна се той, а очите му пробягаха по фигурата ѝ. — Жълтото ти отива, би трябвало по-често да го носиш...

— Благодаря — усмихна се тя, седна зад масата и свали слънчевите си очила.

— Как се отнася светът към нашата известна адвокатка?

— Много добре — засмя се Кейт. — Искам отново да ти благодаря за прекрасните рози. Започнаха да разтварят чашки и уханието им залива целия ми кабинет... — Слънцето светеше право в очите ѝ и тя отново си сложи очилата.

— Радвам се — отвърна Андрю. Загорелите му ръце небрежно си играеха със сребърните прибори върху бялата покривка.

Келнерът напълни чашите с минерална вода и Андрю вдигна своята в шеговит тост:

— Да бъдем приятели!

— Да бъдем — чукна се Кейт.

Очилата ѝ даваха възможност да го разглежда на воля, без да привлича вниманието му. Русата коса, яркосините очи и тялото на атлет го караха да прилича по-скоро на филмова звезда, отколкото на адвокат. Кейт беше готова да се обзаложи, че печели сърцата на съдебните заседателки само с външния си вид, докато, обратно — мъжете с положителност изпитват ревност...

Поръчаха и Андрю вдигна глава.

— Напоследък посещавала ли си някое от политическите събрания за набиране на предизборни средства?

— Да — кимна тя. — Ходя на такива събрания поне един-два пъти седмично...

— Аз пък не мога да изтърпя подобно нещо дори веднъж в месеца — направи гримаса той. — Чудя се как издържаш...

— На мен ми харесва — сви рамене Кейт.

— Обзалагам се, че повечето хора посещават подобни места само за да видят името си във вестника...

— Така е. Но аз вярвам в думите на Елдридж Клийвър: „Ако не си част от разрешението, значи си част от проблема...“.

— Което означава, че ако не помагам на другите, аз съм лош, така ли?

— Лош е силна дума. По-точната е пасивен...

— Значи трябва да се стегна, иначе рискувам да не получа твоето одобрение.

— Точно така — закачливо се усмихна Кейт и отпи глътка вода. Келнерът се появи с големи чинии спагети, тя свали очилата си, преди да ги опита. — Страхотни са!

— Наистина — кимна той, остави вилцата и заби очи в нея. — Има ли нещо вярно в слуховете, че възнамеряваш да се кандидатираш за областен прокурор?

— Това е една реална възможност.

— А оттам ще хвърлиш око и на резиденцията на губернатора?

— Защо не? — игриво се усмихна тя.

Той задържа вилцата си във въздуха.

— Мисля, че и на двете места би се справила чудесно...

— Надявам се.

— Говориш като изпечен политик — засмя се той.

Известно време се храниха в мълчание, после Андрю остави салфетката си на масата и я погледна.

— Кейт, не съм забравил, че имаме споразумение да не обсъждаме делото Д'Арси...

В погледа ѝ се появи безпокойство.

— Андрю, не бих искала да разваляме...

— Моля те, нека довърша — прекъсна я той. — Нямам желание да те разстройвам, но трябва да ти задам един въпрос, който напоследък силно ме безпокои... Ще ми отговориш просто с „да“ или „не“, после нещата приключват. Става ли?

— Хайде, питай — въздъхна Кейт.

— Вярно ли е, че подготвяш споразумение с прокуратурата за Сандра д'Арси, според условията на което тя ще свидетелства срещу моя клиент?

Кейт замръзна на стола, в душата ѝ се появи негодувание. Как смее да задава подобен въпрос?!

— Андрю, нямам никакво намерение да обсъждам тези неща с теб! — отсече тя.

— За бога, Кейт! — примоли се той. — Имам право да получа поне едно „да“ или „не“! — По бузите му изби ярка червенина.

— Аз пък отказвам да говоря на тази тема! — стисна зъби тя. Проклет нахалник! Защо изобщо приех тази среща, след като предварително подозирах нещо от този сорт?

Сините му очи изпитателно пробягаха по лицето ѝ.

— Чух за подобна възможност от твой колега в кантората — преднамерено небрежно подхвърли той.

— Това е невъзможно! — не успя да се овладее тя.

— Всичко е възможно! — повиши тон той. — По дяволите, Кейт! Кажи да или не!

Кейт захвърли салфетката на масата и скочи на крака.

— Значи затова ме покани на обяд, така ли? Можеш да вървиш по дяволите! — обърна се и хукна към вратата, без да обръща внимание на изненаданите погледи на посетителите. Чувстваше се глупачка, поддаде се на най-стария трик от наръчника. На мъжкия чар...

— Нещо случило ли се е, Рейчъл? — попита разтревожено Кейт и пръстите ѝ инстинктивно стиснаха слушалката.

— Не, обаждам се да ти напомня за нашето месечно събиране утре...

— О, така ли?

Беше си отбелязала датата в календара, но възнамеряваше в последната минута да се извини чрез секретарката си. Обичаше тези срещи с приятелките, но не би могла да понесе компанията на Лорин, която очевидно правеше всичко възможно да ѝ вгорчи живота заради Андрю.

— Рейчъл, много съжалявам, но няма да дойда. Имам много важна работа.

— Дело?

— Не.

— Уговорката ни беше да отсъстваме само в случай на неотложно дело.

Кейт въздъхна и се предаде. Рейчъл пак я победи.

— Добре, къде?

— „Джейд Уест“, точно в един.

— Добре, ще се видим там.

Завъртя се заедно със стола си и стисна зъби. Е, хубаво. Ще се опитам да не обръщам внимание на Лорин и толкоз...

Очите ѝ се насочиха към панорамата зад прозореца. Далеч долу зеленееха ливадите на местния кънтри клуб, по небето плуваха бели облачета. Човек лесно забравя за чудесния ден навън, въздъхна Кейт. Особено когато бюрото му е отрупано с неотложни дела.

Мадлин остави слушалката. Никак не ѝ се искаше да ходи на това периодично събиране, но Рейчъл ѝ напомни правилото:

отсъствието е извинено само в случай на дело. Със закъснение си помисли, че би могла да прибегне до някоя невинна лъжа.

Струваше ѝ се непоносимо да прекара един час в компанията на Кейт, след като правеше всичко възможно да арестува клиентката ѝ по обвинение в убийство. Много обичаше приятелката си и ѝ беше неудобно да мълчи относно разследването срещу Сандра. Ще трябва да внимава какво говори, а ако се стигне до арест... Не ако, а *когато* се стигне до арест, поправи се тя. Тогава ще бъде наистина трудно. Ще трябва да запазят приятелството си, без това да се отразява на служебните им отношения.

Дано това стане по-скоро, въздъхна Мадлин. Дразнеше се от бавния ход на разследването, от липсата на достатъчно мотиви за арестуването на Сандра. Трябваша ѝ признанията на Томи за нейното съучастие, в противен случай нещата несъмнено щяха да се проточат. Очите ѝ се сведоха към бюрото, отрупано с дела, на които все още не беше обърнала внимание. „Господи, колко работа, въздъхна тя. Понякога имам чувството, че никога няма да се справя!“

— Разбира се, че ще дойда, мила! — рече в слушалката Лорин и записа името на заведението в бележника си от крокодилска кожа. Прекъсна разговора и огледа кабинета си, отрупан със скъпи вещи и разкошни цветя. Те превръщаха безличната канцелария в нещо по-специално, без тях присъствието ѝ в „Манинг & Андерсън“ щеше да бъде съвсем непоносимо. Бяха я натикали в най-гадния кабинет, отреден за асоциирани партньори. Без никаква гледка!

Всичко това ще се промени, тръсна глава тя. Когато бъда избрана за член на управителния съвет, ще се преместя на горния етаж и ще обзаведа кабинета си така, че всички ще ахнат. Предварително знаеше, че бюджетът за това няма да стигне, но беше готова да го допълни от собствения си джоб. Слава богу, че разполага с достатъчно средства. Това ще бъде най-страхотният кабинет, ще видят те!

Кейт и Мадлин се засякоха на паркинга.

— Хей, здрасти — подвикна Кейт. — Как си?

— Бачкам като луда! — усмихна се Мадлин. — А ти?

— Добре съм, благодаря.

На входа ги посрещна униформен китаец, поклони се и тръгна пръв към запазената маса. Кейт подуши великолепия аромат на патица по пекински. Рейчъл и Лорин вече бяха тук и оживено разговаряха.

— Седни до мен, Мадлин — забеляза ги Лорин и издърпа стола до себе си. После се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ.

— Без тайни разговори, момичета! — подвикна Рейчъл.

— Нещо съвсем лично — отвърна Лорин.

— Само да чуete за нейния Андрю! — извърна се към новодошлите Рейчъл. — Тъкмо ме запознаваше с някои подробности, от които косите ви ще настръхнат. Тоя тип май наистина си го бива!

Кейт леко се стегна. Предварително знаеше, че след като го отрязва, Андрю ще побърза да завърти опашка на Лорин. Всъщност той едва ли някога е прекъсвал връзката си с нея, въздъхна тя.

— Според мен Рейчъл изпитва дълбока наслада от нашите любовни истории — усмихна се Мадлин.

— Точно така — кимна дебелианата. — Омъжена съм толкова отдавна, че вече не помня някой да ме е ухаждал...

— Стига де — погледна я с укор Кейт. — Вие с Дарън имате прекрасни отношения.

— Това е вярно, но след седемнадесет години брак и две деца човек неволно забравя вълнението от срещите с ново гадже, нали? Понякога като ви слушам, имам чувството, че това никога не ми се е случвало...

Усмивката на Кейт приличаше по-скоро на гримаса. Явно изтезанията тепърва предстояха. Много ѝ се искаше този обяд вече да е на привършване. Мисълта, че цял час трябва да слуша интимни подробности от връзката между Андрю и Лорин, я караше да се чувства зле.

Поръчаха, после Рейчъл се извърна към Лорин:

— Нали твоят хубавец е поел защитата на човека, когото обвиняват в убийството на Джеймс д'Арси?

— Да — кимна Лорин.

— Какво чакаш още? — изгледа я повелително Рейчъл. — Хайде, почвай да разказваш подробностите!

— Момичета, да се разберем! — намеси се с твърд глас Мадлин. — Не обичам да се правя на моралистка, но в случая с Д'Арси нещата стоят малко по-особено. Аз съм прокурор по делото, а гаджето на Лорин е защитник на обвиняемия. Нека не усложняваме живота си! Да не говорим, че Кейт е адвокат на евентуална обвиняема, която в най-добрия случай ще се яви на делото като свидетелка. Предлагам тази тема да остане встрани от разговорите ни. — Очите ѝ се преместиха към Кейт, очевидно молещи за подкрепа.

— Споделям това мнение изцяло — кимна Кейт.

— Ами да, моля за извинение — притесни се Рейчъл. — Нямах представа, че всички сте замесени.

— Нищо, нищо — усмихна се Мадлин.

— Кейт и Мадлин може да са замесени, но не и аз — предизвикателно подхвърли Лорин. — Затова мога да говоря каквото си искам!

— Сандра д'Арси е клиент на „Манинг & Андерсън“ — напомни ѝ със свъсени вежди Кейт. — А доколкото си спомням, ти все още се водиш служител на тази фирма!

— Глупости! — усмихна се пренебрежително Лорин. — Давам ѝ достатъчно голяма част от времето си, шест дни в седмицата. Мисля, че това е прекалено много... — Извърна се към Рейчъл и преднамерено натъртено попита: — Какво по-точно те интересува, скъпа?

— Хайде да говорим за нещо друго — размърда се на стола си Рейчъл.

— Май всички умирате от страх! — изгледа ги с презрение Лорин.

Кейт отново съжали, че не успя да се измъкне от тази среща. Обядът очевидно ще се проточи, а това я правеше нервна. Невидимото присъствие на Андрю тегнеше над масата, освен това се притесняваше от напрежението между себе си и Мадлин — пряк резултат от работата им по делото Д'Арси. Обикновено успяваше да разграничава личното от служебното, но днес не беше така. Липсваше ѝ обективност.

Малко след като се върна в прокуратурата, Мадлин вдигна глава и видя едрата фигура на детектив Боуър, запълнила рамката на вратата.

— Влизайте — усмихна се тя. — Тук сте да давате показания по някое дело или да се видите с мен?

— И двете — ухили се Боуър.

— Седнете — махна към близкото кресло тя.

— Нямам време — погледна часовника си той. — Отбих се да ви кажа, че най-сетне разговарях с човека, за когото ви споменах. Онзи, който бил разорен от Д'Арси...

— Каза ли нещо интересно? — погледна го с нетърпение Мадлин.

— Интересно беше по-скоро онова, което не каза — поклати глава Боуър. — От една миля разстояние личеше, че този човек ненавижда Д'Арси...

— Интересно...

— Много... Работел по един от развойните проекти на „Д'Арси къмпани“ срещу солиден хонорар. Трябвали му пари и отишъл в счетоводството да поиска аванс. Оттам го отпратили с обяснението, че плащат два пъти месечно. На излизане видял Д'Арси да разговаря в коридора с някаква жена. Представил му се, извинил се за безпокойството и го попитал дали не би могъл да уреди изплащането на аванса. А Д'Арси се обърнал към него и изръмжал: „Ти какво си въобразяваш, да те вземат мътните? Аз да не съм ти шибаната банка?“. Човекът се ядосал и казал на Д'Арси, че е мръсен егоист, който пет пари не дава за обикновените хора. Онзи почервенял като рак и му казал да се маха. После добавил, че трябва да си търси друга работа, тъй като такава няма да получи не само в „Д'Арси къмпани“, но и в цяла Калифорния.

— Хубав човек, няма що — поклати глава Мадлин.

— И удържал на думата си — добави с въздишка Боуър. — Направил така, че човечецът наистина престанал да получава поръчки...

— И вероятно се е разорил?

— Наложило му се да напусне щата и да започне от А-Б...

— Ужасно! При това Д'Арси пръв е изпуснал нервите си, нали?

— Така твърди човекът. Каза, че е доволен от смъртта на Д'Арси...

— Не бих го обвинила за това.

— Особено след като чуете за какво са му били необходими парите — кимна Боуър. — Жена му трябвало да бъде оперирана по спешност от рак...

— Най-гадното е, че Д'Арси изобщо не го е попитал, нали? — изгледа го Мадлин.

— Така е — въздъхна детективът. — Все пак не пропуснах да проверя алибито му... Оказа се, че по време на убийството е бил в компанията на няколко души. Това ме кара да мисля, че вече разполагаме с убиеца и той се нарича Томи Бартоломю.

— С единия от убийците — поправи го Мадлин.

— Така да е — прие Боуър. — Но вие не се безпокойте, хлапето ще проговори...

— Дано — въздъхна Мадлин, свъси вежди и се замисли за Джеймс д'Арси. Филантроп или мръсник? Добър въпрос...

На вратата се почука и Чарлс вдигна глава от документите, пръснати върху бюрото му.

— Мога ли да ти отнема една минутка? — сладко му се усмихна Лорин, надникнала в процепа.

— Тъкмо привършвам един договор — раздразнено отвърна той. — Не би ли могла да дойдеш по-късно?

— Не. Искам да ти кажа нещо, което ще те заинтригува.

— Добре, влизай — предаде се с въздишка той.

Тя затвори вратата и тръгна с танцуваща походка през добре мебелирания кабинет.

— Седни — махна към стола срещу бюрото той.

— Благодаря — усмихна се победоносно Лорин и кръстоса под носа му стройните си нозе.

Чарлс обаче не реагира. Не харесваше тази жена, беше напълно равнодушен към атрибутите ѝ.

— Какво е това толкова важно нещо? — нетърпеливо попита той.

— Чувал ли си името Андрю Стюарт? — сладко му се усмихна Лорин.

— Адвокат по наказателни дела, в момента е защитник на Томи Бартоломю. Нали така?

— Точно така — кимна тя и нави на пръста си връхчето на непокорна червеникава къдрица. — С него се срещаме от време на време и...

— Ако става въпрос за конфликт на интересите, можеш да бъдеш спокойна — нетърпеливо я прекъсна Чарлс.

— Не става въпрос за това.

— О, така ли?

— Изглежда Андрю се среща и с Кейт Александър...

Сърцето на Чарлс пропусна един такт, тялото му леко се приведе напред. Наложил се да употреби доста усилия, за да запази самообладание.

— За какви срещи става въпрос? — попита той. — За лични или служебни? Такива, които биха се отразили на професионалните им задължения?

— Ти си истински джентълмен! — изсмя се с открито предизвикателство Лорин. — Имам предвид интимни срещи, като мъж и жена...

— Ясно. А сигурна ли си в това?

— Абсолютно. Излязох от нерви и вдигнах скандал на Кейт. Тя изобщо не отрече...

— Колко време продължава това?

— Не зная — игриво го погледна Лорин. — Но миналия петък са напуснали заедно събранието на едно от женските дружества в „Сенчъри плаца“, този уикенд пак са се виждали.

Чарлс усети как дланите му овлажняват, стана и се насочи към прозореца. Трябваше му поне минута да се овладее.

— Почувствах се длъжна да те информирам, Чарлс — пропя зад гърба му Лорин. — Защото Кейт е адвокат на Сандра д'Арси и връзката ѝ с господин Стюарт може да бъде тълкувана доста многозначително... Особено ако до нея се докопат жълтите вестници...

В гърдите на Чарлс изведнъж се появи мъчителното желание да пресече коридора, да влезе в кабинета на Кейт и да ѝ извие врата. Но първо трябваше да се справи с тази коварна кучка, която се хилеше насреща му.

— Кейт е етичен юрист — извърна се към нея той и на лицето му се появи усмивка. — Не вярвам, че ще допусне професионална грешка.

Все пак ти благодаря за информацията... — В очите му се появи внезапно подозрение. — Надявам се, че тя няма да излезе извън стените на кантората.

— Естествено — кимна Лорин и миглите ѝ кокетно запърхаха.

— Добре — въздъхна той. — Няма за какво повече да се тревожиш. Обещавам да поговоря с Кейт.

— Това ще бъде нашата малка тайна — изгука Лорин, стана и се насочи към вратата. На прага се спря и помахаша с ръка. — Чао, засега...

Пръстите на Чарлс конвулсивно се преплетоха. Дявол да я вземе тази Кейт! Ето къде е била, когато се скъсах да я търся по телефона! Още тогава усетих, че нещо не е наред...

Закрачи напред-назад, умът му напрегнато работеше. Андрю Стюарт е достоен съперник. Не само защото има привлекателна външност, а и защото е много добър юрист. Все пак изборът на Кейт беше безкрайно неподходящ, дори глупав. Би трябвало да си дава сметка, че рано или късно ще се стигне до конфликт на интересите...

Скъсах си задника да ѝ осигуря политическо бъдеще, кипеше той. И какво се получава, когато само за миг си обърна гърба? Тя просто зарязва всичко и се отдава на съмнителни удоволствия!

Не беше сигурен, че може да действа рационално. Пристъпи към бара, сипа си половин чаша неразреден алкохол и отпи едра глътка. След няколко минути противното разтърсване на вътрешностите му изчезна. Допи питието и остави чашата на плота. Налага се да оправя тази бъркотия, въздъхна мрачно той. Дано да се получи...

Паркирал колата си до тротоара, Тео нетърпеливо очакваше появата на Диксън. Дългата медноруса коса се търкаше в яката на разкопчаната му риза при всяко нетърпеливо извъръщане на главата. Беше изключително обезпокоен от разговора си със Сандра.

Най-сетне зърна мерцедеса, който спря пред сградата на федералните власти в Уестууд. Изскочи от ягуара, заключи вратичката и изчака приближаването на Диксън.

Отвори дясната врата на лимузината и се плъзна вътре.

— Здравсти.

— Какво е толкова спешно? — изръмжа Диксън, даде газ и потегли в посока на Уилшайър.

Тео му предаде накратко разговора си със Сандра и заключи:

— Тя твърди, че на всяка цена трябва да разбере какви са били показанията на Томи пред полицията.

— По дяволите! Не мога да повярвам, че ще пожелае да те изложи на такъв риск! Май ще излезе, че този хлапак наистина е убиецът на брат ти. А Сандра трябва да си държи шибания език зад зъбите! Бърка се точно там, където не трябва!

— Какво означава това? — попита Тео.

— Нищо, забрави го — въздъхна Диксън и се извърна да го погледне. На лицето му изплува пресилена усмивка, брадичката му съвсем се стопи в гушата. — Важното е, че си й отказал, Тео... Отново ще ти дам твърд съвет: дръж се настрана. Остави мен да се разправам с подробностите. Окей?

— Разбира се — въздъхна с облекчение Тео. И без това разчиташе единствено на Диксън. Сега оставаше другият проблем... Прокашля се и неуверено подхвърли: — Полицията отново ме пита къде съм бил в нощта на убийството...

— Какво им отговори?

— Че съм си бил у дома, сам... — Усети как дланите му овлажняват от притеснение. — Ами ако разберат?

Не получи отговор. Диксън гледаше право пред себе си и мрачно мълчеше.

Лорин разтърси коса, лампичките пред огледалото осветиха медните ѝ къдрици. Спиралата леко докосна миглите ѝ. Облече съблазнителната си копринена роба, сърцето ѝ биеше в ускорен ритъм. Андрю се обади отдолу, всеки момент щеше да е тук.

На вратата се позвъни. Тя напълни дробовите си с въздух и притисна гърдите си с ръка. Можеш да го направиш, можеш! Повтори тези думи като заклинание, после отвори.

— О, Андрю! Каква приятна изненада!

Той влезе в антрето, очите му равнодушно се плъзнаха по съблазнителната ѝ фигура. Мина покрай нея и влезе в хола, лицето му беше смръщено.

— Ти излезе права — изръмжа той. — Кейт наистина работи по споразумение!

— Призна ли го?

— Не — поклати глава той и сините му очи потъмняха от гняв. — Но изобщо отказа да разговаря по въпроса!

В душата на Лорин помръдна чувство за триумф. Правилно беше преценила, че Кейт няма да обсъжда клиентите си с когото и да било. Новината беше чудесна, наложи се да направи усилие, за да прикрие злорадството си.

— О, господи — съумя да изрази съчувствие тя. — Но не бих казала, че съм изненадана. Кейт не е от хората, които действат емоционално...

— Все още не мога да го приема! — свъси вежди той.

— Андрю, аз ти дадох поверителна информация, защото... — направи пауза и изчака по бузите ѝ да избие руменина. — Защото те обичам... — Пръстите ѝ се преплетоха с неговите, на лицето ѝ изплува усмивка. — Не искам да изгубиш едно важно дело само защото някой ти играе мръсни номера зад гърба... — Гласът ѝ се понижи до шепот. — Но не трябваше да ти казвам... Това може да ми струва работата, нали?

Той само кимна с глава.

— Действията ми не бяха етични, но исках да ти помогна — подчерта тя.

— Оценявам го — усмихна се той и стисна ръката ѝ. — А успя ли да научиш нещо ново?

— Подочух нещичко, но... — На лицето ѝ се изписа колебание. — Мисля, че вече ти казах достатъчно...

— Моля те, Лорин — погледна я нетърпеливо той. — Знаеш колко е важно за мен всичко това!

— Добре — въздъхна тя. — Чух Кейт да споделя с Чарлс Римън за една оферта... Обещали ѝ, че ако Сандра свидетелства срещу Томи и заяви пред съда, че той е убил Джеймс с нейния пистолет, срещу нея няма да бъде повдигнато обвинение за съучастие в убийство, а нещо далеч по-незначително. Кейт се надява това да бъде несъзнателно съучастие...

— За което ще получи от две до шест! — въздъхна Андрю и поклати глава. — Невероятно!

— Не съвсем... Семейство Д'Арси е богато и известно, докато Томи Бартоломю е никой. На кого му пука какво ще стане с него?

— Но ако това е вярно, значи Томи и Сандра са съучастници. Защо тогава неговото наказание трябва да бъде далеч по-тежко от нейното? Това би било крещяща несправедливост!

— Точно така — игриво рече Лорин. — От разговора между Кейт и Чарлс останах с впечатлението, че уликите срещу Сандра са недостатъчни. Вероятно са преценили, че си струва да даде показания срещу Томи и да го закове окончателно. Естествено, за тази цел ще трябва да се признае за виновна в нещо по-дребно и да получи съответната присъда...

— Аз трябва да им попреча! — стисна юмруци Андрю.

— Единственият начин да го сториш, е като ги изпревариш и пръв склучиш споразумение с прокуратурата — припряно рече Лорин. — Ако Томи се съгласи да даде показания, според които Сандра е организатор на заговора за убийство... — Млъкна, просто защото нямаше смисъл да довършва.

Андрю скочи в капана почти веднага.

— Така те ще имат достатъчно улики срещу Сандра — извика възбудено той. — А имат ли ги, нищо няма да ги спре. Сандра ще

получи максимална присъда, тъй като прокуратурата не обича да губи... — На лицето му се появи усмивка. — Лорин, ти наистина ми помогна много. Не зная как ще ти се отплатя...

— Убедена съм, че ще измислим нещо — отвърна на усмивката му тя.

Той я притегли към себе си.

— Знаеш ли... Имам чувството, че сега е моментът да превърна някоя от твоите фантазии в действителност...

— Коя по-точно? — предизвикателно прошепна тя.

— Скоро ще разбереш!

Лорин имаше чувството, че тялото ѝ се размеква, превръщайки се в желирана маса. Това очевидно се дължеше на марихуаната. На вратата се позвъни и той скочи да отвори. На прага стоеше млада жена с вълнено палто в бежов цвят.

— Това е Пола, моя приятелка — представи я Андрю. — Пола, запознай се с Лорин...

Очите на Лорин критично се плъзнаха по фигурата на непознатата. Беше доста симпатична жена с руси коси и големи кафяви очи, някъде около тридесетте. Чертите на лицето ѝ бяха меки и приятни, а когато се усмихваше, в очите ѝ проблясваше топлина.

— Дай си палтото — протегна ръка Андрю.

Пола се подчини, а Лорин отбеляза, че тялото ѝ има щедри форми, далеч от представата за онази женска красота, която през последните години насаждат кльощавите манекенки. Беше облечена в бежов панталон от фина вълна и копринена блузка в същия цвят.

— Вече започнахме — промърмори Андрю и ѝ подаде дебела, ръчно свита цигара. — Стоката е добра, направо от Мауи...

— Благодаря — кимна Пола, пое цигарата и напълни дробовете си с дим. Дръпна още веднъж, задържа дима и доволно кимна с глава: — Наистина е добра...

— Един приятел ми осигурява редовни доставки — поясни Лорин. — Искаш ли малко вино?

— Разбира се.

Лорин напълни една чаша и ѝ я подаде, после се протегна и направи няколко танцови стъпки по килима:

— Хей, чувствам се добре!

— След малко ще се почувстваш още по-добре — тайнствено се усмихна Андрю.

— Далеч по-добре — кимна Пола.

Лорин усети как се възбужда само от гласовете им. Андрю хвана ръката ѝ и я поведе към спалнята. С тръпка на възбуда тя усети как ръцете му я разсъбличат. Целуваше я по шията и шепнеше нежно, през това време тялото ѝ беше освободено от робата и сутиена.

— Отпусни се — промърмори той. — Ще бъде страхотно...

Наведе се да смъкне бикините ѝ, устните му леко докоснаха гънката между нежното окосмение и вътрешната част на бедрото ѝ. Лорин с изненада установи, че не се притеснява от погледа на другата жена, пробягал критично по голото ѝ тяло.

— Много си хубава — усмихна се Пола.

Андрю нежно я насочи назад към леглото.

Главата ѝ замаяно се отпусна на възглавниците. Устните на Андрю продължаваха да докосват шията ѝ. Пола извади няколко тънки свеци от чантичката си, постави ги на различни места из стаята и ги запали. После покри лампионите с розови кърпички и пусна музиката. Очите на Лорин бързо свикнаха с червеникавия здрач и се спряха върху Пола, която бавно започна да се съблича. Движенията ѝ бяха чувствени, а тялото ѝ се оказа пищно, но изненадващо стегнато.

От чантичката се появила шишенце с някаква течност и малък вибратор. Лорин неволно се стегна.

— Спокойно, скъпа — прошепна Андрю.

— Бих искала да те намажа с този крем — обади се Пола. — А през това време Андрю ще се съблече...

Лорин замаяно кимна с глава. Беше странно да усеща женски ръце по най-интимните части на тялото си. Досега беше ползвала услугите само на мъже масажисти. Но в докосването на Пола имаше някаква особена чувственост и това ѝ харесваше. Кожата ѝ приятно се затопли.

Усети как матракът поддава под тежестта на Андрю, миг по-късно възбуденият му член докосна бедрото ѝ. Устните му покриха гърдата ѝ, през това време Пола свърши с единия крак и започна да масажира другия. Вибраторът тихо зажува и се плъзна по кожата ѝ. След него оставаше приятна топлина.

Езикът на Андрю се плъзна в устата ѝ, ръцете му продължаваха да разтъркват щръкналите ѝ гърди. Изведнъж усети влажна целувка върху вътрешната част на бедрото си и понечи да се надигне.

— Спокойно, скъпа — прошепна отново Андрю и устните му се впиха в нейните.

Част от същността ѝ искаше да ги спре, но друга — далеч по-властна и неукротима, тръпнеше в нетърпеливо очакване. Удоволствието беше невъобразимо. Езикът на Пола нежно се плъзна вътре в нея, тялото ѝ се разтърси като от електрически ток.

Никога не беше се любила по този начин, беше страхотно! Сърцето ѝ ускори ритъма си, дишането ѝ се учести. Възбудата — силна, невероятна, неизпитвана досега — бавно се плъзна от корема към бедрата ѝ.

— Чукай ме, Андрю! — дрезгаво простена тя. — Моля те, искам да го усетя вътре!

— Ще стигнем и до това — усмихна се той. — Скоро, съвсем скоро... А сега се отпусни на вълните на насладата...

Не след дълго Лорин усети познатите тръпки на приближаващия се оргазъм. Топлината в слабините ѝ стана непоносима. Забрави, че между краката ѝ лежи жена, тялото ѝ се разтърси, от устата ѝ излетя дрезгав вик...

Имаше чувството, че ще се пръсне.

— Спри! — помоли се задавено тя. — Моля те, само за минутка, да си поема дъх...

Пола покорно се отдръпна, а Андрю продължаваше да я целува по шията и гърдите.

Мека женска длан започна да гали вътрешната част на бедрата ѝ, постепенно спускайки се надолу, към глезените. После отново тръгна нагоре, топлината между бедрата ѝ се върна с нова сила.

— Искам да се чукам! — извика извън себе си Лорин. — Моля ви!

— Каквото искаш, ще получиш! — промърмори Андрю, вдигна бедрата ѝ и проникна до отказ в нея. В същото време една уста засмука зърното на гърдата ѝ и Лорин замаяно установи, че това е устата на Пола. Мисълта за това я възпламени още повече. Тласъците на Андрю бяха силни и дълбоки, тялото ѝ се разтопи, от устата ѝ започнаха да

излитат сподавени писъци. Заляха я могъщите вълни на оргазма, пълноценен както никога досега.

Когато Андрю най-сетне се отдръпна, тя изненадано видя, че членът му продължава да е твърд.

— Какво предпочиташ? — попита с усмивка той. — Да гледаш как чукам Пола или да повторим сеанса?

— Искам още! — извика извън себе си тя.

Андрю закова ръцете над главата ѝ и проникна в нея с невероятна сила.

— Кажки пак какво искаш! — прошепна в ухото ѝ той.

— Искам да ме чукаш още! — задъхано отвърна тя.

— Не чух добре... Какво искаш?

— Искам да ме чукаш! — извика извън себе си тя.

Тялото му полудя, Лорин имаше чувството, че ще я разкъса. Накрая, доловил изтощението ѝ, той спря за миг и попита:

— Стига ли ти?

— О, да! — безсилно простена тя и тялото ѝ се изви в последен спазъм, усетило горещата му сперма дълбоко в себе си. Не след дълго той се отдръпна, но топлината му остана вътре, в пламналата ѝ женственост. — Сега искам да гледам как ще я чукаш — прошепна тя, убедена, че това не може да се получи.

Андрю отскочи до банята и бързо се върна. Пола извади презерватив и го сложи на омекналия му член, после го пое в уста. А Лорин със смайване установи, че тази гледка връща топлината между бедрата ѝ.

Възбуден отново, Андрю измъкна члена си от устата на Пола и го насочи между бедрата ѝ. В душата на Лорин проблесна паника.

— Не! — извика тя. — Промених мнението си! Не искам да я чукаш!

Андрю поклати глава и се извърна към Пола:

— Нашата малка Лорин май ревнува...

— Бедничката! — въздъхна Пола.

— И какво ще правим сега? — попита той, извърна се на една страна и показа на Лорин как членът му влиза и излиза от утробата на Пола с влудяваща нежност.

А Лорин побесня, тялото ѝ се разтърси от могъщ спазъм.

В топлиите кафяви очи на Пола се появи съчувствие.

— Мисля, че трябва да направиш това, което иска тя, Андрю — прошепнаха устните ѝ.

Той се извърна към Лорин, на лицето му грееше предизвикателна усмивка:

— Какво искаш, Лорин?

— Още — отвърна на пресекулки тя. — Искам още!

— Още какво? — продължаваше да я дразни той.

— Още да ме чукаш!

Събуди се няколко часа по-късно. Със замяна глава и усещането, че всичко е било сън. Андрю и Пола ги нямаше.

Протегна се, тялото ѝ отново изживя изпитанията, на които беше подложено. Едновременно с това в душата ѝ се появи безпокойство. Ами ако са използвали камера? Ако са направили запис на оргията? Глупости, тръсна глава тя. Андрю не би направил подобно нещо... Искаше да се омъжи за него. Решението ѝ беше внезапно, но непоколебимо. Да, точно така! Трябва да поговоря с татко... После в паметта ѝ изплува мигът, в който Андрю обладаваше Пола, и душата ѝ се сви. Не искаше дори да си мисли, че е вършил същото и с Кейт, но въображението ѝ рисуваше прекалено ярки картини...

Само допреди няколко часа беше убедена, че машинациите ѝ ще доведат до това, което беше главната ѝ цел: Андрю. Но сега имаше чувството, че е била унижена. Спомни си как го молеше да я люби... Поклати глава. Не, обратното положително би ми доставило по-голямо удоволствие, мрачно въздъхна тя.

Чарлс влетя в кабинета и затръшна вратата зад гърба си, Кейт стреснато вдигна глава. На два скока той се озова пред бюрото ѝ, ръката му изключи диктофона.

— Винаги съм те мислил за умна жена! — процеди извън себе си той. — Но сега установявам, че си на път да разрушиш бъдещето си!

— Не съм сигурна, че те разбирам — погледна го смаяно Кейт.

— Срецаш се с Андрю Стюарт, а? — просъска той.

— Чарлс...

— Спри! — вдигна ръка той. — Не искам да кажем нещо, за които после ще съжаляваме! — Брадичката му решително се вирна. — В момента съм тук като твой шеф и всичко, което ще кажа, се отнася за

доброто на фирмата и твоята кариера в нея! — В очите му се появи мрачна заплаха. — Забранявам ти да се срещаш с този мъж до приключването на делото Д'Арси!

— Браво! — кипна Кейт. — Значи съм обвинена и осъдена, без да получа правото на защита?

— Ако не изпълниш заповедта ми, очаквам оставката ти върху бюрото си! — ледено процеди той. — При това веднага!

— Ясно! — кимна тя и в очите ѝ блесна презрение. — Само не можах да разбера кой ми дава тази заповед: моят шеф или ревнивият ми любовник?

Чарлс конвулсивно стисна юмруци.

— Хайде, направи го! — предизвикателно извика тя. — След като един юмрук в лицето ми ще реши проблемите...

— Много ми се иска! — заплашително изръмжа той. — Ще ми донесе огромно облекчение!

Тя скочи на крака и се изправи насреща му.

— Хайде, удрай!

— Не ме предизвиквай, Кейт!

— Само едно ще ти кажа, уважаеми господин Римън! — кресна извън себе си Кейт. — Не е твоя работа или работа на фирмата как прекарвам свободното си време! Ясно ли ти е? *Никога*, повтарям — *никога*, не съм компрометирала клиент на тази фирма и нямам намерение да го правя в бъдеще! — Ноздрите ѝ се разшириха, въздухът излиташе със свирене от гърдите ѝ.

— Може би е така! — сграбчи раменете ѝ той. — Но нима не разбираш как изглеждат нещата отстрани?

— Чарлс, боли ме! — простена тя и направи опит да се изтръгне от пръстите му. Но вместо да я пусне, той рязко я придърпа към себе си и впи устни в нейните.

Тя заблъска с юмруци гърдите му, после изведнъж омекна. Обзе я мъчително желание, устата ѝ се разтвори и отговори на целувката му с цялата страст, която толкова дълго бе опитвала да прогони.

Най-сетне намери сила да се откъсне от него, отстъпи крачка назад и впи поглед в лицето му. Той продължаваше да е смръщен, в очите му блестеше обвинение. Почувства се наранена и разстроена, но все пак успя да си даде сметка, че продължава да го обича. Същото откри и в неговото поведение.

Тежката тишина наруши Чарлс:

— Върна ми го тъпкано, ако това е била целта ти — промълви с въздишка той.

— Нищо подобно — отвърна Кейт, макар че точно това беше причината, поради която прие ухажването на Андрю. Ох, дано никога не разбере как ме изпързала онзи нахалник, въздъхна тя, спомнила си за вчерашния обяд.

— Виж какво — тромаво започна той. — Искам да забравим всичко... — В очите му се появи умотелно изражение. — Аз те обичам, Кейт!

Тя опъна рамене и прехапа устни, за да не се разплаче. Той протегна ръце и отново я притисна към себе си. Отпусна се върху силните му гърди, умът ѝ объркано пробяга по събитията от последните дни. Как да му призная, че Андрю Стюарт ме направи на глупачка, запита се тя. Как да кажа, че се е срещал с мен само с надеждата, че ще получи някаква информация по делото? Господи, каква съм глупачка! Нима вече не мога да преценявам мъжете?

Беше ѝ добре в прегръдката на силните му ръце. Даде си сметка, че това е мъжът, с когото иска да прекара живота си. Може би наистина съжالياва за инцидента с Ан, може би тя се беше държала прекалено безкомпромисно... И сега трябва да му прости...

Чарлс се отдръпна, ръката му нежно погали брадичката ѝ.

— Ти си единствената жена, която обичам!

Отмести кичур коса от челото ѝ и отново я целуна, този път с трепетна нежност.

Кейт надникна в очите му. Може би трябваше да му даде още един шанс.

— Имам желание да опитаме отново — призна простичко тя. — Но преди това ще установим нови правила.

— Каквото кажеш, това ще стане!

— Без повече лъжи!

— Край на лъжите, обещавам!

— От този момент нататък ще ми казваш само истината, независимо колко ужасна е тя. Аз обещавам да правя същото. Не искам да зная какво е станало в онзи хотелски апартамент за младоженци, но не искам и ти да ме разпитваш за Андрю Стюарт!

Той понечи да протестира, но тя опря пръст в устните му.

— Ако не приемеш тези условия, аз няма дори да се опитам да започвам отначало!

Чарлс я дари с продължителен, изпълнен със съмнения поглед. После тръсна глава.

— Приемам!

Направи опит да я целуне, но тя се отдръпна и вдигна глава.

— И още нещо... Давам ти три месеца да си осигуриш президентския пост. Толкова и нито ден повече. После си свободен да решиш дали да напускаш Ан, или да останеш при нея. Но аз нямам намерение цял живот да си остана скритата любовница...

— Условията ти са доста тежки, Кейт...

— Трябваше да ги поставя отдавна — тръсна глава тя.

— Много добре, приемам — повтори той и я притегли в прегръдката си.

В същия момент вратата се отвори и на прага застана Диксън. Видял Кейт в прегръдката на Чарлс, той се ухили до уши.

— Извинявам се за безпокойството...

Чарлс отстъпи крачка назад и отправи тежък поглед към зет си.

— Какво има? — попита Кейт в безуспешен опит да запази самообладание.

— Моля те, отбий се в моя кабинет, след като приключиш с господин Римън, разбира се...

Вратата се затръшна зад гърба му.

Андрю нервно крачеше напред-назад в стаичката за свиждане. Очакваше да доведат Томи, но умът му беше зает изцяло с Кейт. Нима притежава такава самообладание, питаше се той. Нима не успях да зърна нищо в очите ѝ, когато я попитах дали подготвя споразумение? Поклати глава и с горчивина установи, че изобщо не познава тази жена.

В нощта, която прекараха заедно, тя беше страстна, но едновременно с това и някак беззащитна. После неочаквано отказа да се вижда с него, използвайки за претекст Лорин. Но дали действително е така? Дали не се отдръпна, защото има какво да крие?

Прехвърли в главата си разговора, който проведоха по време на онзи злощастен обяд. И стигна до заключението, че ако Кейт действително подготвя споразумение, трябва да е най-добрата актриса на света.

От друга страна, Лорин беше ясна като прочетен вестник. В главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл: за секс. Никога не беше имал връзка с жена като нея — готова буквално на всичко, за да си получи своето в леглото. Но дали може да се вярва на твърденията ѝ? Няма причини да лъже, това се потвърждава и от факта, че рискува службата си в „Манинг & Андерсън“, за да му достави поверителна информация. Не, тя с положителност казва истината...

Наложи си да мисли за непосредствените проблеми. Трябва да се вземе решение за Томи, при това бързо. Ако Сандра действително възнамерява да свидетелства срещу него, нещата стават безнадеждни. Прибавени към уликите на полицията, нейните показания ще изиграят ролята на смъртна присъда. И никой не може да го измъкне, дори тук да се съберат най-блестящите адвокати в тази страна...

Безпокойството му се усилваше и от факта, че майката на Томи не се обаждаше. Андрю не знаеше докъде е стигнала с втората ипотека на къщата си — акт, от който пряко зависеха и неговите доходи. Напомни си да ѝ позвъни веднага след като се върне в офиса.

Същевременно се колебаеше по един основен въпрос: дали не е време да избегне евентуалната загуба на процеса, като накара Томи да се признае за виновен. И без това беше убеден, че клиентът му е виновен. По време на кариерата си беше усвоил едно важно правило: понякога е по-добре защитникът да не знае истината. Така му е по-лесно да пледира за клиента си, просто защото съзнанието му не е обременено с понятия като вина и невинност... Основната цел на защитника е да принуди обвинението да докаже тезата си без следа от съмнение. Не успее ли — неговият клиент се измъква. Просто и ясно.

Вратата се отвори и в стаята се появи Томи. Изглеждаше леко напълнял, лицето му беше бледо и подпухнало. Така става, когато човек е принуден да употребява мазната храна по затворите, помисли си Андрю.

— Сядай — рече той. — Искам да ти съобщя нещо важно.

— Добро ли е? — погледна го с надежда Томи.

— Съжалявам, но не е — мрачно отвърна Андрю.

— Хей, човече, какво става? — попита страхливо Томи и лицето му се разкриви.

— Твоята приятелка има намерение да разкаже на ченгетата как точно си очистил мъжа ѝ. — Андрю внимателно следеше реакцията на младежа. Ако само се прави на шокиран, значи е гениален артист, рече си той.

— Тя не може да стори подобно нещо! — извика Томи и бръкна за цигари в джобчето на ризата си.

— Не се заблуждавай — поднесе му огънче Андрю. — Когато корабът потъва, всеки се спасява поединично...

— Но какво би я накарало да излъже?

Господи, с досада въздъхна Андрю. Все същото! Още преди години се беше закълел, че ще ходи на църква всеки ден, ако някой клиент признае вината си пред силата на натрупаните улики.

— Кой знае? — рече на глас той.

— Но аз не съм го убил! — възкликна Томи. — Мислех, че си ми повярвал!

— Няма значение на какво съм повярвал аз, Томи — рече с въздишка Андрю. — В момента съм длъжен да ти кажа, че ако Сандра даде показания срещу теб, положението ти ще стане изключително тежко!

— Как разбра, че има такива намерения? — попита младежът.

— Имам си източници — отвърна Андрю. — Бих казал, поверителни... — После очите му се заковаха върху лицето на Томи. — Единственият ти шанс е да предложиш споразумение с прокуратурата. Още *сега*, за да изпревариш хода на събитията.

— Не искам никакви споразумения! Аз не съм го убил!

Понякога не мога да ги понасям, с досада въздъхна Андрю.

— Слушай ме внимателно — рече той и вдигна разперените си пръсти пред лицето на младежа. — Ще ти изброя голите факти: на местопрестъплението е открит отпечатък от ботушите ти, нямаш алиби, влюбен си в нея, обсъждали сте убийството на мъжа ѝ. Всичко това е записано от ченгетата, плюс подробностите от предварителния разпит... Да не говорим, че ти е давала и пари.

— На заем — подхвърли Томи.

— Това е без значение. По всяка вероятност Д'Арси е бил убит с нейния пистолет, а тя ще каже, че ти го е дала... В нощта на убийството колата ти е била засечена в квартала... — Веждите му гневно се извиха. — Имаш ли представа на кого ще повярват, ако Сандра застане зад банката на свидетелите и заяви, че заедно сте планирали убийството?

— Тя никога не може да каже подобно нещо! — тръсна глава Томи.

— Хайде да престанем с глупостите, искаш ли? — ядоса се Андрю. — Трябва да мислиш от гледната точка на съдебните заседатели. Сандра д'Арси е богата мадама, член на известна и уважавана фамилия. Има хиляди начини да я принудят да свидетелства срещу теб. И тогава...

— Но нали ще обвини и себе си, ако каже, че аз съм го направил? — попита Томи.

— Това съвсем не е задължително — поклати глава Андрю. — Може да признае, че е говорила с теб за убийството на съпруга си, показала ти е пистолета, предложила ти е пари... — Раменете му леко се присвиха. — Но после се е отказала и е решила да не се вижда повече с теб... Мога да ти гарантирам, че докато разказва това в съда, непрекъснато ще бъде обляна в сълзи... И в крайна сметка ще излезе така, че тя те е използвала да премахнеш съпруга ѝ, но вината ще падне единствено върху теб... — Помълча, за да му остави време да

попие всичко това, после подхвърли: — Чиста работа, нали? След това се признава за виновна в непредумишлено съучастие и нещата приключват.

— Какво ще рече това?

— Казано най-общо, вината ѝ ще бъде сведена до подстрекателство към престъпление. Присъдата по този текст на закона предвижда от две до шест години затвор. Мога да ти гарантирам, че ще излезе още на втората... — Погледът му натеза. — А дотогава ти отдавна ще си минал през газовата камера...

Томи пребледня, ръцете му видимо започнаха да треперят.

— Няма начин! Аз не съм го убил!

— Ако съдебните заседатели повярват, че си виновен, с теб е свършено, момчето ми — въздъхна Андрю и многозначително прокара длан през гърлото си.

Очите на Томи се насълзиха, пръстите му измъкнаха нова цигара и с мъка улучиха огънчето на фасата, който догаряше в другата му ръка.

— Какво да правя? — безпомощно попита той.

— Искаш ли да ти дам разумен съвет?

— Да.

— Добре — кимна Андрю и се приведе напред. — Ще кажеш на ченгетата, че автор на убийството е Сандра. Като предварително поискаш по-лека присъда за себе си.

Томи смукна от цигарата, очите му тревожно пробягаха по лицето на Андрю, но устата му остана затворена.

— Ще ти кажа какво се е случило според мен — смени тактиката адвокатът. — А после ти ще посочиш прав ли съм, или греша...

Тишината се проточи. Решил, че е изчакал достатъчно, Андрю започна:

— Ти си лудо влюбен в тази красива жена, едновременно с това си го закъсал сериозно. Идеята за убийството дава Сандра. Започва да те обработва ден и нощ, в крайна сметка ти вече не си в състояние да разсъждаваш трезво. Изпитваш ужас при мисълта, че ще я загубиш, и в крайна сметка отстъпваш... — Помълча малко, после продължи: — Тя планира всичко. Дава ти собствения си пистолет, казва ти кога ще се прибере мъжът ѝ. Нейна е идеята да сложиш бутилка шампанско в колата му — все едно, че някой го е проследил с цел обир. Тя поставя детското велосипедче пред портала, така ще бъдете сигурни, че

Джеймс ще спре и ще слезе от колата. Ти го издебваш изотзад, убиваш го, после захвърляш пистолета. Толкоз, не помниш нищо повече... Осъзнаваш се едва в спалнята си, болен, с температура...

— Господи! — изхлипа Томи и скри лице в дланите си. В очите му се четеше истински ужас.

— Всъщност ти спомняш ли си изобщо какво стана в онази нощ?
— попита Андрю.

Младежът само поклати глава.

— Значи не можеш да се закълнеш, че наистина не си го направил...

Лицето на младежа пребледня и се покри с едри капки пот. Всеки миг щеше да припадне.

— Наведи се и сложи глава между коленете си — заповяда Андрю и стана да му помогне. — Така кръвта отново ще ороси мозъка ти.

Томи се подчини, а Андрю търпеливо зачака. След няколко минути тръпките стихнаха и главата му зае нормално положение.

— И сега какво? — Гласът му беше едва доловим шепот.

— Ще се признаеш за виновен. Ченгетата ще арестуват Сандра и ще я изправят пред съда. Ти ще свидетелстваш срещу нея и в замяна ще получиш по-лека присъда, вероятно двадесет години...

— Двадесет години! — зяпна Томи и очите му се изблещиха.

— По-добре двадесет години, отколкото газова камера — напомни му Андрю. — Оттам връщане няма... Освен това при добро поведение със сигурност ще излезеш след осем, най-много десет години. И все още ще си млад...

— Не зная...

— Не забравяй, че докато ти се колебаеш, Сандра може да сключи сделката. Тогава на областната прокуратура никак няма да ѝ пука за теб. Те правят споразумение само с един от заподозрените. В случая с теб или със Сандра. Който стигне пръв, той получава наградата. Другият умира. Затова решавай бързо. Колкото повече протакаш, толкова по-малки са шансовете ти.

— Не искам да ѝ утежнявам положението — промърмори Томи.

— Господи Исусе! — избухна Андрю. — Кучката всеки миг ще заяви, че си дръпнал спусъка, а ти не искаш да ѝ утежняваш положението! Какъв си ти, бе човече? Луд ли си, мазохист ли си?!

Томи запази мрачно мълчание.

Заместник главният прокурор Филип Уайт вдигна глава и видя Мадлин на прага.

— Имаш ли една минутка? — попита тя.

— Разбира се, влизай — усмихна се той.

Тя затвори вратата зад гърба си и седна на един стол.

— Какво има?

— Току-що разговарях по телефона с Андрю Стюарт.

— Е, и? — В очите на Филип се появи любопитство.

— Поиска среща за четири следобед. Предполагам, че е готов за споразумение.

— Тъй, тъй... — проточи Филип и се облегна назад.

— Какво ще кажеш?

Празната лула отново се появи между устните му.

— Все още ми е трудно да приема споразумение с убиец...

— На мен също — въздъхна Мадлин. — Опасявам се обаче, че без показанията на Томи никога няма да я пипнем. И една убийца ще остане ненаказана... — Стана, направи няколко крачки напред-назад, после се изправи пред бюрото му. — А ако ние не успеем да осигурим възмездие, кой друг би могъл?

Той помълча, очите му не слизаха от лицето ѝ. После леко се приведе напред.

— Да попитаме Рон. Не е зле да имаме мнението му по въпроса... Сега ще проверя дали може да ни приеме.

Вдигна слушалката, размени няколко думи с главния прокурор и затвори:

— Ще ни приеме веднага.

Областният прокурор Рон Милър седеше зад бюрото на просторния и добре обзаведен кабинет. Филип и Мадлин заеха свободните столове пред него и тя сбито изложи последните новости по делото Д'Арси.

— Какво мислите вие за евентуално споразумение? — попита Милър, обхващайки с лек жест и двамата.

— Убедени сме, че Томи е натиснал спусъка и нямаме особена охота да сключваме сделка с убиец — отвърна Мадлин, помълча за момент, после добави: — Същевременно си даваме сметка, че Сандра не би могла да го направи без помощта на Томи...

Изчака евентуалната реакция на шефа си, не я получи и продължи:

— От друга страна, считаме, че Томи не би застрелял Д'Арси без обработка от страна на Сандра. Вероятно ѝ е струвало доста усилия, за да изтръгне съгласието му.

Областният прокурор премести поглед към Филип и той леко кимна с глава.

— Добре, да видим дали съм разбрал нещата правилно — въздъхна Рон Милър. — Имате човека, който е натиснал спусъка, и сте убедени, че той заслужава смъртна присъда. Но на практика съвсем не сте сигурни, че можете да го осъдите. Най-лош ще бъде вариантът, при който откажете споразумение с Томи, а съдът го оправдае. Тогава той вече няма да има причина да натопи приятелката си и вие никога няма да пипнете жената, изиграла ролята на подбудител към престъпление. Това ли ви кара да клоните към споразумение с Томи?

— Точно така — кимна Мадлин.

Милър сплете пръсти, сложи ги зад тила си и се облегна назад.

— Аз също не обичам да правя сделки с убийци — промърмори той. — Същевременно обаче наистина няма да е справедливо, ако съпругата се измъкне... — Тялото му внезапно се приведе напред. — Но знаете какво изисква законът за свидетелските показания на съучастници... За обвинителна присъда са необходими и други, независими доказателства.

— Така е — кимна Мадлин.

— Обикновено оставям на прокурора да събере тези допълнителни доказателства. При всяко друго дело бих казал „окей, вършете си работата“. Но тук е замесено семейство Д'Арси и никак не ми се иска да стигнем до усложненията на обжалването и доразследването...

— Едва ли ще минем без това — поклати глава Мадлин.

— Има ли вероятност Стюарт да приеме доживотна присъда без право на помилване? — изгледа я продължително Милър.

— Съмнявам се.

— Окей. А какво ще стане, ако му предложим доживотна с право на помилване, а тя се измъкне въпреки показанията му?

— А това е риск, който не можем да избегнем — въздъхна Мадлин. — Не можем да гарантираме благоприятен изход...

— Ще имаме ли свобода на действие, в случай че Стюарт не може да ни предложи нищо повече от показанията на Томи? — обади се за пръв път Филип.

— А считате ли, че имате достатъчно улики да я осъдите?

Мадлин ги изброи една по една.

— Всички са косвени — поклати глава областният прокурор.

— Така е, но ще бъдат достатъчни, ако към тях прибавим показанията на Томи.

Милър сложи ръце върху коленете си и кимна с глава:

— Добре. Приемам доживотна присъда с право на помилване. Но прокурор по делото си ти, следователно окончателното решение ще бъде твое. Бих искал още веднъж да вземеш мнението на детективите от отдел „Убийства“, а след това и на семейството на жертвата.

— Необходимо ли е тяхното съгласие? — загрижено попита Мадлин.

— Това ще решиш сама. Но аз не искам да гледам по телевизията как семейство Д'Арси се жалва, че убиецът е отървал газовата камера. Затова трябва да бъдат информирани предварително и за всички подробности.

Мадлин нямаше избор. Добре знаеше какви политически усложнения могат да възникнат при подобни ситуации. Областният прокурор гледа напред, към приближаващите избори. Което означава, че не може да си позволи мекушавост по отношение на убийци, нито пък да превърне във врагове членове на фамилията Д'Арси. А компромисът, който предлага, е прозрачно ясен. Ако делото зацikli, вината за това няма да е на Рон Милър, а на самата Мадлин... Прекрасно!

Точно в четири часа Андрю Стюарт влезе в кабинета на Мадлин.

— Кафе? — предложи тя.

— Да, без мляко.

Тя напълни две чаши и му подаде едната.

Той кимна и започна без всякакви предисловия:

— Какво ще получим, ако моят клиент каже в съда, че Сандра е организатор на престъплението, а той е бил толкова безнадеждно влюбен, че не е бил в състояние да ѝ откаже каквото и да било?

По гърба на Мадлин пробяга тръпка на вълнение, но лицето ѝ остана безизразно.

— Зависи — започна тя, подбирайки внимателно думите си. — Трябва да съм убедена, че това е единственият начин да я изправа пред съда. Преди това ще трябва да взема мненията и на засегнатите страни, най-вече на полицията и семейство Д'Арси. — Отпи глътка кафе и очаквателно го погледна.

Очевидно не беше доволен. Може би е очаквал да се претърколя през глава и да го обсипя с благодарности, усмихна се в себе си Мадлин, а на глас попита:

— Готов ли е за подобно нещо клиентът ви?

— Колебае се — отвърна Андрю, също застанал нащрек. — Обещах му да опипам почвата и нищо повече...

— Означаваш ли това, че търсите сделка без твърдото съгласие на обвиняемия? — сви вежди тя. Нещата изведнъж ѝ се сториха доста подозрителни.

— Опипвам почвата и нищо повече — повтори Андрю.

Мадлин направи опит да скрие раздразнението си.

— Всичко зависи от това, което клиентът ви ще ни предложи извън показанията си — тръсна глава тя. — Може би ще бъдем заинтригувани, но предварително ви предупреждавам, че няма да отстъпя от доживотна присъда!

— Не мислите ли, че сте доста категорична? — усмихна се Андрю.

— Това е моята официална позиция, господин адвокат.

Той се замисли, после леко сви рамене.

— С право на помилване?

Тя замълча.

— Без право на помилване клиентът ми няма да прояви интерес — твърдо добави Андрю.

Мадлин с неудоволствие въздъхна. Няма как, рече си тя. Ще трябва да отстъпя, иначе всичко отива по дяволите.

— Добре — рече. — С право на помилване.

— Ще поговоря с него.

— Отлично.

Стюарт излезе, а тя застана до прозореца и отправи поглед към оживеното улично движение. Никак не ѝ беше приятно да сключва сделка с този арогантен адвокат. Беше убедена, че ще го размаже в съда — цялата прокуратура знаеше качествата ѝ. С удоволствие би изтрила наглата усмивка от лицето на тоя хубавец. Но това едва ли ще стане, тъй като много ѝ се искаше да изправи пред съда и Сандра.

Доста от служителите в прокуратурата се прехвърлят на частна практика, особено след като се уверят, че държавната служба не им носи нищо съществено. Стават адвокати по наказателни дела и печелят десетки пъти повече от това, което получават като прокурори. Но Мадлин съзнаваше, че не би могла да постъпи като тях. Преди време и Кейт Александър твърдеше същото, но после напусна. Може би е била права, докато аз продължавам да държа на идеалите, въздъхна Мадлин.

Беше дълбоко убедена, че главната цел на адвокатите по наказателни дела са парите. Те не се интересуват от правосъдие, за тях е важно само да измъкнат клиента си, независимо дали е виновен, или не.

Самата представа, че трябва да се бори за свободата на виновен в престъпление човек, я караше да се чувства зле. Макар и ясно да съзнаваше, че правото на юридическа защита е неразделна част от демократичното общество. Не, не бих могла да бъда като Андрю Стюарт, поклати глава тя. Такива хора просто не уважавам. Но това е правосъдието. Той е само едно колелце от голямата машина.

Набра номера на Боуър и го помоли да се отбие при нея. Той обеща да тръгне веднага и скоро беше в кабинета ѝ.

Изслуша предложението, поклати глава и я погледна в очите.

— Вижте, ние нямаме нищо общо с бизнеса по отнемането на човешки живот... Ние сме от другата страна на оградата. Търсим и залавяме убийците, предаваме ги на правосъдието и очакваме те да бъдат изолирани от обществото. В конкретния случай става въпрос за двама убийци, нека не забравяме това.

Тя кимна с глава.

— Много ми се иска и семейството на жертвата да мисли като вас. За съжаление обаче, това е малко вероятно...

— Кой знае? — промърмори Боуър и с несъзнателен жест придърпа панталона си. — Ако бъдат убедени, че Сандра е поръчала убийството на съпруга си, може би ще поискат възмездие и за нея...

Кейт почука на вратата и влезе в кабинета на Диксън. Беше дълбоко разстроена. Чарлс направи опит да я убеди, че може да оправи бъркотията по мъжки, но тя предпочете да се справи сама. Сега изведнъж се запита дали е постъпила правилно.

Усмивката на Диксън беше хладна и насмешлива.

— Какво става, Кейт? — подхвърли той. — Вие с моя зет май сте си доста... хм... близки?

Изведнъж ѝ се прииска да изкрещи в лицето му, че не са „близки“, а се обичат и възнамеряват да свържат живота си завинаги. Овладея се бързо, съзнавайки, че това е пълна лудост. Предпочете да се държи така, сякаш нищо особено не се е случило.

— Страхувам се, че правиш погрешни заключения — изгледа го хладно тя. — Просто бях разстроена, имам си лични неприятности... А Чарлс направи опит да ме успокои.

— За глупак ли ме вземаш, Кейт?

— Не, разбира се.

— Защо тогава ме баламосваш по толкова елементарен начин?

— Не съм сигурна, че те разбирам — започна да се нервира тя.

— Много добре зная, че между теб и Чарлс съществува връзка, при това от доста време насам!

Стомахът ѝ се сви. Откъде е научил, по дяволите? Въздъхна и замълча, решила да изчака развоя на събитията.

— Няма ли да отричаш? — изгледа я с леко учудване той.

— Казах, каквото имам да казвам — спокойно отвърна тя. — Всичко останало е плод на въображението ти.

— Аз не мисля така — изръмжа Диксън, заобиколи бюрото и се надвеси над нея. — При създадите се обстоятелства май ще е най-добре да си подадеш оставката!

Кейт го изгледа с недоверие. Нима наистина си въобразява, че ще си подам оставката просто ей така? След толкова години упорита работа!

— Нямам подобни намерения! — отсече тя. — Това, което видя, беше приятелска прегръдка и нищо повече. Чарлс ще потвърди думите ми.

— Може би не знаеш, че моят зет има репутация на голям любовник — подхвърли Диксън. — Едва ли някой ще повярва на невинната ви лъжа. Освен това при създалата се ситуация има и други начини за принуда...

— Защо си толкова враждебен към мен?

— Имам си причини — отвърна Диксън и придърпа ръкавите си.

— Зная, че не ме обичаш, но защо трябва да стигаме чак дотам? — попита тя.

Той се намръщи, после на лицето му се разля усмивка.

— Ех, Кейт... Имахме малки търкания, когато ти действаше като мой адвокат, но нима забрави, че това се оказа привилегия за теб?

Мръсник, въздъхна тя. Мисли, че може да ме изнудва, докато приема собственото си погребение! Е, сега ще разбере, че нещата не стоят точно така! Изправи рамене и го погледна право в очите.

— Предлагам да преспим и после да поговорим. В прекия смисъл на думата, разбира се. Утре може би ще стигнем до заключението, че и за двама ни ще е по-добре да забравим за случая...

— Заплашваш ли ме?

— Не. Ти си по заплахите.

Очите му се присвиха.

— Ако проговориш, това би означавало грубо нарушение на професионалната етика.

— И през ум не би ми минало да го направя — изгледа го тежко тя. — Но както сам казваш, малките търкания могат да се изгладят...

Той се втренчи в нея, после пристъпи към прозореца и насочи поглед навън. Минута по-късно се обърна към нея, челюстите му бяха здраво стиснати.

— Играеш опасна игра, момиченце! Внимавай, защото ще се опариш. И не забравяй, че когато поема президентския пост, Чарлс вече няма да е в състояние да те закриля!

— Закъснявам за една среща — погледна часовника си тя. — Желая ти приятна вечер, Диксън.

Излезе с високо вдигната глава, но коленете ѝ трепереха. Не беше сигурна, че го е убедила да мълчи. Имаше неприятното чувство,

че прекали със заплахите.

Същата вечер, малко след осем и половина, Мадлин и Филип привършваха вечерята си в ресторант „Грил“ на Бевърли Хилс. През цялото време бяха обсъждали стратегията си по делото Д'Арси и когато поднесоха кафето, вече почти нямаше какво да си кажат. В настъпилата тишина Мадлин ясно забеляза, че Филип е разтревожен. Пръстите му си играеха с лъжичката, лицето му беше напрегнато. Какво има, запита се тя.

Много скоро получи отговор на този въпрос, Филип въздъхна и вдигна глава.

— Разбирам, че се срещаш с Гари Сътър...

Тя замръзна от изненада. Деликатен и възпитан, Филип съвсем не беше от хората, които си пъхат носа в личните работи на околните.

— Излизахме заедно няколко пъти — кимна тя.

— Сериозно ли е?

— Все още е рано да се каже — озадачено го погледна тя. — Но какво има?

Той видимо се поколеба, после тръсна глава.

— Обикновено аз дори не бих споменал подобно нещо, но... — По лицето му изби руменина. — След като двамата поддържате по-близки отношения...

В очите на Мадлин се появи любопитство. За пръв път го виждаше да търси най-точните думи.

— Продължавай — рече тя.

— Гари дойде при мен и пожела да говорим за теб...

— За мен? — недоверчиво го погледна тя.

— Да. Поддържа становището, че не си достатъчно подготвена за делото Д'Арси...

Тя замръзна от изненада.

— Какво по-точно каза?

— Че делото е изключително важно и изпълнено с подводни камъни... Че медиите ще го наблюдават отблизо...

— Е, и?

— Ние не бива да допускаме никакви грешки и за подобно дело ще ни трябва прокурор с повече опит...

— Препоръча ли някого? — потрепна гласът на Мадлин.

— Себе си. Твърди, че е по-опитен...

Лицето ѝ стана бяло като платно.

— Не мога да повярвам!

— Аз също бях доста шокиран...

— Но защо би казал подобно нещо?

— Нямам представа. Помислих си, че ти ще знаеш отговора на този въпрос...

— За съжаление не е така — поклати глава тя, после веждите ѝ замислено се присвиха. — А ти самият имаш ли резерви по отношение на мен, Филип?

— Никакви.

— Слава богу — въздъхна тя. Какво тогава е искал да постигне Гари?

— Той ревнува ли те? — сякаш отгатна мислите ѝ Филип.

— В какъв смисъл? — Сърцето ѝ рязко ускори ритъма си.

— В професионален.

— О... — Облекчението ѝ обаче беше краткотрайно. — Не съм сигурна... — Потърси точните думи, не искаше да унижава Гари в очите на Филип. — Преди няколко дни бяхме на купон. Част от присъстващите ме познаха от телевизията и започнаха да задават въпроси. Знаеш как става... — По лицето ѝ се плъзна бегла усмивка. — Гари се дръпна настрана, изглеждаше доста ядосан...

— Какво ти каза?

Спомнила си обвиненията на Гари, че е получила случая, защото Филип Уайт е влюбен в нея, тя усети как по лицето ѝ избива лека руменина. Как би могла да признае подобно нещо?

— Нещо от сорта, че ти си имаш любимци...

— Ясно — замислено кимна Филип.

Мадлин пренебрегна предупредителните звънчета в главата си и продължи:

— Може би е искал да каже, че се тревожи за мен. Делото ще бъде под фокуса на медиите и прочие... — Замълча, просто не знаеше какво повече да каже.

— Добре — тръсна глава той. — Предполагам, че отдавам прекалено голямо значение на всичко това... Съжалявам, че го споменах пред теб...

— Аз пък се радвам, че го стори, Филип. Нали затова са приятелите...

— За нещастие често става така, че съперничеството убива приятелството.

— Зная — усмихна му се тя с храброст, която не изпитваше. Дълбоко в душата ѝ се появи мрачното подозрение, че Гари май няма да се окаже човекът, за когото е мечтала...

Настанил се удобно на дивана в кабинета с дъбова ламперия, Франклин Манинг отметна вълненото одеяло от коленете си. Не обичаше да изглежда прекалено болен, когато синът му е наблизо, а той щеше да се появи всеки миг. Диксън винаги се опитваше да използва за своите цели влошеното здравословно състояние на баща си, а днес Франклин беше твърдо решен да държи юздите в свои ръце.

Очите му пробягаха из помещението, което винаги беше обичал. В камината пламтеше огън, по стените и отрупаните с книги лавици играеха червеникави отблясъци. Напоследък все му беше студено. Докторът казваше, че това се дължи на сърцето, което вече не изпомпва кръвта с някогашната сила. Ужасно е да остаряваш, помисли си мрачно Франклин. Особено когато бъдещето на фирмата е под въпрос. Предстоящата конфронтация го караше да се чувства още по-зле.

Над камината беше поставена стара семейна снимка. Двамата с Ирен бяха прегърнали Диксън и Ан, още съвсем деца. От гърдите му излетя тежка въздишка. Какво стана, господи? Защо ние с Диксън винаги сме на нож? На вратата се почука.

— Здравей, татко — застана на прага Диксън. — Мама каза, че ще те намеря тук.

— Влизай, Диксън — отвърна Франклин и с неудоволствие установи, че гласът му прозвуча по-мрачно, отколкото би желал. — Сядай... — Изчака синът му да се настани в креслото и добави: — Преживях неприятен шок...

— Така ли?

— Научих за твърдението ти, че си видял новото завещание на Джеймс, при това в присъствието на двама свидетели.

— И?

Показалецът на Франклин се насочи към гърдите на Диксън.

— Кои са тези свидетели?

— Съжалявам, но не помня имената им, татко.

— Това са глупости и ти прекрасно го знаеш! — наежи се възрастният Манинг.

— Не ги помня — държеше на своето Диксън. — Просто не ми говореха нищо...

— Аз пък ще ти кажа нещо друго! Цялата тази работа е плод на твоите машинации! Опитваш се да поставиш Тео в положение, което брат му дори не е сънувал!

Десният клепач на Диксън започна да потрепва.

— Нищо подобно! Джеймс наистина беше решил да направи Тео свой наследник, така искаше да му предостави свободата да се разпорежда с „Д’Арси къмпани“ и фондацията.

— Много се съмнявам! — поклати глава Франклин. — Джеймс постепенно прехвърляше управлението на компанията върху Чарлс. Искаше да отдели повече време на сина си, а Чарлс беше единственият, на когото имаше пълно доверие.

— Може би Чарлс го е разочаровал! — сопнато рече Диксън.

Защо е толкова злобен по отношение на Чарлс, запита се Франклин. Някога бяха близки приятели... За съжаление отдавна, преди доста години. Очите му се спряха върху лицето на Диксън.

— Ще ме извиниш, но мисля, че в момента просто лъжеш!

— Всеки има право на мнение! — отвърна синът му и по шията му избиха алени петна.

— Виждам, че нямаш никакво намерение да проявиш разбиране и затова се налага да си изясним отношенията... — Франклин изпъна рамене и се изправи върху дивана. — Или незабавно ще ми дадеш имената на тези тайнствени свидетели, или...

— Ти какво, заплашваш ли ме? — почервеня Диксън.

— Точно така, заплашвам те! — изрева Франклин Манинг и стовари юмрук върху кожената седалка.

— Татко, сърцето ти!

— Затваряй си устата! — срязва го Франклин. — Или ще оттеглиш иска за оспорване на завещанието, или аз ще използвам целия си авторитет, за да осигуря президентското място на Чарлс!

— Защо вечно подкрепяш този Чарлс?

— Може би защото никога не ме е лъгал!

— Ха! Дано не се заблуждаваш!

Диксън прехапа устни и започна да съобразява. Много му се искаше да разкаже на баща си за сцената между Чарлс и Кейт, но си даваше сметка, че все още не разполага с твърди доказателства за връзката между тях. Освен това се безпокоеше, че Кейт наистина ще наруши професионалната етика, дори не му се искаше да си представи последиците от подобен акт. Не, много е рисковано... По-добре да изчака.

— Какво искаш да кажеш, Диксън? — изгледа го с тежък поглед Франклин.

— Искам да кажа, че Чарлс е двуличник и съвсем не е светецът, за който ти се представя...

— Надявах се, че ще остана неутрален, но ти ме лишаваш от избор.

Умът на Диксън бясно препускаше. Даде си сметка, че сега, на прага на успеха, няма никакъв смисъл да стига до разрыв с баща си. Достатъчно беше да поддържа статуквото, докато Миндъл и останалите двама старши партньори решат какво ще правят. Може да излезе така, че помощта на баща му да стане излишна. Но въпреки това не бива да допуска Франклин открито да застане зад кандидатурата на Чарлс. Това е опасно, тъй като може да повлияе на останалите. Сега най-важното е да се печели време...

— Татко, позволи ми още веднъж да поговоря с Тео — прочисти гърлото си той. — Може би ще го убедя да се откаже от оспорването на завещанието...

— Вече няколко седмици те моля именно за това.

— Опитвах се, татко. Но Тео е упорит... — На устните му се появи бледа усмивка. — Но не се отказвам... Тео винаги се е вслушвал в съветите ми.

— Добре — кимна Франклин Манинг. — Дано да е така...

Чарлс беше въведен в луксозния апартамент на хотел „Сенчъри плаца“, запазен за губернатора Нед Брандън. Приятелят му стоеше с гръб към вратата, отправил поглед към прекрасната панорама зад прозореца.

— Здравей, Нед.

Губернаторът се завъртя, в очите му се появи топлина.

— Чарлс! — Стисна ръката на приятеля си и го прегърна през рамото. — Благодаря, че се отзова на поканата ми. Добре зная колко си зает!

— За теб винаги ще намеря време, Нед.

— Благодаря, приятелю. Ще пийнеш ли нещо?

— С удоволствие.

Нед Брандън се насочи към бара, а Чарлс въздъхна и поклати глава. Умората у губернатора, негов близък приятел, беше съвсем видима. Някога гъстата му коса беше оредяла и посивяла, а тялото му — доста отпуснато. Двамата бяха на една възраст, но Нед изглеждаше поне с десет години по-стар. Чарлс мислено се поздрави за упоритостта, с която продължаваше да поддържа формата си. Три пъти седмично пробягваше по пет мили на ден и това оказваше своето влияние.

— Вдигам тост за следващия член на Конгреса от Калифорния!
— усмихна се той и пие кристалната чаша.

Нед се усмихна, чукна се и отпи една солидна глътка.

— Благодаря. Казвай сега как вървят нещата...

— Засега добре. Програмата за набиране на средства се изпълнява.

— Отлично. Ти си един от малцината, които държат на дадената дума.

— Опитвам се.

— Да поседнем — рече губернаторът и махна с ръка към кожения диван в ъгъла на богато обзаведената дневна. — Както знаем, Винс ще се кандидатира за губернатор в момента, в който аз обявя, че освобождавам поста и се включвам в предизборната кампания за Сената.

— Така е — кимна Чарлс и размърда рамене под отлично скроеното сако на костюма си.

— А областният прокурор Рон Милър ще се кандидатира за мястото на Винс като федерален прокурор...

— Такива бяха плановете му — съгласи се Чарлс.

— Но тези рокади оставят празно едно място, което съвсем не е маловажно — отбеляза губернаторът. — Все още ли поддържах становището, че най-подходяща за него е Кейт Александър?

— Абсолютно — кимна Чарлс и тъмните му очи изпитателно пробягаха по лицето на приятеля му. — Ти, какво, да не би да си променил мнението си?

— Доста хора мърморят — откровено отвърна губернаторът. — Никак не им е приятно, че едно толкова съблазнително място се предлага на жена. За него има достатъчно квалифицирани кандидати от силния пол...

Чарлс потисна обзелото го раздражение и леко се приведе напред.

— В това отношение имам новини за теб, Нед... Събрах информация за двамата основни кандидати за поста и мога да те уверя, че тя е достатъчна не само да ги изтрие от предизборните списъци, но и да им коства сегашните длъжности! Ще я използвам без всякакво колебание, повярвай ми!

Губернаторът се облегна назад и остави чашата си на масата.

— Толкова ли много държиш на тази жена?

— Абсолютно. Ти прекрасно знаеш, че имаме нужда от повече компетентни жени в съдебната система. — Чарлс замълча, после многозначително добави: — Освен това ми дължиш...

— Достатъчно — прекъсна го Нед Брандън и лицето му пребледня. — Излишно е да ми напомняш...

— Значи считаме, че въпросът е уреден.

— А тя знае ли, че играеш толкова грубо?

— И да не знае, скоро ще разбере.

Гласът на Чарлс есна възбудено в слушалката:

— Кейт, обаждам се от колата. Имам добри новини. Може ли да се отбия?

— Разбира се.

Десет минути по-късно тя отвори на позвъняването му. Чарлс пристъпи в антрето, сграбчи я в прегръдката си и я завъртя.

— Хей, какво става? — засмя се Кейт.

— Идвам от среща с губернатора.

— Той е в града?

— Да. — Пусна я на пода и целуна връхчето на носа ѝ.

— Какво иска от теб?

— Куп неща — усмихна се загадъчно той. — И между тях беше един важен въпрос... Попита дали все още съм на мнение, че ти си най-подходящият кандидат за мястото на областен прокурор...

— И ти какво отговори? — блеснаха очите на Кейт.

— Казах „твърдо не“ — направи мрачна физиономия той.

— Стига де! — смушка го тя.

Той я сграбчи в прегръдката си и прошепна:

— Казах му, че ще бъдеш най-страхотният областен прокурор в историята на този щат!

— Прекрасно! — притисна се в него тя.

Останаха няколко секунди така, после Чарлс се отдръпна и в очите му се появи тревога:

— Ти какво направи с Диксън?

— Поставих го на мястото му — отвърна с категоричен тон Кейт, макар че в душата ѝ продължаваше да тлее съмнението. Хвана ръката му и го затегли към дневната. — Ела, искам да чуя точно какво сте си говорили с губернатора...

Слушайки разказа на Чарлс, тя отново усети магнетизма, който излъчваше този човек. Когато нещата опрат до политика, никой не можеше да се сравнява с него. Но в радостната ѝ възбуда се примесваше и безпокойство. То нямаше нищо общо с чувствата ѝ, беше сигурна, че обича Чарлс. Радваше се пак да са заедно. Но болката отказваше да изчезне и лежеше там, съвсем близо до повърхността... От гърдите ѝ излетя лека въздишка. За тези неща е нужно време...

Проблемът с Диксън също не излизаше от главата ѝ. Силно се надяваше, че блъфът ще мине. Но едновременно с това си даваше сметка, че не знае как да постъпи, ако се получи обратното... Беше прекалено етична и по тази причина Чарлс никога няма да научи това, което тя знае за Диксън. То си оставаше професионална тайна и толкоз...

Андрю ядно затръшна слушалката. Майката на Томи току-що съобщи, че все още не може да събере остатъка от парите, които му дължи за защитата на сина ѝ. По дяволите! Опитен адвокат като него би трябвало да знае, че трябва да прибере хонорарите си в аванс! Но не! Заслепен от жаждата за слава, той беше пренебрегнал основно правило в професията и сега ще трябва да си носи последиците. Е, все пак получих двадесет хиляди долара, напомни си с въздишка той. Малко, далеч по-малко от това, на което се надяваше... В процес като този защитниците получават хонорари в размер на стотици хиляди долари. Беше готов да се обзаложи, че Кейт Александър ще вкара поне милион в касата на „Манинг & Андерсън“ за защитата на Сандра д'Арси.

На път за затвора той още веднъж прехвърли в главата си вчерашния разговор със своя съдружник. Двамата подложиха на внимателен анализ всички обвинения срещу Томи, след което стигнаха до заключението, че каквото и да стане клиентът на Андрю трябва да се признае за виновен, като в замяна на това поиска по-леко наказание. Това беше единственият начин да спаси живота си.

Мислите му се насочиха към медиите. Много си падаше по шумната, почти циркова атмосфера, която съпътства подобни процеси. Беше твърдо убеден, че няма никакво значение дали печелиш или губиш в такъв процес. Важното е да участваш в него и хората помнят именно това... Е, хубаво. Ако Томи се навие да сключи сделка, той ще се превърне в главния свидетел на прокуратурата и това ще фокусира вниманието на медиите върху него. И върху адвоката му, разбира се... Решението беше взето: Томи трябва да свидетелства срещу Сандра на всяка цена! Сега остава да го убеди...

Доведоха затворника в помещението за свиждане и Андрю продължи обработката, започнала предишния ден.

— Наистина ли мислиш, че ще загубя?

— Нещата не вървят на добро — мрачно отвърна Андрю, моментално усетил, че отново ще се наложи да обяснява вероятния ход на делото. — Не можеш да разчитаеш на алибито си. Никой не те е забелязал в бара, никой не е видял да го напускаш с човек на име Винсънт, никой не може да потвърди, че наистина си бил болен. В

замяна на това разполагат с твой отпечатък на местопрестъплението. Калта по ботушите ти е идентична с почвата в близост до трупа. Колата ти е била засечена там във вероятния час на убийството. Взел си пари от Сандра. Знаел си, че има пистолет, знаел си къде го държи. Оръжие от същия тип и калибър е отнело живота на Джеймс д'Арси. Документиран е разговорът ти със Сандра, по време на който ти предлагаш да се отърват от съпруга й... — Андрю разпери пръсти и започна да изброява: — Имаш мотив, имаш възможност да извършиш престъплението, имаш средството... Какво ще си помислиш, ако си на мястото на съдебните заседатели?

— Както го разказваш, звучи много зле — призна с въздишка Томи.

— Съдебните заседатели са хора като всички останали — продължи Андрю. — А ти залагаш живота си на един зар! Не бива да забравяш, че ако не се обърнеш пръв към прокуратурата, Сандра ще бъде тази, която ще обяснява на съдебните заседатели как си убил съпруга й!

— Настина ли мислиш така? — разшириха се от страх очите на Томи.

— Сигурен съм.

— Какво да правя?

— Трябва да сключиш споразумение, Томи.

— Признавам се за виновен, така ли?

— Да. Хвърляш Сандра на вълците и спасяваш живота си.

— Не мога! — поклати глава младежът и нервно изпусна въздуха от гърдите си.

— Значи искаш да умреш?

— Не искам, но това не означава, че искам тя да умре вместо мен! — озъби се Томи. — Ти за какъв ме вземаш?

— Слушай ме внимателно — въоръжи се с търпение Андрю. — Признаваш се за виновен без наличието на особени обстоятелства и в замяна получаваш доживотна присъда.

— Какво означава „особени обстоятелства“? — попита младежът. — Че убийството е извършено за пари?

— Не само това. Означава и че си дебнал жертвата си предварително... В областната прокуратура ми дадоха да разбера, че няма да искат смъртно наказание и за Сандра. В най-лошия случай тя

също ще получи доживотен затвор. Ако имате късмет, след девет-десет години и двамата ще бъдете на свобода.

Томи се замисли.

— А ако не дам показания срещу нея, тя изобщо няма да бъде съдена, така ли? — попита след известно време той.

— Не се заблуждавай — процеди Андрю. — Може би няма да я съдят този месец или тази година, но ще я съдят... Няма давност за предумишлено убийство. Полицията продължава разследването докрай, независимо колко време ще отнеме това. — Пръстът му се насочи в гърдите на Томи. — Рано или късно ще открият улики срещу нея, а това означава само едно: смъртна присъда, също като твоята!

— Добре. Да кажем, че приема сделката. Обясни ми какво ще стане след това.

Андрю търпеливо му описа процедурите — какво точно трябва да каже пред съдията, който е упълномощен да сключи споразумение, и какво ще направи съдията след това. Запозна го в детайли и с въпросите, които ще му бъдат задавани като свидетел по делото на Сандра. Това отне доста време, но колебанията на Томи останаха.

— Не искам да я натопя — промълви той.

Андрю скочи на крака и започна да шари из помещението. Този хлапак или е пълен глупак, или просто не си дава сметка за какво става въпрос! Очевидно счита, че отричането ще му донесе някаква полза, но не си дава сметка, че ако Сандра признае съучастието си пред съда, с него наистина е свършено! Май е време да сменя тактиката, мрачно въздъхна той.

Изправи се пред клиента си с широко разкрасени нозе и хладно попита:

— Имаш ли представа как изглежда екзекуцията?

Томи поклати глава, в очите му се появиха сълзи.

— Слагат те в една стъклена клетка, отвсякъде заобиколена със столове. Това се местата за хората, които наблюдават смъртта ти. Завързват те за един стол и слагат таблетките цианид в специален контейнер. Той започва да изпуска отровата във въздуха. Процесът не е нито *бърз*, нито *приятен*! Изпитваш чувството, че някой ти реже дробовете на парченца, започваш да крещиш и да се молиш за пощада. Ще се напикаеш, а вероятно и ще напълниш гащите... През цялото време ще те наблюдават. Очите ти ще изскочат от орбитите си, кожата

ти ще стане морава, целият ще се гърчиш в агония... Кой знае, ако имаш късмет, може и по телевизията да те покажат...

Не беше нужно да продължава. Стиснал глава между дланите си, Томи се разтърси от ридания. Андрю търпеливо чакаше. Беше твърдо решен да не напуска помещението, преди да изтръгне съгласието на клиента си.

Мадлин с мъка успя да скрие възбудата си, когато Андрю Стюарт се обади и даде зелена светлина за процедурата по свидетелските показания на Томи. Първата ѝ работа беше да си уреди среща с Абигейл, Тео и Виктория д'Арси, след което прие поканата на Абигейл и потегли за имението.

Въоръженият пазач на входа провери документите ѝ, порталът плавно се отвори и колата бавно пое по сенчестата алея. Господи, неволно въздъхна тя. Винаги съм знаела, че има богати хора, но това тук прилича на истински замък!

Родителите на бившия ѝ съпруг бяха заможни хора, но пред очите ѝ се разкриваше гледка, която беше далеч над понятието „заможен“. Пасторалната красота на зелените поляни внушаваше величието на английско колониално владение, трудно ѝ беше да си представи, че се намира само на няколко минути път от Уестууд Вилидж.

Масивната врата се отвори и невъзмутим като сфинкс иконом я поведе към горния етаж. Скоро се изправи пред жена с благородна осанка, която познаваше от вестниците. Абигейл д'Арси. На дивана до инвалидната ѝ количка седеше болезнено слаба, но все пак привлекателна жена. Някъде около четиридесетте, но прекалено опънатата кожа на лицето ѝ не отговаряше на ръцете и точната ѝ възраст трудно можеше да се установи.

До един от широките прозорци с полуспуснати щори се беше изправил Тео д'Арси, когото Мадлин вече беше срещала. Той беше единственият, който се усмихна и пристъпи да стисне ръката ѝ.

— Благодаря, че дойдохте — любезно каза той. — Така улеснихте мама.

— Моля.

Абигейл д'Арси протегна ръка, но лицето ѝ остана сдържано. Виктория д'Арси Мандевил само кимна с глава и ѝ отправи хладен поглед.

— Моля, седнете — каза Абигейл и посочи дивана, поставен срещу този, върху който се беше настанила Виктория.

Мадлин се подчини, чувствайки се леко скована от безцеремонния оглед, на който я подложиха Тео и сестра му. Беше доволна, че е облякла най-хубавото си костюмче, особено след като видя официалния тоалет на Абигейл. А и Виктория беше готова за камерата на всяко модно списание. Единствено Тео изглеждаше малко negliже, облечен в широк панталон и копринена риза.

Мадлин тръсна глава и сбито ги информира за развоя на събитията. Томи е готов да свидетелства срещу Сандра, в замяна на което ще получи доживотна присъда.

— С право на помилване? — попита Тео.

— Възможно е, но едва след като излежи шестнадесет години — отвърна Мадлин. — Нашите затвори са доста претъпкани...

— Разбирам — кимна Тео.

— Естествено, всичко ще зависи от решението на Апелативния съд — уточни Мадлин. — Срещу това по-леко наказание Томи ще бъде главен свидетел на процеса на Сандра, която ще бъде обвинена в предумишлено убийство.

Настъпи тежка тишина, която беше нарушена от острия глас на Виктория.

— А тя ще стигне ли до газовата камера?

— Няма да искаме най-тежкото наказание — поясни Мадлин. — Не би било справедливо да дадем доживотен затвор на физическия убиец и едновременно с това да искаме смъртно наказание за съучастницата му, която все пак не е натиснала спусъка... Ако Сандра бъде призната за виновна, вероятно също ще получи доживотен затвор.

— Разбирам — промълви Абигейл.

— Въпросното споразумение не възниква, защото нямаме достатъчно улики срещу Томи Бартоломю — поясни Мадлин. — На практика е точно обратното — можем да го осъдим без никакво колебание. Инициативата за споразумение дойде от адвоката на Томи, а областният прокурор пожела да ви информирам и да чуя вашето мнение.

Клепачите на Абигейл бавно се повдигнаха.

— Ще ни позволите ли да обсъдим това за няколко минути, скъпа?

— Разбира се — кимна Мадлин и стана.

Тео я отведе ведно от съседните помещения. Вратата се затвори зад гърба му и тя се насочи към насрещната стена, отрупана с книги. Издърпа напосоки една от тях и бавно осъзна, че държи рядко и отлично запазено първо издание на „Брулени хълмове“. Но беше твърде развълнувана, за да оцени по достойнство този факт. Мислите ѝ бяха насочени към това, което ставаше в съседната стая.

Видимо разстроен, Тео се върна в дневната и се насочи към телефона.

— Ще се обадя на Диксън.

— Много добре — съгласи се Абигейл.

Разговорът беше кратък.

— Диксън казва, че не бива да се противопоставяме на сделката — поясни с пребледняло лице Тео и остави слушалката. — Според него ще си направим лоша реклама, ако продължаваме да пазим Сандра от правосъдието. Щяло да изглежда така, сякаш богатите се откупват с парите си...

— Много съм разтревожена от шума около нас — поклати глава Абигейл. — Не зная кое е по-лошо — да я съдят или не.

— На мен пък изобщо не ми пука какво ще стане с тази уличница! — гневно процеди Виктория.

— Грубостта няма да ни помогне — погледна я Абигейл. — Нека се опитаме да мислим рационално. Все пак трябва да не забравяме и за бъдещето на Джеймс-младши... — Ръката ѝ приглади безупречно оформената фризура. — Разбира се, аз ще бъда тази, която ще се грижи за него...

— Не виждам как ще хвърлим Сандра на вълците — въздъхна Тео и с изненада установи, че е на различно мнение от това на Диксън.

— Това се нарича правосъдие — отсече Виктория. — Защо кучката трябва да си мисли, че е над закона?

— Май ще е най-добре да поговоря с Чарлс — въздъхна Абигейл, набра номера и сбито разказа за хода на събитията.

Чарлс помълча, после предпазливо подхвърли:

— Първо трябва да сме сигурни, че прокуратурата няма да поиска смъртно наказание за Сандра.

— Вече получихме уверенията на госпожица Гулд.

— Бих искал да поговоря с нея лично — отвърна Чарлс.

— Разбира се — рече Абигейл и натисна бутона за вътрешна връзка с библиотеката. Обясни на Мадлин, че Чарлс Римън желае да говори с нея и се изключи.

След няколко минути лампичката замига и тя отново вдигна слушалката.

— Те са убедени във вината на Сандра, но няма да искат най-тежкото наказание — рече Чарлс. — Съветът ми е да кажете на госпожица Гулд, че нямате нищо против евентуален процес.

— Благодаря, Чарлс — отвърна Абигейл, прекъсна разговора и направи знак на Тео да повика Мадлин. Очите ѝ бавно огледаха фигурата на младата жена, появила се на прага. — Няма да се противопоставим на споразумението — съобщи тя. — Но искам да ви уведомя още отсега, че снаха ми ще получи най-добрата възможна юридическа защита и вие ще трябва да докажете вината ѝ.

— Разбира се — кимна Мадлин. — Благодаря за желанието ви да сътрудничите. Ще ви държа в течение.

— Защитата на Сандра е поверена на „Манинг & Андерсън“, контактувайте с тях.

Мадлин подкара бързо към центъра. Мислено прехвърляше делата, от които трябваше да се освободи, за да получи необходимото време за изготвяне на обвинението срещу Сандра. Но първо трябваше да изпълни формалностите по сделката с Томи Бартоломю, просто за да е сигурна, че младата вдовица няма да ѝ се изплъзне...

В коридора се натъкна на Гари. Говореше с някакъв колега и тя понечи да отmine, без да го поздрави. След разговора с Филип в душата ѝ цареше пълно объркване. Предишната вечер изобщо не успя да заспи. Все още не можеше да разбере как е възможно да постъпи по този начин, как изобщо е посмял да занимава Филип с подобни неща...

— Мадлин — повика я Гари. — Точно ти ми трябваш... — Извини се на колегата и пристъпи към нея с широка усмивка на уста.

— Извинявай, но нямам време — хладно го погледна тя. — Закъснявам за една среща...

— Е, стига де! — посегна към ръката ѝ той. — Все можеш да ми отделиш една минутка!

— Не ме докосвай! — рязко се отдръпна тя.

— Хей, какво ти става? — На лицето му се появи учудено изражение.

Тя нервно се огледа, после тръсна глава:

— Наистина нямам време за разговори!

— Ясно, нещо ти мърда под шапката — промърмори Гари и я побутна към вратата на кабинета ѝ. — Ела да влезем за малко...

— Гари, казвам ти, че наистина не...

— Моля те, Мадлин!

Май ще се наложи още сега да си разчистим сметките, въздъхна Мадлин и кимна с глава:

— Добре, но само за минутка! И пусни ръката ми, ако обичаш!

Той се подчини, а тя усети болката в зачервената си китка.

Влязоха, Гари затвори вратата след себе си.

— Какво става, Мадлин? Държиш се така, сякаш съм прокажен!

— Научих нещо неприятно за теб — отвърна тя и заобиколи бюрото си, сякаш търсеше защита.

— Бъди така добра да ме осветлиш какво е то — направи опит да се усмихне Гари.

— Филип Уайт каза, че се съмняваш в моите способности във връзка с делото Д'Арси — погледна го в очите тя. — Изразил си мнение, че нямам достатъчно опит за подобни дела.

— Не е вярно — отвърна Гари и очите му останаха заковани в нейните.

— Значи Филип лъже, така ли?

— Не, той е прекалено умен, за да го стори. Просто е преиначил думите ми както му е угодно...

— Не отричаш, че си бил при него?

— Не.

— И не си му казал, че си по-квалифициран от мен?

— Не.

— Тогава защо Филип твърди обратното?

— Защото е влюбен в теб — отвърна Гари и чувствените му устни се разтеглиха в иронична усмивка.

— Това не е истина.

— Този човек те обича, Мадлин. Престани да се правиш на сляпа.

— Намирам, че ми е доста трудно да го повярвам. Освен това няма нищо общо със случая. Ще ми обясниш ли какво точно си му казал?

— Казах, че делото Д'Арси ще привлече вниманието на обществеността — рече Гари, наведе се напред и положи длани върху бюрото. — Казах, че ще бъде шумен процес и ние трябва да го възложим поне на двама прокурори. Обясних му, че вече съм водил подобни дела в Сан Франциско и изявих желание да бъда втори прокурор, в случай че се стигне до подобно решение...

Мадлин внимателно слушаше. Този сценарий действително нямаше нищо общо с това, което ѝ каза Филип. Една част от нея отчаяно искаше да повярва на Гари. Възможно ли е Филип да го е разбрал погрешно?

Около зеленикавите очи на мъжа срещу нея се появи мрежа от ситни бръчици, едното му око шеговито намигна.

— Мислех, че ще ни бъде приятно да работим заедно...

Близостта му я смущаваше, пречеше на трезвата ѝ преценка. Сексуалното напрежение между двамата беше толкова голямо, че сякаш можеше да се пипне с ръка.

— Все още съм объркана — прехапа устни тя. — Да идем при Филип и да изясним нещата, искаш ли? Имам чувството, че става въпрос за някакво недоразумение.

— Няма да се поставя в конфузно положение — поклати глава Гари и се отдръпна. — Този човек ще направи всичко възможно да ме zlepостави в твоите очи.

— Не мислиш ли, че прекаляваш с параноята?

— Казах ти какво се случи — вирна брадичка той. — Вярваш ли ми, или не?

— Не се държиш честно!

— Не, Мадлин. Ти не се държиш честно. А аз си въобразявах, че ме обичаш и мислиш за съвместното ни бъдеще. — Лицето му помръкна. — Но очевидно съм бъркал...

— Наистина те обичам! — възкликна без да иска тя, усетила болезнена топка в стомаха си. — Но просто не зная какво да мисля!

— Оттеглям се от състезанието — обяви Гари и се насочи към вратата. — Обади ми се, когато си промениш мнението... — На прага се спря, изви вежди и подхвърли: — Сбогом, Мадлин. Все пак беше хубаво...

Сандра се втурна в кабинета на Кейт и се изправи пред бюрото.

— Какво е толкова важно, че трябваше да тичам чак дотук?

— Седни, ще ти обясня — меко отвърна Кейт.

Младата жена ядно се тръшна на стола срещу нея.

— Преди половин час Чарлс е разговарял с Мадлин Гулд. Тя е заместник областен прокурор и обвинител по делото на Томи. Май ще се окаже, че Томи иска да се признае за виновен...

— Но той не е убил Джеймс!

— Казва, че го е убил...

— Това е глупост! — преплете пръсти Сандра. — Пълна безсмислица!

— Виж какво, Сандра — изгледа я внимателно Кейт. — Не зная какви са мотивите на Томи. Но той твърди, че и ти си замесена в убийството на Джеймс.

— Какво?! — смаяно я погледна младата жена.

— Доколкото разбирам, това е част от сделката му с прокуратурата. Томи се признава за виновен, посочва те като съучастник и по този начин отървава смъртната присъда.

— Това е някакъв майтап, нали? — попита Сандра, скочи на крака и започна да кръстосва кабинета.

— За съжаление, не е...

— Томи не би казал подобно нещо! Това е лъжа!

— Защо би искал да излъже?

— Не се ли сещаш?

— Сандра, нещата са сериозни — тръсна глава Кейт. — Моля те да ме слушаш внимателно...

— Откъде да зная, че *ти* казваш истината? — предизвикателно попита вдовицата и сложи ръце на кръста си.

— Нямам причини да те лъжа — отвърна Кейт.

— Но някой лъже! — извика Сандра и по лицето ѝ изби червенина.

— Полицията и областната прокуратура...

— Всички полицаи са задници! — прекъсна я Сандра. — Защо трябва да им вярвам?

— Виждам, че си разстроена, но...

— Разстроена! Тая история е една лудост!

— Никой не възнамерява да...

— Заведи ме при него! Трябва да го видя и да си изясня нещата!

— Това е невъзможно.

— Трябва да го видя! — истерично изкрещя Сандра. — Трябва да разбере защо прави тези номера!

— Виж какво! — с мъка се сдържа Кейт. — Така само си губим времето! Помолих те да дойдеш, за да те подготвя за това, което те чака. Затова сядай и се успокой!

Сандра сковано се върна на стола срещу бюрото, в очите ѝ се появи сарказъм:

— Хайде, почвай, умирам от нетърпение!

— Все още не съм се свързала с областната прокуратура — поясни търпеливо Кейт. — По тази причина не съм много сигурна в тактиката, до която трябва да прибегнем...

— Браво! Личи, че си опитен адвокат!

— Има две възможности — пренебрегна обидата Кейт. — Могат да те арестуват въз основа на подозрения, а могат и да изчакат оформянето на сделката с Томи, след което ще те арестуват като обвиняема. Бих искала да съм сигурна, че ще ме информират предварително, за да бъда с теб. Но не мога да ти го обещаая. Прокуратурата има пълна свобода на действие и не е длъжна да го стори. Ето защо искам да те подготвя, просто за в случай, че се появят у вас със заповед за задържане...

— Но аз не съм длъжна да тръгна с тях, нали?

— Напротив, длъжна си — поклати глава Кейт. — Затова трябва да им кажеш, че искаш да се свържеш с адвоката си. Не могат да ти откажат, но вероятно ще те отведат в затвора и едва тогава ще ти предоставят телефон...

— В затвора?! Ти се шегуваш!

— Съвсем не се шегувам, Сандра — въздъхна Кейт. От изражението в очите на клиентката си разбира, че най-сетне е успяла да я разтърси.

Един час по-късно Сандра напусна кабинета ѝ бяла като платно.

На следващата сутрин Мадлин се насочи към залата на съдията Харисън. Слабичкият мъж на средна възраст вече беше зад банката си, зает с подреждането на предстоящите дела. Изглеждаше уморен, лицето му с цвят на слонова кост видимо сивееше. Харисън беше един от любимите съдии на Мадлин. Говореше се, че жена му е тежко болна. Нищо чудно, че изглежда уморен, особено пък при тази претоварена програма, въздъхна в себе си тя. Чувстваше се неспокойна и нервна, конфронтацията с Гари очевидно я беше разтърсила.

Затвори вратата след себе си и отвърна на поздравите на хората, които познаваше. Боуър също беше тук.

— Добро утро, как сте? — усмихна му се тя.

— Нормално. А вие?

— Ще бъда добре само след като приключим с този въпрос — въздъхна Мадлин.

Няколко минути по-късно в залата се появи Андрю Стюарт, стиснал лакътя на Томи. Зад тях вървяха двама униформени полицаи. Мадлин пристъпи напред, към банката на адвокатите, пред която се бяха събрали няколко служебни лица. Боуър отстъпи към дъното и зачака. Не след дълго обявиха тяхното дело и Андрю побутна Томи към банката на Харисън.

— Ваша чест — пристъпи крачка напред Мадлин. — Постъпило е предложение за споразумение.

Андрю кимна с глава и се изправи до клиента си.

Съдията намести на носа си тежките очила с рогови рамки и огледа младия обвиняем. После леко се извърна към Мадлин:

— Продължавайте, госпожице прокурор.

Тя си сложи очилата и започна. Говореше бавно, за да даде възможност на съдебния секретар да записва думите ѝ. Полуизвърнатата към Томи, тя тържествено попита дали е съгласен да се признае за виновен в предумишлено убийство, срещу обещанието на прокуратурата да му спести най-тежкото наказание. Младежът каза „да“. После го попита дали е убил Джеймс д'Арси.

Томи кимна с глава.

Съдията се намеси и обясни, че трябва да отговаря с „да“ или „не“.

— Да — тихо, но ясно рече Томи.

Мадлин попита дали двамата със Сандра са планирали предварително убийството на съпруга ѝ.

— Да.

— Обещавате ли да свидетелствате честно и откровено от името на народа както пред следствието, така и на процеса срещу Сандра д'Арси?

— Да.

— Давате ли си сметка, че се признавате за виновен в предумишлено убийство, но в замяна на споменатите по-горе свидетелски показания ще бъдете наказан с доживотна присъда с право на помилване?

— Да.

После Мадлин попита дали обвиняемият е наясно, че присъдата му ще бъде определена от съдебни заседатели и дали разбира всички обстоятелства около бъдещия процес.

Отговорът и на двата въпроса беше положителен.

— Ваша чест — извърна се към съдията Мадлин. — Предвид особените обстоятелства по делото, обвинението е съгласно на така очертаното споразумение.

— Приема се — обяви Харисън, извърна се към Томи и попита дали се признава за виновен по всички точки на новосформираното обвинение.

Младежът видимо трепереше и Андрю дискретно го смушка в ребрата.

— Да, Ваша чест.

Съдията кимна, уточни подробностите във връзка с показанията и насрочи датата на първото заседание.

Томи преглътна сълзите си и тръгна към изхода, следван от униформените пазачи.

Мадлин поднесе на съдията писмените си обвинения срещу Сандра д'Арси и го помоли да подпише заповед за нейното арестуване. Изправена пред банката, тя мълчаливо чакаше решението на Харисън, задълбочен в документите.

След няколко минути всичко приключи. Получила подписаната заповед, тя тръгна към изхода. Във фоайето спря, стисна ръката на Андрю и каза:

— Благодаря, господин адвокат.

— Все още си мисля, че можех да измъкна клиента си при първоначално формулираното обвинение — престорено въздъхна той, а очите му цинично се плъзнаха по извивките на тялото ѝ.

Тя пренебрегна предизвикателното му поведение, в очите ѝ се появи хладно презрение.

— Защо тогава го посъветвахте да поиска споразумение?

— За да му спася живота — усмихна се той. — На подобни дела всичко се случва, нали знаете?

— Всеки има право на лична преценка — сви рамене Мадлин. — А сега моля да ме извините...

Боуър я настигна някъде в средата на коридора.

— Първокласна работа! — похвали я с усмивка той.

— Благодаря. Но нищо нямаше да стане, ако вие не бяхте си свършили своята работа, нали?

Влезе в кабинета си с чувството за добре свършена работа. Ето това е основното, към което се стремим... Възмездие за жертвата!

Някъде в ранния следобед Боуър и Доналдсън поеха към резиденцията на Сандра в Бел Ер. Валеше като из ведро, чистачките с мъка осигуряваха ограничена видимост.

— Много си мрачен — подхвърли Боуър.

— Какво да правя — въздъхна русият полицаи, отпуснал се на седалката до него. — Мъчно ми е за нея... — Ръката му описа кратка окръжност. — Дори и небето плаче.

— Вече на няколко пъти имах възможността да кажа, че вие — младите ченгета, мислите само с оная си работа! — изръмжа Боуър.

Отвори им прислужницата. Помоли ги да почакаат и отиде да повика Сандра.

— Какво има? — изправи се домакинята пред тях. Лицето ѝ беше мрачно.

Боуър бръкна във вътрешния си джоб, разгърна лист хартия и официално рече:

— Сандра д'Арси, арестувам ви по обвинение в убийство и заговор за убийство!

Лицето на младата жена преbledня, тялото ѝ се олюля и отстъпи крачка назад.

— Моля, вземете личните си вещи и ни последвайте.

— Сега? — объркано попита тя.

— Да, госпожо, веднага! — Боуър се извърна към Доналдсън: — Моля, прочетете правата на госпожа Д'Арси.

Младият полицаи избягваше да гледа очите на Сандра, докато устните му мърмореха познатите до втръсване думи:

— Имате право да мълчите, имате право да...

Когато свърши, Сандра вече беше успяла да възвърне част от самообладанието си. Сложи ръце на кръста си и предизвикателно ги изгледа:

— Не мога да тръгна веднага!

— Нямайте избор — промърмори Боуър.

— Няма да говоря без присъствието на адвоката си! — отсече тя и му хвърли кръвнишки поглед.

— Госпожо, вече ви прочетохме правата. Не е нужно да говорите с нас, но сте длъжна да ни последвате. При това незабавно! — В гласа му се появи лека острота, ръката му многозначително докосна кобура на пистолета. — Ще се свържете с адвоката си от затвора!

Извърна се към Доналдсън и му заповяда да я придружи до гардероба за някаква връхна дреха.

Пет минути по-късно намръщената Сандра зае мястото си на задната седалка на полицейската кола, в компанията на Доналдсън. Боуър седна зад волана и обърна колата. Последното нещо, което видя, беше уплашеното лице на прислужницата, изправена на прага.

Пейджърът на Кейт зажува и тя вдигна глава. Намираще се на заседание в кабинета на Чарлс. Извини се и пристъпи към телефона:

— Ало? Да, Кейт Александър слуша... Сандра? Кога?... Тръгвам веднага! Няма да отговаряш на никакви въпроси, преди да дойда, нали помниш? — остави слушалката и отчаяно прошепна: — Арестувана е!

— Копелета! — свъси вежди Чарлс. — Можеха да ти предоставят шанс да я заведеш доброволно или поне да те уведомят за

намеренията си!

— Да, ама не стана така — въздъхна Кейт и се изправи. — Най-добре е да тръгвам... — Чувстваше се обидена. Мадлин все пак би могла да я уведоми...

— Обади се веднага след като разбереш какво става.

— Добре.

Гласът му я спря на крачка от вратата:

— Трябва да държа в течение Абигейл д'Арси — прозвуча като заповед, а не като молба.

— Бих искала да не правиш това, но...

— Първата ми работа е да преместя Джими при нея — прекъсна я той.

— Нямаме друг избор, особено при създадите се обстоятелства — неохотно кимна Кейт. В душата ѝ помръдна негодувание. Не обичаше жени като Абигейл, които безцеремонно се разпореждат с чуждите съдби.

— С какво друго мога да ти помогна?

— Изпрати ми Франк. В момента вероятно ще го откриеш в градската архива. Кажи му да ме потърси на телефона в колата.

— Веднага.

Чарлс набра номера на Абигейл и я информира за ареста на Сандра.

— Къде е внукът ми?

— У дома, с Мария.

— Искам веднага да го доведеш тук.

— Вече се обадох на Мария да го приготви — отвърна Чарлс. — Ще ти го доведе лично.

— Чакам.

— Ще взема и Мария.

— Не. Вече е крайно време да сменим средата, в която живее внукът ми.

— Само за няколко дни — настоя Чарлс. — Така детето по-лесно ще свикне с промяната.

— Казах не, Чарлс! — ледено отвърна Абигейл. — На първо време ще наема старата гувернантка на Тео, после ще търсим по-подходяща жена. От този момент нататък аз лично ще се грижа за

внука си. Само по този начин ще съм сигурна, че детето ще израсне като истински Д'Арси.

Пътуването към женския затвор „Сибил Бранд“ в Източен Лос Анджелис се оказа истински кошмар. Над платното на магистралата плющеше пороеен дъжд, колите едва пъплекха. Кейт знаеше само това, което ѝ събщи по телефона Сандра: арестувана е по обвинение в предумишлено убийство. Направи опит да се свърже с Мадлин, но от прокуратурата съобщиха, че вече си е тръгнала.

Протегна ръка и включи радиото. Говорителят тъкмо описваше големите задръствания около града, в едно от които се намираше и тя. Скоро приключи и премина на последните новини:

„Арестувана е вдовицата на убития мултимиллионер Джеймс д’Арси. Днес обвиненият в престъплението Томи Бартоломю официално промени показанията си и призна пред съда, че двамата с младата съпруга на Д’Арси са планирали убийството заедно. Според съобщение на Областната прокуратура, Бартоломю е приел да свидетелства срещу бившата си приятелка, в замяна на което щатските съдебни власти няма да искат смъртното му наказание.

Други новини: днес кметът на града прие делегация на...“

Колата на Кейт се плъзна покрай смачкани ламарини — резултат на тежка катастрофа, после пред нея най-сетне се появи свободно пространство. Няколко минути по-късно влезе в паркинга пред женския затвор и с яд установи, че не си носи чадър. Тикна куфарчето подмишница, вдигна яката на шлифера и изтича към входа.

Посрещнаха я репортерски светкавици, около нея се струпаха хора с чадъри и микрофони в ръце.

— Ще се признае ли за виновна Сандра д’Арси? — извика една висока млада жена.

— Съжалявам, нямам коментар — усмихна се Кейт и започна да си пробива път към вратата.

Сандра я посрещна сърдито:

— Защо се забави толкова?

Кейт понечи да обясни, после млъкна и поклати глава. Нямаше смисъл да заема отбранителна позиция пред клиентката си.

— Здравей, Сандра — хладно поздрави тя.

— Защо се озовах на това шибано място?

— Вчера ти обясних.

— Ти каза, че ще ме арестуват, но не знаех, че ще ме докарат на това шибано място!

— Тук е женският затвор — съдържано поясни Кейт.

— А ти съвсем не бързаше да се появиш, нали?

Усети как косъмчетата на врата ѝ настръхват. Очевидно клиентката ѝ нямаше намерение да се държи възпитано, в поведението ѝ нямаше дори следа от уплаха.

— Сандра... — започна тя.

— Ще ме изкараш ли оттук?

— Не успях да се свържа с...

— Какво, по дяволите, си правила, докато аз седя да те чакам в тоя змиарник? Навън се беше събрала цяла тълпа фотографи, беше унижително! — Гласът на Сандра беше на ръба на истерията.

— Нищо не мога да направя, докато не се овладееш! — повиши тон Кейт, въпреки желанието си да запази спокойствие. — И нямам никакво намерение да търпя поведението ти! — Ноздрите ѝ леко се разшириха, закопчалките на куфарчето рязко изщракаха.

— Ти си мой адвокат! — извика Сандра. — Не можеш да си тръгнеш просто ей така!

— Само гледай! — процеди Кейт и скочи на крака.

По лицето на Сандра пробяга страх. Видяла, че Кейт наистина се отправя към вратата и се готви да повика охраната, тя поклати глава и глухо промълви:

— Не си отивай!

Кейт продължително я изгледа, после се върна и остави куфарчето си върху масата.

— Добре. Сядай, трябва да поговорим.

— Не искам да говоря! Искам да ме измъкнеш оттук!

— Държиш ли се по този начин, аз няма да съм в състояние да те защитавам.

Сандра ѝ хвърли кръвнишки поглед, но утихна.

— Помниш ли какво ти казах снощи? — започна Кейт. — Томи може би наистина е убил съпруга ти...

— Да — промърмори неохотно Сандра.

— Сега трябва да го приемем като факт и да се подготвим за предварителния разпит.

— Станала е някаква грешка! — извика Сандра и в очите ѝ се върна предизвикателството.

Кейт си даде сметка, че едва ли ще постигне нещо, преди да я убеди, че се заблуждава по отношение на Томи.

— Негов отпечатък е открит в близост до местопрестъплението — напомни ѝ тя. — Калта по ботушите му съвпада с почвата в градината ви. Това означава, че наистина е бил там...

— Но предната вечер той дойде да ме види — възрази Сандра. — Откъде са толкова сигурни, че става въпрос именно за нощта на убийството?

Кейт въздъхна и се въоръжи с търпение. Налагаше се отново да обяснява всичко.

— Това не доказва нищо! — едва я изчака да свърши Сандра.

— Доказва, че е бил на местопрестъплението в указаното време. Освен това съседите са чули изстрел и са видели колата му.

— В Лос Анджелис е пълно с бели коли!

— Но не и с номера на Томи! Стига вече, Сандра, време е да мислиш разумно. Ние трябва да се подготвим за реалностите — такива, каквито са. Ако мислиш, че те притискам твърде много, чакай да видиш как ще действа прокурорът!

— Нима ще ме разпитват?

— Да, в случай, че се стигне до официално обвинение. — Гласът на Кейт леко се понижи: — Възможно ли е да не виждаш истината, защото го обичаш?

Сандра я погледна с открита враждебност.

— Може би наистина го е извършил — продължи да я притиска Кейт. — След като го признава...

— Не вярвам! — поклати глава младата жена и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Кейт се стегна, не искаше състраданието да попречи на работата ѝ.

— Сега трябва да се концентрираме върху твоето положение, Сандра. А Томи ще го оставим настрана...

— Аз не съм убила мъжа си!

Кейт не беше сигурна, че ѝ вярва. Какво друго би могла да каже? Убих го! Не, такъв шанс просто не съществува.

— Тогава трябва да разберем защо Томи лъже — механично отвърна тя. — Може би някой му е внушил, че само по този начин ще си спаси кожата.

Сандра скочи на крака и започна да кръстосва помещението.

— Трябва да ме измъкнеш оттук! — отчаяно извика тя. — Джими има нужда от мен!

— Джими е добре — направи опит да я успокои Кейт. — Чарлс го заведе при Абигейл.

— Не! Не искам детето ми да живее при тази вещица!

— Нямахме друг избор — поклати глава Кейт. — Не можехме да го оставим в къщата ти с човек, който дори не умее да шофира. Ами ако възникне нещо спешно?

— Нямах право да вършиш такива неща! — викна Сандра. — На чия страна си ти, да те вземат мътните?

Обвинителният блясък в очите ѝ принуди Кейт да въздъхне. Тя също беше против детето да бъде преместено в имението на Абигейл. За съжаление, в момента нямаше никакъв друг избор.

— Може би ще променим нещата по-късно — въздъхна тя. — Имаш ли семейство?

— Не съвсем...

— Живи ли са родителите ти?

— Да — кимна Сандра, избягвайки погледа ѝ. — Живеят на север...

— Може би ще ги убедим да дойдат и да останат при детето. — Кейт извади писалка и бележник. — Дай ми телефона, ще им се обадя веднага.

— Няма да си мръднат пръста за мен — горчиво промълви Сандра.

Ето я първата пукнатина в бронята, въздъхна едва чуто Кейт, после вдигна глава.

— Никога не можем да знаем какво ще направят хората за нас, преди да сме ги помолили за това... Защо да не им позвъня?

— Седем години не сме се чували. Никога не им е пукало за мен, защо биха се променили сега?

Нещо помръдна в гърдите на Кейт. Отчуждението на Сандра от близките ѝ беше нещо, което самата тя беше изживяла.

— Да опитам, все пак?

— Добре де, опитай! — отново повиши глас Сандра. — Но нищо няма да излезе. Нора и Ед Дентън, живеят в Бейкърсфийлд. Телефонът им го има в указателя.

— Добре — кимна Кейт и си записа информацията. — А сега, след като Областната прокуратура те е арестувала по официално обвинение, утре или в другиден ще бъдеш изправена пред съда да го чуеш. Помниш ли какво ти обясних във връзка с тази процедура?

— Горещо-долу...

— Ще бъдеш изправена пред съдия, който ще прочете мотивите за ареста и ти ще се превърнеш в обвиняема.

— А после идва ред на предварителния разпит, нали така?

— Точно така. След като прочете обвинението срещу теб, съдията ще назначи датата за предварителния разпит. По закон тя трябва да е до десет дни след обвинението, но ти имаш право на удължаване.

— За нищо на света!

— Нека да довърша. Снощи не ти обясних цялата процедура на предварителния разпит. По време на това заседание обвинението предоставя на съда своите улики, събрани по време на предварителното следствие. Включително показания и веществени доказателства. Съдията преценява дали те са достатъчни за завеждане на съдебно дело.

— Чудесно. Сега ми кажи кога ще изляза оттук!

— Не съм много сигурна — отвърна Кейт и започна да прибира нещата си.

— Къде отиваш?

— Да събера още малко информация. Утре пак ще дойда и тогава ще говорим.

— Искаш да кажеш, че трябва да ноцувам тук?

— Страхувам се, че е точно така. В момента нямаш право на пускане под гаранция.

Сандра я гледаше така, сякаш не можеше да повярва.

— Съжалявам — усмихна се тъжно Кейт и почука за охраната.
— Ще се видим утре.

Излезе през тежкия портал, сложи сгънат вестник над главата си и затича към колата. Дъждът беше понамалил силата си, но въпреки това шлиферът ѝ потъмня от влага. Единственото хубаво нещо беше, че репортерите се бяха разкарали. Запали мотора, взе мобифона и набра номера на Франк Джоунс. Помоли го да се срещнат в бара на хотел „Уестин Бонавентур“.

Във фойайето на хотела откри телефонен автомат и потърси Чарлс. Разбраха се за среща в по-късен час. Разтревожен от уморения ѝ глас, той предложи да вземе нещо за хапване. Стана ѝ хубаво. Жените адвокати като нея често се шегуваха, че единственото нещо, което им трябва, е една добра съпруга...

Влезе в бара, поръча си доматен сок и отново се замисли за Сандра. Реши да се свърже с родителите ѝ още тази вечер, просто за да разбере дали ще проявят желание да вземат Джими. Дъщеря им може да е боклук, но всички възрастни хора проявяват грижа към внуците си.

Мислите ѝ бяха нарушени от Франк, който безшумно се плъзна на съседния стол. В тъмната му коса проблясваха сребърни капчици.

— Извинявай, че се забавих.

— Няма нищо.

— Сандра сигурно е ужасена, че в пандиза не предлагат копринени чаршафи, а?

— Стана ѝ лошо, като разбра, че не може да излезе под гаранция — поклати глава Кейт, замисли се и добави: — Всеки ден да ходя в „Сибил Бранд“, пак няма да забравя кошмара на единствената нощ, която прекарах в затвора...

— Ти? — учудено вдигна вежди Франк.

Тя кимна с глава.

— Хайде, разказвай — рече едрият мъж и си поръча бира.

— Още бях в колежа — въздъхна Кейт. — Включихме се в някаква демонстрация за граждански права, блокирахме един изход... Повикаха ченгетата и ни прибраха. Право в пандиза...

— Шок, нали?

— При това какъв! — кимна тя. — Затвориха ни заедно с проститутките и пияниците... На другата сутрин бях пълен парцал. Слава богу, че нито ни регистрираха, нито ни отправиха никакви обвинения...

— Обикновено трябва смелост, за да отстояваш убежденията си — погледна я Франк.

— Бях млада — сви рамене Кейт и на устните ѝ се появи усмивка. — По-късно, вече в юридическия факултет, бях ужасена от мисълта, че този инцидент спокойно би ми попречил да стана практикуващ юрист.

— Разпитвах ви за предишни арести, нали?

— Естествено. Като видях този въпрос във формуляра, направо се подмокрих!

— И какво направи?

— Постъпих честно. Написах за случая в специално определеното за това място. Деканът ни беше предупредил да не крием нищо от миналото си.

— Какво стана след това?

— Получих писмо, в което искаха допълнителна информация. С това нещата приключиха. Предполагам са преценили, че инцидентът е прекалено незначителен и засяга повече морални, отколкото юридически категории... — Усмивката ѝ се разшири. — Затова сега съм тук, дипломиран юрист с един куп проблеми.

Той отпи глътка бира и поклати глава.

— Ако те бяха регистрирали, никога нямаше да завършиш право...

— Точно така — въздъхна тя и смени темата: — Откри ли нещо ново?

— Вече си чула от новините, че Томи е сключил сделка. Това означава, че ще даде показания срещу нея.

— Разполагат ли с нещо ново?

— Да. Уличили са я в няколко лъжи...

— Какви по-точно?

— Сандра е дала показания, според които за последен път се е видяла с Томи пет дни преди убийството. Точка. На въпроса дали си спомня добре, отговаря утвърдително. — В очите на Франк се появи мрачен блясък. — Но полицията разполага със снимки от срещата ѝ с

Томи на паркинга на някакъв супермаркет. На по-късна дата, малко преди да го арестуват.

— Дявол да я вземе! — избухна Кейт. — Изобщо не слуша какво й говоря! Още от изражението на Боуър по време на разпита разбрах, че има нещо срещу нея. Какво ли още ми е спестила?

— Лоша работа — въздъхна Франк, погледна я в очите и зададе въпроса, който самата Кейт отбягваше от доста време насам: — Да не излезе, че тя го е направила, а?

— Твърди, че е невинна.

— Всички това твърдят — поклати глава той. — Бих се изненадал от обратното...

— Така е — въздъхна Кейт и се запита докъде се простират лъжите на Сандра. — Все още е рано да се ориентирам...

— Чувам, че е доста трудна клиентка — подхвърли съчувствено Франк.

— Ужасна!

Той се усмихна.

— Казвай сега какво още ще искаш от мен...

Тя му разказа за родителите на Сандра.

— Седем години не е разговаряла с тях. Искам лично да ги видя, вероятно ще е най-добре заедно да отскочим до Бейкърсфийлд...

— Няма проблеми — размърда се на стола той. — Друго?

— Трябва да научим с какво разполага прокуратурата. И ще действваме според него...

— Нужна ли ти е моята помощ? — попита той и хвърли шепа ядки в устата си.

— Не, тук ще потърся помощта на кантората. И без това ние с теб имаме доста задачи... — Пръстите й забарабаниха по плота. — Ще възложат тази работа на сътрудниците си, а ние започваме да събираме мозайката...

Докато караше към дома си, Кейт мислеше само за един горещ и продължителен душ. После вече ще може да похапне от това, което е донесъл Чарлс. Имаше чувството, че от седмици не е слагала нищо в уста.

Вечеряха, после тя взе чашата с вино и седна на дивана срещу пламтящия огън в камината. Дъждът продължаваше да барабани по покрива.

— Сосът беше доста лют, но ми хареса...

— Опитах някакъв нов тайландски ресторант — поясни Чарлс.

Очите ѝ замислено се отпавиха към пламъците.

— Чувал ли си нещо за родителите на Сандра?

Чарлс се замисли, после вдигна глава.

— Джеймс веднъж спомена, че е избягала от къщи и известно време е била в поправителен дом за малолетни...

— В поправителен дом? — приведе се напред тя. — Или в дом за безпризорни деца?

— Не си спомням. Била е някъде около шестнадесетгодишна...

Ръцете на Кейт изведнъж станаха лепкави. Прекрасно помнеше как се почувства, когато се наложи да напусне родния дом на седемнадесет, при това без планове, без да знае къде ще отиде... Това беше един от най-трудните моменти в живота ѝ. Усети как я обхваща паника и инстинктивно си пое дъх.

— Джеймс имал ли е понятие какъв е бил проблемът между Сандра и родителите ѝ?

— Доколкото си спомням, не... Защо питаш?

Не искаше да споделя с него. Беше безсмислено да повдига въпроса за настояничеството над Джими, преди да разполага с разумна алтернатива.

— Просто така — сви рамене тя. — Опитвам се да открия всичко за клиента си. Когато я попитах за родителите ѝ, тя отвърна, че на тях изобщо не им пука за нея...

— Може би преиграва.

— Не. Обикновено децата са напълно безпомощни в подобни ситуации.

Ръката му се плъзна по коляното ѝ.

— Да идем в другата стая, искаш ли?

— Не, тази вечер не — отказа тя.

Чувстваше се странно развълнувана, но не знаеше защо...

Телефонът събуди Кейт още в шест сутринта. Цяла нощ се беше въртяла в леглото, заспа едва на размъване. Ръката ѝ се протегна към слушалката и за малко не събори апарата на пода.

— Ало...

Гласът ѝ беше сънлив.

— Обажда се Ленърд Еймс от „Лос Анджелис уърлд“...

Затръшна слушалката и скръцна със зъби от гняв. Как бяха открили телефона ѝ от този таблоид?! Нали не беше в указателя? Включи секретаря и направи опит отново да заспи.

След малко обаче отново се позвъни. Машината регистрира гласа на друг репортер. Разсъни се, в главата ѝ нахлуха всички задачи на настъпващия ден. Въздъхна и стана. Подът около леглото беше засипан с документи. Явно беше заспала над тях. Спомни си нещастната физиономия на Чарлс, който си тръгна обиден от отказа ѝ да се любят. Тя се извини с умора, което беше вярно, но имаше и нещо друго. Какво? Все още нямаше отговор на този въпрос.

Разтърка схванатия си врат и въздъхна. Разкритието, че Сандра е напуснала дома си на шестнадесет, я беше разтревожило повече от необходимото. Вероятно защото събуди доста неприятни спомени за собствената ѝ младост.

Малко бягане ще ми се отрази добре, реши тя. Със сигурност ще премахне напрежението. Навлече екипа, излезе и се насочи към плажа. Дъждът беше спрял, но пясъкът беше мокър. Налагаше се да тича по асфалта. Започна с бавно темпо, давайки на тялото си необходимото време за загрявка.

Лорин въртеше педалите на велоергометъра си, едновременно с това гледаше сутрешните новини по телевизията. Днес треньорът беше зает, затова се налагаше да прави гимнастиката си сама.

Арестуването на Сандра д'Арси беше една от водещите новини, на лицето ѝ се изписа доволна усмивка. Всичко вървеше по план. Беше абсолютно убедена, че двамата любовници са убили Джеймс д'Арси. А нейните действия просто допринесоха за ускоряването на тромавите юридически процедури.

На екрана се появи Мадлин, заобиколена от репортери. Един от тях попита кога според прокуратурата ще започне процесът срещу Сандра д'Арси.

— Надяваме се, след няколко месеца — отвърна тя.

Няма начин, поклати глава Лорин. По нейните изчисления Кейт твърде скоро ще разбере, че няма избор и също ще трябва да потърси споразумение. Нима има друг начин да се измъкне от обвиненията на Томи? Много хора си въобразяват, че прокуратурата сключва сделка само с един от обвиняемите, но на практика съвсем не беше така. При процеси като този е много по-разумно да се постигне споразумение с всички обвиняеми, вместо да се точат скъпи и продължителни дела.

А когато всичко свърши, герои на деня ще бъдат Андрю и Мадлин. Той — защото е пратил на кладата невярната съпруга, Мадлин — защото е осъдила двама престъпници, без да харчи излишни пари на данъкоплатците. А за Кейт никой няма да си спомня...

Лорин съжеляваше само за едно — че няма как да обясни на Мадлин кой е внушил на Андрю да потърси споразумение за клиента си. Приятелката ѝ без съмнение ще бъде доволна от крайния резултат, но въпреки това едва ли ще одобри пътищата за неговото постигане. Най-добре е някои неща да си останат неизказани. Ще бъде възнаградена в отвъдния живот, шеговито си рече тя.

На екрана се появи Кейт, насочила се към портала на „Сибил Бранд“. В сърцето на Лорин помръдна завист. По дяволите! Тази кучка няма нужда от реклама!

Започна да върти педалите по-бързо, по челото ѝ избиха ситни капчици пот. В главата ѝ се появи неприятна мисъл. Ами ако Кейт настоява за процес? Не, това би било напълно безсмислено. Сандра несъмнено ще бъде осъдена и тогава Кейт ще трябва да преглътне един доста болезнен провал, при това публичен...

Кейт пристигна в службата си и веднага набра номера на Мадлин.

— Надявах се, че ще ми позволиш да предам клиентката си доброволно! — обвинително рече тя. — Или поне да ми позвъниш за евентуалния час на ареста.

— Извинявай — въздъхна Мадлин.

Бързата ѝ капитулация изненада Кейт.

— Какво стана? — попита тя.

— Нямаше начин да ти се обадя — отвърна прокурорката. — Повярвай ми, наистина беше така... Само това мога да ти кажа засега.

— Много е малко! — тръсна глава Кейт и се завъртя заедно със стола си. — Вероятно решението да не бъде уведомена е било взето от по-високо място?

— Не мога да ти отговоря — отвърна след леко колебание Мадлин.

— Ясно — въздъхна Кейт. — Днес искам да се срещна с теб.

— В три и половина удобно ли ти е?

— Напълно.

Кейт остави слушалката и се замисли. Бившите прокурори винаги разчитат на дребни услуги от настоящите, но това очевидно не важеше в случая с Мадлин.

— Да идем да хапнем нещо вкусно — предложи Филип Уайт.

— Откога нашето барче е изпаднало в немилост? — шеговито изви вежди Мадлин.

— От вчера — засмя се той. — Искаш ли да пробваме „Малкото Токио“?

— Звучи добре — кимна тя. — Отдавна не съм ходила там.

Тръгнаха рамо до рамо по тротоара. Днес Мадлин е необичайно умислена, отбеляза Филип, хвърляйки бегъл поглед към профила ѝ. И много красива...

— Давам долар да разбере за какво мислиш — подхвърли той.

— За нищо конкретно — сви рамене тя.

Насочиха се към входа на ресторанта. Неволно, както много пъти досега, той се запита какво ли би било, ако двамата излязат заедно след официална, предварително определена среща. Без маскировката на

деловите разговори. Погледна я още веднъж, леко разтревожен от унесеното изражение на лицето ѝ.

— Какво те тревожи?

— Нищо особено — погледна го разсеяно тя. — Много неща...

— По-добре започни отначало — предложи той.

Тя се пресегна и потупа ръката му.

— Винаги усецаш настроенятията ми и винаги си на моя страна, нали, Филип? Искам да знаеш, че ценя това...

Зная, че го цениш, въздъхна в себе си той. Но вече не ми стига.

— Хайде, изплюй камъчето...

— Напоследък не отделям почти никакво време на децата си — виновно го погледна тя. — Не искам да ти се оплаквам, предварително знаех, че ще стане така...

— Няма друг начин, особено при големите процеси — отвърна той. — Случило ли се е нещо?

— Напоследък Джуд се усамотява — сви вежди тя. — Вече не споделя с мен. По цял ден лежи и слуша музика. Пуска уредбата докрай, направо ще ме подлуди...

— Навлиза в пубертета, Мадлин. Вероятно вече мисли за момичета. И аз бях същият на неговата възраст...

— Може би си прав — въздъхна тя. — Но защо не споделя с мен?

— По отношение на някои неща момчетата са свенливи — отвърна той и на лицето му се появи закачлива усмивка. — Тях биха споделили само с мъж...

— Какъв късмет... За съжаление Сам никога няма време за него. Не съжالياвам за развода си, но когато нещата опрат до момчетата, често започвам да се питам дали не трябваше да обърна главата си на другата страна и да запазя този брак...

— Този проблем е вечен — въздъхна той. — Запазваш брака си в името на децата, но те знаят това и страдат. Разрушаваш го — те пак страдат...

— Безнадеждна история — кимна тя. — Понякога ми се иска да бях имала брат. Сигурно щеше да намери общ език с Джуд...

— Не бих ли могъл да го заместя аз? — попита Филип, макар чувствата му да бяха доста далеч от братските.

Очите ѝ светнаха.

— Много мило от твоя страна! — възкликна тя, замисли се и добави: — След последното ни съвместно посещение на някакъв мач Джуд каза, че си хладен... В неговия речник това е най-високата възможна оценка и означава, че определено те е харесал... Как мислиш, дали ще прояви желание да сподели проблемите си с теб?

— Предлагам да проверим на практика. Какво ще кажеш за една вечеря този уикенд?

Тя се поколеба, а той изпита желанието да се ритне в задника. Вероятно все още се вижда с Гари. Надяваше се да не е така, но не смееше да попита.

На лицето ѝ изплува широка усмивка.

— Защо просто не дойдеш у дома в събота вечер?

— Чудесно! — не можа да повярва на ушите си той. Изведнъж отново се почувства хлапак.

Кейт пристигна пред сградата на Криминалния съд и паркира колата си отзад, точно срещу канцелариите на прокуратурата. Пред входа се беше образувала внушителна опашка, сърцето ѝ се сви. На тази опашка чакаха всички — обвиняеми с призовки за дело, членове на съдебните състави, адвокати и зяпачи... Изключение се правеше единствено за полицията и служителите от прокуратурата. Те влизаха през отделен вход, след показване на документи за самоличност. Едно време и аз имах пропуск, помисли си тя, докато се придвижваше към края на опашката.

Хвърли поглед на часовника си и изруга. Положително ще закъснее. Какъв свят, господи! Дори в съда не може да се влезе без обстойна проверка за оръжие и експлозиви.

Най-сетне се изправи пред гишето. Пусна ключовете и няколко дребни монети върху специалната табличка, а чантата и куфарчето пое по малка конвейерна лента. Премина през детектора без проблеми, събра нещата си и хукна към асансьорите. На осемнадесетия етаж напусна препълнената кабина и се отправи към кабинета на Мадлин. Четири години от живота ми преминаха тук, помисли си тя, докато въртеше глава. Бяха добри години. Обичаше службата си на заместник областен прокурор, напусна я само защото беше убедена, че частната практика ще донесе стабилна финансова

подкрепя на политическите ѝ амбиции. Въпреки това понякога съжеляваше за решението си.

— Заповядай.

Кейт вдигна глава и срещна погледа на Мадлин, която се усмихна и я поведе из преплетените като катакомба коридори.

— Имаш друг кабинет — рече тя, когато най-сетне влязоха в тясното помещение. Огледа се и остави куфарчето на едно от кожените кресла.

— Да — кимна с усмивка Мадлин. — Най-сетне започнах да се придвижвам нагоре... — Очевидно имаше предвид високия етаж на сградата. Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката. Сложи длан върху мембраната и подхвърли: — Извинявай, очаквам този разговор. Ето там има кафе, сипи си...

Кейт пристъпи към кантонерката в ъгъла, отсипа една лъжичка нескафе в чиста чаша и я напълни с гореща вода от машината. Неволно си спомни за елегантната кафетерия в „Манинг & Андерсън“, която нямаше нищо общо с този скромен кабинет.

Приблужи се до прозореца и хвърли поглед към панорамата на Лос Анджелис. Трудно беше да се повярва, че този град е издигнат в центъра на силно земетръсна област. Високите кули на небостъргачите в центъра пронизваха небето и изглеждаха още по-внушително на фона на околните квартали, застроени предимно с еднотажни и двуетажни къщи.

Мадлин приключи разговора си и без предисловия премина върху делото, което ги беше събрало тук. Даде да се разбере, че не е склонна на пускане под гаранция, тъй като обвиненията срещу Сандра са тежки.

— Но тя няма да изчезне! — изрази протеста си Кейт. — Ако не за друго, то заради четиригодишното си момченце, което има нужда от нея.

— Може би си права — кимна Мадлин. — Но по мое мнение тя ще напусне страната в мига, в който получи възможност да го стори.

— Виж какво, ще приемем сумата, която ти определиш...

— За семейство Д'Арси парите не са проблем. Окото им няма да мигне, дори ако съдията определи пет милиона гаранция. И няма да съжеляват за загубата им, ако Сандра вземе, че изчезне...

— Тя действително наследява известни средства, но не може да се разпорежда свободно с тях — побърза да каже Кейт. — Мъжът ѝ е оставил специален фонд за нея и детето. Но според клаузите на завещанието тя не може да тегли суми, които биха ѝ позволили да живее постоянно в чужбина.

— Нямах представа колко изобретателни стават, когато са изправени пред доживотна присъда — поклати глава Мадлин.

Кейт започна да се нервира от упорството на приятелката си.

— Ще внеса молба за пускане под гаранция! — отсече тя.

— Имаш това право — сви рамене Мадлин и завъртя молива между пръстите си. — А аз имам правото да възразя срещу нея.

— Нямах достатъчно основания!

— Съжалявам.

Разбрала, че Мадлин няма да отстъпи, Кейт прекрати разговора и си тръгна. Стана ѝ неприятно, тъй като се налагаше да обясни на клиентката си, че срещата с прокурорката по делото се е оказала напълно безплодна.

Сандра действително се разстрои много, след като Кейт ѝ съобщи неприятната новина.

— Трябва да ме измъкнеш оттук! — проплака тя.

— Не съм се отказала и ще направя всичко възможно — увери я Кейт. — Ако по някакво чудо съдията приеме да обсъди въпроса с гаранцията, още утре, веднага след официалното предявяване на обвинението, аз ще подам молба.

— И кога ще се гледа тя? — попита Сандра. Върху лицето ѝ се изписа обичайното мрачно изражение.

— Зависи — въздъхна Кейт, сложи куфарчето си на масата и щракна ключалките. — А сега да се залавяме за работа. — В ръцете ѝ се появи бележник. — Първо, обвинението... Трябва да очакваме обвинение в предумишлено убийство, което...

— Аз не съм убийца! — нервно я прекъсна Сандра.

— Ще ме оставиш ли да изложи фактите? — хладно я погледна Кейт.

Младата жена стисна устни и замълча.

— По това обвинение можеш да получиш двадесет и пет години или доживотен затвор.

— Това е лудост! — пребледня Сандра.

— Ако към обвинението не се прибавят утежняващи вината обстоятелства, прокуратурата няма да настоява за смъртно наказание.

Сандра с нищо не показва, че ѝ става по-леко от този факт. Челото ѝ се набръчка, устните ѝ се присвиха.

— Нямам никаква представа какво означава това...

— Според действащите закони в Калифорния, наличието на утежняващи вината обстоятелства изисква от прокуратурата задължително да търси най-тежкото наказание.

Сандра продължаваше да я гледа объркано и Кейт се почувства длъжна да поясни:

— Това означава газовата камера, Сандра...

Лицето на клиентката ѝ стана бяло като платно.

— Съществува възможност да ти бъде отправено и друго обвинение — продължи Кейт. — В заговор за предумишлено убийство. Наказанията за него са същите. — Видяла озадаченото изражение на Сандра, тя побърза да добави: — На обикновен език това означава, че когато някой заговорничи за убийството на предварително определена жертва с трето лице, той е третиран така, сякаш сам е натиснал спусъка...

Ударът попадна точно в целта. Лицето на Сандра се разкриви, коремните ѝ мускули видимо се стегнаха.

— Значи могат да ме осъдят за нещо, в което Томи вече се е признал за виновен?!

— Точно така — кимна Кейт. — Сега да започваме... Първо, основните правила на поведение. Застанеш ли зад банката на свидетелите или обвиняемите, ти ще трябва да се закълнеш, че ще говориш само истината. Ако бъдеш уличена в лъжа, попадаш под ударите на закона.

— Това го знам!

— Много добре — изгледа я Кейт. — Но когато лъжеш адвокатата си, наказание няма... Затова предлагам да бъдеш откровена с мен, защото в противен случай е твърде вероятно да останеш в затвора до края на дните си...

— Какво искаш да кажеш?

— Само едно — ако не ми кажеш истината, аз няма да мога да те защитавам както трябва. Необходимо ми е да зная всичко, за да се справя с обвинителния акт.

— Откъде да съм сигурна, че мога да ти се доверя? — присви очи Сандра.

— Всичко, което кажеш, ще си остане между нас. Това е задължително в отношенията между адвокат и обвиняем. Нямам право да споделям нищо без твоето предварително съгласие. Абсолютно нищо!

— Окей, разбрах — кимна Сандра. — Но пак ще ти кажа, че съм невинна. Аз не съм убила съпруга си.

— Но си споделила с Томи, че искаш да се отървеш от него, нали?

— Да — сви рамене вдовицата. — И какво от това?

— Искам всички подробности от този разговор.

— Вече не го помня — смръщи лице Сандра.

— Помниш го, разбира се! — повиши тон Кейт. — Пак ти повтарям: не мога да ти помогна, ако не бъдеш откровена с мен! — Замълча, от гърдите ѝ се изтръгна лека въздишка. Когато проговори отново, гласът ѝ беше значително по-мек: — Наистина искам да ти помогна, Сандра. Това ми е работата. Освен това... — На устните ѝ се появи лека усмивка. — Освен това не обичам да губя... Трябва да ми повярваш. Искам да зная всичко за теб... Разбираш ли? *Всичко!*

— А какво ще стане, ако поискам друг адвокат?

Кейт замръзна. Мислеше, че този въпрос е решен веднъж завинаги, но очевидно се беше заблуждавала. Опитвайки се да скрие раздразнението си, тя вдигна глава.

— Сандра, ти си арестувана по обвинение в убийство. Имаш пълното право да откажеш моите услуги и да поискаш адвокат по свой избор...

— Как мога да направя това?

— Само ми кажи и аз ще го уредя.

— На Абигейл няма да ѝ хареса... — В гласа ѝ прозвуча горчивина.

— Вече няма значение какво ще хареса на Абигейл! — отвърна малко по-рязко от необходимото Кейт.

В очите на Сандра се появи изненада.

— И ти ли не я обичаш?

— Ще ти отговоря само ако обещаеш това да си остане между нас — приведе се напред Кейт.

Устните на младата жена се разтегнаха в подобие на усмивка.

— Обещавам.

— Не мога да понасям тази стара вещица!

По лицето на Сандра се разля усмивка. Кейт си даде сметка, че войната с клиентката ѝ едва ли е приключила, но споделената неприязън към главата на семейство Д'Арси все пак беше повече от нищо.

— Сега сериозно — тръсна глава тя. — Много е важно да имаш адвокат, на когото можеш да се довериш. Затова предлагам да си помислиш до утре сутринта, а след това да ми съобщиш избора си.

Сандра замислено прехапа устни. Бледото ѝ лице стана напрегнато. Първата нощ в затвора едва ли е била от най-приятните, помисли си Кейт. Стана и започна да събира нещата си.

— Ще ти дам нужното време...

Ръката на Сандра я спря:

— Няма нужда.

— Означава ли това, че искаш аз да остана твой защитник?

— Да — прошепна Сандра, после прочисти гърлото си и добави:

— Но при едно условие: да повярваш в невинността ми.

— Няма значение в какво вярвам аз...

— За мен има!

— Аз съм на твоя страна, Сандра. Независимо дали си виновна, или не. Но истината не се изчерпва с понятията невинна или виновна... Искам да чуя цялата история на живота ти, още от самото раждане... Само по този начин мога да ти помогна да се измъкнеш от сериозните неприятности...

— Историята на живота ми?

— Да. Дали ще можеш да ми я разкажеш честно, без пропуски и самосъжаление?

— Предполагам...

— Това е всичко, което искам — кимна Кейт, седна обратно на мястото си и извади бележника. — Можеш да започнеш оттам, откъдето решиш...

Сандра зачопли ноктите си, на лицето ѝ се изписа нерешителност.

— Ще направиш ли нещо за мен?

— Всичко, което е по силите ми — отвърна Кейт, изненадана от колебанието в гласа ѝ.

— Позвъних у Абигейл, исках да чуя сина си — поясни Сандра, после в гласа ѝ се появи раздражение: — Но Абигейл слушаше на другия апарат и накара Джими да затвори!

— Ще поговоря с нея — обеща Кейт.

— Много ти благодаря — въздъхна с облекчение Сандра.

— Окей. Сега да започваме...

Мадлин изчака Кейт да си тръгне, после хвана писалката и записа нещо в бележника си. Свали очилата, облегна се назад и се замисли. Фактът, че Кейт я обвини в липса на достатъчно основания, определено ѝ беше неприятен. Дори само защото беше дълбоко убедена, че ако получи шанс, Сандра веднага ще напусне страната... Членовете на семейство Д'Арси не бива да ползват привилегии само защото са богати и известни. Точно в това се състои и работата на прокурора — да бъде твърд, да осигурява равенството на всички пред закона.

Чувстваше се неудобно главно защото не уведоми Кейт за ареста на клиентката ѝ. Но не можеше да пренебрегне изричната заповед на главния прокурор в този смисъл. Това би било чисто политическо самоубийство.

Тръсна глава и прогони мислите за делото Д'Арси. Направи опит да извика в паметта си спомена за обяда с Филип. Ясно съзнаваше, че сподели само една част от проблемите си, свързани главно с Джуд. Другата част запази в себе си, просто защото бяха свързани с Гари. Все още не беше решила какви трябва да бъдат отношенията им в бъдеще.

Снощи, веднага след работа, видя как Гари кани в колата си една секретарка от шестнадесетия етаж. И не само я кани, но я поздравява с лека целувка... Остана незабелязана, с неприятното чувство, че Гари твърде бързо е започнал да я забравя...

— Майната му! — процеди гласно тя. — След като може да постъпва така, сигурно не трябва да се ядосвам!

Беше повярвала на думите му, че иска да имат общо бъдеще. Но дали трябва да повярва и на другите — че Филип е влюбен в нея? Не, това беше казано от ревност. Просто търсеше начин да оправдае гадното си поведение. Освен това Гари нямаше и понятие за отношенията между Филип и нея. Филип я уважава, проявява загриженост, интересува се от децата. На практика той беше единственият от колегите, когото Мадлин приемаше като приятел. Защо трябва да дава ухо на глупостите, които дрънка един очевиден двуличник?

Кейт напусна съда, включи диктофона в колата си и започна да диктува проекта на молбата за пускане под гаранция. Не след дълго се

прибра в офиса и първият човек, на когото се натъкна в коридора, беше Чарлс.

— Как мина обвинението? — спря се той.

— Както можеше да се очаква — направи гримаса тя. — Съдията прие мнението на прокуратурата и отказа пускане под гаранция.

— Така става при тежките дела — кимна съчувствено Чарлс. — Как се държи Сандра?

— Зле. Направо е луда, че трябва да остане в затвора.

— Представям си... Говори ли с нея за евентуално споразумение?

— За малко да ми откъсне главата! — въздъхна Кейт. — Кълне се, че е невинна и не желае никакви сделки и отлагания. Даде ми ясно да разбера, че не желае да прекара в затвора нито една минута повече от необходимото.

— Попаднала е на страхотен адвокат. Ти с положителност ще я измъкнеш...

— Ако преди това не пукна — мрачно се пошегува Кейт.

— Вероятно ще внесеш молба за пускане под гаранция в официално съдебно заседание, нали?

— Да.

— Добре. Дръж ме в течение.

Тя се обърна с намерението да си тръгне, но усети ръката му върху лакътя си.

— Бих искал довчера да намина — прошепна той, а очите му предпазливо огледаха пустия коридор.

— Към осем — кимна тя и тръгна към вратата на кабинета си, където вече я очакваше Франк.

— Успя ли да установиш контакт с родителите на Сандра? — попита, докато се насочваше към бюрото си.

— Три пъти ми затвориха — поклати глава Франк. — Не ми дадоха шанс да кажа дори една дума...

— Трябва да направим нещо — забарабани с пръсти Кейт. — Какво ще стане, ако им изпратим телеграма?

— Добра идея. Казвай какво да пише вътре...

— Представяш ни като адвокати на Сандра и искаш среща. — Ръката ѝ прелисти настолния календар. — Утре сутринта в единадесет да ни чакат.

— Караш ме да се чувствам като гимназист! — ухили се Франк.

— Не е зле и да направиш резервации в някой хотел — добави тя. — Мисля, че ще се наложи да преспим в Бейкърсфийлд. Разговорът няма да е от леките, а и ще трябва да потърсим някой, който е познавал Сандра... — На лицето ѝ се появи усмивка. — Можеш да избереш най-скъпия хотел...

— За сметка на фирмата?

— Естествено.

— Жалко, че там няма „Карлтън“ или „Риц“ — ухили се Франк.

— Като свършиш, върни се обратно тук... Искам да ти разкажа как протече вчерашната ми среща със Сандра.

Петнадесет минути по-късно Франк се просна на дивана, а Кейт започна да го информира, правейки чести справки с бележника си:

— Първо, Сандра ми разказа за нощта на убийството. Очаквала прибирането на Джеймс, планирала романтична вечеря на свещи... Тогава се появил съседът и с викове обяснил, че нещо е станало на портала. Излязла с него, видяла тялото на мъжа си и почти припаднала. Съседът настоял да повикат полиция от телефона в колата. Сандра се подчинила, без да мисли, после хукнала обратно към къщата.

— Проверила ли е дали мъжът ѝ е все още жив?

— Не, и тъкмо там е работата — въздъхна Кейт. — Тя обаче твърди, че изобщо не е била в състояние да разсъждава. Ако се стигне до процес, аз ще трябва да посоча прецедента с Джаклин Кенеди... Тя също понечила да избяга от колата след изстрелите срещу съпруга си... Паническа реакция.

Помълча малко, после продължи:

— Следващото нещо, което помни, е полицията на прага. Съобщили ѝ, че Джеймс е мъртъв... — Очите ѝ се сведоха към записките. — Твърди, че не е чула изстрели. Това е твърде възможно, тъй като къщата е доста навътре в имението. Не знае нищо за бутилката шампанско в колата. Може би Джеймс е искал да я изненада...

— Полицията стига до версията за проследяване тъкмо заради бутилката, нали? — намеси се Франк.

— Точно така. Напоследък в района са станали доста подобни обири. Грабителите чакат около магазините за алкохол, набелязват

жертвата си по облеклото и бижутата, после я проследяват... — Нова справка с бележника. — Сандра твърди, че Джеймс никога не би се отбил в подобен магазин. Ако не за друго, то поне защото килерът им е пълен с „Дом Периньон“...

— Вечерята е била нещо специално, така ли?

— Да. Сутринта се скарали за нещо дребно, което тя дори не си спомня... Решила да изглади нещата... — Кейт помълча, после премина на следващия въпрос: — Разказа ми някои неща и за детството си...

— Чакай — прекъсна я Франк. — Това ли беше всичко за нощта на убийството?

Кейт кимна и продължи:

— Каза, че мрази родителите си. Били груби и безкомпромисни. Не ѝ позволявали да се вижда с приятели, да се гримира... Ей такива неща. Не обичала и училището. Харесвала една-единствена преподавателка, но не ѝ помни името... Ще трябва да я открием. Избягала от дома си на шестнадесет. От тогава насам се обадила само веднъж, просто да им каже, че е жива и здрава, но няма да се върне. Многозначителен е фактът, че не спомена нито дума за престоая си в дом за непълнолетни...

— Няма начин да не открием нещо в Бейкърсфийлд — тръсна глава Франк. — Тогава ще е принудена да ни разкаже повече...

— Точно така — кимна Кейт. — После ми разказа какво е работила след бягството от дома. Обикновени, краткосрочни и зле платени длъжности, главно в заведения за обществено хранене... — Зае се да изброява имената на ресторантите и неволно си спомни за собствените си патила в подобни заведения. — Не е имала квалификация, затова не е било възможно да си намери добра работа. Сприятелила се с момичета като себе си, взела апартамент под наем с още две колежки. После се запознала с някакъв тип, който я уредил като келнерка в коктейлбар. Именно там срещнала Джеймс.

Той ѝ наел апартамент и започнал да се грижи за нея. Бил дълбоко смаян от новината, че е бременна. Това не му се било случвало за двадесет години съвместен живот с бившата му съпруга. Нищо не споменал за аборт. Обещал да се грижи за нея и детето. Но тя отказала. Нямала намерение да ражда, без да е омъжена...

Очите ѝ се спряха върху лицето на Франк.

— Времето течало, решение трябвало да бъде взето... И Джеймс го взел. Уредил бърз развод в Мексико и се оженил за Сандра... — Помълча, после добави: — Не каза почти нищо за брака си, за отношението на Джеймс. Не мога да бъда сигурна, но имам чувството, че крие доста неща...

— Предчувствията понякога са най-верният ни пътеводител — кимна Франк.

— Така е — усмихна се Кейт. — Сандра не скри своята неприязън към семейство Д'Арси като цяло. Оплака се, че поведението на Абигейл е хладно, а това на Виктория — открито враждебно. Само Тео се е отнасял човешки с нея.

— А какво каза за Томи?

— Само това, което вече знаем. Не пожела да навлиза в подробности.

— Призна ли за срещата си с него на онзи паркинг?

— Сторила го въпреки моите предупреждения. Искала да му обясни защо няма да се виждат за известно време... Но когато полицията я попитала за тази среща, тя се уплашила и излъгала.

— Всички са от един дол дренки — въздъхна Франк. — Лъжат адвокатите си, после се чудят защо таванът се сгромолясва върху главите им... Ти имаше ли чувството, че е откровена с теб?

— Не — колебливо отвърна Кейт, след като се замисли.

— Това означава, че ще ти е доста трудно да изградиш защитата си...

— Да — въздъхна тя и неволно се прозя. — Снощи не успях да мигна...

— Защо не се прибереш?

— Точно това мисля да направя — призна тя. — Дано молбата за гаранцията да е готова. Искам да й хвърля едно око и отивам да спя...

— Искаш ли да я проверя аз?

— Не, ще почакам.

Мадлин продължаваше да мисли за Гари. Решението бавно назряваше в главата ѝ. Стана от стола и се насочи към вратата. Ще вляза при него и ще му заявя, че всичко е свършено, тръсна глава тя.

Освен това няма да се лиша от удоволствието да му кажа някои неща право в очите!

По-късно вечерта Франк реши да вземе готовата молба от канцеларията и да я остави у Кейт, на път за дома си. Така щеше да ѝ предостави възможността да нанесе евентуални корекции и сутринта, още преди да са тръгнали за Бейкърсфийлд, да я изпрати в службата по куриер. Даде мигач и спря до тротоара. Понечи да отвори вратата, но в същия миг забеляза фигурата на Чарлс Римън на входа. Наближаваше полунощ, посещението му едва ли е свързано с работата, съобрази Франк.

Изчака го да подкара, после се насочи към входа. Пусна плика в кутията и тръгна обратно. Стана му мъчно за Кейт. Връзката с женен мъж можеше да ѝ донесе единствено неприятности.

Мадлин се събуди и за момент изпадна в пълно объркване. После бавно осъзна, че лежи в леглото на Гари, който спеше дълбоко до нея. По дяволите, въздъхна тя. Защо го направих?

Беше влязла в кабинета му с твърдото убеждение, че трябва да сложат край на отношенията си. Разбира се, започна с обвинението, че го е видяла с друга жена. После го нарече ревнивец и егоист. А той стана, тромаво пристъпи към нея и промърмори, че съжалява. За секретарката каза, че няма нищо, просто ѝ предложил да я откара.

Не можа да разбере как стана така, че прие предложението му да пийнат по нещо. Очевидно ѝ се искаше да изгледят различията помежду си, по тази причина се съгласи да хапнат пица в квартирата му. Не разбра какво са изгладили, но се беше озовала в прегръдката му. Той извади бутилка червено вино, пусна тиха музика и каза, че много му е липсвала. Физическото му привличане беше могъщо, както винаги... И умът ѝ отново отстъпи пред желанията на тялото...

Кой знае колко е часът, въздъхна тя и внимателно стана от леглото. Пипнешком откри дрехите и чантичката си, после на пръсти се насочи към банята. Светна лампата едва след като затвори вратата зад гърба си. Погледна се в огледалото, от гърдите ѝ излетя отчаян стон. Гъстата ѝ кестенява коса беше разрошена, червилото и гримът — безнадеждно размазани.

Погледна часовника си: два сутринта. Децата са сами у дома, а в осем имаше насрочено дело. Изми се и започна да навлича дрехите си. Чорапогащникът просто натика в чантичката си. После изгаси осветлението и тихо се върна в спалнята.

— Къде отиваш?

Мускулестото тяло на Гари се изправи в леглото, по кожата му пробягаха сребристите лъчи на луната.

— У дома — отвърна тя. — Не исках да те будя...

— Няма да си ходиш! — намусено отсече той.

Тя изненадано го погледна.

— Как така няма? Не мога да оставя децата сами цяла нощ!

— Вече са я изкарали сами.

Какво му става? Нима наистина не разбира?

— Не биваше да заспивам — въздъхна тя. — Сега трябва да вървя...

Насочи се към вратата и излезе, без да му остави време за отговор. Апартаментът на Гари се намираше във Венис, съвсем близо до брега. Предното стъкло на колата беше мокро от роса. Мадлин включи чистачките, даде газ и пое към магистралата Сан Диего.

Докато колата се плъзгаше по пустите улици, в главата ѝ се въртеше един-единствен въпрос: дали постъпката ѝ беше разумна? Защо след такава бурна любовна нощ не ѝ се пее, ако Гари действително е мъжът на живота ѝ? В гърдите ѝ остана тежкото чувство, че е направила грешка.

Франк спря пред къщата, в гърдите на Кейт помръдна нетърпеливо очакване. Идваше при родителите на клиентката си с единствената цел да научи нещо повече за нея, да изгради защитата по най-добрия начин. Едновременно с това се опасяваше, че може да стане обратното — наученото тук да усложни защитата ѝ още повече.

Очите ѝ пробягаха по къщата. Нищо особено, стандартно жилище, боядисано в бежово. Полянката отпред беше старателно подстригана, в алеята беше паркиран плимут на почетна възраст. Не си даваше сметка какво беше очаквала, но гледката ѝ се стори прекалено сива и обикновена.

— Няма нищо общо с палатите на Д'Арси, нали? — отгатна мислите ѝ Франк.

Кейт кимна и тръгна по стълбите към верандата. Придърпа полата, оправи косата си и протегна ръка към звънеца. Забеляза, че и Франк попипва възела на вратовръзката си.

Никой не отвори. Механично погледна часовника си, беше точно единадесет. Франк сви рамене и позвъни още веднъж. Никакъв отговор. Къде са се дянали, тревожно се запита Кейт. Дали са получили телеграмата? Или са на работа?

Франк пристъпи към прозореца и направи опит да надникне вътре. Но завесите бяха плътно спуснати. Заряза звънеца, отвори

мрежестата вратичка и почука. Отначало леко и възпитано, после с пълна сила.

— Кой е? — долетя отвътре тревожен женски глас.

— Кейт Александър и Франк Джоунс! — извика в отговор той.
— Пратихме ви телеграма!

— Вървете си. Няма какво да ви кажем!

— Май ще е по-зле, отколкото си представяхме — прошепна му Кейт, пристъпи към вратата и повиши глас: — Моля ви, трябва да поговорим! Става въпрос за дъщеря ви. Тя има неприятности, а аз съм нейната адвокатка...

— Не можем да ѝ помогнем — долетя отговорът.

— И на детето ли? — попита Кейт. — Става въпрос за внучето ви, което е едва четиригодишно...

Зад вратата настъпи раздвижване, ключалката щракна. На прага се появи дребна женица със смутено лице. Тялото ѝ беше препасано с памучна престилка, в ръцете си държеше кърпа. В чертите ѝ се долавяше известна прилика със Сандра, макар лицето ѝ да беше похабено и покрито с бръчки. Някога трябва да е била красива, отбеляза Кейт.

— Какво внуче? — попита жената.

— Казва се Джими — усмихна се Кейт. — Искате ли да видите снимките му? — Бръкна в чантичката и извади снопче фотографии, които беше взела от къщата на Сандра.

Жената се поколеба, после се извърна назад, сякаш търсеше помощ.

— Дайте — прошепна и пое снимките. Докато ги разглеждаше, постоянно се извъръщаше назад, сякаш се страхуваше от някого.

— Нора?

Гласът от вътрешността на къщата беше гневен. Жената тикна тестето обратно в ръцете на Кейт, върху лицето ѝ се изписа уплаха.

Ясно, рече си Кейт, после умолително попита:

— Може ли да влезем, госпожо Дентън? Не бих искала да привличаме вниманието на съседите...

Жената се поколеба.

— Чакайте тук — рече и затръшна вратата под носа на Кейт. Няколко минути по-късно на прага се изправи висок и слаб мъж с

посивяла коса и приведени рамене. Беше малко по-стар, отколкото очакваше Кейт.

— Казвам се Ед Дентън — представи се той и очаквателно ги погледна.

— Радвам се да ви видя — отвърна Кейт и протегна ръка. — Кейт Александър.

Мъжът отмести мрежестата врата, но отказа да стисне ръката ѝ.

— Кой е цветнокожият? — грубо попита той.

— Господин Франк Джоунс — отвърна, без да трепне, Кейт. — Мой сътрудник.

— Е, след като вече сте тук, по-добре влизайте — отдръпна се встрани домакинът.

Бяха въведени в гостна, отрупана със спортни трофеи и увеличени фотографии. Кейт се извърна към бащата на Сандра и с неудоволствие установи, че той се е зазяпал в краката ѝ. На лицето му имаше странно изражение, стана ѝ неудобно.

— Сядайте.

Кейт седна на дивана, а Франк предпочете стола до прозореца.

— Наистина ли е в затвора, както пишат вестниците? — намръщено попита господин Дентън.

— Да, за съжаление — кимна Кейт.

— Живеем в малко градче, всички ни познават — изръмжа той. — Никак не е приятно да имаш дъщеря, обвинена в убийство...

— Сандра е невинна до доказване на противното — хладно отвърна Кейт. Очевидно бащата беше загрижен не толкова за съдбата на дъщеря си, колкото за мнението на съседите. Къде ли изчезна жена му, запита се тя.

— Бихме искали на разговора да присъства и госпожа Дентън — подхвърли.

— Нора! — извика той с нескрито раздражение в гласа.

Госпожа Дентън се втурна в стаята. В ръцете ѝ имаше чаши и кутия с нескафе.

— Сложих да се стопли вода — обясни тя.

Кейт остана изненадана от тази неочаквана проява на гостоприемност, а изненадата ѝ нарасна още повече, когато видя, че отсипва кафе само в една чаша.

— Откога не сте виждали дъщеря си? — започна тя, опитвайки се да придаде на гласа си максимално дружелюбен тон.

— Ще говоря аз, Нора — предупредително изръмжа господин Дентън и се извърна към Кейт: — Отдавна, шест, може би седем години...

— Сигурно не ви е било лесно...

Госпожа Дентън хвърли нервен поглед към мъжа си.

— Тя пожела така! — отсече бащата и очите му станаха твърди.

Защо е ядосан на дъщеря си, запита се Кейт. И защо не позволява на госпожа Дентън да говори? Докато търсеше отговор на тези въпроси, откъм кухнята долетя подсвирването на чайника.

— Извинете — скочи госпожа Дентън и безшумно се измъкна от стаята.

— С какво се занимавате, господин Дентън? — извърна се към домакина Кейт.

— Пенсионер съм. Преди това бях майстор-строител в компанията „Блейн кънстракшън“. — Раменете му се изпънаха. — Един от най-добрите!

— А госпожа Дентън?

По лицето му пробяга гримаса.

— Стои си у дома, където ѝ е мястото!

Ясно, въздъхна Кейт. Мъжки шовинист, едва ли ще хареса жена адвокат като мен. Моментално смени тактиката.

— Ваши ли са? — кимна към трофеите по стените тя.

— Да — гордо отвърна той. — Бях подавач в отбора на щатския шампион!

— Така ли? — изгледа го с подчертано възхищение Кейт.

— Някога и аз се опитвах да стана добър подавач — намеси се Франк. — Но нищо не излезе...

В стаята се появи госпожа Дентън с чайник в ръце. Напълни с гореща вода чашата и я постави пред мъжа си. Той надникна вътре и мрачно изръмжа:

— Къде ми е сметаната?

— О, извинявай! — изчерви се жената. — Веднага ще ти я донеса!

В стаята се възцари неловко мълчание. Кейт бръкна в чантичката си и извади снимките.

— Искате ли да видите внука си?

Господин Дентън не отговори, а тя му тикна тестето в ръцете. Погледнал бегло най-горната фотография, господин Дентън ѝ върна купчината с непроницаемо лице. Чертите му сякаш бяха издялани от гранит.

Жена му се появи отново и припряно отсипа сметана в димящата чаша. Той я взе в ръце и отправи подозрителен поглед в лицето на Кейт.

— За какво сте дошли?

— Бихме искали да научим нещо повече за детството на Сандра — усмихна се Кейт. — Каква е била, как е израснала...

— Разкажи ѝ, Нора — заповяда господин Дентън.

— Сандра беше дете като всички останали — започна с напрегнат и писклив глас госпожа Дентън. — Голяма пакостница, все правеше бели... — На лицето ѝ се появи подобие на усмивка.

Кейт безпогрешно долови притеснението ѝ.

— Имахте ли специфични проблеми с възпитанието ѝ?

Господин Дентън хвърли предупредителен поглед на жена си и пое инициативата:

— Няколко...

— Бихте ли ги споделили с нас?

— Един от главните проблеми бяха постоянните ѝ лъжи — присви очи домакинът.

— Какви по-точно? — попита със свито сърце Кейт.

— Лъжеше за всичко! — троснато отвърна господин Дентън. — Давахме ѝ онова, за което мечтае всяко момиче, но за благодарност получавахме само лъжи! Прав ли съм, Нора?

— Да — прошепна женицата.

Какво ли крие в душата си, запита се Кейт, след което отново насочи вниманието си към главата на семейството.

— Разбрах, че в един период Сандра е живяла отделно от вас...

— Точно така! — отвърна господин Дентън и гневно вирна брадичката си.

— Къде по-точно?

— Първо в поправителен дом, после при някакви осиновители^[1].

Значи Чарлс е разбрал правилно, въздъхна в себе си Кейт, а на глас попита:

— Защо се стигна дотам?

— Заради лъжите й! — процеди мъжът. — Никой не можеше да й вярва за нищо!

— И вие с госпожа Дентън решихте да се отървете от нея? — погледна го право в очите Кейт.

— Какви ви ги е надрънкала Сандра? — мрачно я изгледа господин Дентън.

— Нищо не сподели с нас — въздъхна Кейт, помълча малко, после добави: — За поправителния дом научихме от един приятел на господин Д'Арси... — Тръсна глава и решително продължи: — Вижте... Зная, че ви е трудно да разговаряте на тази тема, но аз искрено се надявам да помогна на Сандра и затова трябва да зная всичко за нея!

— Само едно ще ви кажа, госпожице! — размаха пръст пред носа й Дентън. — Не е моя вината за прегрешенията на Сандра! Цял живот съм работил като вол, за да издържам семейството си. Дадох им покрив над главата, осигурявах им добра храна. Известно време работих на две места, само за да дам на Сандра всичко, което пожелае... Не пия и не скитам като другите мъже. Искан съм само малко уважение и нищо повече! — Очевидно приключил с монолога, той рязко се извърна към жена си: — Не е ли така, Нора?

— Съпругът ми наистина работеше много — кимна със сведени очи тя. — Грижеше се за нас, отрупваше Сандра с подаръци. Не жалеше пари за малката си дъщеря...

Нещо не е наред, въздъхна Кейт. Обясненията на бащата звучат като оправдания, а в поведението на госпожа Дентън личи някаква непонятна гузност. В прокурорската си практика беше срещала доста жени като нея, смазани физически и психически от мъжете си.

— Член съм на Ротари клуб, Търговската камара и Църковното настоятелство — продължи защитата си господин Дентън. — На всичкото отгоре съм и дякон в местната църква... — По лицето му се разля горделива усмивка. — Можете да попитате когото искате в това градче и веднага ще разберете, че съм уважаван член на обществото!

Кейт тактично насочи разговора към Сандра.

— До какви лъжи прибъгваше тя?

— Непрекъснато се оплакваше, че се отнасяме зле с нея! — гневно блеснаха очите на Ед Дентън. — Каза това дори на една от

учителките си!

— Обвиняваше ли ви в нещо конкретно?

— Да — изръмжа той. — Казваше, че я бием...

Това вече е нещо, рече си Кейт.

— И двамата?

— Главно аз — неохотно отвърна домакинът.

— Наистина ли я биехте?

— Не повече от всеки друг баща. Децата трябва да се учат на уважение... — По лицето му избиха червени петна. — В противен случай растат нахални, не отличават доброто от злото... Това е главният проблем на света днес. Хората не желаят да понатупат децата си както трябва!

Сърцето на Кейт болезнено се сви, очите ѝ се преместиха върху майката.

— В какво друго ви обвиняваше Сандра?

Госпожа Дентън пребледня, пое си дъх и понечи да каже нещо.

— Нора! — предупредително я изгледа господин Дентън и женицата замълча със сведени очи.

По гърба на Кейт пробяга хладна тръпка.

— Вече ви казах, че Сандра ме засипваше с куп глупави обвинения! — троснато подхвърли бащата.

— Разбирам — кимна Кейт и отбеляза, че в погледа му няма дори следа от вина. Зениците на пъстрите му очи блестяха с ново предизвикателство. — Значи са ви отнели Сандра, докато... — за миг се затрудни да намери точната дума, — докато са проверявали правотата на обвиненията ѝ...

— Точно така. Но не доказаха нищо. Всичко беше лъжа!

Как не, въздъхна в себе си Кейт.

— А какво стана след това?

— Куп народ започна да си тика носа в личния ни живот! — почервения отново той. — Макар че всички те също наказват децата си! Банда глупаци, ето какво бяха те!

От прокурорската си практика Кейт познаваше подобни типове. Истински тирани, които управляват семейството си с железен юмрук.

— Можете ли да си спомните името на някой от тези глупаци? — попита тя.

— Госпожа Люис, тъпата даскалица на Сандра, която ѝ вярваше! — почти изкрещя Ед Дентън. — Но Джордж Хол, нашият адвокат, ѝ даде да се разбере! — Задави се от гняв, после добави: — Ако наистина искате да научите за какво става въпрос, трябва да поговорите с кварталния свещеник, достопочтения господин Смит... Той най-добре ще ви осветли.

Кейт си записа имената и вдигна глава:

— Колко дълго продължи това?

— Около осем месеца.

— И как приключи разследването?

— Не откриха нищо — изръмжа той. — Защото нямаше какво да открият.

Кейт потисна раздражението, което се надигаше в душата ѝ.

— А какво стана после, върнаха ли ви Сандра?

— И още как! — хладно се усмихна той.

— Промениха ли се нещата?

— Не. Лъжите продължиха, към тях се прибави и насилието.

— Насилие? — вдигна вежди Кейт. — В какъв смисъл?

— Хвърляше разни предмети, държеше се непочтително... — Главата му се поклати. — Не знам на какво са я учили в онзи дом за безпризорни. Но не беше нищо добро...

— Помните ли имената на осиновителите?

— Да. Нямам какво да крия.

Кейт отново хвана писалката.

— Върна се от семейството на осиновителите доста нафукана — продължи Ед Дентън. — И избяга от дома, едва навършила шестнадесет...

Май не е имала друг изход, въздъхна в себе си Кейт, а на глас попита:

— Какво направихте, за да я върнете обратно?

— Нищо! — отсече той. — Нямаше никакъв смисъл. Очевидно пет пари не даваше за нашите усилия. Решихме, че ще е по-добре, ако сама открие колко гаден е светът...

Кейт и Франк си размениха смаяни погледи. Очевидно родителите на Сандра дори не бяха си направили труда да я издирват. Душата на Кейт се изпълни с жалост за младата жена и невръстното ѝ

дете. Едно беше ясно: изборът между тези хора и Абигейл е напълно безсмислен. От трън, та на глог...

— Опитвам се да уредя пускането на Сандра под гаранция — поясни тя. — Но това няма да е лесно... Бихте ли приели временно внука си, в случай че не успея?

— Не! — извика госпожа Дентън и на лицето ѝ се изписа ужас.

Тази жена знае нещо, мрачно си помисли Кейт.

— Достатъчно, Нора! — изръмжа Ед Дентън и хвърли заплашителен поглед към съпругата си. После се извърна към посетителите: — Не разполагаме с достатъчно средства...

— Но момчето е осигурено с добро наследство, поставено под попечителство... — започна Кейт, после едва не си прехапа езика.

Лицето на домакина се оживи, раменете му се изпънаха.

— Е, в такъв случай бихме могли да уредим нещо.

Кейт се изправи и му подаде визитната си картичка.

— Обадете се.

Настаниха се в колата и Франк загрижен попита:

— Добре ли си?

— Вътре беше ужасно задушно! — въздъхна тя и свали страничното стъкло. В стомаха ѝ се образува оловна топка. — Само минутка и ще се оправя...

Пътят до крайградския мотел изминаха в мълчание. Кейт даде воля на съмненията си едва когато спряха на паркинга.

— Как мислиш, дали не е имало нещо повече от физическо насилие?

— Подобно нещо ми мина през главата — призна Франк.

— Но защо Сандра ще допусне възможността да даде детето си на тези хора, ако баща ѝ действително е бил такъв звяр?

— Не зная — отвърна с въздишка той.

— Забеляза ли как се паникьоса майката, когато ги попитах дали биха приели детето? Тя крие нещо! Тя не иска детето заради мъжа си. Зная, че е така!

---

[1] Става дума за хора, които отглеждат чужди деца. — Б.пр. ↑

Майлс Кънингам изчака процедурата по настаняването им в клуб „Уелингтън“ и се обърна към Андрю Стюарт:

— Не ме бива много по галантните приказки, господин Стюарт.

— Наричайте ме Андрю.

— Много добре. Искам да кажа, че съм модерен до определени граници, Андрю. Но когато става въпрос за дъщеря ми, ставам направо като онези от Средновековието.

— Разбирам, сър — кимна Андрю, отбелязвайки южняшката грубост в гласа на по-възрастния мъж.

— Дано — рече Майлс и се приведе напред. — Така думите ми няма да прозвучат прекалено грубо... Та искам да ви попитам направо — какви са намеренията ви относно моята дъщеря?

Андрю смутено преглътна. Беше се подготвил за всякакви въпроси, но този прозвуча прекалено директно.

— Много я харесвам — промълви той, после направи изразителен жест с ръка. — Но ние двамата все още се опознаваме...

— Спите заедно, а това според моите разбирания означава, че вече сте се опознали!

Андрю спря поглед върху лицето на внушителния тексасец.

За пръв път от много години насам усети, че му липсва дар слово.

— Не зная какво да отговоря на това — усмихна се несигурно той.

Майлс не отвърна на усмивката. Измъкна пура от джобчето на самото си, разви целофана и сръза крайчето ѝ със златно ножче. Запали, пусна облак ароматен дим и спря очи върху лицето на Андрю.

— Трудно понасям хората, които се опитват да използват дъщеря ми...

— Аз не съм от тях, в това можете да сте сигурен — изрази протест Андрю. Как ли ще реагира този грубиян, ако знае истината за скъпоценната си Лорин, неволно се запита той. Напоследък имаше

чувството, че именно тя го използва, особено когато става въпрос за сексуалните ѝ апетити. Не че имаше нещо против това, но...

— Гледайте наистина да е така — рече Майлс и тръсна пепелта от пурата в кристалния пепелник. — Имам влиятелни приятели в този град и мога да ви създам доста неприятности...

— Няма да се стигне дотам, господин Кънингам — нервно преглътна Андрю. — С удоволствие ще обсъдя с вас бъдещето на дъщеря ви... когато му дойде времето.

— Времето е дошло — поклати глава Майлс и дръпна от пурата. — Затова трябва да зная дали искате ръката на дъщеря ми...

— Все още не сме стигнали дотам — объркано отвърна Андрю.

— Млади човече, не обичам да ме правят на глупак! — изръмжа Майлс и внушителната му фигура се надвесил над масата.

— Уверявам ви, че не исках да ви засегна!

— Аз съм богат човек, Андрю. Казвала ли ти е Лорин каква сума ще получи, ако се омъжи?

— Не.

— Мога да те уверя, че е доста значителна. Някъде около десет милиона долара.

Андрю направи опит да прикрие смайването си. За такива пари дори не беше сънувал. Няма да му се налага да работи толкова много... По дяволите, изобщо няма да му се наложи да работи! Би могъл да избира само делата, които носят известност. Цената на Лорин в очите му се повишаваше с всяка изминала минута.

— Това е само началото — промърмори Майлс. — При раждането на дете парите се увеличават и този процес няма да спре...

— Пурата се размаха пред лицето на Андрю. — Но първо трябва да бъда убеден, че обичаш нея, а не доларчетата ѝ...

Андрю започна да пресмята. Вече не беше първа младост, подобър шанс едва ли щеше да се появи. Вниманието му се насочи към Майлс, самочувствието му започна да се възвръща.

— Винаги съм знаел, че сте богат човек, господин Кънингам — започна той. — Но за мен това не е от значение. Просто защото съм от хората, които предпочитат сами да се грижат за съпругата си.

— Радвам се да чуя това — кимна Майлс и изпусна облак дим.

— Затова спокойно мога да кажа, че ако нямате нищо против, аз бих поискал ръката на дъщеря ви — усмихна се победоносно Андрю.

— Имаш благословията ми, синко — отвърна Майлс Кънингам и лицето му светна.

Кейт се срещна с Франк в кафенето на мотела. Оказа се, че той е успял да разговаря с всички хора от списъка си и е научил доста неща за Сандра.

— Аз също — кимна Кейт. — Дай да сравним бележките си.

— Почвай ти, защото аз умирам от глад! — изръмжа Франк и захапа огромния хамбургер пред себе си.

— Адвокатът на семейство Дентън потвърди нашите подозрения. Сандра е обвинила баща си не само във физическо, но и в сексуално насилие.

— Това можеше да се очаква — промърмори Франк. — Какво още каза?

— Обрисова Сандра само в черни краски — въздъхна Кейт. — Според него лъжите ѝ не са били подкрепени с абсолютно никакви доказателства.

— В това няма нищо необикновено — съгласи се Франк и задъвка пържено картофче.

— Така е. После се зае да ме убеждава колко съзнателен гражданин бил Ед Дентън, какви били позициите му сред енорияшите и прочие.

— Редовен тип отвсякъде, а? — промърмори с отвращение Франк.

Тя кимна, пръстите ѝ забарабаниха по покривката.

— Беше категоричен, че семейство Дентън не са хора, които биха упражнили някакво насилие над детето си.

— Бас държа, че е така!

— Господин Дентън е петнадесет години по-възрастен от жена си, Сандра била единственото им дете и той треперел над нея...

— Очевидно е треперел прекалено силно — тръсна глава Франк. — Каза ли нещо за учителката, която повярвала на Сандра?

— Според него тази жена просто си пъхала носа дето не ѝ е работа — намръщи се Кейт.

— Но самата госпожа Люис не мисли така — поклати глава Франк.

— Успя ли да я откриеш?

— Да — отвърна Франк и избърса устните си със салфетката. — Забелязала, че Сандра често се появява в училище със синини. Била умно дете, но не си правела труда да се концентрира върху уроците. Подозирала, че Сандра не си доспива, тъй като под очите ѝ имало тъмни кръгове и нерядко заспивала в час.

— Интересно — промърмори Кейт.

Франк отмести празната чиния и разпечата пакет цигари.

— Нали ги беше отказал? — вдигна вежди Кейт.

— Поредният безуспешен опит — въздъхна той. — Но скоро ще направя нов... Както и да е. Един ден госпожа Люис дръпнала Сандра настрана и каза, че подозира какво става.

— Продължавай — погледна го внимателно Кейт.

— Сандра избухнала в сълзи. Имала кошмари и не можела да спи. Учителката се разтревожила и я завела при училищната лекарка...

— Франк направи многозначителна пауза. — Там момичето признало, че Ед Дентън посещавал спалнята ѝ всяка вечер от десетгодишната ѝ възраст нататък... С всичките възможни сексуални извращения.

Кейт пребледня, в стомаха ѝ се образува оловна топка.

— Добре ли си?

— Да. Като прокурор съм работила върху шест подобни дела. Слушах ужасни истории, но най-много ми тежеше пълната безпомощност на децата. Такова нещо не се забравя. Чуя ли нещо подобно, веднага ми призлява...

— Разбирам те много добре — кимна той.

Кейт се замисли, после вдигна глава.

— Помниш ли думите на Сандра за една учителка, която харесвала, но забравила името ѝ?

— Да.

— Питам се дали това не е госпожа Люис, а Сандра нарочно не ни каза името ѝ...

— По всяка вероятност е точно така. Двете с лекарката съобщили на властите и Сандра била отделена от родителите си. Временно я изпратили при осиновители, докато приключи разследването.

— Успя ли да откриеш тези хора?

— Нямахте ги. Оставих имената ни и номера на мотела на телефонния им секретар. Надявам се да ни потърсят. Разбрах, че все още приемат безпризорни деца... — Поколеба се за миг, после добави: — Госпожа Люис сподели с мен, че Сандра действително имала навика да лъже, но за дребни неща...

— По дяволите! — въздъхна Кейт, най-сетне разбрала откъде идват проблемите с истината на клиентката ѝ. — Ще разговарям по този въпрос с някой психиатър. Мисля, че лъжите имат връзка с насилието, което е търпяла...

— Възможно е — смукна от цигарата си Франк. — Как възнамеряваш да използваш факта, че Сандра е била малтретирана като дете?

— Добър въпрос — въздъхна Кейт. — Този факт няма да има никакво значение, ако Сандра се окаже невинна. Но ако е убила мъжа си, аз ще трябва да го използвам по някакъв начин в защитата си.

— Какво общо има сексуалното насилие на баща ѝ с едно хладнокръвно убийство?

— Там е въпросът, че все още не зная — поклати глава Кейт и очите ѝ потъмняха. — Имам предчувствието, че все още не знаем цялата истина. Затова възнамерявам да се поровя още малко. Едва след това ще мога да се изправа срещу Сандра... От самото начало имам чувството, че тя крие нещо. Твърдо съм решена да разбере какво е то.

— Сигурно е нещо важно...

— Първо трябва да я накарам да се разкрие, а едва след това ще мисля как да ѝ помогна.

— Познавам те — погледна я с уважение Франк. — Винаги се бориш докрай за своите клиенти. — Очите му се преместиха върху часовника. — Ще ида да видя дали са ни търсили...

— Добре — кимна Кейт и направи знак на келнера за сметката.

Вечерта Франк проведе цяло разследване, за да разбере къде правят най-добрите пържоли.

— Това ли е? — засмя се Кейт, когато се изправиха пред входа на някакво занемарено ресторантче.

— Добре дошла в най-доброто заведение на Бейкърсфийлд — ухили се Франк и церемониално ѝ направи път.

Настаниха се, той си поръча бира и запали цигара. После с гордост започна да говори за семейството си. За съпругата си Черил, за децата си Боби и Лита.

— Очевидно имаш прекрасно семейство — рече с въздишка Кейт.

Той не пропусна да я забележи и игриво подхвърли:

— Ти също трябва да се омъжиш и да имаш деца.

— Едва ли ще стане — сви рамене тя. — Планирала съм други неща в живота си, не би било честно да раждам дете...

— Защо? Много делови хора си имат деца.

— Мисля, че техните деца страдат. Докато при теб не е така — когато те няма, децата ти са в компанията на Черил...

— Значи трябва да си намериш мъж, който обича да си стои у дома — сериозно я погледна Франк.

— Хей, господин Джоунс! — засмя се Кейт. — Тази вечер си олицетворение на мъдростта!

— Наистина мисля така — усмихна се той. — С твоите амбиции за политическа кариера ти трябва съпруг, който доброволно ще приеме позицията на втора цигулка...

— Това би било прекрасно, но едва ли може да се получи на практика.

— Кейт, считаш ли ме за свой приятел? — внезапно попита той, а в очите му се появи колебание.

— Разбира се — отвърна тя и изненадано вдигна глава.

— Тогава ще ми позволиш ли да те попитам нещо, което наистина не ми влиза в работата?

— Зависи — игриво отвърна тя.

Лицето му стана сериозно, думите излетяха от устата му с цената на доста усилия:

— Защо поддържаш връзка с женен мъж? Тя ще ти донесе само страдания както в личен, така и в служебен план...

— Страхувам се, че не разбирам за какво говориш — смутено отвърна тя, усетила червенината по бузите си.

— Можеш да отричаш, разбира се — сви рамене той. — Но снощи видях как Чарлс Римън напуска дома ти...

— Беше дошъл по работа — изрази протест тя.

— Карай — въздъхна Франк. — След като ти е приятно да се самозаблуждаваш...

— Прав си — промърмори тя и сведе поглед към масата. — Но му обещах да не казвам на никого...

— Извинявай — погледна я съчувствено той.

— Няма нищо... — Пръстите ѝ нервно си играеха с приборите. — Знаеш ли, понякога ми е много трудно да не говоря за това...

— Представям си — кимна той. — Но имаш думата ми, че каквото и да кажеш, то ще си остане между нас...

— Благодаря, ти наистина си приятел.

— Заслужавах повече — рече с въздишка той.

— Обичам го...

— Той никога няма да напусне жена си.

— Ще я напусне!

— Дано. Иначе доста ще страдаш...

На другия ден Кейт се срещна с осиновителката на Сандра. Беше възпълничка, приятна на вид жена, която я изслуша с подчертан интерес.

— Помня Сандра много добре — веднага рече тя. — Много добро момиче.

— Имахте ли причини да считате, че обича да послъгва? — попита Кейт при първата удава се възможност.

— Страхувам се, че да — отвърна жената. — Но след известно време престана, вероятно защото се убеди, че може да ни има доверие...

— Наистина ли? — За пръв път от два дни насам в душата на Кейт проблесна лъч надежда.

Жената усмихнато кимна с глава.

— Спомняте ли си нещо друго?

— Помня първата ѝ нощ при нас — отвърна след кратък размисъл жената. — Отидох да надникна в спалнята и открих, че си е легнала с дрехите...

— Така ли?

— Дълго време не успях да я накарам да се съблича преди лягане. Беше доста изненадана, когато откри, че банята има ключ...

После разбрах на какво се дължи това. Баща ѝ имал навика да я гледа, докато се къпе...

— Тази информация е много важна — погледна я развълнувано Кейт. — Бихте ли я потвърдили пред съда, ако се наложи?

— Разбира се. Видях снимката на Сандра във вестниците и неволно се запитах дали съм направила всичко за нея...

— Не бива да се чувствате виновна — поклати глава Кейт. — От това, което чух, стигам до заключението, че сте направили абсолютно всичко.

— Помня колко ми стана зле, когато властите я изпратиха обратно у дома — въздъхна жената.

— Представям си — погледна я със симпатия Кейт. — Няма да ви измъчвам с повече въпроси... Благодаря за помощта. — Извади визитната си картичка и ѝ я подаде. — Моля ви, обадете ми се, ако си спомните още нещо важно... В противен случай аз ще ви потърся.

Излезе и се присъедини към Франк, който вече беше успял да разговаря с няколко от съученичките на Сандра.

— Оказа се, че никоя от тях не е била близка с нея — озадачено поклати глава той. — Дори не са ѝ ходили на гости... Сякаш домът и училището са били два отделни свята...

Кейт повдигна въпроса за малтретирането едва когато пое по обратния път за Лос Анджелис.

— Няма доказателства — поклати глава Франк. — С изключение на показанията на самата Сандра... Никой не е виждал баща ѝ да се държи грубо с нея, да я бие или опипва.

— Естествено — кимна Кейт, раздразнена при мисълта за безпомощността на детето. — Бил е прекалено предпазлив.

Франк я остави пред дома и си тръгна. Горещо чакаше съобщение да се обади в службата по спешност. Набра номера, една от секретарките ѝ предаде да позвъни веднага на Абигейл.

— Утре сутринта искам да ви видя! — отсече с мрачен глас главата на семейство Д'Арси.

Кейт въздъхна от досада. Никак не ѝ беше до Абигейл и нейните проблеми. Но нямаше как да откаже. Жена като Абигейл не би се

поколебала да прекъсне работата дори на президента на Съединените щати.

— Програмата ми за утре е претоварена — рече в слушалката тя.
— Два дни бях извън града, във връзка с делото срещу Сандра...

— Много е важно! Бъдете тук в единадесет!

Разговорът прекъсна. Какво самочувствие, въздъхна Кейт. Дали пък не е станало нещо наистина важно?

Рано сутринта на другия ден Франк се втурна в кабинета на Кейт.

— Току-що разговарях с градинаря на Д'Арси — развълнувано събщи той. — От него научих нещо, което може да обърне делото с главата надолу!

— Казвай! — нетърпеливо го погледна тя.

— Не зная какво ме накара да ида при този човек, но след Бейкърсфийлд непрекъснато мисля за Сандра и малтретирането от страна на баща й... Често става така, че малтретираните деца попадат на същото и като възрастни...

— Е, и?

— Попитах го дали е забелязал нещо необичайно в отношенията между съпрузите Д'Арси.

— И какво отговори той? — затаи дъх Кейт.

— Пълно бинго! — извика тържествуващо Франк.

— Видял ли е нещо?

— Не, но е чул, при това многократно. От къщата долитали крясъци, скандалите били ежедневно явление. Освен това... — Франк направи многозначителна пауза: — Виждам е с очите си синините на Сандра след подобни скандали. Което означава, че Джеймс е прибягвал до физическо насилие!

— Знаех си аз! — въздъхна Кейт и безсилно се отпусна на стола.
— Имах чувството, че крие нещо от тоя сорт... — Важността на новината бавно проникна в съзнанието й. — Ти знаеш какво означава това, нали?

— Разбира се — кимна Франк. — Означава, че известният и уважаван гражданин Джеймс д'Арси е бил един нещастник, който бие жена си!

— А тя го е убила заради това! — добави шепнешком Кейт.

Осъзнала се от изненадата на разкритията, Кейт започна да дава инструкции:

— Намери прислужницата на Д'Арси — извърна се тя към Франк. — Трябва ми свидетел на семейните скандали. Случаят може да се промени основно, ако се докаже, че Джеймс е имал грубо поведение към съпругата си.

— Самозащита? — вдигна вежди Франк.

— Може би, но ще бъде много трудно. Тезата за „горящото легло“ може да мине само в случай, че жената убива съпруга си сама, обхваната от ужас... Но не и когато наема човек за тази работа.

Вратата се отвори и в процепа се показа главата на Мери — секретарката на Кейт.

— Трябва да тръгваш — предупреди тя. — Време е за срещата с Абигейл д'Арси.

Петнадесет минути по-късно икономът я въведе в стаята на възрастната дама, която не намери за необходимо да си губи времето с поздравя.

— Научих, че правите постъпки за пускането на снаха ми под гаранция — вдигна глава тя.

— Да.

— Не желая да го правите.

— Страхувам се, че не ви разбирам — смръщи вежди Кейт.

— Не желая Сандра да се озове на свобода. Тя е убийца. Внукът ми вече няма нищо общо с нея.

— Госпожо Д'Арси...

Старата дама я спря с повелителен жест:

— Никога няма да ѝ простя за това, което направи на сина ми!

Кейт потръпна от хладната омраза в гласа ѝ.

— Моите уважения, но вие издавате присъда, преди да е приключило делото — отбеляза тя.

— А вие си спестете красноречието за репортерите и съдебните заседатели! — троснато отвърна Абигейл.

— Имах впечатлението, че искате да защитавам Сандра...

— Фактът, че тя има право на юридическа защита, не означава, че не мога да си направя някои заключения — рязко отвърна Абигейл.
— От наученото досега съм твърдо убедена, че снаха ми е виновна.

— Не бива да правите заключения на базата на вестникарски предположения...

Тънките устни на Абигейл се разтегнаха в хладна усмивка.

— Подценявате ме, Кейт. Имам достъп до по-достоверна информация.

Кейт се почувства нервна. Нима някой шпионира в собствената ѝ служба? От тази мисъл ѝ стана зле. Кой би могъл да го направи? Може би Диксън, който има достъп до папките по делото... Но защо би го сторил? А може би тук е замесен самият шеф Франклин Манинг, чиито приятелски връзки с Абигейл и покойния ѝ съпруг Уилям датират от десетилетия? Не, това е твърде малко вероятно, въздъхна в себе си тя. Тогава остава Чарлс... Той има ежедневни контакти с Абигейл. Но нима не би ме попитал направо? Объркването ѝ беше пълно. Всеки от изброените би могъл да измъкне информация за случая, но здравият разум изключваше подобен акт.

Очите ѝ се спряха върху лицето на Абигейл.

— Ако ползвате услугите на някой, който наднича в папките по делото, това е грубо нарушение на юридическата етика! Ще бъде принудена да изразя решителен протест против подобен акт.

— Мила моя — изгледа я снизходително Абигейл. — Защо не се концентрирате върху защитата на снаха ми? Оставете моите източници на мира, те не ви засягат.

По дяволите, въздъхна Кейт и с мъка преглътна острите думи, които бяха на върха на езика ѝ. За каква се мисли тази бабичка?! После си спомни, че има и друга цел на посещенията си в този дом. Облегна се назад и направи опит да се държи дипломатично:

— Моята клиентка се оплаква, че подслушвате разговорите със сина ѝ и му нареждате кога да ги прекъсне.

Гласът ѝ беше равен и лишен от напрежение.

— Това е вярно.

Кейт изненадано я погледна. Беше очаквала, че старата дама ще отрече.

— Моля ви, не го правете повече. Ако не заради Сандра, то поне заради детето. То вероятно е доста объркано от това, което става. Баща му е мъртъв, полицията арестува майката пред очите му... Представяте ли си как е рухнало всичко, което съставлява света на едно дете?

Върху изненадващо гладкото лице на Абигейл се появи високомерие, ръката ѝ царствено се повдигна.

— Искам да ме слушате внимателно, млада госпожице — рече тя. — Синът ми е мъртъв и за това трябва да благодаря на жена му. В резултат внукът ми действително е травмиран, но това съвсем не означава, че светът му е рухнал! — Гримасата ѝ беше презрителна. — Напротив, той е щастлив, защото за пръв път в живота си получава достойни грижи и отношение. Докато беше жив, синът ми не пожела да се вслушва в съветите ми по отношение на детето. Той дори беше убеден, че тази жена е добра майка. Но сега нещата ще вървят така, както искам аз.

Абигейл замълча за няколко секунди, пое си въздух и продължи:

— Бях лишена от сина си, но това не означава, че ще бъда лишена и от внука си. Той ще получи най-добрата гувернантка и най-доброто образование. Джеймс-младши ще бъде отгледан така, както трябва да бъде гледан всеки член на семейство Д'Арси. И в този процес няма да се месите нито вие, нито който и да било друг!

Кейт с мъка се сдържа. Тази жена действително я изкарваше от кожата ѝ.

— Трябва да ви напомня, че Сандра не е осъдена, а само обвинена — процеди тя. — И това означава, че е запазила всичките си права!

— Пет пари не давам за *нейните* права! — отсече Абигейл. — За мен е важен само малкият Джеймс, тъй като друг внук няма да имам!

Кейт изненадано я погледна. Откъде е толкова сигурна, че няма да има друг внук? Въздъхна и поклати глава, осъзнала, че така няма да стигне доникъде.

— Госпожо Д'Арси, искам да обсъдя с вас и един друг, изключително важен въпрос — смени темата тя. Поколеба се само за миг, после реши да продължи. И без това нещата се развиваха по

неблагоприятен начин, едва ли ѝ оставаше какво да губи. — Имате ли представа, че Джеймс е проявявал грубост по отношение на Сандра?

Възрастната дама леко се стресна, ръката ѝ, с която в момента си наливаше чай, едва забележимо потрепна. Когато я погледна, в очите ѝ се четеше хладна омраза.

— Не, разбира се! — отсече тя. — Това е поредната гнусна лъжа! Сандра ли твърди подобно нещо?

— Не — поклати глава Кейт. — Но аз имам сериозни основания да мисля, че е било именно така.

— Разговорът приключи — обяви Абигейл и махна по посока на вратата. — Можете да съобщите на Сандра, че ако продължава да разпространява подобни гнусни клевети, вероятно ще се наложи сама да ви плаща хонорарите!

— Госпожо Д'Арси...

— Моля ви, вървете си! — стисна устни въззрастната дама.

Кейт се изправи и закова хладен поглед в лицето ѝ.

— Искам да бъда разбрана максимално ясно, госпожо Д'Арси! — каза тя, а гласът ѝ неволно се повиши с една октава: — Няма никакво значение кой ме е помолил да поема защитата на Сандра. Приех да бъда неин адвокат едва след като тя лично ме помоли за това. Което означава, че съм наета от Сандра, а не от вас или някой друг. В качеството си на такъв, аз ще защитавам нейните и само нейните интереси. Ако продължавате да се намесвате в разговорите между нея и детето, ще бъда принудена да внеса жалба в съда! — Напълни гърдите си с въздух и заби последния пирон. — А в случай, че успея да я освободя под гаранция, детето автоматически ще се върне при нея!

Разкривено от гняв, лицето на Абигейл най-сетне издаде годините ѝ.

— Вън отгук! — задавено извика тя.

Кейт напусна имението разтреперана от гняв. В гърдите ѝ се образува пулсираща топка. Тази старица си въобразява, че е Господ! Направи опит да се успокои, но успя да го стори едва след няколко минути. Гневът е непродуктивно чувство.

Подкара към затвора, от гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. Каква ирония е животът понякога! Преди дни, дори преди часове тя се чувстваше разстроена от факта, че е принудена да поеме защитата на Сандра. Честно си призна, че беше подходила към клиентката си с

предубеждение — просто защото беше твърде млада, за да бъде съпруга на богат, но доста възрастен мъж, какъвто е бил Джеймс д'Арси. Но сега, открила някои подробности от миналото на Сандра, тя вече можеше да разбере стремежа ѝ да свърже живота си със зрял мъж. А и тази коварна Абигейл! Как Сандра би могла да се справи с чудовище като нея?

Трябва да спечеля доверието ѝ, въздъхна Кейт. Трябва да я накарам да ми разкаже за всичко, което е ставало в онзи богат дом.

Излезе на магистралата и изведнъж разбра, че е готова да се бори със зъби и нокти за Сандра. В душата ѝ нарастваше убеждението, че ще намери начин да ѝ помогне и да я отърве от желязната прегръдка на правосъдието.

Франк я откри по мобифона с новината, че докато двамата са били в Бейкърсфийлд, полицията е направила обиск в жилището на Сандра.

— Открили ли са оръжието? — попита Кейт.

— Не.

— Благодаря — кратко отвърна тя и прекъсна разговора. Това беше първата новина, която съобщи на Сандра в стаята за свиждане.

— Нали ти казах, че пистолетът изчезна? — сви рамене тя.

— Да — кимна Кейт. — Сега искам да поговорим за Бейкърсфийлд. Ходих там и разговарях с родителите ти.

— Сигурна съм какво са ти казали — вирна брадичка Сандра. — Че не искат да имат нищо общо с мен.

— За съжаление е така — въздъхна Кейт. — Ти беше абсолютно права.

Чертите на младата жена се разкривиха в презрителна гримаса.

— Представям си какви са ги надрънкали милите ми родители!

В поведението ѝ пролича желание да прикрие наранената си гордост. Кейт ясно усети, че зад маската на безразличието пулсира болката. Очевидно това момиче се страхуваше да покаже колко е уязвимо. След срещата с тираничния Ед Дентън и покорната му съпруга, Кейт получи доста по-ясна представа за униженията, на които е била подложена тяхната дъщеря. И разбра как се е създала дебелият защитна обвивка в душата ѝ. Всяко дете се нуждае от сигурност, от

изолация срещу хората, които са длъжни да му дават закрила, но вършат точно обратното...

— Честно казано, останах с впечатлението, че майка ти е склонна да ни помогне... — започна тя, изчака реакцията на Сандра, която обаче остана с наведена глава. — Но тя изпитва ужас от баща ти... Все пак пожела да види снимката на Джими и остана доволна...

— Сигурно — сви рамене Сандра, без да вдига глава.

— Разговаряхме и с някои от твоите учители — смени тактиката Кейт. — Особено интересна се оказа госпожа Люис...

В очите на Сандра се промъкна сянка на безпокойство.

— От нея научихме, че си била подложена на сексуално насилие от баща си...

— Нямах право да вършиш подобни неща! — скочи на крака Сандра и по лицето ѝ изби необичайна руменина.

Униформената надзирателка разтревожено надникна през решетъчното прозорче. Кейт ѝ направи знак да не се безпокои и посочи стола на Сандра.

— Имам право! — решително отвърна тя. — Като твой адвокат аз съм твърдо решена да те защитавам по най-добрия начин, а това означава да открия всичко за теб. Дори онова, което не желаш да споделиш!

Тялото на Сандра гневно се размърда върху стола.

— Това вече е без значение, нали?

— Не съм много сигурна — въздъхна Кейт. — Надявам се, че ти ще ми разкажеш всички подробности...

— Но той се измъкна, нали? Никой не ми повярва!

— Да — призна Кейт, доловила горчивината в гласа на младата жена. — Наистина се е измъкнал, но все пак има хора, които са ти повярвали. Учителката и лекарката. А също и жената, която ти е дала подслон...

— И с нея ли се видя?

— Да. Праща ти сърдечни поздравии. — Не пропусна да отбележи как лицето на Сандра се смекчава и в чертите ѝ се промъква някаква младежка безпомощност. — Моля те, разкажи ми! — прошепна настоятелно тя.

— Няма нищо за разказване! — Дебелата черупка обаче не хлопна на мястото си. Сандра скочи на крака и започна да шари из

килията. — Бях десетгодишна, когато баща ми започна да идва в стаята ми... На дванадесет вече ме караше да правя секс с него...

Кейт потръпна от безжизнения ѝ глас.

— А ти как реагира?

— Никак. Бях твърде уплашена. — Ръката ѝ се размаха в безнадежден жест. — Години преди това той все се търкаше в мен, опипваше ме, уж случайно... Мама не забелязваше нищо. После започна да идва в банята, докато се къпех...

В гласа на младата жена се появи някаква особена твърдост, примесена с небрежност. Сякаш говореше за нещо съвсем в реда на нещата.

— Вратата не се заключваше... В тази къща ключовете бяха забранени. Той стоеше на прага, на лицето му се появяваше отвратителна усмивка... Понякога си вадеше члена и си играеше с него, докато ме гледаше... — Замълча, после изведнъж проплака: — Нямах представа колко омърсена се чувствах!

— Съжалявам — прошепна Кейт. Имаше чувството, че всеки миг ще ѝ прилошее. — Не се ли опита да кажеш на майка си?

Младата жена замръзна на място, гласът ѝ прозвуча като плясък на камшик:

— Майка ми знаеше, но си мълчеше!

— Сигурна ли си?

Сандра кимна с глава.

— Един ден я нямаше и той ме накара да го направим на дивана в хола. Беше отгоре ми, аз стисках очи. Изведнъж чух някакъв шум и ги отворих. Тя стоеше на прага и ни гледаше. Дори се зарадвах. Сега ще види какво ме принуждава да върша, рекох си. И ще го спре...

Кейт въздъхна, доловила болката в гласа на момичето.

— И какво стана?

— Нищо. Изглежда ме така, сякаш аз съм виновна, после се обърна и излезе. По-късно изобщо не повдигна този въпрос, но аз останах с чувството, че не може да ме понася...

Кейт направи опит да си представи жената, която беше срещнала в Бейкърсфийлд. Какво ли ѝ е минало през ума, когато е видяла мъжа и дъщеря си върху дивана? Как е останала да живее с такова чудовище? В душата ѝ нахлу жалост, прииска ѝ се на всяка цена да направи нещо за Сандра.

— Знаеш ли, четох в една книга, че повечето майки знаят за сексуалното насилие над децата си, но рядко предприемат нещо. Просто се чувстват безпомощни... А след това идва ред на омразата. По странен, бих казала дори перверзен начин, те мразят не мъжете, а дъщерите си, сякаш те са виновни...

— Май си е точно така — поклати глава Сандра.

— А ти си проявила голяма смелост, като си проговорила.

Сандра сведе очи към ноктите си, помълча, после въздъхна:

— Дълго време се страхувах да споделя това с когото и да било... Бях сигурна, че всички ще обвинят мен. После госпожа Люис и лекарката... — Гласът ѝ потрепна: — Бяха толкова мили, за пръв път изпитах чувството, че някой ме разбира...

— Аз също те разбирам — промълви Кейт и горещо се помоли на Бога думите ѝ да достигнат до сърцето на Сандра. — И ясно си представям как си се почувствала, когато са те върнали насила у дома, без да намерят доказателства на твърденията ти...

— Той стана още по-отвратителен! Още при първата възможност ме прикова към стената и изръмжа: „Нали ти казах, че няма кой да ти повярва?“.

— Мръсно копеле! — неволно се изпусна Кейт, помълча малко, после вдигна глава. — Тогавя ли започнаха наистина сериозните лъжи?

— Предполагам — сви рамене Сандра. — Това беше единственият начин да им го върна... Започнах да крада пари от джобовете им, продавах разни вещи. Знаех, че трябва да се измъкна, преди да... — Гласът ѝ потрепна и заглъхна.

— Преди да го убиеш, нали? — довърши мисълта ѝ Кейт. Не я обвиняваше, беше изцяло на нейна страна. Родителите трябва да закрилят децата си, а не да ги насилват.

— Нещо такова — сви рамене младата жена, отправила поглед в стената. — Но тя трябваше да ми помогне, нали?

— Може би се е страхувала...

— Все тая! — гневно извика Сандра. — Майката трябва да закриля детето си! Аз бих убила всеки, който се опита да нарани Джими!

Какво ли е ставало между нея и Джеймс, запита се Кейт. Дали сега не е времето да попитам, докато предпазната черупка все още е вдигната? Беше дълбоко убедена, че трябва да научи всички

подробности, колкото и ужасни да са те. В противен случай не би могла да защитава това момиче в съда.

— А как се държеше Джеймс с теб и детето? Проявяваше ли склонност към насилие?

Върху лицето на Сандра сякаш се спусна плътен воал.

— Не разбирам какво искаш да кажеш...

— Сандра, опитвам се да ти помогна! — прошепна Кейт. — Моля те, помогни ми и ти! Трябва да зная дали е бил груб с теб...

— Не мога да отговоря на този въпрос — отвърна младата жена и се извърна към стената.

— Не можеш или не искаш?

— Остави ме на мира! Достатъчно мръсотия разровихме за един ден!

— Разговарях с градинаря — подхвърли Кейт, сякаш не беше чула последните думи. — Той е чувал крясъците на Джеймс, виждал е синини по лицето ти.

Сандра мълчеше.

— Настоявам да чуя истината! — повиши тон Кейт.

— Нафукана адвокатка! — избухна Сандра. — Можеш да настояваш каквото си искаш, но нищо няма да получиш!

Мигът беше прекалено критичен за проява на нерви и Кейт добре го съзнаваше.

— Ако си била малтретирана от Джеймс и по тази причина си го убила, това ще бъде солиден мотив за защитата ти!

Сандра се завъртя към нея, в очите ѝ блестеше ярост.

— И ти си като всички останали! — изкрещя тя.

Кейт остана смаяна от силата на омразата, която се излъчваше от тази жена.

— Не те разбирам... — объркано промълви тя.

— Мислиш, че след като ме е малтретирал, аз съм била длъжна да го убия!

— Просто ти обяснявам нещата от гледна точка на закона.

— Не съм убила шибания си съпруг и вече ми писна да го повтарям!

Той е мъртъв, защо би искала да го прикрива, запита се объркано Кейт. Страхува ли се от нещо? Не знаеше дали може да ѝ повярва, особено след доказателствата за многобройните ѝ лъжи. Тръсна глава и

се стегна. Все още не беше разказала на клиентката си за току-що приключилата среща с Абигейл и за скандалния ѝ край. Напълни дробовете си с въздух и започна.

— Мръсна кучка! — избухна Сандра, едва изчакала края на историята. — Мразя я! — После изведнъж избухна в сълзи. — Знаех си аз! Знаех си, че ще се опита да ми отнеме детето!

— Чувствам се ужасно, Сандра — погледна я съчувствено Кейт. — Но за момента Джими е добре. Знаеш, че никак не се обичаме с Абигейл, а и едва ли имаме друг избор по отношение на детето. Ти не би искала да го приемат твоите родители, нали? Особено след като знаеш какъв е баща ти и как му се покорява майка ти...

— Но аз бях момиче... — прошепна Сандра и изтри сълзите си с юмрук.

— Това не означава, че детето ти ще бъде в безопасност — поклати глава Кейт и ѝ подаде книжна салфетка. — Знаеш, че има различни форми на *физическо* насилие.

Сандра си издуха носа в салфетката и попита:

— Тогава какво да правя?

— Първо ще трябва да те измъкнем оттук — отвърна Кейт, забелязала как булото на отчуждението се връща върху лицето на клиентката ѝ. Много ѝ се искаше да я притисне за Джеймс, но си даде сметка, че моментът едва ли е подходящ. По-добре да изчакам, рече си. И утре е ден. — Трябва да се връщам в кантората, Сандра — въздъхна тя. — Утре пак ще поговорим. Мисля, че при създадите се обстоятелства ще е най-добре да поискаме отлагане на предварителното следствие.

— Не! Вече ти казах: никакво отлагане!

Кейт отчаяно поклати глава. Отказът на Сандра означаваше, че времето ѝ за подготовка намалява драстично. А и основният проблем си оставаше: тя не беше наясно как ще я защитава, без да знае какво точно е ставало между нея и Джеймс.

Мадлин напусна ресторанта раздвоена. Разговорът с Лорин и баща ѝ беше протекъл според предвижданията. Продължаваше да е убедена, че иска да се кандидатира за длъжността областен прокурор, съзнаваше, че за предизборната кампания ще бъдат необходими много средства. Но едновременно с това не беше очарована от предложенията на Майлс Кънингам. Богаташът от Тексас даде ясно да се разбере, че за спечелването на подобен пост е необходима безмилостна атака срещу конкуренцията. Но Мадлин не обичаше негативните кампании и се надяваше никога да не бъде част от тях. А този мъж ѝ предлагаше подкрепа в размер на милиони долари, но при условието нещата да се развиват според неговите виждания. Притесняваше се и от факта, че не може да разбере истинските причини, поради които Майлс ѝ предлага тази подкрепа. Директно не поиска нищо. Тя беше достатъчно умна, за да разбере, че трябва да бъде лоялна към него — нещо съвсем естествено за всички предизборни кампании, но какво ли очаква той на практика?

Реши да поговори с Филип. Нуждаеше се от съвета му, вярваше му. Слава богу, че през следващите няколко седмици Майлс Кънингам е зает и няма да се мярка в града. Това ѝ даваше така необходимото време за размисъл.

Но най-много я безпокоеше отношението на Лорин. Приятелката ѝ очевидно беше въодушевена от идеята за широка кампания в пресата срещу Кейт. Защо?

Виктория нервно крачеше напред-назад, докато Абигейл сбито ѝ предаваше разговора си с Кейт.

— Седни! — намръщено заповяда възрастната дама. — Изнервяш ме!

Виктория продължи разходката си с ясното съзнание, че е единственият човек на този свят, който може да пренебрегва желанията

на Абигейл.

— Не мога да повярвам, че Кейт Александър се е държала по този начин с теб! — просъска тя. — Явно не си дава сметка с кого се е захванала!

— Ще ѝ покажем с кого — поклати глава Абигейл. — Защото аз съм твърдо решена внукът ми да остане при нас! По всичко личи, че той ще е единственият ми наследник...

Думите ѝ пронизаха сърцето на Виктория. Ако не беше онзи нещастен аборт на младини, днес тя щеше да ражда наследниците на фамилията Д'Арси, а не онази кучка Сандра!

— Сандра е виновна — продължи все така твърдо Абигейл. — Не би било справедливо да се измъкне под гаранция, докато Джеймс завинаги ще остане в ковчегата си. А детето ще се чувства най-добре тук, въпреки думите на онази проклета адвокатка!

— Кейт Александър наистина те е вбесила! — изви тънките си устни Виктория.

— Долна неблагодарница! Вече съобщих на Чарлс какво мисля за нея. От теб ще искам да уредиш една среща с областния прокурор. Накарай го да предложат на Сандра някакъв компромис. Искам тя да се признае за виновна срещу по-лека присъда.

— По-лека присъда?

— Точно така. Искам да я няма поне десетина години. Това време ще е достатъчно да превърна внука си в достоен Д'Арси. А едновременно с това ще бъдем сигурни, че нищо от наследството на Джеймс няма да отиде в ръцете на тази никаквица. Според закона губи всякакви права върху него, след като е осъдена.

— Мисля, че си абсолютно права, мамо — кимна Виктория. — Ще се обадя на госпожица Гулд веднага след като се върна у дома. — Отвори компактна пудриера, прекара памучето по лицето си и се усмихна срещу огледалото. — Искаш ли да предам на Кейт нещо от твое име?

— Тя трябва да престане да се рови в миналото и да забрави за насилието, което си въобразява. Всъщност първо се виж с нея... Трябва да я убедиш, че Сандра ще получи по-лека присъда, ако се признае за виновна... — Очите на възрастната дама се насочиха към прозореца. — Да, нека ѝ дадем един последен шанс да докаже лоялността си. В противен случай аз ще оттегля политическата си

подкрепа. Бих искала да уважавам последните ангажименти на Джеймс, може би той е видял нещо в нея, което на мен ми убягва...

— Тя е красива — намусено рече Виктория. — Разбира се, ако човек харесва този средиземноморски тип жени... А Джеймс беше познавач...

— Мисля, че думите ти са крайно неуместни!

Виктория развеселено я погледна. Открай време майка ѝ отказваше да признае недостатъците на децата си.

— Обясни на Кейт, че по този начин разрушава бъдещето си.

— С удоволствие — отвърна Виктория и пусна пудриерата в елегантната си чантичка „Шанел“. — Трябва да тръгвам, мамо. Имам един ангажимент.

— Приятно прекарване, скъпа. Кажете на Артър да ми направи чай.

Кейт напусна „Сибил Бранд“ в Източен Лос Анджелис и почти веднага попадна в тежко задръстване на магистралата. Включи мобифона и набра номера на Чарлс.

— Искам да поговорим — рече в слушалката тя. — Би ли ме изчакал? Попаднала съм в ужасен трафик...

Когато най-сетне се добра до кантората, Чарлс я очакваше в кабинета ѝ и четеше някакви документи върху бюрото. Очите ѝ се присвиха от неудоволствие.

— Често ли правиш това?

— Кое? — вдигна глава той и на лицето му се появи усмивка. — Да седя зад бюрото ти?

— Да четеш документите ми — хладно уточни тя.

— Понякога — сви рамене той. — Защо, какво нередно има в това?

Тя хвърли куфарчето си на дивана и пристъпи към бюрото.

— Абигейл ми се похвали, че разполага със свои източници за информация по делото и аз избухнах...

— Зная. Тя вече ми позвъни. Бих казал, че в момента не те обича твърде...

— Тя е една нахална стара вещица! — отсеке Кейт. — Ти ли си това, Чарлс?

— Какво да съм аз?

— Ти ли ѝ доставяш информацията?

Лицето му стана мрачно.

— Държа я в течение, нищо повече.

— От това, което четеш върху моето бюро?

— Нищо подобно! — погледна я обидено той. — Как можеш дори да си го помислиш?

Очите ѝ изпитателно пробягаха по лицето му, от устата ѝ се откъсна колеблива въздишка.

— Добре, извинявай... Сандра ме измори, а Абигейл ме ядоса. Тая работа се влошава с всяка изминала минута... — Направи кратка пауза и попита: — Възможно ли е Диксън да информира Тео за хода на делото?

— Надявам се да не е така — отвърна той и замислено разтърка брадичката си. — Но не съм убеден. Най-добре е да въведем някакви мерки за сигурност.

Кейт усети болката в краката си и седна на ръба на бюрото.

— Добра идея — кимна тя.

— Предлагам да вкараме всички материали по делото в компютъра и да ги кодираме. След това лично ще определя обслужващия персонал на екипа ти, с изричната заповед да отговарят единствено пред теб.

— Благодаря, Чарлс — рече Кейт и отмести непокорен кичур от челото си. — Пипалата на семейство Д'Арси очевидно се простират навсякъде. И това кара Абигейл да се мисли за Господ...

— Зная — усмихна се той. — И аз бях смутен като теб, когато за пръв път се запознах с тях... Никога преди това не бях попадал на такива хора...

— Е, сега вече се чувствам по-добре — въздъхна тя. — Може би защото съзнавам, че не съм единствената пионка върху тяхната шахматна дъска.

— Радвам се — рече той и протегна ръце да я прегърне. — Миришеш чудесно!

— По-добре престани, иначе рискуваш да те нападна! — шеговито ухапа ухото му тя.

— Какво чакаш още?

— Тук, в кабинета? — усмихна се тя. — Господи, какво става с този свят? — До слуха им достигна бученето на прахосмукачка. — Чистачките още са тук... — Изтръгна се от прегръдката му и заобиколи бюрото. Сега беше моментът да повдигне въпроса, който я тревожеше след срещата с Абигейл:

— Как мислиш, Чарлс... Възможно ли е Джеймс да е проявявал грубост по отношение на Сандра?

— Грубост ли? — изненадано я погледна той. — Какво имаш предвид?

— Физическо насилие, побои...

— Не съм чувал подобно нещо — поклати глава той. — Разбира се, Джеймс беше доста избухлив... Лично съм присъствал на скандалите му с най-различни хора. Но какво те кара да задаваш подобен въпрос?

Кейт накратко му разказа за разкритията им в Бейкърсфийлд, както и за това, което беше споделила Сандра.

— Насилието на баща ѝ не означава, че и Джеймс се е държал по подобен начин — поклати глава Чарлс. — Честно казано, аз напълно изключвам това. Джеймс беше известен и, бих казал, достоен човек.

— Това не означава абсолютно нищо. Насилието произтича от неспособността на индивида да потиска гнева и напрежението си. Няма никакво значение дали въпросният индивид е богат, беден или безработен.

Лицето на Чарлс остана скептично.

— Градинарят ги е чувал да се карат — добави Кейт. — А след това е виждал синините ѝ с очите си.

— Не мога да повярвам! — потъмня силното му лице. — Само страхливците посягат на жени!

— Така е. И вероятно затова кръвта ми кипи!

— Но защо Сандра не е казала на никого? Би могла да дойде при мен!

Кейт усети, че е готова да защитава клиентката си по най-добрия начин.

— Защото се е срамувала от миналото си. И вероятно е изпитвала чувство на вина. Повечето жертви на насилие реагират именно така. А ти би ли ѝ повярвал?

В очите му се появи колебание.

— Не съм много сигурен...

— Ето, виждаш ли? — изгледа го многозначително тя. — А и какво би могъл да сториш? Може би да поговориш с Джеймс?

Той само кимна.

— Точно от това се е страхувала Сандра! Че след подобен разговор Джеймс ще направи живота ѝ истински ад!

— Вероятно имаш право — промърмори Чарлс. — Но това е направо кошмар!

— Когато зададох същия въпрос на Абигейл, тя побесня и ме изгони!

— Сега разбирам защо беше толкова ядосана. Не ми каза какво е станало, само подчерта, че е крайно недоволна от поведението ти...

— Бас държа, че е така! Освен това аз очаквах да отрече, но тя се държеше така, сякаш съм докоснала оголен нерв в душата ѝ. — Пръстите на Кейт замислено забарабаниха по кожената повърхност на дивана. — Знаеш ли, изпитах странното чувство, че тази жена крие нещо от мен.

— Какво например?

— Не съм сигурна. В прокурорската си практика имах няколко случая на сексуално насилие. Във всичките открих намеса на семейството... — Тялото ѝ леко се приведе напред. — Какви са били отношенията между Абигейл и съпруга ѝ?

— За бога, Кейт! — извика Чарлс. — Уилям д'Арси беше мъж за пример! — Върху лицето му изплува почтително изражение. — Той беше един от малцината демократи, които бяха назначени за посланици при управлението на Републиканската партия. Познаваше се лично с крале и кралици, беше член на управителния съвет на Световната банка. На практика не познавам друг човек с толкова много отличия...

— Което обаче едва ли гарантира, че не е бил грубиян в личния си живот — подхвърли Кейт.

— Виж какво, скъпа — въздъхна Чарлс. — Ние с теб произхождаме от средната класа. Вероятно по тази причина не можеш да разбереш за какъв човек говорим.

— Не ме интересува колко е бил богат, Чарлс. И най-богатият човек може да бъде насилник!

— Насилник срещу кого? Срещу жена си, децата си?

— Защо не? — сви рамене тя.

— Извинявай, но просто не мога да видя Абигейл в ролята на жертва — отвърна той, направи няколко крачки из стаята и се спря пред дивана. — А към момчетата винаги се е държал коректно. Може би строго, но коректно. Това го помня лично.

— В какъв смисъл строго?

— Имаше доста избухлив характер — усмихна се криво Чарлс. — От Джеймс зная, че баща му, цитирам, „го е спуквал от бой“.

— Ето, виждаш ли?

— Това не доказва нищо. Светът е пълен с хора, които считат, че е напълно в реда на нещата да понатупат децата си, но това съвсем не означава, че са насилници.

— Но са привърженици на телесните наказания, както и на приложението им върху по-слабите и беззащитните. Все пак има разлика между потупване по дупето и шамарите и ритниците, нали?

— Кейт! — Безпомощно вдигна ръце. — На твоє място бих зарязал подобна теза! Какво печелиш от нея?

— Изненадана съм от въпроса ти, Чарлс. Ако Сандра е била малтретирана от Джеймс и ако го е убила от отчаяние и чувство за безизходица... Това би обърнало цялото дело с главата надолу. И аз бих могла да пледирам убийство при самозащита.

Той продължително я изгледа и поклати глава.

— Трябва да бъдеш изключително внимателна, Кейт. Преди да предприемеш нещо в тази посока, ти трябва да си абсолютно сигурна в твърденията си. Навлечеш ли си гнева на Абигейл, можеш да разрушиш кариерата си. До този момент тя твърдеше, че ще подкрепи кампанията ти. Без съмнение авторитетът ѝ не може да се сравнява с този на Джеймс, но името ѝ тежи... Гласът ѝ по телефона никак не ми хареса... — Ръцете му легнаха върху раменете ѝ. — Направих всичко възможно да ти осигуря добри стартови позиции. Губернаторът обеща да те подкрепи на изборите. Затова те моля, Кейт: не прави необмислени неща, които биха се отразили на всичко това!

— Ще направя това, което считам за правилно — меко отвърна тя.

Мадлин захлопна вратичката на съдомиялната машина и отиде да види какво правят Филип и децата. Заковала се на прага на дневната, тя усети как сърцето ѝ пропуска един такт. Филип се беше проснал на пода, Кени и Джуд лежаха от двете му страни. Занимаваха се с монтирането на влакчето, което родителите ѝ бяха купили за рождения ден на Кени преди няколко седмици. Отдавна не беше виждала децата си толкова щастливи и увлечени.

Проклет да е бившият ми съпруг, въздъхна с огорчение тя. Защо възприе гадното си поведение? Разпадането на брака им съвсем не оправдаваше хладното му отношение към момчетата. И да бяхте женени, поведението му пак щеше да е същото, обади се един хладен глас в съзнанието ѝ. Егоист по душа, Сам никога не беше проявявал загриженост за околните, не беше ѝ помагал дори когато децата бяха още малки.

Помисли си за Гари. Великолепен любовник, но с труден и подозрителен характер. Нима някога би се занимавал с децата ѝ като Филип?

Гари се ядосваше при всяко споменаване на децата. Ревнуваше я за всяка минута, която прекарваше с тях. Нима един възрастен мъж може да те ревнува от собствените ти деца?

По-късно, след края на дългата игра, Мадлин и Филип се настаниха пред пламтящия огън в камината. На масичката до тях димяха чашите с кафе, разделени от поднос с апетитно изглеждащи бисквити.

— Няма да мога да ти се отблагодаря за всичко, което...

— Чакай — вдигна ръка той. — Няма смисъл да ми благодариш, ако имаш предвид времето, което прекарах с децата ти. Направих го, защото ми беше приятно.

— Благодаря — прошепна тя и прокара пръст по ръба на чашата си. Известно време мълчаха, наслаждавайки се на приятната тишина. После тя леко вдигна глава. — Знаеш ли, Филип... Никога не си ми разказвал какво стана с жена ти...

— Все още ми е трудно да говоря за това — отвърна той и отмести очи към огъня.

— Тогава недей — бързо рече тя. — Много добре те разбирам.

— Всъщност бих искал да ти разкажа... — поклати глава той, помълча и започна: — Запознахме се в колежа. Розмари записа бизнес

администрация, а аз предпочетох юридическия факултет. Оженихме се веднага, след като се дипломирах. Искахме деца, но решихме, че първо трябва да затвърдим служебното си положение и да спестим пари за собствен дом. Американската мечта, нали знаеш...

— Помня, че и аз исках същото — кимна Мадлин. — Какво стана после?

— В продължение на пет години всичко изглеждаше наред — продължи Филип. — После решихме, че е време за деца и докторът откри една малка бучка на гърдата й... — Гласът му стихна, мълчанието се проточи.

— Ужасно! — прошепна Мадлин. — Злокачествена?

— Да. Наложих да прекратим опитите да имаме дете и тя се подложи на химиотерапия. След около година, точно когато мислехме, че всичко е наред, туморът отново се появи. — Гласът му прозвуча спокойно, с някакво примирение. — Този път прибегнаха до двустранна мастектомия...

— О, Филип, съжалявам много!

— Беше доста болезнено — поклати глава той. — Но Розмари имаше силен дух и за момент изглеждаше, че може да победи...

— А после?

— Имаше разсейки — отвърна той, закашля се и млъкна.

Тя безуспешно се опитваше да каже нещо.

— Това беше началото на края — продължи след известно време Филип. — Изкара още три години, но те бяха истински ад.

— За теб също, нали?

— Да — прошепна той и отмести очи.

Мадлин беше сигурна, че видя сълзите в тях.

— Не мога дори да си го представя — призна си искрено тя. — Колко време мина оттогава?

— Пет години — отвърна той и остави чашата си на масичката.

— Поддържаш ли някаква връзка? — попита откровено тя.

— През първите три години — никаква — отвърна Филип. — После хората започнаха да ми помагат... Очевидно не можеха да се примирят с мисълта, че един здрав и прав юрист, при това евреин, може да бъде ерген...

Тя се засмя, после поклати глава.

— Но човек не може да живее сам.

— Странно, но същото си помислих и аз за теб...
— Но аз имам децата си — изненадано го погледна тя. — Освен това поддържам и връзки с противния пол...
— Вероятно имаш предвид Гари Сътър.
— Не съм много сигурна — сви рамене тя.
— Така ли? — В кафявите му очи се появи тревога.
— Казах му всичко, което научих от теб — вдигна глава тя. — И той не го отрече, но твърди, че ти си го разбрал погрешно...
— Как по-точно? — сдържано попита Филип.
— Искал да каже, че случаят е тежък за един прокурор и ти предложил да се включи като втори...
— И ти му повярва, така ли?
— Честно казано, не зная какво да мисля, Филип...
Той замълча с прехапани устни, после внезапно се изправи.
— Стана късно, време е да си тръгвам.
Тя изненадано го погледна.
— Как така късно? Още няма десет, бях приготвила една-две видеокасети...
— Напоследък съм претрупан с работа — сковано обясни той.
— Но днес е събота вечер! — изрази протеста си Мадлин, внезапно разбрала, че много ѝ се иска да му каже колко несигурна се чувства с Гари. Но това вероятно не го интересува, мрачно си помисли тя.

А самият Гари продължава да твърди, че Филип е влюбен в нея. Наблюдавайки го как се облича, Мадлин за пръв път допусна, че това може да е истина. И ѝ стана тъжно. Обожаваше този човек, ценеше приятелството му, не искаше да му причинява болка. Но той далеч не пробуждаше в душата ѝ страстта, която изпитваше в компанията на Гари...

— Лека нощ — каза той и отвори входната врата.

Тя понечи да го попита дали наистина би повторил визитата си, както беше споменал по-рано вечерта. Но думите отказаха да излетят от устата ѝ.

Филип остана в колата си дълго, без дори да извади ключовете. В душата му бушуваха чувства, които считаше за отдавна мъртви.

Чувства по отношение на Мадлин. Искаше да ги прогони, страданията му покрай Розмари бяха достатъчни... Едновременно с това беше уморен от самотата.

Хвърли последен поглед към осветения прозорец на спалнята ѝ, въздъхна и завъртя стартерния ключ.

Асансьорът потегли към двадесет и шестия етаж, а Лорин доволно завъртя новия пръстен с брилянт на ръката си. Не беше толкова голям, колкото би ѝ се искало, но Андрю все още беше новак в отношенията с човек от нейното потекло и вкусове. Нищо, ще се научи, въздъхна тя. Или, по-скоро, ще го науча аз. На първата годишнина той ще бъде истински майстор в изкуството да задоволява прищевките ѝ. Спомни си как се любиха снощи и по тялото ѝ пробяга неволна тръпка. В тази област нямаше на какво да го учи, той вече си беше майстор...

Слезе на етажа на „Манинг & Андерсън“ и развълнувано си пое дъх. Предстоеше най-приятната част — да съобщи на всички добрата новина. Години наред беше посрещала с изкуствена усмивка предбрачните вълнения на секретарките и помощния персонал. На тридесет и три вече започваше да се чувства като стара мома. Правеше всичко възможно да покаже, че така ѝ харесва, но дълбоко в душата ѝ се таеше страх и несигурност.

Сега обаче нещата най-сетне поеха в благоприятна посока. Възнамеряваше да изчака избора си за старши съдружник и веднага след това да вземе продължителен отпуск. Трябваша ѝ поне шест месеца, за да планира спокойно екстравагантната сватба, която беше решила да направи. Баща ѝ беше обещал неограничени средства и тя възнамеряваше да ги използва добре.

Един час по-късно почти цялата кантора се изреди да я поздрави и да хвърли поглед на 5-каратовия брилянт, който блестеше на пръста ѝ. Дори онези, които не си направиха труда да се отбият лично, вече знаеха за какво е този шум. Защото Лорин просто отваряше вратите на кабинетите им и съобщаваше за щастливото събитие.

Накрая остана само един човек, който не беше осведомен. Хвърлила нервен поглед към часовника си, Лорин се запита как е възможно Кейт да провежда среща с клиент именно в момент като този. Умирам да ѝ видя физиономията, когато ѝ съобщя, че скоро ще

бъда госпожа Андрю Стюарт, злорадо се усмихна тя. После скочи на крака и влетя при секретарката ѝ.

— Я звъни да попиташ още колко време ще се бави! — безцеремонно нареди на момичето тя.

— Съжалявам, госпожице Кънингам — отвърна Мери. — Госпожица Александър не иска да бъде обезпокоявана.

Лорин нетърпеливо въздъхна и се обърна към вратата. После рязко се завъртя и натисна бутона за вътрешна връзка върху бюрото на Мери.

— Да? — обади се Кейт, очевидно недоволна от прекъсването.

— Тук е Лорин. Зная, че имаш клиент, но трябва да те видя за минутка. Би ли излязла в коридора, много е важно!

— Скоро ще... — започна колебливо Кейт.

— Моля те! — нетърпеливо я прекъсна Лорин.

— Добре...

Минута по-късно Кейт се появи в коридора, раздразнението ѝ беше очевидно.

— Какъв е неотложният ти въпрос? — рязко попита тя.

— Ето го! — извика Лорин и тържествуващо тикна пръстена под носа ѝ.

— О! — изненадано промълви Кейт.

— Годежен пръстен от Андрю! — уточни със самодоволна усмивка Лорин. — Ще се женим!

— Моите поздравления — промърмори Кейт.

А Лорин забеляза погледа ѝ, насочен към секретарката. Отровната стрела беше попаднала право в целта!

— Сега ще ме извиниш, но наистина трябва да се връщам...

Кейт се обърна и бързо се отдалечи.

Добре стана, въздъхна доволно Лорин. Сега тази кучка ще си знае мястото!

Кейт изпрати клиента си и застана до прозореца. Чувстваше се глупаво, надяваше се Андрю да прояви достатъчно такт и да не запознае Лорин с малката им авантюра.

— Кейт?

На вратата се беше изправил Чарлс.

— Изглеждаш доста умислена — отбеляза той.

— Мисля си за колелото на живота, което никога не спира — отвърна с лека въздишка тя.

— Аха — кимна той. — Вероятно си разстроена от годежа на нашата южняшка красавица...

— Може би — леко поруменя тя, после зелените ѝ очи изпитателно пробягаха по лицето му. — Нямах представа по какъв начин дойде да ми съобщи за щастливото събитие! — Още преди да е свършила, осъзна, че допуска грешка. Не би трябвало да показва вълнение, особено пък пред Чарлс. Ще вземе да си помисли, че между Андрю и нея наистина е имало нещо сериозно.

Очите му едва доловимо се присвиха.

— Скоро и ти ще получиш годежен пръстен, това мога да ти го обещавам! — промълви някак мрачно той.

— Да — кимна тя и започна да рови документите на бюрото с единствената цел да скрие насълзените си очи. — Това е една статия от Бренда Келси, доктор по психиатрия, която ще помоля да прегледа Сандра. Тя е сред водещите специалисти по проблемите на малтретираните съпруги. Може би и ти ще пожелаеш да се срещнеш с нея...

— Не слагаш ли каруцата пред коня? От последния ни разговор останах с впечатлението, че Сандра все още не е признала за някакво насилие от страна на Джеймс...

— Това е само въпрос на време, Чарлс — погледна го тежко тя. — Повярвай ми, усещам истината. Готова съм да заложа живота си, че не бъркам. Затова искам да бъда подготвена за момента, в който Сандра най-сетне ще признае за насилието в живота ѝ с Джеймс... Трябва да докажа на съдебните заседатели, че е била в капан, уплашена, безсилна...

— Синдромът на „пребитата съпруга“?

— Ако се наложи — въздъхна Кейт. — Би ли желал да присъстваш на разговора?

— Не мога, претрупан съм с работа — поклати глава Чарлс. — Но имам пълно доверие в преценката ти и зная, че ще се справиш добре. — Очите му пробягаха по часовника. — Трябва да тръгвам, вече закъснявам за срещата си с директора на музея. Ще разговаряме за даренията на фондация „Д'Арси“.

— Ще те изпратя, и без това трябва да оставя едни документи на пропуска.

Влязоха в рецепцията, миг по-късно Нанси, секретарката на Чарлс, го повика на телефона. Вратата на асансьора се отвори и Андрю Стюарт почти се сблъска с Кейт. Висок, рус, красив...

— Кейт, как си? — светнаха очите му.

— Добре съм — хладно отвърна тя. Надяваше се, че няма да се стигне до разговор.

— Няма ли да ме поздравиш? — остана пред нея той. Главата му се наклони, на устните му цъфна усмивка.

— Честито — погледна го в очите тя и изведнъж добави: — Как стана така, че стигна до годеж с жената, с която уж си нямал нищо общо?

Веждите му се извиха, в усмивката му се появи нещо покровителствено.

— В онзи момент наистина беше така... — Гласът му се понижи и стана по-интимен: — Ти знаеш, че би могла да предотвратиш всичко това, нали?

— Моля те, пощади ме! — намръщи се тя, смаяна от нахалството му. — Не беше трудно да отгатна, че само ме използваш...

Обърна се, но ръката му я спря.

— Това не е истина! — почти извика Андрю. — Нещата с Лорин се задълбочиха, след като ти отказа да се срещаш с мен! Нима не бихме могли да си останем приятели?

Кейт дръпна ръката си в мига, в който Чарлс се изправи до нея.

— Нещо не е в ред? — попита смръщено той.

— Не... всъщност... — Думите замряха в гърлото ѝ. Не го чу да излиза от кабинета си, но сега видя, че е готов да я защитава като лъв своята женска.

— Запознайте се — овладя се тя. — Чарлс Римън, Андрю Стюарт. — Главата ѝ се вдигна към лицето на Чарлс. — Това е щастливецът, за когото се сгоди Лорин.

— Радвам се — процеди през стиснати зъби Чарлс.

— Ето те и теб! — извика Лорин, появила се в дъното на коридора. Изтича към тях и хвана Андрю подръка с вид на ревнива собственица.

Кейт осъзна, че би се разсмяла, ако не беше така разстроена. Сцената беше толкова гротескна! Чарлс, наежен да защитава честта ѝ, а Лорин бърза да измъкне собствеността си от полесражението!

— Моите поздравления — обади се Чарлс. — Надявам се да бъдете щастливи.

— Много мило от твоя страна, Чарлс! — изчурулика Лорин, а Андрю само се усмихна. — Сега трябва да ни извините, защото татко ни чака за обяд.

Вратата на асансьора се плъзна зад тях, а Кейт се обърна, усетила погледа на Чарлс. Знаеше, че много му се иска да разбере какво стана между нея и Андрю, но нямаше как да попита. Това беше част от споразумението им. Лицето Андрю Стюарт е тема табу.

— Добре ли си? — попита със свъсени вежди той.

— Разбира се.

Той се поколеба само за миг.

— Добре, аз тръгвам. Ще те видя ли довечера?

— Позвъни ми тук. Ще работя до късно.

Кейт го изчака да излезе и пристъпи към прозореца. Продължаваше да мисли, че Андрю се беше възползвал от нея. Но няма има смисъл да съжалява сега? Беше бясна от предателството на Чарлс и сама се набута в леглото с Андрю. Това беше факт, независимо дали желае да го признае, или не.

Припомни си разсъбличащия поглед на Андрю преди броени минути и почти съжали Лорин. Този мъж никога няма да се откаже от кръшкането. Няма да го спрат нито Лорин, нито парите ѝ...

Всъщност нещата между тях вероятно са уравновесени, въздъхна тя, припомнила си многобройните мъже в живота на Лорин. Може би все пак ще успеем да спасим остатъците от приятелството си... Не, едва ли, тъжно поклати глава тя.

На вратата се почука и Мери въведе в кабинета Тео и Виктория д'Арси. Кейт вдигна глава от бюрото и с жест ги покани да седнат на фотьойлите за клиенти.

— Дойдохме да си поговорим за Сандра — пое инициативата Виктория.

Кейт мълчаливо кимна и огледа лицата на посетителите си. Виктория беше нервна и раздражителна както винаги, докато Тео изглеждаше уморен.

— Първо трябва да ни обещаете, че всичко, казано тук, ще си остане между нас — изгледа я враждебно Виктория.

— Не мога да сторя това — отвърна Кейт. — Не вие, а Сандра е моята клиентка.

Виктория гневно разкърши рамене, а по лицето на Тео се изписа смущение.

— Стигнахме до заключението, че ще е най-добре, ако Сандра се признае за виновна! — отсеке Виктория.

— Най-добре за кого? — не успя да скрие изненадата си Кейт.

— За всички. Един продължителен процес ще навреди на имиджа на семейство Д'Арси. А и онзи безработен актьор... — В жеста ѝ пролича презрение. — Как му беше името?

— Томи Бартоломю.

— Да. Той вече призна, че е убил Джеймс. Не е нужно да си гений, за да разбереш, че не го е извършил сам.

Кога тези Д'Арси ще престанат да манипулират всички около себе си, гневно въздъхна Кейт, овладя се и кимна с глава.

— Ще предам вашата загриженост на клиентката си. Но решението ще бъде нейно.

— Помислете и за племенника ми! — настоя Виктория. — Как ще му се отрази тази лоша популярност.

— Зле — призна Кейт. — Но би спечелил много повече, ако майка му бъде оправдана.

— Това едва ли ще стане — поклати глава Виктория. — Помислете добре. В нашето предложение има много изгодни моменти...

Кейт ясно долови предупреждението.

— Страхувам се, че казах всичко, което имам да кажа — приведе се леко напред тя.

Тънките устни на дамата срещу нея се извиха в презрителна усмивка.

— Само една дума от майка ми и кариерата ви ще рухне! — предупредително щракна с пръсти тя.

— Виктория! — обади се уплашено Тео, после извърна към Кейт почервенялото си от смущение лице. — Моля, простете й. Много е изнервена... Както и всички ние.

Кейт кимна, доволна да чуе, че Тео не одобрява поведението на сестра си. Каква наглост, господи. Никой не беше я заплашвал по този начин.

Но Виктория изобщо не се впечатли от намесата на Тео.

— Мама ни осведоми за отвратителните ви обвинения срещу Джеймс! — извика тя. — Направо е потресена!

— Съжалявам — отвърна Кейт. — Зададох този въпрос, тъй като се чувствам длъжна пред клиентката си.

— Джеймс никога не се е държал грубо — натъртено рече Виктория. — Това е гнусна инсинуация!

— Имам доказателства за обратното — подхвърли Кейт.

— Кой ви ги даде?

— Страхувам се, че не мога да ви кажа.

— Лъжци! — прогърмя Виктория с блеснали от ярост очи. — Всички са лъжци!

— Имате ли да кажете нещо по този въпрос, господин Д'Арси? — попита Кейт и се извърна към Тео. — Присъствали ли сте на семейни скандали?

Младият мъж избегна погледа й, пръстите му притеснено заопипваха верижката на часовника.

— Не, разбира се! — отвърна вместо него Виктория и показалецът й застрашително се размаха пред лицето на Кейт. — Ще ви дадем под съд за клевета, само ако се чуе една дума, че Джеймс е малтретирал жена си!

Кейт стана, заобиколи стола си и застана зад него.

— Мисля, че нямаме какво повече да обсъждаме — твърдо рече тя.

— Ще съжалявате! — просъска Виктория и скочи на крака. — Да си вървим, Тео!

Очите на младежа се местеха от сестра му върху Кейт и обратно, по лицето му се изписа колебание.

— Съжалявам — промърмори най-сетне той и протегна ръка да се сбогува.

— Идваш ли? — подвикна от вратата Виктория.

— Предайте на Сандра моите поздрави — добави дрезгаво той, поколеба се, после тромаво добави: — А вие направете това, което считате, че е най-доброто за нея.

— Благодаря — стисна ръката му Кейт.

По лицето му пробяга бледа усмивка, в следващия миг вече вървеше след сестра си.

— Какъв брат си ти?! — разфуча се Виктория на път за дома.

— Ти нямаш право да я заплашваш — тръсна глава Тео. — Кейт си върши работата. Нали каза, че искаш заедно да обсъдим възможността Сандра да се признае за виновна? Нямаше да дойда, ако знаех, че ще се нахвърлиш със заплахи срещу адвоката ѝ!

— Тая кучка мисли само за рекламата си! — продължаваше да кипи Виктория. — Името ѝ е във вестниците всеки ден, докато нашето го тъпчат в калта!

— Това не зависи от нея — защити я Тео. — Кейт просто си върши работата.

— Ако питаш мен, можеше да мине и без проклетите си интервюта! Не би трябвало изобщо да разговаря с репортери! Сега отивам при заместник областната прокурорка. Ще дойдеш ли с мен?

— В никакъв случай! — отсече Тео. — Не искам втори път да присъствам на това, което се случи преди малко!

Виктория му отправи гневен поглед.

— Винаги си оставял мръсната работа на мен! Предпочиташ да си седиш на топло и да клатиш глава, нали?

Тео потръпна под погледа ѝ, в главата му се появи тревожна мисъл. Господи, с всеки изминал ден тя се държи с мен по начина, по който го правеше Джеймс! А той наследи това поведение от баща ни... Спомни си дългите години, преминали в безплодни опити да задоволи изискванията на семейството си, от устата му излетя тежка въздишка. Така и не успя да разбере защо никога не бяха доволни от него и вечно го навикваха... Изглежда не ценяха нито създадената от него галерия за модерно изкуство, нито растящата му репутация в интелектуалните среди.

Когато в живота им се появи Сандра, той с лека изненада откри, че я харесва. Може би защото приличаше на него. Извън семейството

го разбираше единствено Диксън. Вероятно защото и той не беше заслужил одобрението на баща си. Това ги свързваше, по това си приличаха.

Кейт остана в кабинета си дълбоко замислена. Дали семейство Д'Арси наистина се убеден във вината на Сандра, или просто не искат публичен процес? А може би има и нещо друго, например страх... В общи линии нещата се свеждаха до продължителното отстраняване на Сандра, вероятно в името на внука. Абигейл даде ясно да се разбере, че Сандра не е достойна да възпитава единствения наследник на династията Д'Арси.

Виктория беше пресметлива и безцеремонна, също като Абигейл. Вероятно и като Джеймс, за когото обаче Кейт все още не беше в състояние да си състави окончателно мнение. В последната нощ от живота му го беше видяла в коренно различна светлина, не успя да прецени каква е истинската му същност. Докато Тео очевидно беше друг тип, доста интересен при това. Според Сандра само той се е отнасял любезно с нея. Днес Кейт видя нещо в очите му, но не можеше да го определи...

Забарабани с пръсти по бюрото и отново извика в съзнанието си скандала между Джеймс и Тео, на който се оказа неволен свидетел. Може би хладните отношения между братята не бяха тайна за никого. Това го знаеше и Чарлс. Но защо тогава Тео е убеден, че брат му е променил завещанието си? Не, нещата определено не съвпадаха... Въпреки това остана с убеждението, че Тео крие нещо.

Ръцете ѝ изведнъж започнаха да ровят из пръснатите по бюрото документи. Трябваше ѝ един от полицейските рапорти, които беше получила чрез прокуратурата. А, ето го... Очите ѝ пробягаха по списъка на имената. „Теодор Д'Арси, брат на убития. Господин Д'Арси заяви, че в нощта на убийството си е бил у дома. Свидетели на това твърдение няма.“

— Благодаря, че дойде — каза Тео и затвори вратата след Диксън.

— Не ми хареса гласът ти по телефона.

Влязоха в хола и Тео започна да крачи напред-назад. Забелязал напрежението му, Диксън направи опит да го успокои.

— Виж какво, по-добре изплюй камъчето. Тук съм, за да ти помогна.

— Имам нужда от съвет — прочисти гърлото си Тео.

— Слушам те.

— Ще започна по-отдалеч — въздъхна домакинът. — Кейт Александър твърди, че Джеймс е упражнявал физическо насилие над Сандра.

Очите на Диксън се разшириха от учудване.

— Наистина ли?

Тео кимна с глава.

— Да, но много те моля това да си остане между нас.

— Няма проблеми.

— Благодаря... Както вероятно си представяш, майка ми е дълбоко разстроена...

— О, да — ухили се Диксън. — Бедничката Абигейл! Но интересното е откъде ѝ е хрумнала на Кейт тази налудничава идея?

— Твърди, че Сандра не ѝ е казала нищо от този сорт — погледна го Тео. — И мама е склонна да ѝ повярва. Според нея Сандра не би посмяла да изрече такава гнусна лъжа...

— Имаш ли идея кой би посмял тогава?

— Не.

Диксън кръстоса крака.

— И вероятно искаш аз да разбера, така ли?

— Не съвсем.

— Тогава какво?

— Да речем, че... — Тео замълча, преглътна объркано и добави:
— Да речем, че аз зная за подобно насилие... Само хипотетично, разбира се...

— Значи Джеймс действително се е отнасял грубо със Сандра?
— приведе се напред Диксън.

— Точно така.

— И ти можеш да го потвърдиш?

— Да оставим това в сферата на предположенията — тихо отвърна Тео.

— Добре, въпросът е хипотетичен. И какво?

— Ами... — По лицето на Тео се изписа притеснение. — Ще наруша ли закона, ако адвокатката на Сандра ме попита за подобно нещо в съда и аз отрека?

Диксън се облегна назад, напълно объркан. Не можеше да разбере какво става.

— Само ако си под клетва — поклати глава той. — В такъв случай, ако защитата докаже, че си излъгал, попадаш под ударите на закона.

— Разбирам...

— Но аз не разбирам! — повиши тон Диксън. — Какво всъщност искаш да знаеш, Тео?

— Искам да знам дали съм длъжен да кажа истината... Хипотетично, разбира се...

— Само ако това е наложително.

— А как ще разбера дали е наложително, или не?

— Да допуснем, че Джеймс действително е проявявал насилие спрямо Сандра — въздъхна Диксън. — Повтарям — само да допуснем... Какво следва от това?

— Ами... Може би повод за убийството...

— Няма такова нещо — усмихна се Диксън. — Не са открити следи от борба, освен това имаме човек, който признава, че е натиснал спусъка... Помниш Томи, нали?

— Да, но...

— Слушай сега... Ако Джеймс е проявявал грубост към жена си, тя би трябвало да се оплаче в полицията. А не да наеме някой да го очисти...

— Ами ако се е страхувала да се оплаче?

Диксън смени позата на краката си и внимателно изглади гънката на панталона си.

— Ако искаш честното ми мнение... — проточи той.

— Искам го, Диксън. Ти нямаш представа какъв мръсник можеше да бъде понякога Джеймс.

— Мисля, че имам — поклати глава адвокатът. — Но не в това е работата... — Придърпа ръкавите си и внимателно продължи: — Моят съвет е да мълчиш. Да не казваш доброволно дори дума.

— Но какво ще стане, ако този въпрос ми бъде зададен под клетва?

— Нека първо стигнем дотам, пък тогава ще мислим.

— Благодаря, че ме приехте — рече Виктория.

— За нищо — усмихна се Мадлин. — Ние имаме практиката да държим в течение семейството на жертвата. Затова искам да ви кажа какво очакваме да чуем от Сандра на предварителното съдебно заседание.

— Не съм дошла за това — прекъсна я Виктория. — Искам да ми направите една услуга.

По лицето на Мадлин пробяга сянка, очите ѝ изпитателно огледаха сестрата на Джеймс д'Арси.

— Услуга?

— Нека преди това ви обясня позицията на нашето семейство — усмихна се сладко Виктория.

— Добре, слушам ви — кимна загрижено Мадлин.

— Мислим преди всичко за моя племенник... Мама и аз сме убедени, че колкото по-дълго се проточи това дело, толкова по-зле ще се отрази то върху детето... Ако не сега, то в бъдеще...

— Убедена съм, че това е вярно, но...

— Не съм свършила! — остро рече Виктория, после веднага се осъзна. — Моля да ме извините... — Ръката ѝ докосна гърдите. — Много съм разстроена...

— Разбирам.

— Всички преживяваме тежко този ужасен инцидент! — изхлипа посетителката и Мадлин побърза да ѝ предложи салфетка. — Искам да

ви попитам нещо... Вие вярвате, че Сандра е виновна, нали, госпожице Гулд?

— Да, разбира се. Затова съм повдигнала обвинение срещу нея. Виктория избърса носа си.

— Искам да ви уверя, че ние... Нашето семейство е твърдо убедено във вината на Сандра...

— Да се надяваме, че на това мнение ще бъдат и съдебните заседатели.

— Точно тук е проблемът... Ние не искаме вината на тази жена да се определя от съдебни заседатели!

— Страхувам се, че това не зависи от мен — усмихна се съчувствено Мадлин. — Всеки обвиняем има право на съдебни заседатели.

— Исках да кажа, че не желаем да се стига до процес.

— Не ви разбирам! — склочи се веждите на Мадлин.

— Искаме Сандра да се признае за виновна.

— Това също не зависи от мен — обясни Мадлин.

— Но вие бихте могли да направите на Сандра изгодно от нейна гледна точка предложение, нали? — оживи се лицето на Виктория д'Арси.

— Аз...

— Направете го, госпожице Гулд! — извика Виктория и размаха салфетката срещу лицето ѝ. — Предложете ѝ каквото намерите за добре, но тя трябва да се признае за виновна. Искаме да остане в затвора поне десет години!

— Не мога...

— Можете, разбира се.

Мадлин започна да се ядосва. Жената насреща ѝ не позволяваше дори да отвори уста.

— Научих, че възнамерявате да се кандидатируете за областен прокурор на предстоящите избори — подхвърли Виктория и устните ѝ се разкривиха в хладна усмивка.

— Имам подобни намерения — кимна Мадлин.

— Моето семейство може да ви окаже огромна помощ...

Исусе, едва не хлъцна Мадлин. Тази жена откровено ѝ предлага подкуп! Може би е твърде разстроена и не може да преценява поведението си.

— Сигурна съм, че не искахте думите ви да прозвучат по този начин — предупредително рече тя. — Ще ви обясня как стават нещата от юридическа гледна точка. След като получи заключенията на полицейското дознание, прокуратурата преценява дали да повдигне обвинение, или не. В случай на положително решение, ние трябва да обмислим какво точно трябва да бъде обвинението според наказателния закон. Това включва и въпроса с пледирането на обвиняемия. Независимо дали се признава за виновен или не, ние съобщаваме неговото решение на семейството на жертвата. Винаги сме проявявали разбиране към чувствата, които изпитват хора във вашето положение, но решението за съд вземаме единствено ние!

— Ясно — кимна Виктория.

Мадлин стана, за да я подсети, че срещата е приключила.

— Надявам се, че отговорих на всички ваши въпроси.

— Само още нещо — изправи се и Виктория. — Ние сме категорично против Сандра да бъде пусната под гаранция.

— Аз също се противопоставих на това искане — кимна Мадлин. — Но адвокатката на Сандра ще го внесе в съда и решението ще бъде взето от съдията.

— Е, добре — сладко се усмихна Виктория. — Много съм ви благодарна, че ме приехте и изслушахте тревогите на нашето семейство.

Мадлин я изпрати до вратата. В душата ѝ цареше объркване. Дали тази жена ѝ предложи подкуп, или всичко беше плод на въображението ѝ?

Кейт се втурна в кабинета на Чарлс.

— Обади се Франк. Открил е следите на Мария — жената, която е работила като домашна помощница на Сандра.

Той вдигна глава.

— А къде се намира самият Франк?

— В Сан Диего. Последвал Мария там, но тя вече се прехвърлила в Мексико. Сигурен е, че ще я настигне оттатък границата.

— Това може да ни донесе нови усложнения — намръщи се Чарлс.

— Зная — кимна Кейт. — Но Франк говори езика достатъчно добре и ще се справи.

— Мексиканската полиция не обича да се нарушават определени процедури...

— Това не е работа на полицията — забързано рече тя. — Просто издирване на важен свидетел.

Красивото му лице стана замислено, после на устните му изгря усмивка.

— Ако пуснем официална призовка, Франк със сигурност ще получи известна помощ там...

— Не искам това, Чарлс — поклати глава тя. — Положително ще я подплашим. Уверена съм, че е пребивавала тук нелегално и се страхува от полицията.

— Едва ли — поклати глава Чарлс. — Джеймс никога не би наел нелегални емигранти.

— Сандра не му е казала. Тя е държала именно Мария да бъде около нея.

— Все пак...

— Зная какво правя, Чарлс. Дойдох да попитам дали си съгласен да изпратим нужните средства на Франк по пощата. — Размаха в ръката си някакъв документ. — Рита каза, че за подобно нещо е нужен подписът на някой от старшите партньори.

— От известно време насам в кантората действат нови разпореждания — намръщи се Чарлс. — С оглед да ме освободи от странични неща и да ми помогне да се концентрирам върху проблемите на семейство Д'Арси, Франклин възложи всички финансови въпроси на онзи задник Диксън!

— По дяволите! — извика Кейт и в зелените ѝ очи пробяга гневна светкавица. — Чарлс, аз не мога да работя без средства! Същото се отнася и за целия ми отдел!

— Ще видя какво мога да направя — въздъхна Чарлс. — Колко пари са необходими на Франк?

Тя започна да изброява:

— Мотели, кола под наем...

— Подкупи — добави той.

— Ти го каза! — направи гримаса тя. — Предполагам, че три хиляди ще бъдат достатъчни като начало...

— Попълни искането и ми го донеси. Ще гледам да го пробутам...

— Благодаря, Чарлс — въздъхна с облекчение тя. — Спасяваш живота ми! — Наведе се, целуна го по бузата и се втурна навън.

Заета с подготовката за предварителното съдебно заседание срещу Сандра, Кейт не забеляза кога Диксън се е появил в кабинета ѝ. Той пристъпи напред и размаха някаква хартия:

— Май си мислиш, че лежим върху мангизи, а?

Тя направи безуспешен опит да скрие раздразнението си.

— За какво става въпрос?

— За това! — изръмжа той и закова с длан формуляра върху бюрото ѝ. — Искаш три хиляди долара за командировка на нашия частен детектив в Мексико!

Сърцето ѝ се сви. Очевидно Чарлс не е успял да пробута искането.

— Разследването е от изключително значение! — твърдо рече тя.

— Това не го решаваш ти!

В душата ѝ се появи болезненото предчувствие, че тоя тип очаква да го моли. Е, добре, ще го получи... Франк чака.

— Защо не седнеш да го обсъдим? — попита тя и махна към свободния стол. — Трябват ми показанията на латиноамериканката, която е помагала при отглеждането на детето на Сандра. Процесът приближава...

— Искаш да кажеш, че искаш тези показания за предварителното дело следващата седмица? — присви очи той.

— Не — призна тя. — Би било твърде рано. На това дело възнамерявам да подложам на кръстосан разпит свидетелите на обвинението...

— Разумно ли е?

— Мисля, че да. Би било неразумно, ако изиграя козовете си на предварителното заседание. Възнамерявам да ги запазя за самия процес. По този начин прокуратурата няма да изкара един куп експерти, които ще оспорват показанията на моите свидетели...

— А каква тактика възнамеряваш да използваш на самия процес?

Кейт въздъхна. Диксън беше последният човек, с когото би обсъждала своята тактика. Не можеше да му вярва, особено след посещението на Виктория и Тео д'Арси в кабинета ѝ. Същевременно обаче не можеше да си позволи да го дразни.

— Чакам — нетърпеливо подхвърли той.

Тя внимателно огледа лицето му, после с въздишка каза:

— Самозащита е една от възможните позиции... Според мен Джеймс е малтретирал Сандра...

— Това е според теб — присви очи Диксън. — Но няма нищо общо с истината.

— Ценя мнението ти, но ще защитавам клиентката си по начин, който считам за подходящ! — отсече Кейт. — А тези пари ми трябват!

— Моето мнение е друго — поклати глава той. — Но ако настояваш, ще повдигна въпроса на следващото заседание по финансови въпроси.

— И кога ще се проведе то? — подозрително го изгледа Кейт.

— След няколко седмици — самодоволно се усмихна той.

— Не ме устройва — поклати глава тя. — Франк е напипал гореща следа. Тази жена може да изчезне за часове, а не за седмици!

— Много жалко — престорено въздъхна Диксън и стана да си върви.

Кейт беше на прага на нервното избухване.

— Това е преднамерена намеса в наказателно производство, Диксън! — почти извика тя. — Ще ида при баща ти и ще му се оплача!

— А аз ще кажа, че лъжеш! — хладно я изгледа той. — После лично ще се погрижа да бъдеш изритана от фирмата! — Спокойно се насочи към вратата, спря и размаха хартията в ръката си: — Все още ли настояваш да повдигна това искане на заседанието?

— Категорично да! — процеди през стиснати зъби тя.

Вратата се затвори зад гърба му. Кейт беше толкова бясна, че ѝ трябваха няколко минути, за да възвърне трезвото си мислене. Грабна телефона, понечи да набере номера на Чарлс, после се отказа. И без това е претрупан, няма смисъл да го безпокои. Ще му разкаже за инцидента по-късно, в удобно и за двамата време. Защо Диксън се държи така? Нима иска да навреди на Чарлс или има и други причини? Натисна бутона на секретарката си.

— Мери, искам да изпратиш на Франк три хиляди долара от личната ми кредитна карта. Той е в Сан Диего, запиши си адреса...

— Разбира се — кимна Мери, пое картата и тръгна да излиза.

— И още нещо, Мери...

— Да? — спря се момичето.

— Не искам да казваш за това на никого. Включително и на старши партньорите. Ясно ли е?

— Можеш да ми се довериш, шефке — усмихна се Мери. — Онемявам още сега!

— Как си? — попита Кейт, когато Сандра влезе в адвокатската стая на затвора.

— Добре — сви рамене младата жена.

Но лицето ѝ издаваше противното. Клепачите ѝ бяха подпухнали, сякаш от продължителен плач, кожата на лицето ѝ беше бледа, с тъмни кръгове около очите. Изглежда с десет години по-стара от вечерта, в която я видях за пръв път, помисли си Кейт. И доста отслабнала.

— Днес ще поговорим за предварителното заседание — рече на глас тя. — Какво можеш да очакваш, какво ще стане, какво означава самото заседание...

— Малко ме интересува — равнодушно промърмори Сандра. — Искам само да ме измъкнеш оттук.

— Ще направя каквото мога, вече ти казах.

Сандра се отпусна на стола.

— Добре, можеш да започваш.

— Преди всичко искам да бъдеш облечена скромно. Никакви предизвикателни тоалети.

— Нали няма да има съдебни заседатели? — нацупи се Сандра.

— Няма, но съдиите също се влияят от подобни неща. Искам да бъдем сигурни, че ще направиш добро впечатление.

— Хубаво де, няма проблеми — ухапа нокът младата жена.

— Ще отида у вас и сама ще подбера дрехите. Да ти трябва нещо друго?

— Ще отидеш у дома? — изненадано я погледна Сандра.

— Да. Това трябваше да свърши Виктория, но след вчера... — Кейт се осъзна и едва не прехапа езика си.

— Какво е станало вчера?

Нямаше как, беше принудена да ѝ разкаже за посещението на Виктория и Тео.

— Каква кучка! — извика Сандра. — И Тео ли беше на същото мнение?

— Да. Но очевидно се чувстваше неудобно от поведението на Виктория.

— Много важно! — горчиво промълви Сандра. — Не мога да повярвам, че искат това от мен!

Кейт пропусна да спомене за заплахите на Виктория към самата нея. Нямаше смисъл допълнително да обременява клиентката си.

— Искат ми се да вярвам, че правят това заради Джими — обяви с равен глас тя.

Но Сандра не се остави да бъде заблудена.

— Не е това! — рязко вдигна глава тя. — Онези мръсници просто са убедени, че съм виновна!

— Възможно е — кимна Кейт. — Между другото, Томи срещал ли се е с Тео?

— Не — поклати глава Сандра. — Защо?

— Просто попитах — отвърна Кейт и пръстите ѝ забарабаниха по масата. — В нощта на убийството ти се обади на Тео, нали?

— Да. Но го нямаше. Оставих послание на телефонния му секретар.

— Кога стана това? Преди да позвъниш на Чарлс или след това?

— След това. Хей, какво става?

— Нищо. Само уточнявам някои неща. — Кейт измъкна бележника си и тръсна глава. — Сега да се залавяме за работа. Ако съдията на предварителното дело реши да те изправи пред съдебните заседатели, ще имаме достатъчно време да говорим за отношенията ти със семейство Д'Арси. Съгласна ли си?

— Не мога да чакам вечно! Кога ще бъде шибаното предварително заседание?

— След няколко дни или няколко седмици. Зависи от броя на свидетелите, които ще призове обвинението — поясни Кейт. — Сега да поговорим за самото дело. Прокурор по него е Мадлин Гулд, която ще те обвини въз основа на свидетелски показания и други улики, събрани по време на следствието. Всичко това ще бъде стенографирано. После аз ще подложам свидетелите на кръстосан разпит, с цел да омаловажа или отхвърля показанията им. Ще го сторя избирателно, като си запазя правото да разпитам някои от тях направо на процеса.

— Защо?

— Защото така бих запазила най-главните си козове.

— Кога трябва да кажа, че не съм го направила?

— Това няма да стане на предварителното заседание.

Лицето на Сандра потъмня.

— Но аз искам да го сторя!

— Зная. Но ако те изправя на свидетелската банка, прокурорът ще получи възможност да те подложи на разпит. Това е опасно. Тя ще направи всичко възможно да те уличи в лъжа, както стана в случая със срещата ти с Томи на онзи паркинг.

Сандра въздъхна и отново се отпусна в стола.

— Целта на предварителното заседание е да се установи дали има достатъчно основания за завеждане на дело срещу теб — поясни Кейт.

— Как става това?

— Съдията преценява тежестта на уликите и свидетелските показания. Той има право да даде ход на делото или да снее обвиненията. А моята работа е да открия слабите места в показанията на прокурорските свидетели и да ги разбия на пух и прах, стига да мога... Понякога защитата има късмет и съдията прекратява делото по липса на достатъчно доказателства. Веднага те предупреждавам да не разчиташ на това, тъй като то става много рядко...

Сандра запази мрачно мълчание.

— Преминаваме по-нататък — каза Кейт. — Искам да те предупредя, че ще се наложи да чуеш доста лоши неща за себе си. Няма да е приятно. Прокуратурата използва показанията на хора, които със сигурност ще подкрепят обвиненията ѝ. Затова не можем да очакваме свидетели с благосклонно отношение към нас.

— Това е гадост! Нима нямам право да се защита?

— Подобно нещо не е разумно, особено на предварително заседание — въздъхна Кейт. — Разбира се, нещата щяха да стоят съвсем другояче, ако ти разполагаше с алиби... — Ръката ѝ направи съдържан жест. — Например, ако можеше да докажеш, че не си имала нищо общо с Томи до момента на арестуването му... Тогава бих могла да изградя защитата ти около този момент и да поискам прекратяване на делото още на предварителното заседание...

— Имам алиби! — оживи се за пръв път от началото на разговора Сандра. — В момента на убийството си бях у дома!

— Не си обвинена като пряк извършител — поклати глава Кейт. — Формулировката на прокуратурата е заговор за предумишлено убийство. И при президента да си била в онази нощ, все тая...

— Но нали хората ще решат, че съм виновна, след като чуят само лоши неща за мен?

— За съжаление е така. По тази причина искам добре да разбереш каква е разликата между предварителното заседание и самия процес. На предварителното заседание прокуратурата се стреми да докаже, че участието ти в престъплението е твърде вероятно. Докато на процеса тя трябва да убеди съдебните заседатели, при това по безспорен начин, че ти наистина си виновна. Нещо, което е значително по-трудно...

— Искам да им кажа, че съм невинна! — упорито тръсна глава Сандра.

— Колкото по-често свидетелстваш, толкова по-голям е шансът да изпаднеш в противоречие. Прокурорът незабавно ще се възползва от това и ще утежни положението ти. Затова е най-добре да говориш само на процеса.

— Каква полза? — присви очи Сандра. — И без това никой не ми вярва!

Кейт се поколеба. Следващите й думи трябваше да бъдат максимално точни.

— Сандра, време е да бъдеш откровена с мен — внимателно подхвърли тя. — Искам да зная, при това още *сега*, дали Джеймс те е малтретирал!

— Лошо ми става от теб! — подскочи Сандра. — Вече ти казах, че съм невинна! Защо не ми повярваш, по дяволите?

— Не съм казала, че...

— Повръща ми се! — изкрещя Сандра и вените й се издуха. — Чуваш ли? Повръща ми се!

— А защо не ми кажеш истината, да те вземат мътните! — избухна Кейт и юмрукът й се стовари върху масата. — Нима не си даваш сметка, че бих могла да те оправдая? Или, в най-лошия случай, да получиш лека присъда? — Овладея се с огромно усилие на волята и

вече по-спокойно добави: — Искам да зная всичко, само по този начин бих могла да мина на варианта „горящо легло“...

— Никакви горящи легла! — изкрещя Сандра. — Каквото и да означава *това*!

— Става въпрос за едно дело, получило широка известност — поясни Кейт. — Жената била отчаяна до крайна степен от побоищата на съпруга си, не знаела какво да прави. — В крайна сметка подпалила брачното ложе и мъжът ѝ изгорял жив.

— Майтап ли си правиш? — ококори се насреща ѝ Сандра.

— Не — тихо отвърна Кейт.

— И какво ѝ сториха след това?

— Оправдаха я.

Сандра прехапа устни и сведе поглед към ръцете си.

— Не съм го убила... — промълви след известно време тя.

— Добре — въздъхна Кейт. Несигурността в душата ѝ се примеси с надеждата, че тази жена все някога ще ѝ се довери. — Става въпрос за твоя живот...

— За онова, което е останало от него — мрачно добави Сандра.

Мадлин надникна в кабинета на Филип.

— Здравсти, имаш ли една минутка?

Той вдигна глава и ѝ направи знак да влезе.

— Разбира се.

Веднага забеляза, че обичайната му топла усмивка този път я няма, в поведението му личеше някаква странна сдържаност. Очите ѝ пробягаха по лицето му, напразно търсейки онази младежка жизненост, която се беше изписала върху него в съботната вечер, по време на увлекателната игра с момчетата. Нима ми се сърди за нещо, запита се тя.

— Какво има?

— Току-що приключи срещата ми с Виктория д'Арси Мандевил — поясни тя и накратко му разказа за исканията на богатото семейство.

Филип я изслуша мълчаливо, после поклати глава.

— Това ми звучи като подкуп.

— И аз го приех така — въздъхна Мадлин. — Но после тя започна да се извинява, заговори за стрес, притеснения...

Филип засмука празната лула, красивото му момчешко лице стана замислено.

— Каква беше твоята реакция?

Мадлин му каза.

— Спомена ли отново въпроса с изборите?

— Не. Спомена го само веднъж.

Очите му се спряха върху лицето ѝ.

— Как мислиш да реагираш?

Тя се поколеба.

— Бих искала да го забравя.

— Защо?

— Заради шанса, че тази жена наистина се е изпуснала... Искам да кажа, че може би наистина е в стрес... Брат ѝ е убит, после обвиняват съпругата му и любовника ѝ... — Затрудни се да намери точните думи и приключи: — Семейството вероятно наистина се чувства ужасно от създалата се ситуация.

— А не би ли искала да преспиш, а после да решаващ?

— Да — проясниха се очите на Мадлин. — Май това е най-доброто разрешение.

— Ами направи го. А утре отново ще поговорим... — Пръстите му се заровиха в документите, пръснати на бюрото. — Сега ще те помоля да ме извиниш...

Бузите ѝ пламнаха.

— Да, разбира се. Извинявай...

Втурна се към вратата, изпитвайки странно неудобство. Филип никога досега не беше я отпращал по този начин. Горещо се помоли на Бога да не стане така, че онази съботна вечер да разруши отличните им до този момент отношения. Тя обожаваше този човек, ценеше качествата му. Изведнъж я прониза мисълта, че той е единственият ѝ истински приятел. Как бих живяла без него, запита се тя.

Кейт и Сандра продължаваха да се занимават с детайлите на предварителното съдебно заседание. От началото на разговора беше

изминало доста време. Кейт стана и протегна ръце над главата си, после въздъхна.

— Сега минаваме на най-трудната част... Показанията на Томи срещу теб.

— Той лъже и ти прекрасно го знаеш!

— Защо ще лъже според теб?

— Вероятно са го подплашили и са го принудили да признае...

— Сандра!

— Томи не го е извършил! — гневно извика младата жена. — Просто не го бива за такива неща!

— Ами ако го е направил заради теб?

Сандра вирна брадичка и не отговори.

— Трябва да си подготвена — продължи Кейт. — Пред съда Томи ще повтори всичко, което е признал. Включително разговорите си с теб и общото ви желание да видите Джеймс мъртъв... Нося копие от показанията му, искам да ги прочетеш много внимателно.

— Не е престъпление да кажеш, че искаш някой да пукне...

Кейт изпусна въздуха от дробовете си.

— Време е вече да ми разкажеш повечко за отношенията си с Томи.

— Запознах се с него, спях с него. Толкоз!

Дойде ред на Кейт да закрочи из стаята.

— Не мога да те защитавам, докато отказваш да разговаряш с мен. Искам да зная всичко. И най-незначителната подробност може да се окаже от значение. Но нека това преценя аз, а не ти. — Изправи се пред стола на Сандра. — Ако се наложи да ти тегля думите с ченгел, положително ще осъмнем тук. Затова ти предлагам да започваш!

Сандра измъкна цигара и Кейт ѝ подаде кибрит.

— Срегнах го в курса по аеробика — започна младата жена. — Изглеждаше страхотно, направо като киноартист... Топли сини очи, разкошна руса коса... Заговорихме се...

— Какво ти разказа за себе си?

— Бил от Канзас. Имал майка и сестра, с няколко години по-голяма от него. Баща му починал рано. Растял като буйно хлапе, едва успял да завърши гимназия. На осемнадесет постъпил в армията...

— Продължавай.

— Винаги мечтаел да стане актьор. Уволнил се от казармата и дошъл тук, в Холивуд. Наел едно таванско апартаментче в Нортридж, записал се на курсове по актьорско майсторство, танци и аеробика, след това си намерил работа в някаква строителна фирма. Работел само до три. След това ходел на лекции.

— Какво ти хареса в него?

— Умееше да слуша — отвърна Сандра. — Никога преди това не бях имала истинско гадже. Баща ми не позволяваше да излизам с момчета. — В гласа ѝ се появи горчивина. — Очевидно не искаше да давам на момчетата това, което беше запазил за себе си.

Кейт си представи картинката и почувства, че ѝ прилошава. Нищо чудно, че Сандра е скочила в обятията на Джеймс — един солиден мъж, който предлага така желаната закрила. Да бъде за нея бащата, от когото е била лишена.

— Друго? — попита на глас тя.

— Отначало отивахме да пием кафе, сок... Такива неща. След курса... Говорехме за кино и телевизия. Нищо особено. Очевидно са ми липсвали приятели... Когато се омъжих за Джеймс, бях едва на осемнадесет...

Кейт напрегнато се приведе напред.

— Но Джеймс беше... Беше толкова... — Пръстите на Сандра започнаха да си играят с предната част на дрехата ѝ. — Като изключим Джими, Томи беше единственото хубаво нещо в живота ми...

— Нима животът с Джеймс беше толкова тежък?

— Да — кимна с въздишка тя. — Всичко трябваше да е безупречно: най-вече облеклото ми. Бях длъжна да присъствам, да изглеждам добре, да си държа езика зад зъбите... Той и приятелите му пет пари не даваха за мен. Не ги интересуваха какво говоря, какво харесвам или не харесвам... Изобщо не допускаха, че мога да имам свое мнение.

— А Томи беше различен, така ли?

— Да — размърда се в стола тя. — Разговаряхме дълго, по цели часове... Станахме нещо като... като добри приятели. С него съм споделяла неща, за които не съм говорила с никой друг.

— Каза ли му за сексуалното насилие на баща си?

— Да — сведе поглед Сандра.

— Как го прие той?

— Каза, че човек, който е способен да стори подобно нещо с дъщеря си, не заслужава да мърси въздуха, който диша...

— А не обвини ли и теб?

— О, не! — гордо вирна брадичка тя. — Той ми вярваше!

— Кога се задълбочиха отношенията ви?

Сандра сви рамене и се закашля.

Кейт понечи да каже, че не бива да пуши, после се отказа.

— Моля те, Сандра, продължавай — меко промълви тя. — Справяш се чудесно!

— Започнахме да се разхождаме в парка... Лягахме на тревата и си говорехме. Един ден той ме целуна... — Гласът ѝ потрепна и заглъхна.

— И?

— Беше хубаво...

— После?

— После... започнахме да натежаваме, нали знаеш... — Очите ѝ избягваха лицето на Кейт. — Възбудата ни ставаше все по-неудържима...

— Къде го направихте за пръв път?

— В колата му, на задната седалка. Лежахме си на тревата, после изведнъж заваля... Смеехме се като луди, помня, че почти подмокрих гащичките си... Едва успяхме да се доберем до колата... Дрехите ни бяха подгизнали...

— Продължавай — настоя Кейт.

— Е, знаеш как става... Едното нещо води след себе си и другото...

— После? Какво стана след първия път?

— Започнахме да се виждаме в дома му...

— И го вършихте цели четири месеца без прекъсване?

— Не. Понякога ходехме на кино или да хапнем по един хамбургер.

— Как мислиш, Джеймс подозираше ли, че имаш любовник?

— Господи! — възкликна тя и без да се усети, добави: — Нали би ме убил! — Овладя се почти веднага и понечи да обясни: — Искам да кажа, че...

— Ясно. Не е нужно да се преструваш...

— Искях да кажа, че вероятно би ме убил...

— Разбирам — кимна Кейт. Не задълба по този въпрос, по-важно беше разказът на клиентката ѝ да продължи. — Чувстваше ли се виновна?

— Знаех, че една омъжена жена не трябва да спи с други мъже — сви рамене Сандра. — Но с Томи ми беше добре. В същото време не лишавах от нищо Джеймс. Никога не съм му отказвала секс, нито пък каквото и да било друго.

Странен начин да обясниш интимните отношения със съпруга си, въздъхна Кейт.

— Добри ли бяха сексуалните ти контакти с Джеймс? — попита на глас тя.

Сандра не пожела да отговори и тя смени тактиката:

— Говорехте ли си за любов с Томи?

— Той казваше, че ме обича...

— А ти?

— Предполагам, че и аз го обичах...

— Не мислехте ли за брак?

Сандра видимо се обезпокои.

— Рядко говорехме по този въпрос... Той каза, че иска да се ожени за мен... Но аз му обясних, че Джеймс ще ми отнеме Джими и никога няма да ми даде развод.

— Откъде си знаела това? Питала ли си го?

— Да. Веднъж, след огромен скандал... Вече не помня за какво се скарахме. Казах му, че го мразя и искам развод.

— А той какво отвърна?

Сандра видимо пребледня.

— Изсмях се... Каза да подам молба веднага, нямало да ме спре...

— В очите ѝ изведнъж се появиха сълзи.

Кейт ѝ подаде салфетка и търпеливо зачака.

— Държа се като истинско копеле! — подсмръкна Сандра. — Каза, че ако се махна по дяволите от живота му, ще ми даде много пари, далеч повече, отколкото предвижда предбрачният ни договор... — Гласът ѝ се превърна в шепот. — Но в замяна поиска да му оставя детето си!

Господи, смаяно въздъхна Кейт. Повярва на тези думи безусловно, просто като си спомни поведението на Джеймс на онова

парти. Същите думи излетяха от устата му и докато говореше с брат си.

— И това те изплаши, така ли? — попита тя.

— Да — въздъхна Сандра и избърса очите си. — Обясни ми най-подробно, че всички съдии на Лос Анджелис са в джоба му и никой няма да ми присъди детето.

— Това не е истина — спокойно рече Кейт.

— Така ли? — изненадано я погледна Сандра.

— Да. Просто се е опитвал да те изплаши.

— Мръсник!

— Разказа ли това на Томи?

— Не. Просто му казах, че нищо не може да се направи...

Освен ако не прибегнете до убийство, допълни в себе си Кейт.

— Слушай ме внимателно, Сандра — започна тя. — В закона съществува текст, според който заплахата да се отнеме детето от майката се счита за престъпление. Това е така нареченото устно насилие, което често е не по-малко опасно от физическото. Обикновено двете вървят ръка за ръка...

Сандра не каза нищо.

— Вече ти споменах за доктор Келси — отчаяно въздъхна Кейт.

— Утре ще дойде да те види... Моля те да й разкажеш това, което сподели с мен. Всичко, Сандра!

— Добре — тихо отвърна младата жена, изведнъж заприличала на безпомощно дете.

— Утре ще продължим — изправи се Кейт и тръгна към вратата.

В офиса я чакаше телефонно съобщение от Франк. Не беше оставил нито адрес, нито номер за обратна връзка. Тя се почувства разстроена, но после си спомни за изричните инструкции, които беше дала на Мери. Никой във фирмата не трябваше да знае, че Франк вече е в Мексико. Може би липсата на номер за обратна връзка е добър знак. Кейт въздъхна и се помоли на Бога да открият Мария, преди да е станало твърде късно...

На вратата се почука и Мери въведе психиатърката.

— Благодаря ви, че дойдохте, доктор Келси — изправи се да я посрещне Кейт. — Чака ни нелека задача...

— Ще се радвам да помогна — усмихна се лекарката.

Посивяла, с благодушно лице и внушаваща доверие усмивка, доктор Келси приличаше повече на добричка баба, отколкото на специалист по психически проблеми. Ще изглежда много добре на банката на свидетелите, прецени Кейт, докато я канеше да седне на дивана.

— Моля, настанявайте се...

— Нещо за пиене, докторе? — попита от прага Мери.

— О, да, благодаря. Бих приела чаша чай, ако това не ви затруднява...

Очите на Мери се преместиха въпросително върху Кейт.

— За мен както винаги — кимна тя.

Размениха си няколко любезни фрази, после Мери се появи с чая на доктор Келси и кафето на Кейт.

— Бих искала да запиша нашия разговор — започна тя. — Ще ми бъде от помощ впоследствие...

— Нямам нищо против.

Кейт включи магнетофона и зададе първия си въпрос:

— Доктор Келси, бихте ли споделили общите си впечатления от Сандра?

— Наричайте ме Бренда, моля...

— Окей, аз съм Кейт.

— Отлично — кимна лекарката. — Да се върнем към Сандра. Според мен тя е човек с изключително развити защитни реакции. Наранена в детството си, тя рано открива, че светът не става по-добър с течение на годините. Тази болка оказва силно влияние върху характера ѝ.

— И аз имах същите подозрения — подхвърли Кейт.

— Мога да разбера защо ви е толкова трудно да работите със Сандра — продължи доктор Келси. — Тя си е изградила дебела защитна черупка, да се проникне през нея е почти невъзможно. Дори за мен, въпреки дългогодишния ми опит с пациенти от подобен тип. Естествено, аз се надявам на успех, с ваше разрешение, разбира се. Но за това ще е необходимо време...

— По телефона вече ви споменах, че всички я мислят за изпечен лъжец — рече Кейт. — Родителите, учителите, осиновителката... Излишно е да добавям, че това прави задачата ми още по-трудна. За нещастие полицията и прокуратурата също са я уличили в лъжи. Дребни и глупави, но все пак лъжи... На тази база се гради и обвинението. Ако съдебните заседатели бъдат убедени, че Сандра е лъжкия, шансовете да я осъдят стават значителни...

— За съжаление Сандра се бори с несправедливостите на живота именно чрез лъжите — въздъхна доктор Келси. — В крайна сметка моралните догми, които се установяват на семейната вечеря са били безцеремонно нарушавани в спалнята и банята, нали? Нещата стават още по-лоши от факта, че майката знае всичко, но остава безучастна. В повечето случаи на сексуално насилие вътре в семейството момичетата мразят майките си повече дори от бащите насилници.

— Разбирам — кимна Кейт, прочела същото в специализираната литература. — Може би ще е най-добре да ми кажете дали открихте нещо ново в миналото на Сандра. А след това заедно ще преценим дали това минало влияе на настоящето и как бих могла да го използвам в изграждането на защитата си.

— Добра идея — кимна лекарката. — Едно от нещата, които открих, е наличието на особени фобии у нея, очевидно доказващи физическото, психическото и сексуалното насилие, на които е била подложена като дете. Като пример ще посоча факта, че тя и до днес изпитва ужас от вземането на един обикновен душ. — Бренда Келси протегна ръка и бавно разбърка чая си. — Страхът ѝ е толкова силен, че тя трябва да прибегне до усилие на волята, за да се изкъпе. В процеса на разговорите ни установих, че баща ѝ е осъществявал полов акт, като я принуждавал да се навежда над тоалетната чиния или ваната.

В душата на Кейт помръдна чувство на негодувание.

— Друг многозначителен фактор е страхът ѝ да стои на тъмно — продължи специалистката. — Избягва и редица други неща. Например трудностите, които изпитва при сприятеляване, макар че те не могат да бъдат пряко свързани с насилието в детството ѝ. Изпитва трудност и при достигане на оргазъм. Предполагам, че е успявала единствено с Томи, който, между другото, е единственият човек, на когото е позволила някаква близост. Поведението ѝ продължава да е затворено, на моменти дори враждебно. Не е нужно да ви обяснявам колко трудно се говори с нея.

— По-трудно от ваденето на зъб — въздъхна Кейт.

— Съществува и проблемът с контрола върху гнева — добави Бренда Келси. — Сандра се намира в хроническо състояние на гняв.

— За това мога да се подпиша — тъжно се усмихна Кейт. — Много често съм на прага на пълно прекъсване на контактите.

— Напълно разбираемо — кимна със симпатия лекарката. — С нея се общува изключително трудно. А отношението ѝ към вас е смесено... Каза, че не ви е приела, тъй като сте ѝ била натрапена от майката на Джеймс. Сандра искрено ненавижда тази жена и изглежда има основателни причини за това.

— Съвсем основателни — кимна Кейт.

— Все пак трябва да отбележа, че в момента момичето ви уважава — продължи докторката, отпи глътка чай и остави чашата си на подноса. — Преди всичко, защото никога не сте я лъгали. Това е много важно. Тя започва да ви вярва. Бавно и неохотно, но процесът е факт.

— Радвам се да чуя това — въздъхна Кейт. — Защото нерядко имам чувството, че търпението ми се изчерпва.

В очите на Бренда Келси се появи топлота.

— Това е така, защото хората от типа на Сандра имат погрешен подход към това, което желаят да получат. Колкото повече искат обич, толкова по-отблъскващо става поведението им. Същото се отнася за разбирането и всичко останало.

— В това отношение не съм ѝ помогнала кой знае колко.

— Излишно е да се обвинявате. Няма начин да узнаете дали наистина е така, освен това задачите ви са други.

Кейт погледна с уважение възрастната жена, пръстите ѝ замислено забарабаниха по бюрото.

— Знаете ли, Бренда — промълви тя. — Миналото на Сандра наистина е ужасно, но аз не съм сигурна, че мога да го използвам като убедително доказателство в съда. Трябва да има някаква връзка с настоящето. Например, че малтретирането от страна на съпруга ѝ е нанесло непоправими поражения на психиката ѝ, вече травмирана от преживяното в детството. — Думите увиснаха във въздуха с някаква неизказаност и тя побърза да продължи: — Ето какво имам предвид... Да предположим, че когато Джеймс е прибегнал до физическо насилие, в душата на Сандра се е пробудил натрупаният през годините гняв срещу баща ѝ и тя го е стоварила върху Джеймс.

Бренда Келси сплете ръце в скута си и поклати глава.

— Не успях да получа доказателства за физическо насилие от страна на съпруга ѝ, въпреки че той в много отношения е бил грубиян. От това, което ми каза (а и от това, което премълча), аз стигнах до заключението, че сексуалните ѝ контакти с Джеймс са били неприятни за нея, за да не употребявам по-силна дума. Тя просто го е търпяла и това е един твърде многозначителен факт. Освен това е изпитвала смъртен страх от заплахата да ѝ отнемат детето. Комбинацията от тези две чувства е фатална за жена, която е била обект на насилие и преди брака си. Бих казала обаче, че не сте далеч от истината в предположенията си, че Сандра действително е била малтретирана от този човек.

Кейт кимна с глава и отбеляза нещо в бележника си.

— Тревожа се от изключително сложните механизми за контакт, които Сандра, подобно на болшинството жертви на принудително кръвосмешение, развива у себе си — въздъхна Бренда Келси. — Те са насочени главно към изключване на емоционалното състояние от това, което става в ежедневието.

— Бихте ли ми обяснили това с по-популярни термини?

— Ще се опитам. У Сандра се забелязва стремеж да отдели състоянието на духа от състоянието на тялото си. Освен това възприема реалността с цената на доста трудности. Това означава, че не може да прецени каква е действителността, нито пък намеренията на хората около себе си.

— То предполага хиляди нови възможности — промълви замислено Кейт.

— Моля ви, позволете да завърша мисълта си, след което можете да задавате въпроси.

— Добре — кимна Кейт.

— Сандра признава, че двамата с Томи са обсъждали идеята да отстранят съпруга ѝ. Но тук трябва да се отбележи, че за нея подобно обсъждане положително е играло ролята на отдушник, на начин да се освободи от гнева, който е изпитвала към баща си и съпруга си. Твърде вероятно е да се окаже, че тя не прави разлика между желанията си и това, което се е случило в действителност.

Кейт подчерта няколко думи, записани в бележника.

— Това означава, че когато е обсъждала с Томи възможността да убият съпруга ѝ, тя просто се е разтоварвала. Томи обаче приема думите ѝ буквално, отива и стреля в главата на Джеймс. А тя дори не разбира, че той има намерение да го стори.

Кейт стана и започна да крачи из помещението.

— Вие говорите за твърде сложен случай на защита. Но в съда аз ще трябва да докажа, че тя не е планирала хладнокръвно убийството на съпруга си, просто защото състоянието ѝ изключва възможността за трезва преценка. Едва тогава мога да оборя обвинението в предумишлено убийство. — Главата ѝ се поклати в знак на съмнение. — Но не съм сигурна, че ще успеем, особено ако не получим нови, неоспорими доказателства за малтретирането ѝ от страна на Джеймс. — Очите ѝ замислено се спряха върху лицето на посетителката. — Имате ли причини да се съмнявате, че Сандра прави разлика между добро и зло?

— Не — поклати глава Бренда Келси. — В юридически смисъл тя прави разлика между тези понятия.

Кейт се върна на мястото си.

— А имате ли представа защо отказва да признае евентуално насилие от страна на Джеймс? В крайна сметка него вече го няма.

— Предполагам, че все още не се е освободила от страха.

— Но защо? Той вече не може да ѝ стори нищо лошо.

— Според мен тук е замесено семейството на съпруга ѝ. По някакъв начин са я принудили да си държи устата затворена.

— Естествено — промърмори Кейт. — Би трябвало да се досетя и сама...

— На ваше място не бих се обвинявала — погледна я със симпатия възрастната жена. — Сандра никак не е лесна...

— Вярно е. Но аз имах доста трудности и с Абигейл... — Кейт тръсна глава. — Каквото станало — станало. Има ли начин да помогнем на Сандра да преодолее страховете си и да ни каже истината?

— Ще ми трябва повече време, за да отговоря на този въпрос.

— За съжаление точно времето ни е малко — въздъхна Кейт. — Но предполагам, че нямаме друг избор. Нека ви задам още няколко въпроса... Сандра каза ли ви за какво е купила пистолета?

— Да. За самозащита след онази кражба.

— Обясни ли защо е чакала шест месеца?

— Не. Просто не ѝ останало време.

— Как мислите, дали го е купила, без да мисли, че някога ще го използва срещу Джеймс?

— Абсолютно.

— И намеренията ѝ са били съвсем невинни, когато го е показала на Томи?

— Да.

— Сега ще ви кажа пред какво съм изправена. Томи заявява, че е убил Джеймс. Приемаме го като факт, въпреки твърденията на Сандра, че това не е истина. И сме изправени пред следните варианти... — Кейт се намести по-удобно в стола и продължи: — Или убийството е замислено изцяло от Сандра, която купува пистолета и плаща на Томи за извършването му, или тя само купува пистолета, говори с Томи за премахването на Джеймс, след което забравя или променя намеренията си, но Томи решава да го извърши. Има и трети вариант: купува оръжието и забравя за него, двамата с Томи обсъждат премахването на Джеймс, но тя няма никаква представа, че Томи ще го приеме сериозно и наистина ще убие съпруга ѝ.

— Разбирам добре пред какво сте изправена — усмихна се Бренда Келси. — Очевидно всичко зависи от това, което ще каже Сандра, но...

— Но тя е лъжкиня. Как бих могла да докажа нещо?

— Трудно.

— Става въпрос за изключително сложна защита, дори ако клиентката ми не лъже. Може би нямам друг избор, освен ако... —

Кейт нерешително замълча. — Освен ако не успея да убедя прокуратурата да смекчи обвиненията си, базирайки се на вашите изследвания.

— Възможно ли е това?

— Всичко е възможно. Въпросът е дали е вероятно... И отговорът е не... — Кейт помълча малко, после с въздишка продължи: — Предварителното дело е насрочено за утре. Сандра не пожела да го отложим. Страхувам се, че трябва да рискуваме. Може би ще успеете да я пречупите и тя ще ни каже истината. Едва тогава бих могла да включа в защитата си варианта за самозащита.

— Ще направя каквото мога — обеща Бренда Келси.

Кейт хвърли бегъл поглед на часовника си. Чакаше я много работа. Но нещо продължаваше да я човърка.

— Само още един въпрос, докторе — вдигна глава тя. — После се залавяме за работа... Как мислите, дали детството на Сандра е причина да търси по-възрастен съпруг, нещо като заместител на баща си?

— О, Кейт — въздъхна възрастната жена. — Това е много повече от един въпрос. Нека отложим отговора за бъдещето. Бих казала обаче, че жертвите на насилие като деца често изпадат в подобни ситуации и като възрастни хора. Насилвайки дъщеря си, бащата на Сандра на практика я предава. Вероятността да си потърси нов баща наистина е доста голяма.

— Последен въпрос — вдигна ръка Кейт. — Може ли да се счита, че предателството е равносилно на изоставяне?

— Да, много често става именно така.

— Ясно — кимна Кейт и изключи магнетофона. — Разговорът беше изключително полезен за мен. Дано с ваша помощ разберем какво в действителност е станало в онази красива резиденция в Бел Ер.

— Ще направя всичко възможно — обеща Бренда Келси.

Аз също, рече си Кейт, докато я изпращаше на вратата.

Посетителката си отиде, а тя седна на дивана и потъна в размисъл. Дали наученото днес ще бъде от полза за клиентката ѝ? Голяма част от наблюденията на доктор Келси нямаше отношение към предварителното дело, което трябваше да мине, за да се разбере дали Сандра ще бъде съдена в действителност. От друга страна, ако психиатърката действително докаже насилие от страна на Джеймс,

Мадлин може би ще бъде убедена да промени обвинението срещу Сандра. Разбира се, тя ще възрази, тъй като Сандра не е пряк извършител. А това означава, че насилието не е повлияло директно на мотивите ѝ.

Все пак... Ако се докаже, че именно то е в основата на замисленото престъпление, вероятността за споразумение става далеч по-голяма...

В кабинета бавно се здрачаваше, но Кейт не помръдна от мястото си. Тревожеше се от един доста особен въпрос. Дали ранната смърт на баща ѝ не беше ѝ повлияла по начина, по който бащиното насилие беше повлияло на Сандра? Смъртта също е един вид изоставяне... Дали и аз не търся заместник на баща си в един по-възрастен мъж? Не, поклати глава тя. Сандра е двадесет и пет години по-млада от Джеймс, докато Чарлс е по-възрастен от мен само тринадесет. Разликата е чувствителна... Но дали наистина е така?

Озовала се в просторното фоайе на Криминалния съд, Кейт се насочи към асансьора за петия етаж. Там работеше съдебният състав, който щеше да гледа предварителното дело на Сандра. Квесторът в безупречно изгладена униформа пред вратата на залата ѝ беше познат.

— Каква е тази тълга днес? — усмихнато попита тя.

— Трябваше да видите опашката долу, събрала се далеч преди началото на работния ден — отвърна човекът и хвърли поглед към стенния часовник. — Скоро залата ще се напълни с късметлии.

— Не очаквах толкова много публика на едно предварително заседание.

— Когато става въпрос за богати и известни хора като тези от семейство Д'Арси, народът умира от любопитство за подробности — усмихна се човекът. — По-интересно е от кино.

— И по-евтино — отбеляза Сандра. — Ще се видим по-късно. — Махна с ръка, приглади тъмносиньото си костюмче и влезе в залата.

Насочи се към банката на обвиняемите и се усмихна на Сандра, облечена в черна вълнена пола и сив пуловер. Русата коса падаше свободно върху раменете ѝ.

— Здравей, как се чувстваш?

— Като шибаната английска кралица! — промърмори с напрегнат глас Сандра.

Вероятно е уплашена, но не би го признала дори пред себе си, съобрази Кейт.

— В началото всички сме нервни — прошепна успокоително тя и докосна ръката ѝ.

Сандра рязко се отдръпна. Това напомни на Кейт, че отношенията им все още бяха далеч от нормалните, въпреки очевидния напредък. Особено след разговора с доктор Келси, въздъхна в себе си тя, твърдо решена да помогне на младата жена.

— След няколко дни ще свикнеш, тук всичко се подчинява на определени правила.

— Никога няма да свикна! — поклати глава Сандра. Очите ѝ бяха зачервени — факт, който доказваше не само поредната безсънна нощ, но и доста сълзи. Кейт отбеляза, че клиентката ѝ кашля, а носът ѝ тече. Нормално. В състояние на стрес защитните реакции на организма рязко се понижават. Погледна часовника си и направи знак на Сандра да се изправи зад банката.

— Извинявай за момент, веднага се връщам.

Не ѝ се искаше да оставя момичето само, но нямаше друг начин. Като арестант Сандра нямаше право да напуска съдебната зала, дори до тоалетната можеше да отиде само в присъствието на охраната.

В просторния вестибюл се монтираха прожекторите на телевизионните екипи. Медийният цирк беше готов за работа. Кейт набра номера на офиса си, проведе кратък разговор и се върна в залата. Мадлин вече беше там и подреждаше книгата си върху прокурорската банка.

Мадлин вдигна глава от документите и хвърли кратък поглед към обвиняемата. Репортерите бяха полудели по нея, но в тази черна пола и сив пуловер Сандра д'Арси едва ли приличаше на фаталната жена. Сякаш прочела мислите ѝ, обвиняемата вдигна глава, очите ѝ за миг пробягаха по лицето на Мадлин и бързо се отместиха встрани. Правилно, момичето ми, рече си Мадлин. Не е лесно да гледаш прокурора в очите.

Кейт седеше редом с подзащитната си. Припомнила си хъса и уменията, с което приятелката ѝ често разбиваше на пух и прах показанията на прокурорските свидетели, Мадлин изпита неволно възхищение от нея. Съвсем не ѝ попречи фактът, че изходът от предстоящото дело вероятно ще бъде решителен както за нейната кариера, така и за тази на Кейт.

В залата влезе един представителен мъж и се насочи към мястото зад обвиняемата и защитничката ѝ. Това беше Чарлс Римън — един от главните съдружници на адвокатската кантора „Манинг & Андерсън“, който щеше да даде показания относно завещанието на Джеймс д'Арси. Доколкото беше осведомена, той е бил един от най-близките приятели на убития. Какво ли е отношението му към обвиняемата, запита се Мадлин.

— Моля, станете — обади се с авторитетен глас съдебният пристав. — Влиза председателят на съда, Негова Светлост Хенри

Джексън.

Всички присъстващи в залата се изправиха на крака, докато съдията Джексън се насочваше към тежкото кресло. Беше висок и едър мъж с мургава кожа и интелигентно лице. Мадлин се радваше, че той ще гледа делото, тъй като беше твърд и решителен човек, който не обичаше да слуша глупости. Просторното помещение се изпълни със скрито напрежение, публиката нетърпеливо очакваше началото на процеса, който обещаваше да е по-вълнуващ дори от най-нашумелия холивудски сериал.

Процесът „Щатът срещу Д’Арси“ беше официално открит, а Мадлин се запита дали хладнокръвното убийство на Джеймс д’Арси ще бъде възмездено. Имаше намерение да положи всички усилия в тази посока.

— Съдът призовава доктор Нийл Бърнард — обяви тя и започна да задава въпросите си на дребничкия патолог в общинската болница. Той отговаряше кратко и ясно, без да се впуска в подробности.

Макар да съзнаваше, че отнема част от най-напрегнатото му време в болницата, Мадлин го засипа с въпроси, засягащи професионалната му квалификация. Очакваше прекъсване от страна на Кейт, която би трябвало да стане и да обяви, че защитата приема доктор Бърнард за експерт по съдебна медицина. Но кой знае защо тя се бавеше.

— Ваша чест, ние приемаме квалификацията на доктора — изправи се най-сетне Кейт.

Мадлин я стрелна с недоволен поглед. Какво те забави толкова, по дяволите, се четеше в него.

Съдията нареди постигнатото съгласие да бъде записано в протокола и Мадлин получи възможност да продължи. След като уточни, че доктор Бърнард лично е направил аутопсията на Джеймс д’Арси и е изпратил съответните органи и тъкани за изследване, тя поиска да чуе заключенията му относно причините за смъртта.

— Джеймс д’Арси е починал от огнестрелна рана в главата — кратко отвърна патологът. Вероятният час на смъртта беше фиксиран между 5,45 и 6,30 следобед на 25 февруари. После докторът посочи причините за това свое заключение: съдържание на стомаха, степен на вкочаняване и съсирване на кръвта около главата на жертвата.

В отговор на следващия въпрос на Мадлин той се зае да описва как е извадил куршума от мозъка на жертвата и го е предал за балистична експертиза.

Контравъпросите на Кейт отнеха по-малко от две минути.

Следващият свидетел беше патрулният полицаи, получил нареждане от диспечера да се насочи към местопрестъплението. Появата му там беше фиксирана за 18,20 часа на въпросния ден. Човекът посочи, че е пристигнал на местопрестъплението няколко минути преди медицинския екип. Посрещнал го е един от съседите, но Сандра не е била там. Проверил пулса на Джеймс д'Арси, уверил се, че е мъртъв и се обадил в отдел „Убийства“. След това влязъл в имението и потърсил Сандра д'Арси.

След него пред съда се изправиха и всички останали полицаи, събирали улики на местопрестъплението. Действията им бяха свързани с верига от логична последователност.

Дойде ред на Кейт. Тя стана на крака и направи всичко възможно да открие пропуските в работата на полицейското дознание. Но те бяха малко и тя очевидно не можеше да разчита на успех. Този път полицията наистина си беше свършила работата както трябва.

Забеляза добре изражението на Мадлин, когато зад банката се изправи Джефри Кимбъл, собственик на магазина за спортни стоки „Кимбъл“. Прокурорката се зае да го разпитва и скоро стана ясно, че човекът е запознат отлично с оръжията, които се продават в магазина му. Включително с пистолета, с който вероятно е бил застрелян Джеймс д'Арси.

— Виждали ли сте обвиняемата Сандра д'Арси, господин Кимбъл? — зададе следващия си въпрос Мадлин.

Собственикът на магазина кимна с глава.

— Господин Кимбъл, моля да отговаряте с „да“ или „не“ — обади се съдията Джексън. — Съдебният стенограф не може да регистрира кимане с глава.

— Извинявам се — промърмори очевидно притесненият свидетел.

Мадлин повтори въпроса си.

— Да, виждал съм я — отговори той.

— Къде, господин Кимбъл?

— Дойде в магазина и си купи пистолет.

— Сигурен ли сте, че именно обвиняемата е купила пистолет от вас?

— Да, това беше жената, която седи там — пръстът му се насочи към банката.

— Моля да бъде отбелязано в протокола — обърна се към стенографите Мадлин. — Свидетелят разпозна обвиняемата като клиентката, която е закупила оръжие от неговия магазин.

— Да бъде отбелязано — разреши съдията Джексън.

Мадлин продължи:

— Бихте ли ни казали кога видяхте за пръв път обвиняемата? — попита свидетеля тя.

— През първата седмица на януари тази година.

— Помогнахте ли ѝ?

— Да.

— Тя поиска ли нещо специално?

— поиска пистолет, който да държи нощно време край леглото си.

— Тя купи ли такъв пистолет от вас, господин Кимбъл?

— Да.

— Бихте ли посочили марката и калибъра?

— Полуавтоматичен „Ругер“, калибър 22.

— Продадохте ли на обвиняемата амуниции за закупеното оръжие?

— Да. Една кутия патрони 22-ри калибър.

Кейт напрегнато записваше. Не искаше да пропусне нито един от въпросите на Мадлин, тъй като ѝ предстоеше кръстосан разпит.

— Попита ли ви още нещо обвиняемата? — продължаваше Мадлин.

— Да.

— Какво по-точно, моля?

— Помоли да ѝ покажа как се зарежда оръжието, къде е предпазителят.

— Изпълнихте ли молбата ѝ, господин Кимбъл?

— Да.

— Бихте ли описали със свои думи какво стана след това?

— През онзи ден магазинът беше празен. Поверих го в ръцете на помощника си Боб Клей, а самият аз заведох госпожа Д'Арси отзад, на

площадката за демонстрации. Там ѝ показах как се зарежда пистолета и как да се прицелва.

— Използвахте ли бойни патрони по време на демонстрацията?

— О, не. При подобни демонстрации винаги използвам халосни патрони. Но в кутията, която ѝ продадох, патроните бяха бойни.

— Разбирам.

Мадлин се върна към банката си и вдигна някакъв жълт формуляр. После помоли свидетеля да го идентифицира като задължителния регистрационен талон, който по-късно е бил изпратен в полицията.

— Дойде ли да си вземе оръжието госпожа Д'Арси след периода за регистрацията? — попита тя.

— Да.

— Кога?

— Точно две седмици след датата на покупката. Лично аз ѝ предадох оръжието и мунициите.

— Благодаря — кимна Мадлин, хвърли бегъл поглед към Кейт и се обърна към съдията: — Нямам повече въпроси, Ваша чест.

Дойде ред на Кейт. След като зададе няколко въвеждащи въпроса, тя се изправи пред банката на свидетелите и попита:

— Спомена ли ви госпожа Д'Арси за какви цели ѝ трябва пистолет?

— Да. Неотдавна домът ѝ бил обект на обир, оръжието ѝ било нужно за самозащита.

— Описа ли ви по-подробно този обир?

Свидетелят се замисли, после поклати глава:

— Не си спомням.

— Не ви ли спомена, че след обира съпругът ѝ е настоявал да си купи оръжие, господин Кимбъл?

Собственикът на магазина изглеждаше объркан. Помълча малко, после отново поклати глава:

— Не съм сигурен...

— Това е много важно, господин Кимбъл — усмихна му се насърчително Кейт. — Опитайте се да си спомните... Нали обвиняемата ви се представи като съпруга на господин Джеймс д'Арси?

— Да — изпъна рамене свидетелят. — Спомних си. Наистина го направи.

— А не ви ли каза, че съпругът ѝ вече е пазарувал от вас? — продължи Кейт. — Също пистолет с амуниции...

— Да, май че каза нещо такова — промърмори с нещастен вид Кимбъл.

Изпълнила задачата си да внесе елемент на несигурност в показанията на свидетеля, Кейт отстъпи крачка назад.

— Нямам повече въпроси.

Зад банката се изправи специалистът по криминалистика — нисък негър с посивяла брада.

Сандра неспокойно се размърда, когато човекът обясни, че отпечатъкът в калта край местопрестъплението отговаря напълно на ботушите, открити в жилището на Томи Бартоломю.

В допълнение експертът посочи, че съставът на почвата по подметките е идентичен с този в градината на семейство Д'Арси.

— Защо си губиш времето с Томи, след като вече е признал за престъплението? — попита шепнешком Сандра по време на петнадесетминутната почивка.

— Обвинението е длъжно да докаже всеки елемент от престъплението, а ние получаваме шанс да подложим на кръстосан разпит свидетелите, които дават показания срещу теб — търпеливо обясни Кейт. — Това е твое основно право като обвиняема, тук признанията на Томи не играят никаква роля.

Сандра се намръщи и захапа нокътя си.

Почивката свърши и Мадлин продължи с разпита на експерта по криминалистика. В отговор на един от въпросите ѝ, той поясни:

— Куршумът е изстрелян от „Ругер“, 22-ри калибър. Гилзата е идентична с тези, които се продават в магазина, от който госпожа Д'Арси е закупила оръжието и боеприпасите.

— Възможно ли е престъплението да е било извършено именно с това оръжие? — попита Мадлин.

— Да.

— Нямам повече въпроси.

Разпитът на Кейт беше кратък.

— Получихте ли някакво оръжие за експертиза, господин Смит?

— Не.

— Значи не бихте могли да сте сигурен, че фаталният куршум е изстрелян именно от оръжието, закупено от госпожа Д'Арси?

Той леко се размърда в стола си.

— Не, не мога.

— Благодаря — кимна Кейт и се извърна към съдията: — Свърших със свидетеля, Ваша чест.

— Можете да се оттеглите — отвърна съдията Джексън.

Кейт се обърна, очите ѝ механично пробягаха по местата, отредени за публиката. На един от предните редове забеляза Тео д'Арси. Лицето му беше мрачно, в поведението му личеше някаква скованост. До него седеше Виктория д'Арси Мандевил и я гледаше с открита враждебност.

Бас държа, че веднага след заседанието ще изтичаш при мама да я информираш за всичко, казано тук, рече си Кейт. А аз по всяка вероятност още довечера ще бъда потърсена от скъпата Абигейл, която ще ми обясни как точно да защитавам клиентката си. Нали така, Виктория? Очите ѝ пробягаха с нескрито презрение по напудреното лице на жената срещу нея.

На следващата сутрин Кейт караше към центъра на града и слушаше новините по радиото. Челно място сред тях заемаше предварителното съдебно дирене. С убедителен и нетърпящ възражение глас говорителят обяви, че показанията на патолога, експерта по балистика и собственика на оръжейния магазин са обвинили Сандра в съучастие в убийството на съпруга ѝ. Господи, въздъхна Кейт. Странно е как успяват да свържат всичко в един общ пакет, вързан с панделка и готов за консумация!

Предварителните дела ѝ бяха неприятни. На тях беше лишена от възможността за истинска защита, принудена да изчаква. Човъркането в показанията на прокурорските свидетели обикновено не даваше почти никакъв резултат. Въпросът беше друг: каква ще е тази нейна истинска защита? Дали ще получи достатъчно доказателства, за да пледира самозащита? Франк мълчеше. Нима все още не е успял да открие Мария?

Днес съдът изглеждаше по-претъпкан от вчера. Хората изпълваха чакалните и дори коридорите. Дали ще се появят и родителите на Сандра, запита се Кейт. Беше им се обадила да съобщи времето и мястото на делото, но не беше сигурна дали ще дойдат.

Мадлин вече беше в залата и усмихнато разговаряше с няколко полицейски служители, очевидно призовани като свидетели. Лицето ѝ беше весело. За момента нещата се развиват както иска тя, въздъхна Кейт. Защо да не бъде доволна?

Насочи се към клиентката си. Лицето на Сандра изглеждаше по-сиво от вчера, кашлицата — по-остра. Свита на стола, тя седеше и чакаше. Днес беше облечена в проста бежова пола и бял пуловер, косата ѝ беше стегната на тила.

Първият свидетел беше съседът, видял бялата кола последен модел в нощта на убийството. Той разказа как забелязал тялото и кръвта, след което хукнал към имението и повикал Сандра. Тя видяла тялото на мъжа си и изпаднала в истерия. Човекът потвърди, че не

знаел дали Джеймс е жив или мъртъв, тъй като изобщо не го докоснал. Посъветвал Сандра да повика полиция от телефона в колата на Джеймс и тя се подчинила. След което побягнала нагоре към къщата, а той останал да чака патрулната кола.

— Обвиняемата провери ли дали съпругът ѝ е жив? — попита Мадлин.

— Не.

— Благодаря.

Пред банката на свидетелите се изправи Кейт. Зададе няколко уточняващи въпроса, след което попита:

— Господин Уинтър, в показанията ви пише, че през онази нощ е било доста тъмно. Така ли е?

— Да.

— Но вие сте сигурен, че зад волана на забелязаната от вас бяла кола е седял мъж?

— Да.

— Бял, светлокос?

— Да.

— Твърдите, че в колата е пътувал само той, нали?

— Да.

— Носите ли очила, господин Уинтър?

— Да, понякога.

— По-точно, господин Уинтър?

— Ами... Обикновено когато шофирам.

— Вярно ли е, че в шофьорската ви книжка е упоменато да шофирате само с очила?

— Да.

— А при разходката си във въпросната вечер носехте ли очила?

Върху лицето на човека се появи смущение.

— Страхувам се, че не помня — промърмори той.

— Не помните дали във въпросната вечер сте бил с очила или не, така ли?

Господин Уинтър се замисли, после тръсна глава.

— Трябва да съм бил... Иначе нямаше да видя част от регистрационния номер на колата.

— Но не сте сигурен?

— Трябва да съм бил с очила — повтори свидетелят.

— Господин Уинтър — изгледа го настойчиво Кейт. — Можете ли категорично да заявите, че в нощта, в която сте видял въпросната бяла кола да напуска района, вие сте бил с очила? Да или не?

— Ами, би трябвало да...

— Ваша чест, моля да изискате от свидетеля ясен отговор извърна се към съдията Кейт.

Съдията се приведе напред и даде съответните инструкции.

— Сега ще повтора въпроса си, господин Уинтър — продължи Кейт. — Напомням ви, че давате показания под клетва. Бяхте ли с очила вечерта на двадесет и пети февруари, докато разхождахте кучето си?

— Не си спомням.

— Благодаря. Чувал ли сте изстрели преди въпросната вечер, господин Уинтър?

— Не.

— В показанията си твърдите, че сте изтичал нагоре към къщата на обвиняемата и сте я повикал да излезе на улицата. Каква беше нейната реакция, когато зърна тялото на мъжа си?

— Сложи ръка пред устата си. Очите ѝ бяха широко разтворени, сякаш не можеше да повярва на това, което вижда. После се извърна към мен. Останах с впечатлението, че е в шок. Затова ѝ казах да заобиколи колата, да отвори дясната врата и да вземе телефона.

— Тя подчини ли се?

— Да.

— Вече заявихте пред съда, че след като е повикала полицията, обвиняемата е изтичала обратно към къщата си...

— Така беше.

— Каза ли нещо преди това?

— Да. Нещо от сорта, че синът ѝ може да се събуди...

— Случвало ли се е да видите хора, изпаднали в паника? Да речем при катастрофа...

— Не, не си спомням. Но от поведението ѝ можеше да се заключи, че е изпаднала в шок...

Мадлин се изправи и поиска втората част от отговора да бъде изключена от протокола. Съдията отхвърли искането ѝ и направи знак на Кейт да продължи.

— Господин Уинтър, изхождайки от личния си опит, можете ли да заявите категорично, че обвиняемата е изпаднала в паника при гледката на съпруга си?

— Възражявам — изправи се отново Мадлин. — Въпросът е необоснован. От свидетеля се иска мнение, за което не притежава необходимата квалификация.

— Ваша чест, аз търся единствено личните впечатления на свидетеля — каза Кейт.

— Въпросът е валиден — постанови съдията.

Господин Уинтър се размърда в стола си.

— Не — каза след минутно колебание той. — Не мога да преценя дали госпожа Д'Арси е била в паника или не...

— Нямам повече въпроси — оттегли се Кейт. Беше доволна от доводите си, макар че Томи без съмнение щеше да потвърди присъствието си на местопрестъплението. Но тук борбата се водеше с прокуратурата, всяко разколебаване у нейните свидетели беше от полза на защитата.

Мадлин призова детектив Боуър, който седна на свидетелския стол наконтен в най-хубавия си костюм. Въпросите й бързо го насочиха към това, което беше открил на местопроезшествието.

— Тялото лежеше по очи, около него имаше кръв — рече Боуър.

Мадлин продължи със серия специфични въпроси около местопрестъплението и полицаят извади копие от рапорта си за справка. След това потвърди, че почвата, където е бил открит отпечатъкът на Томи Бартоломю, е била влажна. Приложи показанията на градинаря, според които там е било поливано същия следобед.

Мадлин започна да задава въпроси за анонимното телефонно обаждане в полицията, уличаващо Томи Бартоломю като любовник на Сандра д'Арси и убиец на съпруга й. Стори го ловко, със забележително професионално умение. Боуър отговори подробно, след това обясни за справката в пътната полиция, доказваща идентичността на запомнените от съседа цифри с тези върху регистрационните номера на колата на Томи Бартоломю. После се зае да описва как заедно с Доналдсън са разпитали обвиняемата, а след това са поискали среща и с Томи Бартоломю. Не пропусна да изтъкне, че младият мъж е подписал формуляр за доброволен обиск в жилището си. Според показанията на Томи, през последните три-четири месеца той се е

виждал с обвиняемата почти всеки ден, признавайки интимния характер на тези срещи. Мадлин попита за бележката, открита в апартамента на Томи.

— Детектив, призна ли пред вас Томи Бартоломю, че обвиняемата му е заела пари, а бележката, която сте открили, потвърждава това?

— Да. Той каза, че Сандра д'Арси му е заела две хиляди долара, за да си плати наема. Изпратила му ги по куриер, в плика била и въпросната бележка.

— Попитахте ли обвиняемата за този заем в последвалия разговор между вас?

— Да, попитах я дали е дала заем на Томи Бартоломю и бил ли е придружен той с бележка.

— Какъв беше отговорът на обвиняемата?

— Тя каза, че му е заела петстотин долара.

Следейки внимателно поведението на Мадлин, Кейт неволно изпита уважение към професионалния ѝ подход. Въпросите ѝ бяха кратки и ясни, изискваха ясни отговори и безпогрешно водеха разпита към особено важните за прокуратурата пунктове. А работата на самата Кейт беше да наруши този ритъм. Съзнаваше, че това няма да е лесно със свидетел като Боуър, който имаше голям опит в съда.

— Попитахте ли обвиняемата кога за последен път се е видяла с Томи Бартоломю? — продължи Мадлин.

— Да — кимна с глава Боуър.

— Какъв беше отговорът?

— Че за последен път го е видяла пет дни преди смъртта на съпруга си.

— Имахте ли основания да се съмнявате в това изявление?

— Да. Разполагах с фотоматериал от наш сътрудник, доказващ, че обвиняемата се е срещнала с Томи Бартоломю на един паркинг няколко дни след смъртта на Джеймс д'Арси.

— Призна ли за тази среща самият Томи Бартоломю?

— Да.

Господи, мрачно въздъхна Кейт. Лъжите на това момиче ще го погубят! Имаше предвид Сандра, разбира се.

— Каза ли ви той каква е била целта на срещата? — продължи Мадлин.

— Да.

— Каква?

— Да получи от обвиняемата още хиляда долара.

— Обсъждали ли са други въпроси според Бартоломю?

— Да. Обвиняемата му съобщила, че за известно време няма да се виждат.

— Не беше така! — гневно прошепна Сандра в ухото на Кейт.

Тя си отбеляза нещо в бележника и отново насочи вниманието си към Боуър.

Мадлин извади разпечатка от телефонното подслушване и я показва на детектива.

— Господин Боуър, имахте ли съдебно разрешение да подслушвате телефона на обвиняемата?

— Да.

— Това разрешение включваше ли и проверка на регистрираните разговори от жилището на обвиняемата пет дни преди смъртта на съпруга ѝ?

— Да.

— Бихте ли запознали съда с резултатите от тази проверка?

— От нея личи, че от резиденцията на обвиняемата в Бел Ер до апартамента на Томи Бартоломю в Нортридж са били регистрирани няколко разговора.

Публиката развълнувано зашумя.

— Детектив Боуър, проверката включваше ли вечерта, в която беше убит Джеймс д'Арси?

— Да.

— Моля, обяснете по-подробно.

— На двадесет и пети февруари от жилището на обвиняемата в Бел Ер е бил набран номерът на Томи Бартоломю в Нортридж. Точният час е 18,22.

На лицето на Мадлин се появи лека усмивка.

— А след този час?

— Регистрирани са още няколко избирания на същия номер.

— Звъних и на Чарлс — прошепна Сандра, привела се към Кейт.

— Разговорите в рамките на една и съща централа не се регистрират — поясни в отговор тя.

Мадлин попита Боуър за точния час на пристигането му в резиденцията на Д'Арси, както и за отпътуването му оттам. По този начин установи, че Сандра е звъняла на Томи преди разговора си с полицията и веднага след това.

Разпитът продължи с подробностите около ареста на Бартоломю, а Кейт скрито наблюдаваше лицето на клиентката си. То пребледняваше при всяка реакция от страна на залата, тялото ѝ се гушеше в стола.

Въпреки това обаче, Кейт беше сигурна, че на самия процес ще намери по-невинни причини за тези телефонни обаждания. Мадлин се надяваше, че те ще се окажат доказателства за вината на Сандра, докато Кейт възнамеряваше да ги обърне на сто и осемдесет градуса, за да докаже, че клиентката ѝ изобщо не е допускала вероятността Томи да се окаже убиецът на съпруга ѝ. В противен случай не би го търсила у дома, тъй като би трябвало да знае, че в момента е на местопрестъплението. Поводът за обажданията ставаше абсолютно прозрачен — просто е искала да потърси утехата на Томи след ужасното събитие.

Вниманието ѝ отново се насочи към показанията на Боуър.

— Според магнетофонния запис от официалния разпит на Томи Бартоломю ние разполагаме със следните думи на госпожа Д'Арси: „Бих дала всичко на света, за да се отърва от Джеймс“. След което е показала пистолета си на Томи.

— Това е лъжа! — промърмори Сандра и се задави в поредния пристъп на кашлица.

Може би, въздъхна Кейт. Но съдебните заседатели никак няма да харесат тези думи.

Съдията прекъсна заседанието и обяви петнадесет минути почивка.

После разпитът на Боуър продължи. Той каза, че в нощта на убийството пред портала на имението е бил открит детски велосипед с три колела. Колата на жертвата е спряла пред него, моторът продължавал да работи. На предната седалка е била намерена бутилка шампанско „Дом Периньон“, а по-късно в килера на жертвата са били открити много бутилки от същата марка и същата реколта.

Кейт изправи рамене, спомнила си с лека ирония колко много беше разчитала и самата тя на полицейските показания. Но тогава

беше прокурор, а сега е адвокат. Ченгетата автоматически се оказваха в лагера на противника. Въздъхна и пое свидетеля.

Попита дали Боуър е открил касова бележка заедно със споменатата бутилка шампанско. Той потвърди. Тя му показа копие и го помоли да го идентифицира. Стана и това.

— Открихте ли магазина, откъдето е било закупено виното?

— Да.

— И човека, който е продал въпросната бутилка?

— Да.

— Кой беше той?

— Собственикът.

— Разпитахте ли го за клиента, купил виното?

— Да.

— Показахте ли му задължителните няколко снимки, една от които е била на Томи Бартоломю?

— Да.

— Собственикът успя ли да идентифицира между тях клиента, купил бутилката шампанско на двадесет и пети февруари вечерта?

— Не — размърда се в стола си Боуър. — Не успя.

Дойде ред и Кейт да пусне една многозначителна усмивка, крачейки напред-назад върху пространството пред банката.

— Детектив, вярно ли е, че оръжието на престъплението е останало неразкрито? — зададе следващия си въпрос тя.

Боуър примигна и леко кимна с глава:

— Вярно е.

— Поискахте ли разрешение за обиск в дома на обвиняемата?

— Да.

— Бихте ли ни запознал с резултата от този обиск?

— Не открихме нито оръжие, нито други улики за извършеното престъпление.

— Това е всичко, детектив — приключи Кейт. — Благодаря ви.

Съдията даде обедна почивка.

Кейт и Чарлс излязоха в коридора и моментално бяха заслепени от светкавиците на репортерите, струпали се около тях.

— Ще изправите ли клиентката си на банката за свидетели? — попита един телевизионен журналист и тикна микрофона си под носа на Кейт.

— Засега не — отвърна Кейт. — Придържаме се към позицията, че прокуратурата няма достатъчно улики срещу Сандра д'Арси, за да я обвини в убийството на съпруга си.

— А ще свидетелства ли тя на самия процес?

— Все още не знаем дали ще има процес. Прокуратурата не разполага с достатъчно улики за виновността на моята клиентка. — На устните ѝ изплува лека усмивка. — Уверена съм, че дори и да се стигне до процес, ние ще получим оправдателна присъда. Засега това е всичко, което мога да кажа. Благодаря ви...

— Госпожице Александър...

— Госпожице Александър, как Сандра д'Арси...

Кейт обърна гръб на тълпата и побърза да се отдалечи. Помогна ѝ и Мадлин, която се появи в същия момент и репортерите се втурнаха към нея. Първите ѝ думи долетяха ясно до слуха на Кейт:

— Очакваме съдът да приеме нашите улики за основателни и да отправи на госпожа Д'Арси официално обвинение в предумишлено убийство. На самия процес ще пледираме същото и ще поискаме от съдебните заседатели да съдят обвиняемата по текстовете на закона, предвидени за предумишлено убийство и заговор за убийство.

Чарлс използва почти цялото време на почивката за подробен анализ на чутите до този момент показания. Кейт мълчаливо си водеше бележки. Беше прекалено напрегната, за да мисли за храна. Най-накрая пусна молива и вдигна глава.

— Има прекалено много неща, които само Сандра може да обясни. Например защо е избягала в къщата, след като е набрала 911. Днес този факт звучи зле, но ако на показанията си по време на процеса заяви, че изобщо не е била на себе си, нещата положително ще се променят. Само дето тръпки ме побиват, като си я представя на банката за свидетели!

Той се намръщи, зъбите му продължаваха да работят над сандвича с пилешко.

— Страхуваш се от издънка, така ли?

— Много е нестабилна психически — въздъхна Кейт. — И най-малката спънка може да я изкара от релсите. Много неща зависят и от

показанията на Томи... По всичко личи, че ключът за това дело е в неговите ръце...

— Тук си права.

— А ти готов ли си за показания? — попита тя.

— Напълно.

Не след дълго заседанието беше възобновено и Мадлин призова Чарлс Римън.

Той се легитимира като официален адвокат на Джеймс д'Арси и личен негов приятел. След като съдът се увери, че в негово притежание се намира официалното завещание на Джеймс, защитата и обвинението приеха заверено копие от него да бъде квалифицирано като доказателство по делото.

Първият въпрос на Мадлин беше какво печели Сандра от смъртта на Джеймс.

— В завещанието е посочено, че Джеймс д'Арси оставя сумата от пет милиона долара в разпореждане на съпругата си — отвърна Чарлс.

— Имате ли информация за друго завещание, различно от това, което сте отворили в присъствието на нотариус?

— Не, нямам.

— Но според непотвърдени официално сведения, прочетеното от вас завещание ще бъде атакувано. Има ли нещо вярно в това?

— Да, има.

— Бихте ли ни запознали с основанията на евентуалния протест?

— В съда е внесена жалба от Теодор д'Арси и личния му адвокат Диксън Манинг. В нея се твърди, че покойният Джеймс д'Арси е направил ново завещание в присъствието на двама свидетели. Но въпросният документ е изчезнал...

— Имало ли е променени клаузи в него?

— Да.

— Моля, разяснете на съда какви точно са били те, къде се разминават с клаузите на завещанието, което сте отворили пред нотариус.

Чарлс се подчини. След като описа детайлно предполагаемите промени в изчезналия документ, той подчерта, че те изобщо не засягат

наследството на Сандра.

Мадлин пожела да чуе точните клаузи в двете завещания, отнасящи се до непълнолетния син на Джеймс д'Арси.

Чарлс обясни, че основната част от състоянието на Джеймс е оставена под попечителство, но е предназначена за Джими. А майка му има право на суми за издръжка на детето — поддържане на жилище, здраве, образование. И тези суми покриват всичко — от прислугата и колите до ваканциите, които биха прекарвали заедно.

Мадлин се усмихна.

— Отчитайки размера на наследството, което получава Джеймс д'Арси-младши, може да се каже, че тези суми ще бъдат значителни, нали?

— Думата „значително“ има различни тълкувания! — отвърна малко остро Чарлс.

Кейт осъзна, че е дошло време за обиколни маневри от страна на обвинението. И Мадлин действително се върна на банката за кратка справка с бележките си. През това време тя се замисли за показанията на Чарлс. Самоуверената усмивка почти не слизаше от лицето му, но в поведението му се долавяше леко напрежение. Вероятно защото внимаваше във всяка своя дума, твърдо решен да не представя Сандра като алчна наследница. Не бива така, безмълвно го укори тя. Истината винаги е най-добрият отговор. От собствен опит обаче знаеше, че колкото по-интелигентен е свидетелят, толкова по-често изпада в подобно напрегнато състояние. Просто защото юристите действат безскрупулно и правят всичко възможно да надхитрят хората, които разпитват.

Мадлин взе бележника си в ръка и се изправи пред Чарлс.

— Господин Римън, наследството на господин Д'Арси възлиза на сума, която приближава един милиард долара, нали така?

— Да.

— И попечителите решават как да се разпределят средствата за издръжката на непълнолетния наследник?

— Да.

— В случая попечител сте вие, нали?

— Да, според клаузите на завещанието. Но не и в момента.

Мадлин го помоли да обясни това.

— Джеймс д'Арси ме е посочил за изпълнител на завещанието си до влизането му в законна сила, а след това и за попечител на собствеността му. Но Теодор д'Арси оспорва отделни клаузи от споменатото завещание и то не може да влезе в сила преди решението на съда. Междувременно съдът ме назначи за специален администратор на собствеността до решаването на спора.

— Разбирам — рече Мадлин. — А като специален администратор имате ли право да действате в полза на малолетния наследник?

— Да.

— Възражението на господин Теодор д'Арси засяга ли промяна върху това право?

— Не. Засяга единствено личността на попечителя.

— От какъв характер би била евентуалната промяна?

— Ако възражението се приеме и съдът признае съществуването на ново завещание, попечител ще бъда не аз, а Теодор д'Арси.

— Това според вас ще окаже ли практическо влияние?

Кейт възрази, но Мадлин изтъкна, че мнението на Чарлс има отношение към делото. Съдията прие въпроса за валиден.

— По мое мнение, отговорът е не. Размерът на сумата за издръжка на непълнолетния наследник няма да претърпи промяна от факта, че попечител ще бъде господин Д'Арси, а не аз.

— Благодаря, господин Римън — усмихна се Мадлин. — Нямам повече въпроси.

Кейт се изправи и изпита леко напрежение. Струваше ѝ се много необичайно, че ще разпитва Чарлс. Предстоеше ѝ да разсее въпроса с мотива. Той невинаги е от значение за хода на дадено дело, но обвинението винаги предпочита да изтъкне наличието на мотив. Особено когато делото се води със съдебни заседатели. Мадлин свърши добра работа, изтъквайки парите като сериозен мотив.

Започна с няколко общи въпроса, после хвърли поглед на бележника си и пристъпи към банката.

— Господин Римън, какви са клаузите на завещанието в случай на развод между съпрузите Д'Арси?

— Тя пак получава своите пет милиона долара под попечителство — твърдо отвърна Чарлс.

— А има ли промяна в тези клаузи според новото завещание, за чието съществуване твърди господин Теодор д'Арси?

— Не.

— Как мислите, ако обвиняемата се беше развела с Джеймс д'Арси, тя щеше ли да има право на сумите за издръжка на детето си, извън споменатите пет милиона долара?

— Категорично да. Тези пет милиона са пряко наследство на обвиняемата и са свързани с някои допълнителни клаузи като поддръжка на жилище и случай на повторен брак. Издръжката на детето няма нищо общо с тях.

— Как мислите, господин Римън, дали обвиняемата би получила повече облаги, ако убие съпруга си, вместо да се разведе с него? Моля за професионалното ви мнение...

— Възраждавам — изправи се Мадлин.

— Искам да чуя професионалното мнение на свидетеля, Ваша чест — обърна се към съдията Кейт. — Той е бил не само адвокат на Джеймс д'Арси, но и изпълнител на завещанието му и автор на предбрачния договор между съпрузите. — Главата ѝ се завъртя по посока на Мадлин. — Преди малко вие самата се позовахте на този факт, госпожице Гулд.

— Разрешавам въпроса — отсеке съдията Джексън.

Кейт го повтори с надеждата, че Чарлс ще даде очаквания отговор.

— Не — отвърна Чарлс и по лицето му пробяга лека усмивка. — По мое мнение, ако обвиняемата убиеше съпруга си, вместо да се разведе с него, тя не печели нищо повече.

— Благодаря — усмихна се доволно Кейт. — Нямам повече въпроси.

Мадлин призова Теодор д'Арси. Неговите показания не добавиха нищо ново към това, което беше обяснил Чарлс.

— Господин Д'Арси — погледна го Мадлин. — Вие как мислите, дали обвиняемата печели повече от убийството на съпруга си, в сравнение с евентуален развод?

— Възражение — изправи се Кейт. — Господин Д'Арси не е юрист и не разполага с професионален опит за квалифицирано мнение.

— Възражението се приема — обяви съдията.

— Нямам повече въпроси — оттегли се Мадлин.

Тео беше сред свидетелите, които Кейт не искаше да разпитва преди процеса. Възнамеряваше да подчертае враждебното отношение между братята едва там, към него щеше да прибави желанието на Тео да стане попечител на фамилното състояние и по този начин да внуши подозрение към намеренията му в душите на съдебните заседатели.

Телефонът в офиса ѝ иззвъня късно вечерта.

— Франк! — почти извика тя. — Вече започнах да се тревожа!

Гласът на Франк беше накъсан от пропукването на статичното електричество по линията.

— Съжалявам, но това е Мексико. Опитвах се да позвъня само в час, в който ще те намеря. Мери ме предупреди, че никой не трябва да знае откъде се обаждам.

— За съжаление това е истината, но не ме питай защо — усмихна се мрачно тя. — Натъкнах се на един камък, който се казва Диксън Манинг. Не пожела да одобри разходите по престоя ти в Мексико.

— Но откъде тогава дойдоха парите?

— От личната ми сметка.

— Това е лудост!

— Ще си ги възстановя, не се безпокой... — В гласа ѝ се появи надежда. — Имаше ли късмет?

— Открих едно място, което Мария е напуснала преди два дни — глухо отвърна той.

— Франк, трябва да я намерим!

— Правя всичко възможно...

— Зная, не исках да кажа, че...

— Всичко е наред. Лошото е, че ще ми трябва още доларчета. Това проблем ли е?

— Не. Още утре ще накарам Мери да ти преведе. Накъде мислиш да се насочиш?

— Гуадалахара.

— Окей. Потърси парите си в тамошния клон на „Банко де Мехико“.

— Как върви предварителното дело?

— Върви. При всички случаи ни чака процес...

— Сандра призна ли най-сетне, че Джеймс се е държал грубо с нея?

— Не — въздъхна Кейт. — Понякога имам чувството, че започва да ми се доверява, после нещата изведнъж удрят на камък... Прас! Точно между очите! Много съм изнервена...

— По дяволите!

— Психоаналитичката разговаря вече с нея и мисли, че сме прави... Почти е сигурна, че Джеймс е малтретирал Сандра. Надявам се, че ще успее да проникне през черупката й... Старата дама подхвърли и няколко интересни теории, които бихме могли да използваме при защитата.

— Много добре.

— Ще ти разкажа всичко, когато се върнеш. Сега важното е да откриеш Мария... Освен нейните показания имам нужда и от рамото ти, за да си поплача...

— Благодаря ти, Кейт. Това е най-милото нещо, което съм чул от теб...

— Сутринта ти пращам парите.

— Добре.

— Късмет...

— Ще я откроя, дори да пукна след това! — засмя се Франк.

На следващия ден Сандра изглеждаше още по-зле.

— Имаш ли температура? — загрижено попита Кейт, забелязала посивялото ѝ лице.

— Нищо ми няма!

— Видът ти е ужасен — поклати глава Кейт и механично постави длан върху челото ѝ. Младата жена рязко се дръпна навътре в килията за временно задържане на обвиняемите, но Кейт усети топлината. — Имаш треска, ще уведомя прокурорката.

— Недей, по дяволите! — спря я Сандра. — Малко съм настинала, нищо повече. Колкото по-скоро приключи тази гадост, толкова по-бързо ще се върна у дома! — Брадичката ѝ се вирна. — Нали каза, че в края на предварителното следствие пак ще поискаш да ме пуснат под гаранция?

— Да, и все още възнамерявам да го сторя.

— Тогава не искам нищо да пречи! — остро я погледна Сандра.

— Все пак...

— Плащам ти да ме слушаш!

— Но един ден повече не означава нищо, за бога! — възрази Кейт.

— Днес Томи ще дава показания, нали?

— Възможно е — призна Кейт. — Именно по тази причина ти трябва да бъдеш във форма както във физическо, така и в емоционално отношение. Ще ти бъде много трудно!

— Добре съм — тръсна глава Сандра. — Да вървим.

Кейт се предаде. На път за съдебната зала тя ясно долови тежката въздишка на клиентката си. Като на човек, който се готви за потапяне във враждебна среда.

Мадлин стана веднага след появата на съдията Джексън, от устата ѝ излетяха думите, които всички присъстващи очакваха с

нетърпение в продължение на дни:

— Съдът призовава Томи Бартоломю.

Кейт усети как тялото на клиентката ѝ се стяга. Сега Сандра щеше да види Томи за пръв път след злополучната им среща на паркинга.

Започна да я наблюдава с крайчеца на окото си, докато в залата влизаше Томи, съпровождан от двама униформени полицаи. Младата жена затаи дъх, тялото ѝ потръпна. Сякаш със силата на волята си искаше да принуди Томи да я погледне. Но той държеше очите си сведени надолу.

Беше облечен в син блейзър, сив панталон и вратовръзка на червено-сини райета. Изглеждаше наедриял и някак подпухнал. Кейт си даваше сметка, че Андрю също трябва да е някъде в залата, но не пожела да се обърне. Усети очите му върху кожата на тила си.

— На колко години сте, господин Бартоломю? — попита Мадлин.

— Двадесет и четири.

— Къде е местожителството ви в момента?

— Общинският затвор на Лос Анджелис.

— Господин Бартоломю, вие сте обвинен в предумишлено убийство на Джеймс д'Арси с утежняващи вината обстоятелства, нали така?

— Да.

— Аз предложих ли ви споразумение за пледиране на вина по това обвинение?

— Да.

— Според условията на това споразумение вие приехте ли да се признаете за виновен в убийство срещу доживотна присъда с право на помилване, като в замяна дадете пред съда искрени показания за съучастницата си Сандра д'Арси?

— Да.

Залата зашумя.

— Вие имате ли желание да свидетелствате срещу Сандра д'Арси?

— Не.

— Искате ли обвиняемата да бъде осъдена?

Очите на Томи за пръв път се вдигнаха по посока на Сандра, Кейт ясно долови мъката в тях.

— Не.

Мадлин се зае да го разпитва за началото на връзката му със Сандра и подробностите по нея.

Томи отговаряше едносрично или с кратки изречения. Мадлин изпитваше очевидни затруднения с разпита, беше ясно, че младежът няма желание да отговаря. Кейт слушаше версията му за първоначалната хладина на Сандра.

— Отначало я мислех за сноб, но постепенно разбрах, че просто се срамува. И станахме приятели.

— Знаехте ли, че обвиняемата е омъжена?

— Да. — В кафявите му очи се промъкна влага. — Каза ми го веднага.

— Достатъчно е да отговаряте кратко на въпросите — предупреди го Мадлин, очевидно разтревожена.

Кейт се усмихна. Мадлин не искаше никакви пояснения, особено ако те хвърляха благоприятна светлина върху обвиняемата.

— Познавахте ли Джеймс д'Арси?

— Не.

— А споделяше ли с вас обвиняемата подробности от личния си живот?

— Да.

— Казвала ли е, че се радва на щастлив семеен живот? — Мадлин зачака отговора с лице, извърнато към публиката.

— Не. Казваше, че не е щастлив.

Залата зашумя.

— Тишина! — обади се съдията Джексън и чукчето му се стовари върху гонга.

— Какво по-точно споделяше обвиняемата за брачния си живот?

— Каза, че съпругът ѝ е много по-възрастен от нея. Богат и известен, но с недобро отношение към нея.

— Ясно — кимна Мадлин и спря пред банката на свидетелите. — Господин Бартоломю, някога да сте говорили с обвиняемата за ликвидирането на съпруга ѝ?

В залата настъпи напрегната тишина, Сандра шумно си пое дъх.

Томи забави отговора си.

— Да — призна най-сетне той.

— Веднъж или няколко пъти?

— Няколко пъти.

— Колко по-точно, господин Бартоломю?

— Пет или шест...

— Това не е истина! — прошепна Сандра. — Говорили сме как да се *освободим* от него, но не и как да го убием!

Кейт кимна с глава към бележника с жълти листа на банката и й направи знак да пише. После сама отбеляза няколко думи в бележника си. Сандра направи опит да протестира още, но тя я спря с пръст върху устните си.

— Обвиняемата казвала ли е колко ще бъдете щастливи, ако Джеймс д'Арси е мъртъв? — продължи Мадлин.

Томи отметна кичур коса от очите си, погледна Сандра и кимна с глава:

— Да.

— Бихте ли повторили думите й, моля?

— Тя каза, че ако той умре, ние двамата и малкият Джими ще бъдем щастливи завинаги.

Кейт усети как тялото на клиентката й се раздвижва върху стола.

— Каза ли ви и нещо друго, по-специално в последните две седмици преди смъртта на съпруга й?

— Казваше, че е много нещастна. И че не може да се разведе с него, защото ще изгуби всичко.

— А спомена ли как възнамерява да се отърве от съпруга си?

— Да.

Мадлин започна да крачи напред-назад пред банката на свидетеля.

— По-точно?

— Всичко — въздъхна Томи. — Каза, че е готова на всичко, за да се отърве от съпруга си.

— Не съм имала предвид това! — промълви Сандра, но думите й потънаха в шума на публиката. После започна да кашля.

— Тишина! — извика съдията и хвърли мрачен поглед към залата.

Мадлин прочисти гърлото си, изчака за момент, после попита:

— Обвиняемата показвала ли ви е пистолета си?

— Да.

— Какъв тип беше той?

— Полуавтоматичен „Ругер“, 22-ри калибър.

Кейт забеляза, че Сандра забива нокти в кожата на ръцете си и под тях остават червени следи.

— В крайна сметка отстъпихте ли пред настойчивите молби на обвиняемата за помощ от ваша страна? — попита Мадлин.

Томи с мъка преглътна.

— Да.

— Междувременно получихте ли от нея някакви пари?

— Да — кимна той, после добави: — Но ми ги даде на заем.

— Отговаряйте кратко, моля — намръщи се Мадлин. Кейт се усмихна в себе си и отбеляза в бележника да поразпита свидетеля малко по-подробно за тези „заеми“.

— Поиска ли да върнете тези заеми или част от тях? — зададе следващия си въпрос Мадлин в очевиден опит да възвърне част от загубеното.

— Не, никога.

В залата се разнесе смях.

— Възнамерявахте ли да се ожените за обвиняемата, след като съпругът ѝ изчезне от сцената?

— Да, исках това.

Сандра грабна писалката, написа нещо с едри печатни букви в бележника и го тикна под носа на Кейт. Текстът гласеше: „Никога не съм казвала, че ще се омъжа за него!“.

Прокурорката пристъпи към масата, върху която лежаха веществените доказателства.

— Господин Бартоломю, ще ви покажа чифт ботуши, които са приложени като веществено доказателство по делото. Ваши ли са те?

Томи преглътна и смутено отвърна:

— Да.

— С тях ли бяхте в нощта на убийството на Джеймс д'Арси?

— Не си спомням.

Кейт си записа нещо в бележника и го подчерта с червено. Зад гърба ѝ се разнесе шепот. Веднага усети, че Мадлин няма друг избор и вероятно ще смени темата.

— Подписахте ли формуляр за доброволен обиск на апартамента ви от полицията? — попита прокурорката.

— Да.

Кейт вдигна глава, усетила лекото раздражение в гласа на Мадлин.

— Откри ли полицията тези ботуши там?

— Да — сведе глава Томи. Отговорът му прозвуча толкова тихо, че Мадлин вероятно не го чу.

— Да, ли казахте?

— Да.

Мадлин отново пристъпи към масата, взе някаква хартия и се върна пред Томи.

— Показвам ви една написана на ръка бележка, която е прономерована като доказателство по делото. Позната ли ви е тя?

— Да.

— Бихте ли обяснили по-подробно?

— Сандра я оставила при домоуправителя. Беше в плик заедно с две хиляди долара в брой.

— За какво бяха предназначени тези пари?

— За наема и някои други неща...

— Колко наем плащахте?

— Петстотин.

Сандра надраска още нещо в бележника си и го показва на Кейт: „Беше заем!“.

Мадлин скръсти ръце и се приближи към банката.

— Сега да преминем в отрязъка от време непосредствено след смъртта на Джеймс д'Арси — започна тя. — Господин Бартоломю, срещнахте ли се с обвиняемата на паркинга пред супермаркет „Бел Ер Хилс“ на двадесет и осми февруари тази година?

— Да.

— Бихте ли ни обяснили причината за тази среща?

— Звъних ѝ няколко пъти, исках да я видя. Накрая тя се съгласи. Трябваше да се срещнем някъде по-далеч от нейното и моето жилище. Тя каза да чакам на паркинга и да вляза в колата ѝ, когато пристигне.

— Можете ли да обясните какво се случи по време на тази среща?

— Тя каза, че няма да се виждаме за известно време, защото хората са станали подозрителни. Особено полицията. Каза, че телефонът ѝ положително се подслушва и затова не бива да я търся.

— Това за полицията не съм го казвала! — прошепна Сандра, а Кейт само поклати глава.

— Случи ли се още нещо по време на тази среща? — попита Мадлин.

— Сандра ми даде още хиляда долара — сведе очи Томи.

Кейт не хареса тона на думите му и си отбеляза, че трябва да го промени. В смисъл, че това е бил нов заем и нищо повече.

Мадлин огледа препълнената зала, помълча малко, после продължи:

— Обвиняемата споменавала ли е пред вас, че иска да се разведе?

— Да.

— А споменавала ли е, че на практика е *поискала* развод от съпруга си?

— Да.

— Какво според нея е отговорил съпругът ѝ на това?

— Че може да получи развод, когато пожелае, но не и детето.

В залата се разнесе смаян шепот, репортерите задраскаха в бележниците си. Съдията отново вдигна чукчето, а Кейт неволно се запита как ли се чувстват Виктория и Тео след подобен отговор.

— А вие повярвахте ли ѝ? — попита Мадлин и пристъпи към банката.

— Да.

Прокурорката започна да се извърща към съдията, когато Томи внезапно добави:

— Повярвах ѝ, защото когато ми го каза, беше цялата в синини...

Сандра замръзна на стола си, после избухна в продължителна кашлица.

В залата настъпи ад. За миг Кейт изпита чувството, че сърцето ще изхвъркне от гърдите ѝ.

— Тишина! — изрева съдията Джексън и удари с чукчето по масата. — Тишина или ще опразня залата!

Кейт не можеше да повярва на ушите си. Седмици наред си блъска главата как да принуди Сандра към откровение, а сега тук, по

време на открито съдебно заседание, истината прозвуча от устата не на друг, а на самия Томи! Няма начин, въпросът с малтретирането ще трябва да бъде обсъден, рече си тя.

Съзнаваше, че Мадлин няма избор и ще трябва да го повдигне. Не го ли стори, всички ще разберат, че прави опит за потушаване на истината.

— Обвиняемата призна ли пред вас, че синините са дело на съпруга ѝ?

— Не съвсем.

— Какво точно каза?

— Не си спомням. Но бях сигурен, че са от него.

— Моля, отговаряйте само на това, което ви питам! — леко повиши тон Мадлин, а Кейт си отбеляза нещо в бележника. — Как реагирахте, когато видяхте синините на обвиняемата?

— Избухнах в ругатни. После я помолих да го напусне. Казах, че я обичам и ще се грижа за нея...

— Какво отговори обвиняемата?

— Че не може да го напусне.

— Вие попитахте ли защо?

— Да.

— Какъв беше отговорът?

— Той заплашил, че ще ѝ отнеме детето.

— Как реагирахте вие на това?

— Казах, че... — Томи се поколеба за момент, после тръсна глава: — Казах, че ще убия това мръсно копеле!

Залата застина в мъртва тишина. Очите на всички присъстващи бяха насочени към Томи и главата на Сандра, която продължаваше да се дави в болезнена кашлица.

Свършено е с нея, освен ако не успее да разбия показанията му на пух и прах, въздъхна в себе си Кейт. Вече нямаше никакво съмнение, че Сандра ще бъде съдена за убийството на съпруга си.

Сандра продължаваше да кашля и съдията най-сетне попита Кейт дали подзащитната ѝ се нуждае от прекъсване.

— Да, Ваша чест, благодаря ви — погледна го признателно Кейт.

Придружи Сандра до килията и помоли пазача за чаша вода. Младата жена трудно си поемаше дъх. Кейт направи опит да я успокои, но мислите ѝ бяха другаде. По закон Мадлин не е длъжна да

търси мотив за престъплението, но всички прокурори предпочитат да разполагат с такъв. Просто защото с мотив съдебните заседатели възприемат по-лесно вината на обвиняемите.

Сандра направи опит да каже нещо, но кашлицата се задълбочи.

— Не говори — посъветва я Кейт. — Изчакай отминаването на пристъпа.

Пазачът се върна с чаша вода, Кейт я пое от ръката му и я подаде на Сандра.

— Хайде, изпий това.

Сандра отпи няколко глътки, после се сви на стола с ръце върху лицето си.

— Лудост е да продължаваме — поклати глава Кейт. — По всичко личи, че си се разболяла сериозно.

— Не искам отлагане, или както там го наричате — изхълца Сандра и отново се разкашля. — Искам да приключа с тази гадост и да бъда освободена под гаранция!

— Става въпрос за ден-два — продължи да настоява Кейт. — Видът ти е такъв, сякаш всеки момент ще припаднеш!

Отговори й нов пристъп на кашлица.

— Не мога да искам отлагане без твоето разрешение — поясни Кейт. — В качеството си на обвиняема ти имаш право на такова отлагане, но трябва да го обявиш сама. Нима не съзнаваш, че няма да издържиш повече?

— Прави каквото си решила, да те вземат мътните! — предаде се Сандра. — И без това през цялото време го правиш!

— Искам съгласието ти.

— Добре де, имаш го! Само млъкни!

Кейт отвори вратата на килията и помоли пазача да повика съдебния стенограф. Заедно с него пристигна и Мадлин.

— Клиентката ми е твърде болна, за да продължи. Искаме официално отлагане на делото.

Стенографът се отправи към съдийската стая, а Кейт и Сандра се върнаха в залата.

Не след дълго и съдията Джексън зае мястото си.

— Като обвиняема вие имате право на отлагане на предварителното дело — обърна се към Сандра той. — Разбирате ли това?

— Да.

— Желаете ли да се възползвате от това право и да отложите делото?

— Да.

Отговорът на Сандра прозвуча толкова тихо, че почти потъна в скърцането на репортерските писалки.

Съдията Джексън направи справка с календара си.

— Днес е сряда, а в петък съдът не заседава. Защитата, удобно ли е за вас да продължим в понеделник, осем и тридесет сутринта?

— Да, Ваша чест — отвърна Кейт.

Мадлин също се съгласи.

— Много добре — изправи се съдията Джексън. — Делото се отлага до понеделник, петнадесети април, в осем и тридесет сутринта, в тази зала.

Кейт придружи клиентката си до килията. Униформеният пазач я увери, че веднага след завръщането им в затвора „Сибил Бранд“ Сандра ще бъде прегледана от лекар.

— Утре ще дойда да те видя — извърна се тя към момичето. — Ще обсъдим показанията на Томи веднага след като се почувстваш по-добре.

— Изгарям от нетърпение — язвително изграчи Сандра.

В залата се засякоха с Мадлин.

— Връщам се в службата, чакат ме купища дела — въздъхна прокурорката, докато прибираще документите в куфарчето си.

— Аз също — рече Кейт. — Ще се видим в понеделник.

Мадлин не беше особено очарована от отлагането на делото. То още повече щеше да претовари календара ѝ, но Сандра действително изглеждаше зле.

Какво могат да означават синините, споменати от Томи, запита се тя, докато се качваше към етажа си. Колкото повече мислеше за този факт, толкова по-незначителен ѝ се струваше той. Една синина под окото едва ли е причина да убиеш някого при самозащита. Нито пък доказва, че Сандра се е опасявала за живота си. Освен това тя дори не е признала пред Томи, че е получила тези синини от съпруга си.

Реши, че при подновяването на делото трябва да промени линията си на поведение към Томи. Нямаше никакъв смисъл да задава повече въпроси за нещо, на което не знаеше отговора.

С удоволствие установи, че Филип я чака, макар работното време да беше приключило.

— Здравей — усмихна се тя и престорено се оплака: — Господи, съсипана съм! — Захвърли куфарчето си на стола и седна зад разхвърляното бюро.

Той беше по риза.

— Как мина?

— Обвиняемата се разболя, а моят главен свидетел хвърли една неочаквана бомба — отвърна тя. — Иначе всичко беше нормално.

— Какво стана?

Тя му разказа за синините.

— Какво мислиш за това?

— Не зная дали изобщо е вярно — поклати глава Мадлин.

— Допускаш инсценировка?

— Не зная. Но ако наистина е така, едва ли е било нещо повече от случаен инцидент. — Кестенявата ѝ коса се разтърси. — До момента, в който Бартоломю изплю този факт, всичко вървеше гладко и Сандра несъмнено отиваше на съд... Много ми се иска Кейт да я призове за свидетел! Тогава вече ще мога да я раздрусам както си зная!

— Съмнявам се, че ще получиш този шанс.

— За нещастие съм напълно съгласна с теб — усмихна се тя. — Кейт трябва да е луда, за да ми даде подобна възможност.

Филип закрачи напред-назад, на лицето му се изписа смущение.

— Мисля, че работиш добре върху един доста заплетен случай — рече той.

— Благодаря ти, Филип — светнаха топлите кафяви очи на Мадлин.

Изпълненото с неудобство мълчание се проточи. Мадлин се наведе, събу обувката си и протегна крак.

— Не зная защо краката винаги ме болят, когато започвам дело — оплака се тя.

— Организмът ти се нуждае от време, за да се нагоди към новия ритъм.

— Всичко ме боли — въздъхна тя и шеговито размаха обувката с висок ток. — Ти поне не си длъжен да носиш подобни неща...

— Права си — леко порумения той. — Значи продължаваш да мислиш, че Кейт няма да промени защитата си по време на предварителното дело?

— Каква защита? — засмя се самоуверено тя.

— Не бъди много сигурна в победата си — предупреди я той. — Кейт е твърде добър юрист, за да се предаде без бой.

— Всички нейни варианти преминават през изправянето на Сандра зад свидетелската банка. Например тя би могла да заяви, че не е знаела за намеренията на Томи да убие съпруга ѝ. Или, че идеята е била на Томи, но тя мислела, че се шегува... Нещо от тоя сорт.

— Това е трудно решение за всеки защитник. В случая не бих искал да съм на мястото на Кейт.

— Нито пък на мое, нали? — засмя се тя и размаха обувката си.

Той се усмихна, после разтърка брадичка и на лицето му се изписа загриженост.

— Не мислиш ли, че след днешната бомба на Томи тя няма да прибегне до варианта самозащита?

— Филип, освен опасността да изправи Сандра като свидетел, тя рискува и други неща. Едно насинено око не означава, че съпругата ще тръгне да търси убиец за мъжа си, нали? Нека разсъждаваме трезво. Тя съвсем не е насочила пистолет в гърдите на мъжа си в момент, в който се е чувствала в опасност...

— Вярно, но...

Видяла усмивката му, Мадлин искрено се помоли да ѝ е простил, макар да не знаеше какво прегрешение е извършила спрямо него. Импулсивно реши да го покани на едно питие и вдигна глава.

— Филип, защо да не идем някъде и да...

Той сякаш предусети думите ѝ и вече вървеше към вратата:

— Не, благодаря. Трябва да тръгвам. — Ръката му се размаха за сбогом. — Ще се видим утре.

Тази вечер, по силата на рядко изключение, Сам беше решил да вземе децата. Мадлин понечи да изтича след Филип, но въздъхна и се отказа. По-добре да поработя, помисли си тя. И без това ме чакат куп дела.

Един час по-късно беше забравила всичко, затънала в папките си. От това състояние я извади рязкото позвъняване на телефона. Беше Гари.

— Мислех, че ще се отбиеш при мен.

— Съжалявам, но имам много работа.

— Чух, че делото е отложено до понеделник. Днес е едва сряда, имаш достатъчно време.

Тя видимо се поколеба.

— Моля те — меко рече той.

— Добре — предаде се тя.

— Хайде, тръгвай!

— След малко — отвърна тя, надявайки се, че гласът ѝ не звучи прекалено нервно. — Искаш ли да взема нещо по път?

— Не, имам всичко. Донеси само разкошното си тяло.

— Добре, ще се видим след малко.

— Побързай! — В гласа му се смесиха молба и заповед.

Тя направи усилие да се съсредоточи върху работата си. Беше сигурна, че ще може да приключи за около половин час. Но колкото повече се напъваше, толкова по-невъзможно ѝ се струваше това. В душата ѝ се надигна нетърпение — същото, което предшестваше последната им среща. Имаше чувството, че не ѝ достига дъх. Гърдите ѝ натежаха и сякаш притиснаха стомаха ѝ.

— По дяволите! — промърмори тя и захвърли писалката. После взе решение и започна да се обува. Натика документите в куфарчето си, грабна чантичката и се насочи към вратата.

Караше бързо, нетърпелива да бъде с него. Беше сигурна единствено във физическото привличане на този мъж. Иначе връзката им очевидно не водеше наникъде. Гари продължаваше да се държи безразлично по отношение на децата. Последния път реши, че няма да спи с него, преди да си изяснят отношенията. Но сега изобщо не мислеше за това. Сякаш само гласът му беше достатъчен, за да забрави всичко. Вероятно така се чувстват наркоманите и алкохолиците, въздъхна отчаяно тя. Мислят само как да задоволят порока си, всичко останало минава на втори план.

В същото време беше разтревожена от очевидната неприязън на Филип към Гари. При това повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Ревност ли беше това? Или има нещо друго, което Филип не желае да

сподели с нея? Като първи заместник областен прокурор той имаше достъп до личните досиета на всички служители. Може би трябва да го попитам, рече си тя, после побърза да поклати глава. Не, не става... Бавно осъзна, че не желае да знае истината.

Вятърът развяваше косите ѝ, в душата ѝ се появи желание да стори нещо рисковано и опасно, нещо в разрез със здравия разум. За пръв път попадеше под влиянието на друг човек по този начин, чувстваше се безпомощна и беззащитна. Вероятно по тази причина реши да рискува. Само още веднъж, за да усети предизвикателството... Само още веднъж.

Диксън обиколи заседателната зала и благодари лично на Арнолд Миндъл, Нейтън Орнстейн и Харисън Емъри — трима от старши партньорите на „Манинг & Андерсън“, които се бяха отзовали на внезапната му покана за това заседание. След това представи високия мъж с тъмни коси, когото беше довел:

— Това е господин Пол Кентър от юридическата кантора „Ливингстън & Кентър“. Той пожела да се запознае с онези от нас, които ще влязат в управителния съвет на двете обединени компании. Разбира се, това ще стане след оттеглянето на баща ми, когато аз поема функциите на президент. Мога да ви уверя, че този момент е по-близо, отколкото някои хора си представят.

Помълча за миг, после продължи:

— Извинявам се за късния час на това заседание, но исках да бъда сигурен, че останалите служители на „Манинг & Андерсън“ вече са си тръгнали. Моят приятел Пол е информиран, че част от колегите считат бъдещото обединение за погребение на нашата стара и уважавана фирма, а не начало на нови, още по-бляскави успехи... — На лицето му се изписа усмивка. — Всъщност време е да започваме... Пред всеки от вас има папка с основните точки на предстоящото обединение. Бих желал да обърнете внимание на параграф четири...

Кейт отвори вратата на заседателната зала и с изненада установи, че вътре са се настанали Диксън и трима от старши партньорите, а на другия край на масата седи непознат човек.

— Извинете — смути се за миг тя. — Не знаех, че залата е заета. — После любопитството ѝ надделя, очите ѝ пробягаха по лицето на Диксън. — Мислех да използвам масата за подреждане на документите по едно обемисто дело...

Изчака Диксън да я представи на непознатия, бързо усети, че той няма намерение да го стори и протегна ръка:

— Здравейте, аз съм Кейт Александър.

— Здравейте — изправи се мъжът. — Пол Кентър.

Името беше напълно достатъчно. Това беше един от собствениците на адвокатската кантора от Ню Йорк, която проявяваше интерес към обединение с „Манинг & Андерсън“.

— Радвам се да се запозная с вас. Моля да бъда извинена за прекъсването... — Оттегляйки се към вратата, тя успя да хвърли поглед към разтворената папка пред госта. Почти не повярва на това, което видяха очите ѝ.

Диксън я настигна в средата на коридора.

— Бих желал да запазиш за себе си това, което видя — изръмжа той. Дори на слабото осветление Кейт успя да забележи притеснението в очите му.

— Аз пък бих желала да престанеш да ме заплашваш! — отсече тя.

— Нещата са твърде сериозни! — предупредително я изгледа той. — Далеч откъд представите на някои колежки, които използват леглото, за да си пробият път към върха!

Въздъшката ѝ приличаше на стенание.

— Много си далече от истината!

— И така да е — изръмжа той. — Но шансът е против теб, Кейт. Тази фирма е създадена от баща ми. Ако му се наложи да избира, той едва ли би се спрял на теб.

— Не съм длъжна да слушам това! — отсече тя и се извърна да си върви. Но ръката му се стрелна напред, тя неволно се спря, тъй като купчината документи почти я накараха да изгуби равновесие.

— Няма да ти помогне дори прекомерната привързаност на баща ми към Чарлс! — изсъска Диксън. — Затова отново ти предлагам да помислиш върху напускането си. В това отношение мога да ти бъда полезен — ще ти осигуря най-изгодните условия...

Тя рязко се дръпна, равновесието ѝ окончателно изчезна. По мокета се разпиляха документи.

— Ако само още веднъж ме заплашиш, ще те дам под съд за злоупотреба със служебното положение! — извика тя с гневно блеснали очи. После се наведе, събра пръснатите хартии и се отдалечи.

— Помни какво ти казах! — подвикна подире ѝ Диксън.

— Върви на майната си! — процеди през стиснати зъби Кейт.

Просната върху койката си в затворническата килия, Сандра се чувстваше много зле. Гърлото ѝ беше възпалено, обливаха я горещи вълни, сменящи се с пристъпи на вледеняващ студ. Придърпала одеялото до шията си, тя затрака със зъби и прошепна:

— Студено ми е!

— Имате висока температура — поясни сестрата, която бяха изпратили да я наглежда. — Току-що ви направих инжекция с антибиотици, сутринта положително ще се чувствате по-добре.

— Какво ми е?

— Тежък бронхит. Докторът предупреждава, че може да се превърне в пневмония, затова трябва да внимавате. Защо не пийнете още малко?

Сестрата поднесе чашата с вода към устните ѝ, но Сандра поклати глава:

— Не мога. Боли ме, като преглъщам.

— Трябва — настоя жената с бяла престилка.

Болката, която прониза гърлото ѝ, беше толкова остра, че Сандра неволно простена. Господи, как се стигна до този кошмар? Как можа да кажеш всички тези неща в съда, Томи? Защо те беше страх да ме погледнеш в очите?

На другия край на града Кейт забързано се насочи към колата си. Документът, който успя да зърне в заседателната зала, беше проект за сливане на двете юридически кантори. Не знаеше какво да прави, особено в светлината на факта, че Франклин и Чарлс са категорично против подобно начинание. Дали Чарлс ще съумее да я защити от отмъщението на Диксън, в случай че сподели новината именно с него? Естествено, тя имаше и нещо друго в резерв, но не ѝ се искаше да го използва срещу Диксън. Просто защото подобен акт би се разминал с понятието „конфиденциалност по отношение на клиент“. Не, не бих могла да наруша професионалната етика, въздъхна тя. За нещастие обаче, заплахата на Диксън звучеше съвсем непосредствено. Все пак трябва да кажа на Чарлс, реши тя. Това поне му го дължа...

Никак не ѝ се искаше да го търси у дома. Но случаят беше спешен. Включи мобифона в колата си и набра номера му.

— Ало?

Хайде, действай, рече си Кейт, разпознала гласа на Ан Римън.

— Госпожо Римън, обажда се Кейт Александър.

— Какво желаете? — долетя хладният глас на Ан.

— Извинявам се за безпокойството, но искам да говоря с Чарлс.

— С моя съпруг?

— Да, моля. Много е важно.

— Ще попитам дали желае да разговаря с вас.

След малко в слушалката прозвуча разтревоженият глас на Чарлс:

— Какво има?

Кейт дочу меко изщракване и разбра, че Ан е вдигнала допълнителната слушалка. Наложил се да съобразява бързо.

— Можеш ли да дойдеш в „Сибил Бранд“? — попита тя. — Състоянието на Сандра се влошава...

— Ние... — В гласа му прозвуча колебание: — Ние имаме гости...

— Имам нужда от помощ, Чарлс!

— Добре, тръгвам. Ти в затвора ли си?

— Не, в колата. Току-що напуснах службата.

— Кажете къде се намирате.

— На кръстовището между „Уилшайър“ и „Санта Моника“.

— След десет минути ще бъда там.

Тя изчака няколко минути и набра номера в колата му.

— Чакам те пред службата, на паркинга на банката — информира го тя. — Влез със загасени фарове. Ще ти обясня по-късно.

Скоро колата на Чарлс се появи на входа на паркинга. Кейт отвори вратичката, изскочи навън и забърза към него.

Когато научи какво става горе, лицето на Чарлс потъмня от гняв, това се видя дори в тъмното.

— Мръсни копелета! — изръмжа той.

Тя притеснено сподели и за заплахите, които ѝ отправи в коридора Диксън.

— Само да ти стори нещо, тоя мръсник! — скръцна със зъби Чарлс. — Ще го убия!

— Добре съм, успокой се — погледна го загрижено Кейт.

На лицето му изплува мрачно изражение.

— Ако се кача горе, Диксън веднага ще разбере кой ме е информирал — процеди той. — Но в същото време трябва да се докопам до този документ, той би бил силен коз срещу гадното копеле.

— Не би ли могъл просто да информираш Франклин?

— Ще го сторя — кимна Чарлс. — Но ако докопаме и документа, ще бъдем напълно спокойни. — Стисна зъби, очите му се насочиха навън. После рязко се извърна към нея. — В момента си разстроена и едва ли си даваш сметка, че тази работа може да се окаже изгодна за нас. Не мога да повярвам, че Диксън е проявил подобна глупост!

— Чарлс, зная, че мнението на Франклин за бъдещето на фирмата съвпада с твоето — въздъхна тя. — Но не забравяй, че Диксън е негов син. Този факт винаги ще тежи...

— Зная това, не се безпокой — кимна той. — Но Франклин ще изтълкува това заседание като удар в гърба. Сигурен съм. А ти просто трябва да ми се довериш, Кейт. Няма да позволя на Диксън да ти стори зло!

Кейт си представи какво може да направи Диксън и неволно потръпна.

— Той вече знае, че съм свидетел на тайното заседание — въздъхна тя. — Ако мислиш, че трябва да се изправиш срещу него точно в този миг — действай!

— Благодаря, скъпа — усмихна се той, притегли я към себе си и я целуна. — Аз ви обичам, госпожице Александър!

— И аз ви обичам, господин Римън — отвърна тя, после притеснено добави: — И ви желая късмет!

Чарлс рязко отвори вратата на заседателната зала и се огледа. Пол Кентър и един от старши партньорите вече си бяха тръгнали.

Диксън смаяно вдигна глава.

— Това е закрито заседание — изломоти той. — Запазил съм залата предварително, моля те да напуснеш...

Чарлс не му обърна внимание. Озовал се на два скока до масата, той сграбчи една от папките и я размаха над главата си.

— Пет пари не давам кой е запазил шибаната зала! — прогърмя той, а очите му заплашително се насочиха към двамата старши партньори. — Изненадан съм от присъствието ви тук, господа! Не вярвах, че ще се поддадете на обработката от страна на моя... — Устните му презрително се разкривиха. — *Високоуважаван* роднина! Убеден съм, че Франклин ще прояви подчертан интерес към това тайно заседание!

Харисън се надигна с протегнати напред ръце:

— Виж какво, Чарлс... Ние имаме право да се срещаме когато намерим за добре...

— И това право включва заговор зад гърба на останалите съдружници, така ли? — презрително го изгледа Чарлс.

Лицето на човека видимо пребледня.

— Трябва да тръгвам — извърна се към Диксън той, след което забърза към вратата.

— Един от плъховете вече напусна кораба ти, Диксън — усмихна се подигравателно Чарлс.

Дойде ред и Миндъл да се изправи.

— Май ще е най-добре да изясните нещата насаме — промърмори той и също се насочи към изхода. — Ще се видим утре, Диксън.

— Нямах право да се бъркаш в моите срещи! — извика извън себе си Диксън.

— Имам и още как! — гневно отвърна Чарлс. — Знаеш, че това обединение ще убие баща ти!

— Нищо подобно. Ще свикне. Особено когато види уважението в очите на старите ни клиенти и опашката от нови, струпала се пред офиса! Ще бъдем втора или трета по големина юридическа кантора в целите Съединени щати!

— Това със сигурност ще гали самочувствието ти и ще напома банковата ти сметка, нали? — присви очи Чарлс. — А за клиентите изобщо не ти пука. Нито за старите, нито за новите...

— Ти пък откога стана толкова загрижен за интересите на фирмата? — озъби се Диксън. — Доколкото съм информиран, нямаше нищо против парите на сестра ми!

— Как ще се почувстваш, ако изтрия лайняната усмивка от лицето ти? — изръмжа Чарлс и заплашително пристъпи напред.

Лицето на Диксън се опъна, краката му бързо започнаха да отстъпват.

— Не смей да ме докосваш!

— Тук сме само двамата, няма кой да те спаси! — хладно се усмихна Чарлс и размаха папката. — Но ще бъде излишно да си цапам ръцете с теб... Ще покажа това на Франклин и край. Свършено е с влиянието ти в тази фирма.

Лицето на Диксън почервения.

— Аз пък ще му кажа за теб и Кейт! — изкрещя той. — Тогава с теб ще бъде свършено! Ще трябва да се махаш!

— Ще отрека всичко — поклати глава Чарлс и стовари папката върху масата. — А след това тук той няма да повярва на нито една твоя дума! Това споразумение е предателство, то означава удар срещу всичко, което Франклин е изграждал в живота си. Удар срещу мечтите му!

— Ще се погрижа Ан да се разведе с теб и да те остави без стотинка! — изръмжа Диксън.

— След което здраво място няма да ти остане, плъх такъв! — отвърна Чарлс и тръгна към вратата.

— Върни ми документа! — извика Диксън.

— Как не — усмихна се подигравателно Чарлс и затръшна вратата зад гърба си.

Гари отвори вратата, на красивото му лице се беше изписало нетърпение.

— Защо се забави толкова?

— Трябваше да си събера нещата — започна Мадлин и изведнъж млъкна, усетила, че се оправдава.

— Не обичам да те чакам — оплака се той. — Това мачка самочувствието ми...

— Нима не се радваш да ме видиш? — вдигна вежди тя. — В крайна сметка ти настоя да дойда, нали?

— Не настоявам никога и за нищо — хладно отвърна той.

— Хей! — изгледа го внимателно тя. — Вечерта започва зле. Или сменяме системата, или си тръгвам. Днес вече получих порцията си нерви...

— Права си — внезапно се усмихна той. — Извинявай, скъпа...
— Ръцете му се разтвориха за прегръдка, устните му докоснаха бузата ѝ.

Макар и все още скована, тя бавно се отпусна в силните му ръце. Топлият му дъх бързо стопи леда в душата ѝ. Устните му се плъзнаха надолу, към деколтето на тънката блузка, главата ѝ неволно отскочи назад.

— Прости ми — промърмори той. — Разстроих се, защото видях, че Филип остана да те чака в службата.

— О, Гари! — прегърна го тя. — Филип просто искаше да научи какво е станало на делото. При шумни процеси това е наша практика. — На лицето ѝ се появи възбудена усмивка. — Да беше видял претъпканата зала и тълпите репортери! Истински цирк!

— Няма смисъл да ми напомняш — промърмори той. — Всички знаем, че водиш най-интересното дело на годината.

Тя рязко се отдръпна.

На лицето му се появи усмивка, очите му станаха топли.

— На мен обаче изобщо не ми пука за разни дела! Важното е, че моето момиче е тук! Защо не облечеш нещо по-удобно? Например моя копринен халат. През това време ще сложа да се варят спагети и ще ти поднеса чаша вино.

— Това би било чудесно — въздъхна със задоволство тя.

— Ела тук — рече той и я притегли към себе си. Целувката им беше страстна и продължителна. Сърцето на Мадлин се разтуптя и тя усети как остава без дъх.

Ръцете му пробягаха по гърба ѝ, после се спряха върху гърдите ѝ. Зърната ѝ моментално се втвърдиха.

— Искаш ли да вечеряме по-късно? — промърмори той.

— Да — прошепна тя и устните им отново се сляха.

Прегърнати, двамата бавно се насочиха към масата в средата на кухнята. Възбуденото му тяло плътно се притискаше в нейното. Ръцете му измъкнаха жакетчето, преметнато върху лакътя ѝ, после нетърпеливо вдигнаха роклята. Едната му ръка ловко започна да смъква чорапите ѝ, другата нежно докосваше голото бедро. Пръстите му се плъзнаха под тънкия ластик на бикините, от устата ѝ излетя възбуден стон. Устните му покриха щръкналото зърно на гърдата ѝ, стонът се превърна в протяжен вопъл...

Ръцете му полудяха. Бикините отлетяха встрани, безнадежно разкъсани. Устата му жадно се впи в нейната, джинсите се разделиха с тялото му неусетно, със смайваща ловкост. Мадлин усети голотата му и възбудата ѝ нарасна. Ръцете ѝ сграбчиха тениската му и я вдигнаха нагоре, въздишката на задоволство излетя от гърдите ѝ едва когато усети голата му кожа.

— Гари! — осъзна се с мъка тя. — Трябва да си сложиш нещо!

— Бил съм само с теб, скъпа, кълна ти се!...

Преди да каже каквото и да било, тя усети как тазът ѝ се повдига нагоре и той прониква в нея с цялата си сила.

— О! — простена тя, а краката ѝ се увиха около кръста му. Ръцете му обхванаха задните ѝ части, тласъците му станаха дълбоки и влудяващо чувствени. — Искам го, Гари! — изкрещя тя. — Искам го целия! Толкова е хубаво!

Той неочаквано я вдигна на ръце, членът му пулсираше дълбоко в нея. Понесе я към спалнята, положи я по очи и мина зад нея.

— Недей, Гари! — едва се осъзна тя. — Боли ме!

— Спокойно, отпусни се — промърмори той. — Няма да те боли, обещавам...

Тя направи безуспешен опит да се освободи.

— Моля те, скъпа — дишаше в тила ѝ той. — Много искам да го направя!...

— Гари, аз...

— Отпусни се. Няма да мърдам, докато не свикнеш...

— Не, моля те! Не искам...

— Но аз искам! — извика той, очевидно изгубил търпение. После потъна в нея докрай.

Колкото повече викаше тя, толкова по-дълбоко проникваше в ануса ѝ той. Ръцете му я сковаваха в желязна прегръдка, тя не беше в състояние дори да помръдне. Имаше чувството, че тялото ѝ се разкъсва на две, болката беше непоносима.

— Исусе!... Исусе!... — задъха се той, а тласъците му станаха толкова силни, че главата ѝ започна да се тресе над ръба на дивана.

Най-накрая избухна в нея и бавно измъкна члена си. От ануса ѝ протече нещо лепкаво. Зашеметена от болката, тя се сви на дивана. Унижението обаче беше по-силно от болката. Не искаше да плаче, но

сълзите сами се търкулнаха по скулите ѝ. Той се върна с някаква кърпа и направи опит да я избърше.

— Не! — изкрещя тя. — Не ме докосвай, махай се!

— Стига, Мадлин! — нацупи се той. — Време е да пораснеш...

— Как посмя?! — извърна се към него тя и направи опит да се прикрие с кърпата. Внезапно изпита срам от голотата си. — Нямах никакво право да вършиш подобни неща!

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Казах ти да спреш, защото боли...

— Странно — ухили се той. — Аз пък чух нещо друго... Че го искаш целия!

— Копеле! — изгледа го през сълзи тя. — Знаеш, че това беше друго!

— Но и то ти хареса, нали?

— Мръсник! Ти ме изнасили!

— Аз пък мисля, че те любих — отвърна той и в гласа му прозвуча хладина.

— Любил си ме? Ти дори не знаеш значението на тази дума! — Мадлин скочи на крака и изтича да вземе дрехите си. — Искаш да ме подчиниш, а не да ме любиш!

Трепереща от гняв, тя се заключи в банята. Господи, никога не беше допускала, че ще стане обект на перверзиите, за които се беше наслушала на съдебните процеси. Не съм очаквала това от Гари, въздъхна отчаяно тя. Пък и от всеки друг...

Започна да се мие, в главата ѝ се подреждаха фантастични картини на отмъщение. Мръсник! Възползва се от възбудата ѝ, за да си позволи всичко!

— Не се дръж така, скъпа — почука на вратата Гари. — Извинявай, ако съм ти причинил болка... — В гласа му се появи кадифена мекота. — Излез, обещавам да те любя както ти пожелаеш...

В душата ѝ нахлу отвращение. Втренчена в огледалото, от което я гледаше разстроено и състарено лице с размазан грим, тя изведнъж разбра, че вече никога няма да му позволи да я докосне. Никога! Освен това ще се наложи да иде на преглед. Изобщо не вярваше на приказките му, че е бил само с нея...

— Отвори! — започна да блъска по вратата той.

По гърба ѝ пробяга ледената тръпка на страха. Промените в настроението на Гари бяха прекалено резки, за да бъдат нормални. Поведението му беше странно, очевидно нещо в главата му не е наред...

Гласът му стана груб и тя замръзна от ужас. Мъж, който е в състояние да постъпи по такъв гаден начин с нея, положително е способен и на още по-отвратителни неща. Очите ѝ пробягаха по малкото помещение и се спряха на прозорчето. Дали не би могла да се измъкне оттам? С положителност ще опитам, реши тя.

Чарлс и Франклин Манинг се разбраха да закусят заедно в кънтри клуба „Холмбай Хилс“. Чарлс изпълни молбата на президента да го запознае с хода на предварителното дело срещу Сандра, после загрижено го попита за здравето му.

— Чувствам се стар — въздъхна Франклин. — Не ти пожелавам да усетиш някога чувството за безпомощност, което ме обзема понякога...

— Съвсем не си стар — възрази Чарлс. — Хората продължават да те уважават като известен сенатор от Калифорния и търсят твоите съвети.

— Бивш сенатор — поправи го Франклин.

— Но ти сам пожела да се оттеглиш, нали?

— Имах чувството, че трябва да се върна в частния сектор и да възобновя юридическата си практика. Не желяех повече да работя за „Уолф, Скот & Грийн“, имах нужда от нещо, което да нарека свое.

Чарлс обаче знаеше истинските подбуди на Франклин. Беше основал „Манинг & Андерсън“ главно защото искаше да осигури бъдещето на Диксън.

— Това донесе късмет и на мен — усмихна се той. — Иначе никога нямаше да намеря работа в толкова добра фирма...

— Ти получи работа във фирмата благодарение на личните си качества, а не защото се ожени за дъщеря ми — погледна го през очилата си възрастният мъж.

Чарлс се усмихна и кимна с глава.

— Може да съм стар и болен, но това не означава, че съм и сляп — прокашля се Франклин. — Добре виждам, че вие с Диксън едва се понасяте... Каква е причината, Чарлс? Борбата за президентския пост?

— Не отричам, че и двамата го искаме... — подхвърли Чарлс и замълча.

— Но? — изгледа го Франклин. — Продължавай, ако обичаш.

— Не зная как да ти го съобщя с по-меки думи — въздъхна Чарлс, после тръсна глава. — Диксън провежда тайни срещи с един от собствениците на „Ливингстън & Кентър“...

Франклин сложи ръка на гърдите си и Чарлс разтревожено се приведе напред:

— Добре ли си?

— Да. Но изненадата ми е огромна... Не мога да повярвам, че ще бъда предаден от собствения си син!

— По тази причина се колебаех дали да ти кажа — кимна Чарлс. — Ан никога няма да ми прости, ако ти докарам нови тревоги... — Напълни една чаша с вода, изчака го да изпие хапчето си и поклати глава. — Не трябваше да те занимавам с това...

— Не си имал друг избор — въздъхна Франклин. — Такива неща не могат да останат скрити от мен... Но защо, за бога? Защо синът ми иска да разруши всичко, което съм създал в продължение на десетилетия?

Чарлс сви рамене и направи знак на келнера да донесе още минерална вода.

— Хайде, разказвай! — заповяда Франклин.

— Добре. Но преди това искам да ми обещаеш, че ще закриляш лицето, което ме уведоми. Защото... Защото Диксън й е отправил директни заплахи, знаеш...

— За жена ли става въпрос? — вдигна вежди Франклин Манинг. — За бога, Чарлс, разказвай!

— Добре — кимна Чарлс. — Снощи Кейт останала да работи до късно в кабинета си. Била сигурна, че е сама, тъй като навсякъде било тъмно. Влязла в заседателната зала да си подреди документите и заварила там Диксън, който провеждал тайно съвещание с Пол Кентър, Арнолд Миндъл, Нейтън Орнстейн и Харисън Емъри. Извинила се и излязла, но преди това успяла да види върху масата проектоплан за сливане на двете компании...

— Как смеят! — пребледня Франклин. — Тайно заседание в собствената ми фирма, буквално под носа ми! Аз съм човекът, който е създал „Манинг & Андерсън“! И аз съм този, който ще реши дали да допусне някакви натрапници, проституиращи за нови клиенти!

— Кейт ми се обади и аз веднага отидох да се срещна с Диксън — продължи Чарлс. — Предупредих го, че ще ти разкрия всичко, а в

отговор той ме заплаши с всевъзможни клевети.

Президентът на фирмата безсилно се свлече в креслото.

— Нося ти копие от проекта им — добави Чарлс, извади папката от куфарчето си и я подаде на Франклин. — Сам ще решиш как да постъпиш, но ще те моля за едно: не позволявай на Диксън да си отмъсти на Кейт. Тя е добър юрист, чака я блестяща кариера.

— Зная качествата ѝ, няма от какво да се безпокоиш — отвърна Франклин. — Ще се погрижа да стане така, че щетите да бъдат минимални.

— Благодаря ти — топло го погледна Чарлс. — И извинявай...

Възрастният мъж помълча, после тъжно поклати глава:

— Аз съм си виновен... Не трябваше да настоявам Диксън да завърши право.

— Не говори така...

Франклин се усмихна и поклати глава. После се извини и стана от масата. Когато се върна, беше далеч по-спокоен, с почти нормален цвят на лицето.

— Чарлс, аз зная какво трябва да направя и ще го направя — рече той и направи знак на келнера да допълни чашата му с минерална вода. — А сега ми кажи докъде стигна с подбирането на подходящи хора за управление на наследството на Д'Арси.

— Вече наех двама души, отлични специалисти.

— Това е добре. А какво става с Тео?

— Изпълних това, което пожелавте вие с Абигейл. Вече проведох две срещи с Тео. По всичко личи, че наистина обича фондацията. Но нещата се объркват от оспорването на завещанието, за което настоява Диксън. Да не говорим, че то е пречка и за практическата реализация на волята на Джеймс.

— Това не ми харесва — въздъхна Франклин. — Наредих на Диксън да изтегли жалбата веднага, но за съжаление той отказа да се подчини. — Свали очилата и разтърка клепачите си. — Колко дълго според теб ще продължи делото на Сандра?

Чарлс беше изненадан от смяната на темата.

— Самият процес по всяка вероятност ще трае около месец — отвърна той. — Всичко зависи от избора на Кейт относно защитата.

— А ти допускаш ли, че Сандра наистина е виновна?

— Честно казано, не зная — въздъхна Чарлс. — Било е глупаво от нейна страна да говори с Томи за някои неща... Особено за желанието си да се отърве от Джеймс... Но да поиска от него убийство? — Главата му се поклати. — Според мен това е изключено... Може би момчето е действало изцяло на своя глава.

— И аз имам подобно впечатление. Дано наистина да е така. Ако не за друго, то поне заради детето. — Франклин отпи глътка вода и допря салфетката до устните си. — Чух за синините, но не мога да повярвам, че Джеймс се е държал по такъв начин. За съжаление той вече не е сред нас и не може да се защити.

— Характерът му не беше от лесните — подхвърли Чарлс.

— Но да бие жена си!? — изви вежди Франклин. — С Уилям д'Арси бяхме близки приятели в течение на десетилетия. Беше изключително фин човек, а Джеймс вървеше по стъпките му... — Замълча за момент, после тихо промълви: — Чарлс, мисля да изляза в пенсия веднага след края на този процес.

По-младият мъж не отговори, но в очите му проблесна неподправен интерес.

— Но преди да сторя това, ще трябва да се погрижа за бъдещето на фирмата — продължи след кратка пауза Франклин. — В тази насока не възнамерявам да подкрепя открито нито теб, нито Диксън.

Чарлс чакаше, умът му светкавично преценяваше ситуацията.

— Но зад кулисите ще подкрепям *теб* — продължи възрастният мъж. — От сега ти обещавам, че ако не бъдеш избран при първото гласуване, аз открито ще застана на твоя страна.

— Няма да съжаляваш за това — простичко отвърна Чарлс, опитвайки се да прикрие вълнението си. Радваше се, че Диксън беше погребал окончателно своите шансове да стане президент с онази тайна среща. Какъв глупак, господи!

— Междувременно не казвай на никого за този разговор, дори на Ан — предупреди го Франклин Манинг. — Няма смисъл да причиняваме допълнителни страдания на Диксън, той все пак ми е син.

— Разбира се.

— Никак няма да му е лесно — въздъхна Франклин и отправи поглед към прозореца. Лицето му беше тъжно. — Нали няма да се държиш зле с него, след като всичко приключи, Чарлс?

— Познаваш ме — отвърна Чарлс. — Можеш да разчиташ на мен.

Зърнала болната Сандра в лечебницата, Кейт потръпна от чувство на състрадание. Затворът съвсем не е мястото да си болен и сам. Извади едно плюшено мече в златист цвят и го постави до възглавницата.

— Реших, че имаш нужда от малко компания — усмихна се ободрително тя.

Сандра само кимна с глава, очевидно твърде слаба за друга реакция.

— Сестрата каза, че имаш бронхит, но треската ти вече е преминала.

— Аха... — Гласът на младата жена беше толкова слаб, че Кейт се приведе над леглото.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Да — изграчи Сандра. — Да се махна, по дяволите, от това шибано място!

— Ругаеш, значи си по-добре — усмихна се Кейт, видя каната от другата страна на леглото и се изправи. — Искаш ли малко вода?

Сандра поклати глава, очите ѝ тъжно проблеснаха.

— Имаш ли някакви въпроси относно хода на делото вчера?

Младата жена леко се надигна и гърбът ѝ легна върху възглавницата.

— Ще пострада ли Томи заради това, което каза?

— Имаш предвид синините, които си получила от Джеймс?

— Аха...

— Не — отвърна Кейт. — Изявлението му обърка прокурорката, но последици за него няма да има.

Сандра облекчено се отпусна назад, а Кейт я погледна с ново уважение. Не ѝ се случваше често да среща клиент, който е загрижен за обвинителя си.

— Да разбирам ли, че не се сърдиш на Томи за съгласието му да свидетелства срещу теб? — попита с любопитство тя.

— Сигурно съм луда — въздъхна намръщено Сандра. — Но той положително е бил подплашен...

— Имала си време да обмислиш нещата на спокойствие — подхвърли меко Кейт. — Как мислиш, възможно ли е Томи да е убил съпруга ти с мисълта, че ти върши услуга?

Сандра се закашля, обърна се към стената и неволно притисна плюшеното мече към гърдите си. Отговорът ѝ прозвуча с доста голямо закъснение:

— Може би...

— Ти не му даде пистолета, нали, Сандра?

Видя енергичното поклащане на главата ѝ и добави:

— Но Томи е видял къде го държиш...

Сандра кимна и се сви още повече.

Кейт почувства странно раздвоение. Като адвокат беше длъжна да се възползва от слабостта на клиентката си и да изтръгне истината от нея. Това беше единственият начин да ѝ помогне.

Но като жена се чувстваше съвсем различно. Сърцето ѝ се късаше при вида на болното момиче, малтретирано през целия си живот. Първо от баща си, след това от Джеймс... Не беше трудно да усети какво бреме е легнало върху крехките му рамене.

После се появява един младеж, който най-сетне пробива защитната обвивка на това нещастно създание. Прави го толкова успешно, че Сандра му признава за кръвосмешението с баща си. А Томи реагира инстинктивно, но правилно. Веднага разбира, че грешката не е у нея. И заявява, че такъв баща не заслужава дори въздуха, който диша.

Кой би могъл да каже, че Томи не се е опитал да помогне на любимата жена по единствения начин, който му е познат? В душата на Кейт се надигна негодувание срещу Андрю. Като адвокат на младежа той би трябвало да се зарови по-надълбоко, да потърси истинските мотиви в душата му. А едва след това да търси споразумение с прокуратурата. Очевидно Томи е искал да попречи на Джеймс да малтретира Сандра и да ѝ отнеме детето. За убийството няма оправдание. Но какво друго остава на беден хлапак като Томи, изправил се срещу богатството и влиянието на Джеймс?

В душата ѝ потръпна състрадание към детето на Сандра. Как ли страда горкото момченце в онази студена къща в компанията на Абигейл? Дори само заради него трябва да измъкна Сандра, рече си тя. Достатъчно е страдало, трябва да бъде при майка си. Сандра може да е

всякаква, но чувствата ѝ към детето не подлежаха на никакво съмнение.

Кейт отлично знаеше как се чувства едно самотно и уплашено дете, оставено на милостта на чужд човек — могъщ, но студен като бучка лед. Защото го беше изпитала на гърба си едва осемгодишна, веднага след смъртта на баща си. От гърдите ѝ се откъсна тежка въздишка. Животът често се превръща в непоносимо бреме, особено за децата.

Откъм леглото се разнасяше остро, но равномерно дишане. Надигна се и пристъпи към възглавницата. Сандра спеше дълбоко, с леко отворена уста. Докосна с длан челото ѝ. Беше лепкаво и горещо. Този път момичето не се отдръпна, вероятно защото спеше. Кейт замислено приглади златистата ѝ коса. После взе решение и скочи на крака.

— Ще се видим по-късно — прошепна тя, обърна се и напусна килията.

Мадлин се изправи пред огледалото и започна да изследва драскотините по тялото си. Снощи все пак успя да се измъкне през прозорчето в банята на Гари, въпреки че това ѝ струваше доста болезнени одрасквания по ръцете и краката. Добра се до колата си трепереща от страх. Имаше чувството, че той ще изскочи от къщата и насила ще я върне обратно. Подкара към дома, лицето ѝ беше обляно в сълзи. Същевременно беше доволна, че децата няма да видят състоянието ѝ.

Сутринта позвъни в службата и каза, че е болна. Правеше това само в краен случай. Слава богу, че и Сандра д'Арси се разболя, рече си тя. Просто не можеше да си представи, че може да се появи в съда в подобен вид.

Последното нещо, което помнеше, преди да потъне в дълбок сън, бяха сълзите. Плака дълго и горчиво... Събуди се с болки навсякъде, изключи телефона и отново заспа.

Беше твърдо убедена, че не иска да има нищо общо с Гари. Но как може да е сигурна, че той ще я остави на мира? Господи, защо се забърках с такъв човек, погледна се в огледалото тя.

Влезе под душа и завъртя докрай крана на топлата вода. След това започна да се търка, сякаш искаше да свали кожата си. Чувстваше се употребена, мръсна и захвърлена. Съвсем по начина, който описваха жертвите на изнасилване в съда. Но дали я бяха изнасилили? Може ли да бъде изнасилан човек, който доброволно се е съгласил на полов акт? По дяволите, въздъхна тя. Не само се съгласих, но и го молих за това! Изпита остро чувство на срам от своята невъздържаност.

Не, нещата не стоят точно така, рече си след известно време тя. Казах „не“ и той би трябвало да спре. Точно тук лежи границата между приятното съгласие за любовна игра и грубия акт на насилие.

При мисълта, че може да съди Гари за сексуално насилие, изведнъж ѝ стана по-добре. Но това беше свързано с излагане пред всички колеги в прокуратурата. Ще научат много пикантни подробности, ще се подсмиват зад гърба ѝ... Ами Филип? В главата ѝ изведнъж изплува приятното му лице. Не, той никога не трябва да научи за нейното падение! Неволно започна да мисли като прокурор и веднага си даде сметка, че жалба в този случай не може да има.

Кейт даде името си на пазача и зачака. Изминаха няколко минути. Когато човекът се върна, лицето му беше навъсено.

— Госпожа Д'Арси каза, че не ви е очаквала.

Последва остър диалог, доста по-неприятен от очакванията на Кейт. Наложиха се да заплаши със съдебна заповед и едва тогава Абигейл благоволи да я пусне в имението за среща с Джими. Никак не ѝ се искаше да вижда тази противна старица, но се налагаше заради детето. Вероятно Джими отдавна се питаше къде е изчезнала майка му, а Кейт дори не пожела да си представи какво му е наговорила Абигейл. А имаше и друга възможност — да не му е казала нищо, за да го накара да се чувства изоставен.

Насочи колата по алеята към къщата, в главата ѝ отново се мярна Сандра, безсилно прикована към болничното легло. Спомни си какво беше станало със самата нея след раздялата на родителите ѝ. Седмиците и месеците на нетърпеливо очакване да види баща си. Едва осемгодишна, тя му написа едно сърцераздирателно писмо, в което го молеше да се върне. Отговор получи доста по-късно. Върху плика беше написано собственото ѝ име: „госпожица Кейт Александър“, а вътре имаше лист напарфюмирана хартия. Някаква непозната жена съобщаваше, че баща ѝ е починал, но до последния си дъх е мислил за своето малко момиченце.

Пощенският печат беше от някакво малко градче в Южна Италия. Обратен адрес липсваше за огромно разочарование на Кейт. Години по-късно пожела да се срещне с тази жена, да научи нещо повече за баща си. Но в писмото не беше посочено дори фамилното ѝ име...

Спомените за мъката оживяха, в очите ѝ се появиха сълзи. Колата стигна мястото за паркиране, тя тръсна глава и решително се насочи към вратата.

На позвъняването ѝ се отзова икономът, който я поздрави с кимване на глава и ѝ направи знак да го последва по стълбите за

горния етаж. Кейт се забави за миг пред вратата на Абигейл, опитвайки се да окачи на лицето си приветлива усмивка.

— Здравейте, госпожо Д'Арси.

— Какво означава всичко това? — изгледа я смръщено стопанката на имението.

— Нося на Джими подаръче от майка му, придружено от малко послание. Тя е болна и аз обещах да го предам лично на детето.

— Болна?

— Вчера ѝ стана лошо, още по време на съдебното заседание. Оказа се остра форма на бронхит. Докторът се опасяваше от пневмония, тъй като Сандра имаше висока температура и отказваше да се храни.

— Не очаквайте да ѝ съчувствам! — отсече Абигейл. — Тя ми отне сина!

— Честно казано, госпожо Д'Арси, има голяма вероятност да се окаже, че Сандра не е имала понятие за намеренията на Томи.

— Съмнявам се — тръсна глава Абигейл.

Кейт съумя да се въздържи, благодарение на факта, че си помисли за детето.

— Мога ли да видя Джими, моля?

— Това не ми харесва, госпожице Александър! Не одобрявам появата ви тук без предварително уговорена среща.

— За което се извинявам. Сега ще ми позволите ли да видя Джими?

Вероятно отчела решителността на Кейт, Абигейл протегна ръка към звънеца.

— Отведи госпожица Александър при детето — заповяда на икономата тя. — Разполага точно с пет минути да го види. Ясно ли е?

— Да, госпожо.

— Благодаря — съумя да промърмори Кейт.

Икономът почука на една врата и след миг се озоваха в светла и весела дневна, зад която се виждаше добре подредена спалня. Навсякъде бяха пръснати играчки и книжки, в сърцето на Кейт помръдна облекчение. Старата вещица все пак се беше погрижила да осигури на детето подходяща среда.

Появи се гувернантката, стиснала ръчичката на Джими. Кейт изведнъж замръзна на мястото си. Това съвсем не беше дружелюбното

и усмихнато дете, което беше видяла преди броени дни. Срещу нея се изправи едно тъжно и очевидно уплашено момченце.

— Здравсти, аз съм Кейт — отпусна се на колене тя. — Веднъж се срещнахме в къщата на майка ти, помниш ли ме?

Момченцето кимна, кичур руса коса падна над очите му. Приликата му със Сандра беше поразителна.

— Донесох ти подаръци — продължи Кейт и вдигна пакетчето в ръката си. — Искаш ли да ги отвориш?

Джими отново кимна, но остана на мястото си. Кейт разбра какъв е проблемът и се представи на гувернантката.

— Нали може да види какво праща майка му? — попита тя.

— Разбира се — кимна жената. — Направи го, Джеймс.

Детето се втурна напред и сграбчи плюшеното мече.

— Аз вече съм голям за такива играчки! — заяви то с гордо вирната брадичка.

Един от жестовите на Сандра, въздъхна в себе си Кейт.

— Майка ти я праща — поясни тя.

— Как се казва?

— Ти как искаш да го наречеш?

— Господин Мечо.

— Значи това е името му. Мама праща господин Мечо да ти прави компания, за да не бъдеш самотен.

— Ти видя ли я?

— Да. Току-що бях при нея.

— Къде е?

Кейт надникна в тъжните ясносини очи на детето.

— На едно място, което се нарича „Сибил Бранд“. Помоли да ти кажа, че те обича много и ще дойде да те види веднага след като това стане възможно. И още нещо: каза да ти предам една голяма целувка, която ти трябва да върнеш на мама... Окей?

Лицето на детето светна в прекрасна усмивка, а Кейт почти се разплака, когато то се втурна в прегръдките ѝ. Притисна го до себе си и нежно целуна меката му бузка.

— Ето, това е от мама — прошепна тя. — Разрешаваш ли една и от мен?

Джими подложи другата си бузка.

— Прекрасно — рече Кейт. — Сега ти дай една целувка за мама...

Детето се притисна в нея и лепна на бузата ѝ една топла и влажна целувка.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— Какво има вътре? — попита Джими и посочи с пръст към големия пакет, останал в ръцете на Кейт.

— Отвори го и ще видиш.

Ръцете му разкъсаха картонената опаковка, очите му светнаха при вида на големия жълт камион.

Прозвуча приглушен звън, гувернантката отиде да вдигне слушалката. Миг по-късно се върна при тях, в очите ѝ имаше симпатия:

— Госпожа Д'Арси каза, че петте ви минути са изтекли...

— Пак ще дойда, Джими — изправи се Кейт. — Това ти го обещавам. Искаш ли да предам нещо на майка ти?

— Да дойде да ме вземе.

— Ще ѝ кажа, Джими.

Насочи се към вратата с чувството, че животът е твърде несправедлив. Особено за децата, които винаги страдат...

Хвърли официалната си рокля на леглото и започна да смъква дрехите си. Посещението на този прием за набиране на предизборни средства беше последното нещо на света, което искаше в момента. Особено след трудния и продължителен работен ден. Чувстваше се буквално изсмукана след посещението при Сандра, поредната конфронтация с Абигейл и срещата с малкия Джими.

Въздъхна и започна да се приготвя. Веднага след предварителното дело срещу Сандра и евентуалния процес тя трябваше да се заеме със собствената си кариера. А днешният прием беше една от важните стъпки в тази посока — първото сериозно събиране на местните активисти от Демократическата партия след смъртта на Джеймс д'Арси. Мястото беше имението на един от най-богатите и известни партийни лидери.

Един час по-късно вече се намираше под широк платнен навес, боядисан във весели тонове, около нея се тълпяха добре облечени хора.

Преструвайки се, че слуша разговорите, тя отново си спомни за приема в резиденцията на Джеймс д'Арси ден преди смъртта му. Каква нощ беше, господи! Бъдещето ѝ изглеждаше розово, имаше усещането, че докосва най-съкровениите си мечти!

Сега обаче нещата изглеждаха съвсем различно. Сякаш от онази вечер бяха изтекли не месеци, а години. Ходеше на работа с нарастващо неудоволствие, напрежението между Диксън и Чарлс се усещаше от всички, особено след инцидента с тайното съвещание.

Понякога ѝ се искаше изборът на нов президент да е минало, независимо от резултата. Най-лошият вариант би бил да спечели Диксън. В такъв случай Чарлс без съмнение ще напусне „Манинг & Андерсън“. Можеше да го стори спокойно, тъй като най-добрите юридически фирми в страната биха дали мило и драго да го привлекат на работа. Докато към Диксън едва ли биха проявили интерес...

Естествено, Чарлс би могъл да започне и самостоятелен бизнес. Репутацията му беше такава, че всеки млад и надарен юрист би се гордял да работи за него. В днешно време е нещо съвсем нормално да се закриват фирми, да се откриват нови... Никой вече не търси дългогодишни традиции в бизнеса, не се впечатлява от солидната репутация на стари и утвърдени компании. Но какво значение има тогава назряващият скандал в „Манинг & Андерсън“? Буря в чаша вода... За Чарлс вероятно ще е по-добре да изгуби президентския пост. Така поне ще получи възможност да се разведе с Ан.

Изведнъж осъзна, че човекът до нея я пита нещо. Господи, нима напълно съм изключила, запита се засрамено тя. Това не беше в стила ѝ.

Извини се, размени няколко думи, после намери начин да се измъкне. Закрачи безцелно сред гостите, но очите ѝ бяха привлечени като от магнит от Чарлс и Ан, които водеха оживен разговор в центъра на група гости, сред които личеше фигурата на губернатора Брандън. Защо се държи така, сякаш прекарва много приятно, запита се с раздражение Кейт. И защо Ан изглежда безупречно, с тази стройна фигура и отлична руса фризура? Сиво-синята официална рокля ѝ стоеше чудесно, подчертавайки женствеността на сравнително дребното тяло.

Обърна се и тръгна към бара, решила да си вземе чаша вода с лед. На няколко крачки от себе си забеляза Лорин и Андрю, и

реакцията ѝ беше да смени посоката. Никак не ѝ се разговаряше с тях. Реши да потърси тоалетната и да провери грима си. Тръгна към къщата, но отново спря. Групата, в която бяха Чарлс и Ан, беше блокирала входа. По дяволите!

Завъртя се кръгом и напусна пространството под навеса. Тръгна по някаква пътечка, покрита със заоблени тухли, и скоро се озова зад къщата. Нощта беше чудесна, тревата влажно проблясваше под лунните лъчи. Очите ѝ се насочиха към басейна, отвъд който се виждаше някаква лека постройка. Тръгна натам. Това вероятно е съблекалнята или пък помещение за гости. В такъв случай вътре вероятно ще има и тоалетна.

На крачка от вратата долови тихата музика, която долиташе от вътрешността. Натисна бравата, но вратата се оказа заключена. Огледа малката веранда и забеляза развяваща се на вятъра завеса. Вероятно се влиза оттам, съобрази тя.

Вътре беше хладно и тъмно. Протегна ръка да потърси електрическия ключ, но в същия момент долови гласове.

— Не бива да правим това тук...

Мъжкият глас ѝ се стори познат, но не успя да определи собственика му.

— Наоколо е пусто...

Друг мъжки глас.

— Нервен съм...

— Хайде, ела и го поеми в уста. Искам го, само за малко!

Това не е ли?... Кейт тръсна глава. Не, ставаш глупава! Реши да се измъкне, преди да сконфузи някого. Обърна се към вратата, но се спъна в нещо. Разнесе се силен трясък. Очевидно беше съборила ваза, саксия или нещо подобно.

— Какво беше това? — промълви уплашен първият глас.

— Кой е там? — извика високо вторият.

— Търсех тоалетната — обади се с треперещ глас Кейт.

Изщрака електрически ключ, светлината я заслепи. В коридора се изправи Тео д'Арси. Костюмът от лека материя му стоеше отлично. Вратата зад гърба му се затръшна, лицето му леко поруменя.

— Съжалявам — объркано промълви Кейт. Чувстваше се неловко, не знаеше какво да прави.

— Няма проблеми — усмихна се Тео. — И аз се появих тук с намерението да открия тоалетна, но някой очевидно ни е изпреварил... Елате, ще ви покажа къде има друга. — Хвана ръката ѝ и я поведе навън. Прекосиха тревната площ и се насочиха към къщата.

Сърцето на Кейт отказваше да успокои ритъма си. Сега много неща ѝ се представиха в съвсем различна светлина.

— Сама ли сте тук? — внезапно попита той.

— Да... Сама съм.

— Защо тогава не ми правите компания? Можем да похапнем заедно...

Май се надява, че не съм чула нищо от разменените в онази постройка реплики, съобрази Кейт.

— С удоволствие — прие поканата тя.

Тео я съпроводи до тоалетната и остана да чака навън. После хвана ръката ѝ и я поведе към огромната шведска маса, разположена в единия край на просторната веранда.

— Мразя да съм сам на подобни места — промърмори той.

— Аз също.

Напълниха чиниите им с толкова храна, че би им стигнала за седмица. После се насочиха към масичките, пръснати по тревата на безупречно поддържаната ливада.

— Желаете ли да споделите времето си с някой от останалите гости? — попита Тео.

Кейт мълчаливо поклати глава. Изгаряше от желание да го засипе с въпроси, но си даваше сметка, че това е невъзможно. А и не желаше да го нарани. Тео беше единственият свестен човек от цялата банда Д'Арси.

— Предполагам, че не бихте желали да сте прекалено близо до Чарлс и Ан, нали? — подхвърли той.

Сърцето ѝ пропусна един такт. Нима знае?! Кой още е запознат с интимните страни на живота ѝ? Нима се е превърнала в посмешище?

Той очевидно усети гафа и лицето му потъмня от приток на кръв.

— Моля, простете ми.

— Тук ми е прекалено топло — промърмори тя с единственото желание да се махне някъде по-надалеч.

— Искате ли да хапнем ей там, край тенискорта?

— С удоволствие — облекчено въздъхна тя.

— Елате, зная пътя. — Ръката му отново я докосна. — Често играя тенис с домакина. — Напуснаха застоялия въздух под навеса и излязоха на открито. Кортът беше достатъчно отдалечен, оттук музиката на оркестъра можеше да се слуша с истинско удоволствие.

В продължение на няколко минути не си казаха нищо. Тео дъвчеше бавно, а Кейт по-скоро ровеше с вилицата из чинията си.

— Вижте — вдигна глава той. — Наистина съжалявам за това, което казах преди малко. Нямах намерение да ви причинявам неудобство.

Отговорът на Кейт дойде с известно закъснение, доста объркан:

— Няма нищо... Просто бях изненадана...

— Знаете ли, ние с вас доста си приличаме — промълви Тео и се настани удобно в плетения стол. Кафявите му очи изпитателно пробягаха по лицето ѝ.

— В какъв смисъл?

— И двамата сме принудени да крием чувствата си, да се правим на доволни и щастливи от живота...

Забележката му изнерви още повече Кейт, тя напразно се опитваше да измисли някакъв смислен отговор. После изведнъж разбра кой го е осведомил за отношенията ѝ с Чарлс.

— Ако ви попитам нещо лично, ще ми отговорите ли честно? — внезапно попита тя.

— Стига да мога...

— Пред полицията сте заявил, че в нощта на убийството сте си бил у дома, сам...

— Да — сведе очи Тео.

— Но Сандра твърди, че ви е търсила по телефона, не ви е открила и е оставила послание на секретаря ви.

— Бях задрямал.

— Как тогава успяхте да откриете Диксън и да се появите в къщата само няколко минути след Чарлс и мен?

— Чух посланието на Сандра още докато се записваше. Случайно хванах Диксън по телефона в колата му и го помолих да мине да ме вземе.

— Тео, вие всъщност не сте бил сам, нали?

Тео започна да премията вилицата между пръстите си, погледът му беше продължителен и замислен.

— Не бях — изведнъж призна той. — Кога разбрахте това?
— Откровено казано — преди малко, в онази постройка край басейна. Нещата изведнъж дойдоха на местата си и придобиха смисъл.
— Ясно...
— Предполагам знаете, че ние с Диксън не се обичаме особено...
— Диксън е труден характер. Никой не знае това по-добре от мен.
— Обичате ли го?
Тео отпи глътка вино и едва тогава отвърна:
— Поне доскоро мислех така... — Помълча, после вдигна глава.
— Но напоследък, особено след смъртта на брат ми... вече не съм толкова сигурен...
— Защо разговаряте толкова откровено с мен? — вдигна вежди тя. — Бих могла да ви докарам големи неприятности.
— Едва ли — поклати глава той. — Запазвам дискретност относно личния си живот само заради мама. — Пръстите му замислено опипаха брадичката. — Освен това се съмнявам, че ще пожелаете да сторите зло и на Диксън.
— Откъде сте толкова сигурен?
— Ако го желаете, отдавна вече да сте го сторили.
— Какво искате да кажете?
— Нали вие го измъкнахте под гаранция от пандиза?
— О, значи знаете?
— Разбира се. Аз също бях там.
— Значи Диксън неслучайно е влязъл в онзи бар с хомосексуалисти, така ли?
— Не, разбира се. Но аз си тръгнах по-рано, тъй като той започна да се напива и да говори глупости.
— А после е предизвикал сбиването, така ли?
— Вероятно. Започнах да ви уважавам, тъй като никой нищо не разбра за този скандал.
— Благодаря за това, но трябва да призная, че нямах друг избор. Никога не споделям тайните на своите клиенти.
— Цял живот се разправям с юристи, Кейт — погледна я той и допря салфетката до устните си. — И зная, че повечето от тях споделят всичко, което пожелаят, при това едва ли не с първия срещнат! —

Върху лицето му се изписа леко смущение. — Чух, че днес сте посетили племенника ми.

Тя накратко му разказа за писмото относно смъртта на баща ѝ, преобърнало цялото ѝ детство с главата надолу. После откровено призна, че именно заради него е пожелала да увери Джими в обичта на изчезналата му майка.

— Благодаря ви — докосна ръката ѝ Тео. — Радвам се на загрижеността, която сте проявила към бедното дете.

— Джими изглеждаше толкова самотен в онази огромна къща!

— Представям си...

Доловила тъгата в гласа му, тя прошепна:

— Разкажете ми как се чувства едно дете с фамилията Д'Арси.

— Немного добре, в това мога да ви уверя — мрачно се усмихна той. — Още от най-ранна възраст от нас се изискваше твърде много. А баща ми... — Замълча, после с въздишка добави: — Беше изключително строг и взискателен човек. — В очите му се промъкна странна смесица от тъга и гняв. — Детството ми беше тъжно. Брат ми и сестра ми ме измъчваха, а баща ми беше направо жесток.

— Ужасно!

— Знаете ли, аз изпитвах смъртен ужас от баща си.

Кейт бавно осъзна, че и последните късчета от мозайката лягат по местата си.

— Той... — Замълча за миг да потърси подходящите думи.

— Той ви биеше и малтретираше, нали? — Гласът ѝ беше тих и спокоен, а интонацията — по-скоро заключение, отколкото въпрос.

Тео се втренчи в лицето ѝ, очевидно раздвоен дали да потвърди, или отрече тези думи. В крайна сметка сведе глава и едва чуто прошепна:

— Да...

— Съжалявам — промълви Кейт и неволно се запита докъде може да стигне в признанията си. Но сега беше моментът, време за губене нямаше. — И Джеймс ли беше подложен на същото?

— Да — отвърна с напрегната въздишка той. — Но не за дълго... Той порасна твърде бързо и стана по-силен от татко. Често стигаха до истински битки.

— А Виктория?

— За известно време и тя ядеше бой. После Джеймс я взе под своя закрила. Двамата бяха много близки, знаете...

Кейт с усилие преглътна топката, събрала се в гърлото ѝ.

— А майка ви? — с усилие прошепна тя.

Очите му се сведоха към дългите изящни пръсти.

— Да. Гордата и недостъпна Абигейл също беше малтретирана от баща ми. Докато Джеймс не я взе под своя закрила.

— Господи! — смаяно поклати глава Кейт. Не можеше да си представи, че жена като Абигейл би могла да е обект на насилие.

— А когато татко умря, мама зае мястото на тирана в семейството — глухо добави Тео.

Умът на Кейт бясно препускаше. Дали признанията на Тео биха могли да бъдат свързани със защитата на Сандра?

— Насилието очевидно се предава по наследство — въздъхна тя. — Бил ли сте свидетел на грубостите на Джеймс по отношение на Сандра?

Тео не отговори.

— Моля ви, Тео! — приведе се напред тя. — Кажете ми, ако сте бил свидетел на подобно нещо!

— А след това ще бъда принуден да свидетелствам пред съда, нали?

— Нима това е толкова страшно? — вдигна вежди Кейт. — Вашите показания биха показали на съда, а и на всички останали, че бруталното насилие може да съществува и в най-добрите семейства.

— Не — въздъхна той и лицето му се разкриви от страх. — Не мога да направя това. Вестниците ще ни разкъсат!

Ръката ѝ намери неговата, гласът ѝ беше тих, но настойчив:

— Ако потвърдите, че Джеймс действително е малтретирал Сандра, аз бих могла да я оправдая!

Той сведе поглед към пръстите ѝ и поклати глава:

— Джеймс беше мръсник. Но това, което искате от мен, е прекалено много.

— Разполагате ли с доказателства, че Джеймс е малтретирал Сандра както сексуално, така и физически?

— Бедното момиче — въздъхна той и лицето му видимо пребледня. — Това нейното не беше живот! — Замълча, Кейт затаи дъх, усетила цялата тежест на безкрайно дългите секунди. После Тео

тръсна глава и добави: — Знаете ли, аз също мразех Джеймс... След смъртта на татко той ме лиши от единственото нещо, което ме интересуваше на този свят — фондацията „Д'Арси“. Тя е пряко свързана с изкуството, а изкуството е моят живот. — Очите му помръкнаха. — Джеймс изпитваше особено удоволствие да ме лишава от нещата, които обичам. А после ми се надсмиваше. — Нова пауза, после: — В много случаи съм му пожелавал да пукне!

Сърцето на Кейт заплашваше да изскочи през гърлото ѝ. Нима Тео ще каже нещо, което го свързва със смъртта на Джеймс?!

Той я стрелна с поглед и очевидно прочете мислите ѝ. Брадичката му видимо се стегна.

— Ще сбъркате, ако мислите, че имам нещо общо със смъртта на брат си!

Думите му прозвучаха тихо, но категорично.

Кейт напълни дробовете си с въздух и замълча. Дали наистина е така? Съмнението остана в душата ѝ като черна пелена.

На следващата сутрин Кейт отново се отправи към затворническия лазарет и с облекчение установи, че Сандра седи в леглото и сърба някаква топла течност, която приличаше на супа.

— Днес изглеждаш далеч по-добре — похвали я тя.

— Но се чувствам отвратително.

— Нося ти добри новини. Вчера следобед бях при Джими.

— Как е той? — На отслабналото ѝ лице се появи безпокойство.

— Добре.

— Не, кажи ми нещо повече!

— По-спокоен, много се зарадва на подаръка ти.

— Подарък?

Кейт обясни какво беше сторила и лицето на младата жена се сбърчи, по шията ѝ избиха червени петна.

— Аз... Не зная какво да кажа...

— С облекчение видях, че стаите му са пълни с играчки и книги — побърза да продължи Кейт, за да ѝ спести неудобството. — Очаквах бог знае какво...

— Хубаво е, така ли?

— Да, много.

— Какво ти каза той? — вирна брадичка Сандра.

Изслуша разказа на Кейт за кратката среща със сведени очи, ръцете ѝ си играеха с лъжицата.

— Какво те накара да сториш това?

— Вчера, докато ти спеше от високата температура, аз изведнъж си спомних колко бях тъжна и самотна, когато баща ми ни напусна — промълви тихо Кейт. — Представих си какво изпитва Джими, особено след твоето внезапно изчезване без никакво предупреждение. И изведнъж ми се прииска да му помогна, да му обясня, че не си го напуснала и продължаваш да го обичаш.

— Там ли беше старата вещица?

— Да.

— Как реагира?

Кейт обясни, че се е наложило да заплаши Абигейл със съдебна заповед.

— Много бих искала да видя лицето ѝ в този момент! — усмихна се за пръв път Сандра.

— Не беше неприятно — призна с победоносна усмивка Кейт. — Притиснах я здраво и тя беше принудена да отстъпи. Иначе си беше все така арогантна, но аз успях да си държа езика зад зъбите.

— Разкажи ми по-подробно — вдигна глава Сандра, отмести подноса и се настани удобно в леглото.

Кейт започна с появата си на портала, стараяйки се да не пропуска нищо. Накрая повтори още веднъж това, което беше казала на Абигейл:

— Подхвърлих, че има вероятност изобщо да не си била в течение на замислите на Томи, но тя не ми повярва.

— Естествено — кимна Сандра и пръстите ѝ пробягаха по чаршафа. — А ти наистина ли мислиш така? Че Томи е убил Джеймс с мисълта, че точно това искам аз?

— Ти продължаваш да твърдиш, че си невинна — погледна я внимателно Кейт. — Нали искаш да повярвам на това?

— Искам да повярваш, че и двамата сме невинни!

— Сандра, аз наистина искам това — въздъхна Кейт. — Повярвай ми! Но не мога да разбера защо Томи ще признае за престъпление, което не е извършил. Познавам се с адвоката му и не виждам как би го принудил на такова нещо, макар да признавам, че не е положил бог знае какви усилия за защитата на клиента си.

— Може би, като му е обещал да го отърве от газовата камера.

— Има такава вероятност, но съвсем не ми се вярва.

— Нещата просто не се връзват — въздъхна Сандра и погледна към тавана. — Томи е добро момче. Не го виждам да вдигне пистолета и да застреля Джеймс в гръб. Това не е в стила му. Вчера забеляза ли как се опитва да не казва нищо лошо за мен?

— Да — кимна Кейт и заобиколи леглото.

— Ох, не зная какво да мисля...

— Цялата зала чу за синините под окото ти — подхвърли Кейт. — Защо не ми разкажеш нещо повече за тях?

Пръстите на Сандра се вкопчиха в завивките.

— Не мога!

— И без теб ще разбера всичко — погледна я в упор Кейт. — Разговарях с Тео и той ми разказа доста неща за порядките в семейство Д'Арси.

— Наистина ли? — смаяно рече Сандра.

— Да. Зная, че те е страх. Убедена си, че ако си отвориш устата, семейството на Джеймс жестоко ще ти отмъсти. Но аз мога да ти обещавам, че ще направя всичко възможно да те защитя от тях. Разбираш ли?

Сандра се бореше да намери подходящите думи.

— Абигейл ще направи така, че никой да не ми повярва — започна със слаб глас тя. — Заплаши, че няма да ти плати нито стотинка, ако аз се оплача от грубото отношение на Джеймс. — В очите ѝ се появиха сълзи. — И че ще ми отнеме Джими завинаги. — В погледа ѝ се появи безпомощно изражение. — Страхувах се... Нямах избор...

— Разбирам. Но мисля, че вече е време да ми кажеш истината.

Сандра напълни гърдите си с въздух и направи опит да се успокои.

— Томи видя само една от синините ми... И представа си нямаше за останалото... Искам да кажа, че подозираше за лошото отношение на Джеймс, но аз... — Гласът ѝ започна да заглъхва: — Аз се срамувах да му кажа истината... Да призная, че Джеймс непрекъснато ме бие...

Най-сетне, въздъхна в себе си Кейт.

— Съжалявам — съчувствено промълви тя. — Сигурно е било ужасно...

— Нямах представа какво ми беше — отново се насълзиха очите на Сандра.

— Разкажи ми, моля те...

— Ами... Отначало ме блъскаше, дърпаше косите ми. Един ден обаче се нахвърли отгоре ми с юмруци, повали ме на земята и започна да ме рита. Внимаваше как го върши, пазеше лицето ми... До вечерта на онзи прием, в която напълно побесня и вече не гледаше къде удря.

Кейт отново забеляза, че разказва за тези ужасни събития със странно монотонен, почти равнодушен глас. Сякаш не тя, а някой друг е бил потърпевш. Представи си как елегантният и възпитан Джеймс

д'Арси пребива това момиче, което е на половината от годините и ръста му, и изведнъж ѝ стана лошо. Много ѝ се прииска сега да е жив, за да го изложи пред целия свят, да го накара да съжалява за отвратителното отношение към жена си. Би дала дясната си ръка да види подобен тип зад решетките!

Сандра продължи мрачната си история. Побоищата следвали един след друг, всеки по-жесток и по-ужасен от предишния. Кейт усети, че се задушаваша от гняв и трябваше да направи нещо, за да се освободи от него.

— Мисля, че ще бъдеш отново с Джими много по-скоро, отколкото предполагаш! — решително тръсна глава тя. — Не виждам как съдебните заседатели ще те обвинят в убийство, след като чуят всичко това!

— Но аз наистина не съм го убила...

За пръв път от началото на тази история Кейт ѝ повярва напълно.

— Какво тогава е станало според теб? — вдигна глава тя.

— Не зная... Наистина казах на Томи, че мразя Джеймс и искам да пукне. Той ме разбираше, започнахме да обмисляме как да се отърва от съпруга си... Но всичко беше игра. Детска игра, наужким... — В очите ѝ се появи умолително изражение, одеялото се вдигна към брадичката ѝ. — Не очаквам да ми повярваш, но след тези разговори аз наистина се чувствах по-добре.

Думите на Бренда Келси блеснаха като мълния в съзнанието на Кейт.

— Лекарката твърди, че подобни разговори служат да се разтовариш от напрежението.

— Наистина ли? — В теменужените очи на Сандра за пръв път проблесна надежда.

— Да.

— Значи аз не съм луда?

— Не, разбира се. Но в един момент Томи е престанал да приема приказките ви наужким, като игра... Започнал е да им вярва... И... — В гласа ѝ се появи твърдо убеждение: — И е решил да вземе съответните мерки.

— Бедният Томи! — разрида се открито Сандра. — Не съм искала да му причиня зло! Нямах представа, че наистина ще убие Джеймс!

Кейт търпеливо изчака да се успокои. Мога ли да се доверя на Сандра, запита се тя. Да, имам всички основания. Едновременно с това си даваше сметка, че съдебните заседатели също ще имат нейните съмнения и трудно ще повярват в искреността на подсъдимата. Всичко зависеше от самата Сандра. Успее ли да събуди симпатиите на съда, нещата ще се оправят. Но шансовете ѝ бяха малки, особено като се вземеше предвид и лекотата, с която настройваше хората срещу себе си. Да не говорим за всичките тези пари, прекрасни резиденции, скъпи бижута и околосветски пътешествия... Всеки би видял корист зад убийството на собственика на това богатство, а Сандра без съмнение ще бъде възприета като алчна и безскрупулна жена, тласнала любовника си към тежко престъпление.

Не, нещо все още липсва, тръсна глава Кейт. Защо Томи ще се реши на убийство, след като не е знаел почти нищо за жестоките побоища? Възможно ли е Сандра умишлено да е наблягала на няколко изолирани случая на насилие, давайки си ясна сметка, че това би ѝ спасило живота?

Главата ѝ се завъртя. Постепенно разбра, че на всяка цена трябва да открие Мария. По всичко личи, че показанията на икономката ще се окажат решителни. Само тя е живяла непрекъснато в дома на Сандра и Джеймс, останалите прислужници са идвали само през деня.

— Сандра — тихо рече тя. — Мария беше ли свидетел на побоищата, или поне на някои от тях?

— Сигурно — сви рамене младата жена.

Моля те, Господи, дано наистина да е така, въздъхна в себе си Кейт.

— А имаш ли представа къде можем да я открием?

Сандра поклати глава.

Мадлин влезе в сградата на Криминалния съд с единствената надежда да не се сблъска с Гари. Господи, нима от сега нататък ще трябва и да се крия, горчиво въздъхна тя. И вечно да се срамувам? Не трябва ли да направя необходимото за спирането на този насилник, който с положителност ще извърши и с други жени това, което стори на мен?

Тръгна по коридора към кабинета си и изведнъж го видя. Стоеше право срещу нея и нахално се подсмиваше.

— Здравсти, хубавице. Нещо да ти се е случило тези дни?

— Не желая да разговарям с вас, господин Сътър! — мрачно го изгледа тя. — Нито сега, нито в бъдеще! Дръжте се настрана от мен, иначе не отговарям за последиците!

Отмина го и с облекчение установи, че той не хукна подире ѝ. Напълни гърдите си с въздух и влезе в кабинета на Филип.

Усмивката му беше по-топла от последния път. Забелязал вълнението ѝ, той загрижено я погледна:

— Нещо не е наред?

— Да.

— Трябва ли да гадая?

— Не — колебливо отвърна тя.

— Мадлин, държиш се странно. Какво има?

Тя изведнъж избухна в плач, от това притеснението ѝ стана още по-голямо.

— Господи, Мадлин! — скочи на крака Филип и се приближи към нея. — Какво е станало?

— Не съм сигурна, че мога да говоря...

— Опитай — рече той и нежно я поведе към дивана. — Седни тук, сега ще ти направя един чай.

— Не искам нищо. Би ли заключил вратата?

— Разбира се — смаяно промълви той, сложи резето и бавно се върна към дивана.

Мадлин направи усилие да се овладее, после вдигна глава.

— Ще те попитам нещо, Филип... Онази вечер ти си тръгна, защото не отговорих на въпроса ти дали продължавам да се виждам с Гари, нали?

Той започна да крачи напред-назад, лицето му потъмня. Накрая се спря пред дивана и кимна с глава:

— Да.

Все пак онзи тип излезе прав, рече си Мадлин. Филип наистина изпитва нещо към мен. То е било изписано на лицето му, но тя е била прекалено заслепена, за да го види.

Очевидно притеснен от признанието си, Филип побърза да продължи:

— Знаеш ли, позволих си да направя някои дискретни проучвания в бившата служба на Гари — промълви той.

— Така ли? — затаи дъх тя.

— Научих, че е избухлив и неуравновесен, склонен към скандали. Казано с две думи — човек, който не заслужава доверие.

— Филип, аз твърдо реших да не го виждам повече — въздъхна Мадлин. — Но не зная как той ще приеме това. Нещо у него ме плаши. Ще ми помогнеш ли, ако поискам да ме преместят?

Кафявите му очи се забиха в нейните с такава интензивност, че тя потръпна и се почувства разголена. После главата му бавно кимна.

— С по-голяма охота бих преместил него — тихо рече той. — Но ще се съобразя с твоето желание.

— Каква глупачка съм била, господи! — отчаяно въздъхна тя.

— Гари е изключителен интригант — отвърна той. — Не бива да бъдеш толкова строга към себе си. — Ръцете му неочаквано обгърнаха раменете ѝ.

— Трябваше да бъда по-внимателна! — простена тя. — Просто трябваше! — Главата ѝ легна на рамото му, в очите ѝ отново блеснаха сълзи.

— Разкажанието е полезно нещо.

Беше ѝ хубаво в прегръдката му. Очите ѝ пробягаха по лицето му, сърцето ѝ се сви. Този мил и нежен човек я беше обичал през цялото време, а тя се натика в ръцете на тип като Гари!

— Напоследък изпитвам остра нужда от близък приятел — прошепна, лицето ѝ се сбърчи от болка. — Би ли ми простил за глупостта?

— Няма нищо за прощаване — тихо отвърна той. — Ти просто... Ти просто не съзнаваше, че съм влюбен в теб. Грешката е и моя, защото не ти го признах.

Думите му сгряха душата ѝ.

— А мислиш ли... — замълча, преглътна смущението си и го погледна в очите. — Мислиш ли, че един ден... като се справя с всичко това, ние двамата ще можем да започнем на чисто?

— Не виждам причини за противното — усмихна се той.

Сандра свърши разказа за нерадостния си брак и изтощено млькна. В стаята влезе сестрата и категорично прекрати свиждането. Каза, че пациентката все още е твърде слаба и има нужда от почивка. Кейт скочи в колата си и подкара към Сенчъри сити. Веднага след пристигането си там тя направи знак на Мери да я последва в кабинета и затвори вратата след нея.

— Някакви новини от Франк?

— Обади се преди малко. Казах му, че си в „Сибил Бранд“ и той обеща пак да те потърси.

— Моля те, започвай да мислиш за местата, на които бихме могли да го открием! — развълнувано каза Кейт. — Ето ти моя телефон, хващай слушалката. Ще звъниш в Мексико, докато го откриеш!

— Добре, шефе.

Мери седна до телефона, а Кейт нервно закрачи напред-назад. Това беше най-заплетеният случай в кариерата ѝ на адвокат, но никой не проявяваше желание да ѝ помогне. Диксън явно беше твърдо решен да скрие истината за Джеймс. Защо иначе би отказал да финансира пътуването на Франк? В същото време не бива да разчитам на Тео д'Арси, предупредително си напомни тя. Въпреки че не отказа пряко да свидетелства в полза на Сандра. Далеч по-вероятно е той да се отдръпне, тъй като ще мисли не за момичето, а за доброто име на семейството си. Ами Чарлс? Дори той отказа да допусне, че Джеймс е бил способен да малтретира жена си.

Кейт въздъхна и поклати глава. Представи си реакцията на Абигейл, когато научи за начините, по които възнамерява да изгради защитата на Сандра. Старата вещица положително ще побеснее и като нищо може да поиска смяна на адвоката. Но съдът няма да разреши това без изричното съгласие на обвиняемата. Нещата вероятно ще се усложнят и в кантората. Въпреки всичко Кейт беше твърдо решена да положи максимални усилия за оневиняването на клиентката си. Дори с риск да изгуби всичко останало.

После се запита какво ли е направил Чарлс във връзка с тайното съвещение на Диксън. И как ще постъпи, ако Диксън вече е уведомил Франклин за тяхната връзка.

Стига с тази паника, стегна се тя. Всяко нещо с времето си. Сега най-важното е да се открие Мария. В случай на процес, тя ще бъде

основен свидетел. Дори ако Тео, по силата на някакво чудо, приеме да свидетелства в полза на Сандра, само неговите показания не биха били достатъчни за оневиняването на младата жена. Защитата имаше нужда от свидетел, който е присъствал на многократни прояви на насилие от страна на мъртвия съпруг.

— Открих го! — прекъсна хода на мислите ѝ Мери.

Кейт се обърна и с два скока се озова пред бюрото.

— Засякох хотела му, всеки момент ще се обади. Нямали телефони по стаите, администраторката отиде да го повика.

— Слава богу — усмихна се Кейт. — Адски съм доволна, че испанският ти влезе в работа!...

— Ти щеше да се справиш и без моя испански — погледна я с уважение Мери. — Винаги си се справяла...

Момичето стана и тръгна към вратата.

— Оставих частния ти номер, Франк ще те потърси на него.

— Благодаря ти, мила.

— За нищо. Отгатък съм, обади се, ако имаш нужда от мен.

— Казвай на всички, че съм легнала да подремна — усмихна се Кейт. — Не искам да бъда смущавана...

— Дадено.

— Ще заключа вратата...

— Добре.

Телефонът задрънча в момента, в който Кейт слагаше резето.

— Ало? — сграбчи слушалката тя.

— Здравсти, Кейт. Обажда се Франк.

— Нямах представа колко ми е приятно да те чуя!

Мери вдигна глава точно в мига, в който Чарлс прекоси коридора и натисна бравата на Кейт.

— Шефката ми спи — обяви тя.

— За пръв път чувам подобно нещо — учудено я погледна Чарлс. — Кейт никога не спи през деня. Да не е болна?

— Не. Просто много ѝ се събра. Цял ден е била в „Сибил Бранд“ при Сандра. Върна се съсипана и каза, че не желае да бъде безпокоена.

— Това не е типично за нея...

Мери се поколеба. Беше на тази служба през трите години от престоя на Кейт в „Манинг & Андерсън“ и знаеше за чувствата ѝ към Чарлс, въпреки усилията им да държат нещата в тайна. Дали пък Кейт няма да се ядоса, че е отпратила Чарлс? Не, едва ли... Кейт каза, че не бива да прави изключение за никого. Раменете ѝ леко се присвиха, очите ѝ се вдигнаха към лицето на Чарлс.

— Винаги има пръв път, нали?

— Окей — въздъхна той. — Звънни ми веднага след като се събуди. Въпросът е спешен.

— Разбира се — кимна момичето.

— Повтори още веднъж, Франк — извика Кейт, намръщена от лошата връзка.

— Мария каза, че Джеймс редовно малтретирал Сандра. Побоищата ставали все по-жестоки и тя била сериозно разтревожена за момичето.

— Мръсник! — кипна Кейт. — Слава богу, че си осигурихме показанията на Мария. Но искам да бъде сигурна, че това наистина е така.

— Зная...

— Какво друго каза?

— Понякога Джеймс побеснявал до такава степен, че преследвал и нея.

— Но защо не е напуснала, за бога?

— И аз я попитах същото. Явно е била привързана към момченцето, но има и нещо друго... Изпитвала състрадание към Сандра, която била сред малцината, отнасяли се човешки с нея.

— Най-накрая някой да каже добра дума за клиентката ми — въздъхна Кейт. — Надявам се, че Мария е приела да се върне и да даде показания пред съда.

— Тъкмо тук е проблемът — мрачно отвърна Франк. — Тази жена буквално умира от страх.

— Какво я плаши?

— Имиграционните власти.

— Че какво я интересуват нашите имиграционни власти, след като вече се е прибрала в Мексико?

— Подала е документи за легален престой в Щатите. Страхува се, че властите ще ги отхвърлят, след като разберат за нелегалната ѝ работа у нас.

— А дава ли си сметка, че без нейните показания Сандра ще бъде осъдена за предумишлено убийство?

— Да. Няколко пъти ѝ изтъкнах това.

— Тя съмнява ли се в невинността на Сандра?

— Не. Убедена е, че момичето няма нищо общо с убийството. Била е разтревожена от появата на полицията, но мислела, че те разпитват Сандра за обира на къщата няколко месеца по-рано.

— Тогава от какво се е подплашила? От официалния арест?

— Не — отвърна Франк. — След като отвели Сандра, тя разбрала, че цялата отговорност за Джими пада върху нея. После обаче се появил Чарлс и на развален испански ѝ обяснил, че ще отведе детето при Абигейл. Направила опит да го разубеди, тъй като прекрасно знаела, че Сандра не може да понася възрастната дама. Но Чарлс не ѝ обърнал внимание. След това не ѝ оставало нищо друго, освен да си събере багажа.

— Нима Чарлс е казал нещо, което да я изплаши?

— Не зная.

— Тя все още ли е в твоя хотел?

— Да. В момента е в стаята ми с някаква своя братовчедка.

— Би ли я попитал какво е казал Чарлс, когато е отишъл да прибере детето?

— Ще се наложи да почакаш малко.

— Разбира се. Предпочитам да почакам, тъй като се опасявам да не се разпадне връзката.

— Окей.

Кейт извади бележките си за бъдещия процес и започна да ги преглежда. Слушалката остана притисната до ухото ѝ. Най-сетне, след около пет минути, които ѝ се сториха часове, Франк отново се появи.

— Не е казал нищо повече от това, което вече ти съобщих — поясни той. — Но съм готов да се закълна, че се уплаши от въпроса ми и очевидно скри нещо. Оставих я, тъй като се опасявах, че ще изгубиш търпение.

— Благодаря — въздъхна Кейт и се завъртя заедно със стола си. — Все пак искам да измъкнеш от нея всичко, което ѝ е казал Чарлс. Може би е пояснил, че ще я викат за свидетел и там ще трябва да разкрие нещо неприятно. Може би е видяла как Сандра показва пистолета си на Томи... Трябва да научим истината, независимо каква е тя. Кажете на Мария, че животът на Сандра виси на косъм.

— Ще направя каквото мога — обеща Франк. — Но не ти гарантирам нищо.

Кейт замълча, после изведнъж вдигна глава.

— Хрумна ми нещо, Франк... Качи се горе и кажи на Мария, че Сандра е много болна... Нека остане с впечатлението, че животът ѝ е в опасност... После я попитай как ще се чувства, ако Сандра умре, без никой да повярва в невинността ѝ.

— Кейт, не мислиш ли, че...

— По дяволите, Франк! — прекъсна го тя. — Аз съм длъжна да опитам всичко възможно, за да спася живота на клиентката си!

— Добре, добре. Задръж така, отивам...

Кейт зачака, нервите ѝ се опънаха до скъсване. В главата ѝ се въртяха налудничави мисли, пръстите ѝ нервно стискаха писалката. Франк се върна на телефона в мига, в който ѝ се стори, че не издържа повече.

— Не зная какво да мисля — призна с колебание в гласа той.

— Какво ти каза Мария? — стисна слушалката Кейт.

— Чарлс се появил в къщата няколко седмици преди смъртта на Джеймс. Било късно вечерта, Мария вече била в леглото. Измъчвало я безсъние и решила да си свари чаша мляко. На връщане от кухнята чула гневните гласове на Джеймс и Чарлс, които се карали за нещо. Думата „завещание“ ѝ направила впечатление, тъй като двамата многократно я повтаряли. После вратата на кабинета се отворила и Чарлс излетял навън. Бил бесен. Джеймс изтичал след него и викал нещо. Мария се скрила под стълбите. Чарлс напуснал къщата, а Джеймс се върнал в кабинета и затръшнал вратата след себе си. Едва тогава Мария се промъкнала обратно в своята стаичка.

Странно, помисли си Кейт. Чарлс никога не беше споменавал, че е имал разногласия с Джеймс. Ще трябва да го попитам, рече си тя.

— Кейт, там ли си?

— Извинявай, бях се замислила. Но какво общо има това с думите на Чарлс при вземането на детето?

— О, пропуснах да ти кажа... Чарлс я попитал дали ги е чула да се карат през въпросната вечер...

— Какво му е отвърнала тя?

— Че си е легнала рано, тъй като Джими имал навика да се буди още на разсъмване. Но не е сигурна дали той ѝ е повярвал.

— Друго?

— Това е. Предадох ти всичко, което каза.

— Страхувам се, че все още нищо не разбирам — поклати глава Кейт.

— Значи сме в една лодка — мрачно се пошегува детективът.

— Франк, трябва да я убедиш да се върне с теб! Не ме интересува как ще го направиш и колко ще струва, но го направи! Само тя може да спаси Сандра. Ще ѝ осигурим закрила срещу санкциите на имиграционните власти, аз лично ще се погрижа да ѝ намеря спокойна квартира. Можеш да ѝ обещаеш, че веднага след делото ще се заемем с официалното ѝ разрешение за престой.

— Кейт, не можеш да обещаващ такава неща — предупреди я Франк.

— Кажй ѝ, че ще направя всичко възможно. И наистина ще го сторя, обещавам!

— Добре, ще видим какво ще излезе...

Кейт остана неподвижна дълго след като слушалката в ръцете ѝ онемя. Какво ли още знае тази жена, питаше се тя. Дали няма да излезе така, че вместо да спасят Сандра, показанията ѝ ще я окачат на въжето? Ох, дано не сбъркам, като настоявам да изправа Мария в съда, тежко въздъхна тя.

Диксън пътуваше към жилището на баща си със свъсени вежди. Беше ядосан от безцеремонния начин, по който му заповядаха да се яви. Влезе в къщата и се насочи към кабинета. Завари възрастния мъж пред камината, излегнат на кожения диван с одеяло върху краката.

— Здравей татко, пожелал си да ме видиш — хладно рече той.

— Да, Диксън. Седни.

Лицето на Франклин Манинг беше мрачно, очите зад стъклата на пенснето бяха непроницаеми. Диксън притеснено се отпусна на ръба на стола.

— Каква е тази важна работа, която не може да почака до утре?

Баща му го погледна и започна, подбирайки внимателно думите си:

— Сторил си нещо непростимо, Диксън!

— Непростимо ли? — присви очи Диксън. — Струва ми се, че тази дума е твърде мелодраматична.

— Стига вече с тези игри! — отсече Франклин. — Провел си тайна среща с представител на нийоркската адвокатска кантора „Ливингстън & Кентър“!

— Чарлс вече те е уведомил, а? — скочи на крака Диксън. — Гадно копеле!

— Сядай! — заповяда баща му и отметна одеялото от краката си. — И не смей да използваш подобен език в мое присъствие!

— О, я стига! Чарлс ти е надрънкарал куп глупости и сега ти възнамеряваш да ми откъснеш топките, нали?

— Той просто потвърди подозренията, които храня от известно време насам. А за твоето предателство научих от съвсем друго място — уведоми ме един стар съученик.

— Кой? — изненадано го погледна Диксън.

— Сигурен съм, че съм ти споменавал за Осгуд Торнуолър. В момента е юридически съветник в „Ливингстън & Кентър“. Преди няколко седмици звънна да ме поздрави за успешното начало на преговорите за сливане между двете фирми. И от тогава насам аз напразно чакам да ме информираш по въпроса.

— Не ти вярвам! — извика Диксън. — Това е работа на Чарлс и аз ти обещавам, че няма да му се размине! — Клепачът му започна да играе. — Искаш ли да чуеш истината за скъпоценния си зет? Чух, че от доста време насам чука твоята най-просперираща сътрудничка Кейт Александър! — На лицето му се появи иронична усмивка. — Сега какво ще кажеш в защита на скъпия Чарлс?

Франклин пребледня и се замисли. После поклати глава, стана и пристъпи към бюрото.

— Не ти вярвам, Диксън! — В ръката му се появи някакъв документ. — Мисля, че се опитваш да отвлечеш вниманието ми от наистина важните въпроси!

Старецът очевидно е изкуфял, смаяно си помисли Диксън. А това в ръката му вероятно е проектодоговорът за обединението, който отмъкна Чарлс. Май ще е най-добре да успокоя топката, въздъхна той.

— Заседанието беше с опознавателна цел — промърмори.

Пръстът на стареца се насочи в гърдите му.

— Срещнал си се с тези влечуги зад гърба ми! Предупредих те, че не желая никакви контакти с подобни типове и все още съм на същото мнение! За съжаление обаче ти очевидно не ме уважавах и

вършиш каквото ти хрумне. По този начин ме лишаваш от избор. — В очите на Франклин се появи гневен блясък. — Съобщавам ти официално, че не можеш да разчиташ на подкрепата ми при избора на президент!

— Така ли? — скочи на крака Диксън. — Значи ще повериш скъпоценната си фирма на онзи идиот Чарлс, обръщайки гръб на собствения си син?!

— С подобен език няма да стигнеш доникъде, Диксън! — хладно го изгледа Франклин. — А що се отнася до президентския пост, спокойно можеш да забравиш, че ще направя нещо за теб!

— Скъпи татко, позволи ми да ти разясня някои прости неща от живота. — Върху лицето на Диксън изплува презрителна усмивка. — Мога да получа поста и без твоята подкрепа. Ти вече си стар, дните ти във фирмата са преброени. Защо, по дяволите, не се пенсионираш и не престанеш да ми се пречкаш в краката? От това няма полза нито за мен, нито за „Манинг & Андерсън“!

— Как смееш! — изрева Франклин. — „Манинг & Андерсън“ е моя компания, а не твоя! Контролният пакет акции е в мои ръце и това ще бъде така, докато съм жив! Само още една дума и ще те изритам в задника, независимо от факта, че си мой син!... — Замълча и изведнъж се хвана за гърдите.

— Татко! — извика Диксън и скочи да подкрепи възрастния мъж, който се олюля над дивана.

— Донеси ми вода! — прошепна Франклин и бавно се отпусна назад.

Изправен над него, Диксън се колебаеше дали трябва да помогне на баща си. Какво би станало, ако не направи нищо и го остави да умре? Не, това не е разумно. Не беше сигурен, че баща му го е посочил за единствен наследник на акционерния капитал. Ами ако го е завещал на някой като Чарлс?

Франклин успя да отвори кутийката, която измъкна от джоба си. Сложи някакво хапче под езика си, не след дълго цветът на лицето му започна да се нормализира.

Диксън си даде сметка, че ако не се раздвижи още в следващата секунда, ще изгуби и последния остатък от чувствата на баща си. Хукна към умивалника, напълни една чаша с вода и му я поднесе.

— Ето, заповядай.

Франклин отпи няколко глътки, закашля се и най-сетне успя да си поеме дъх. Хапчето очевидно започваше да действа.

— Извикай майка си — дрезгаво нареди той.

Диксън се подчини. Дали старецът усети мислите ми, запита се той, докато напускаше кабинета.

Ирен Манинг се втурна към дивана, погледна лицето на съпруга си и веднага хвана телефона. Набра 911 и каза на телефонистката, че съпругът ѝ вероятно е получил сърдечен удар. Продиктува адреса, остави слушалката и се наведе над Франклин.

— Взе ли си хапчето?

Той само кимна с глава.

— Тогава ще лежиш спокойно, докато пристигне екипът на бърза помощ. — Седна до него, взе ръцете му в своите и нежно ги разтърка. — Ще се справиш, Франклин... Ще се справиш.

Скоро в далечината се чу нарастващ вой на сирена. Ирен вдигна глава към лицето на Диксън, но той гузно отмести поглед встрани.

Кейт набра вътрешния номер на Чарлс и каза, че иска да го види. Завари го зад бюрото, с вдигнати на ръба крака и чаша питие в ръка.

— Кейт! — Той свали краката си и стана да я посрещне. — Разтревожих се. Не е в стила ти да спиш по време на работа.

— Посещението при Сандра се оказа доста изтощително.

— Ще ми разкажеш ли?

— Не сега, ако нямаш нищо против.

Той сложи ръце върху раменете ѝ, но тя внимателно се отдръпна и махна по посока на дивана.

— Нека седнем...

— Разбира се. Искаш ли едно питие?

— Не, благодаря.

Той се отпусна срещу нея, на челото му се появиха недоумяващи бръчки.

— Пак ли ще говорим за Ан? Ядосана си, защото снощи, по време на приема, няхах вид на отчаян от живота? За бога, Кейт, как другояче бих могъл да се държа? Вече сме съвсем близо до това, което искаме... Не можеш ли да проявиш още мъничко търпение?

— Няхах намерение да засягам този въпрос — тихо отвърна тя. — Искях да си поговорим за истината. Кажи ми предварително, ако не си в състояние на подобно нещо. Но не желая да ме лъжеш.

— Окей, давай.

— Защо не ми каза, че две седмици преди смъртта на Джеймс сте спорили относно завещанието му?

— Откъде знаеш?

— Предупредих те, че няма да търпя номера, Чарлс. Или ще ми отговориш честно, или отивам при областния прокурор!

— Шегуваш се!

— Опитай и ще видиш!

Той се изправи, наля в чашата си два пръста скоч и добави нова бучка лед. Гласът му долетя до Кейт тих, но някак напрегнат.

— Това не променя нищо...

— Не е ли по-добре аз да преценя това?

— Откога реши да се превъплъщаваш в ролята на съдия?

— Аз съм защитник на една жена, обвинена в предумишлено убийство! — погледна го с негодувание тя. — И като такъв имам право да науча всички обстоятелства по делото, особено когато те са притежание на колега от фирмата!

— Вече ги научи, нали? — остро отвърна той. — С Джеймс спорихме по някои клаузи на завещанието, отнасящи се до правата на Тео. Той беше склонен да го посочи за главен изпълнител, но после се отметна. Нима човек не може да спори с най-близкия си приятел?

— Може, разбира се. Но защо тогава не сподели с никого за това? Особено след като стана ясно, че завещанието ще бъде оспорено в съда... Това ме тревожи, Чарлс!

— Кейт, моля те да разсъждаваш разумно! Най-добрият ми приятел стана жертва на брутално убийство! Животът ми се превърна в ад! Принуден съм да управлявам компанията и фондацията на Джеймс д'Арси, да защитавам валидността на завещанието му в съда, да се боря с онзи задник Диксън и братчето Тео относно някакви въображаеми промени в последната воля на Джеймс! — Разклати чашата си, кубчетата лед звъннаха в стените ѝ. — Едновременно с това се боря да получа ръководния пост в кантората, тъй като Диксън е твърдо решен да я продаде на акулите от Ню Йорк и Франклин разчита единствено на мен да го спра. При това, без да наранявам шибаните му чувства! Не мислиш ли, че всичко това е достатъчно?

Кейт се приведе напред и примирително промълви:

— Отчитам го, Чарлс. И затова ти прощавам много неща. Оставих личните си чувства настрана, тъй като съзнавам пред колко тежки проблеми си изправен. Но не мога да приема факта, че не си споделил с мен една толкова важна подробност за делото, което водя...

— Господи, какво общо с делото ти има някакъв мой спор с Джеймс? — погледна я раздразнено Чарлс.

— Как какво? — изви вежди Кейт. — Нима не съзнаваш, че след подобен спор ти автоматически се включваш в списъка на заподозрените?

— Станах и убиец, така ли? — мрачно я изгледа той.

— Не — въздъхна тя. — Но заподозрян, за когото полицията не знае нищо.

— Само защото сме спорили?! — не можа да повярва на ушите си Чарлс.

— Не — поклати глава тя. — По-скоро, защото си спестил на властите жизненоважна информация.

— За което съжалявам, дявол да го вземе! — извика той, сграбчи телефонната слушалка и я тикна в ръцете ѝ. — Ето, позвъни на детектив Боуър, на Мадлин Гулд и на който още се сетиш! Разкажи им каквото искаш!

— Успокой се — вдигна ръка Кейт. — Опитвам се да проведя един разумен разговор, но ти подкачаш като опарен!

— Разумен разговор? — присви очи той. — Заявяваш, че съм заподозрян в убийството на най-близкия си приятел и наричаш това „разумен разговор“?!

— Вече не си заподозрян, тъй като Томи се призна за виновен.

— И това трябва да ме успокои, така ли? — Той затръшна слушалката, седна на дивана до нея и хвана ръката ѝ. — Това е лудост, Кейт!

Тя усети как кожата ѝ леко настръхва от докосването му и внимателно се отдръпна.

— Моля те, нека запазим деловия тон на разговора.

— Окей, госпожице адвокат — въздъхна той и се премести на отсрещния стол. — В интерес на истината, за която толкова настояваш, ще добавя, че през въпросната вечер Джеймс обмисляше и някои промени в предбрачния си договор. Искаше да завещае на Сандра повече средства от благодарност, че го е дарила със син. Това съвсем не беше в стила му. Аз обаче го посъветвах да не предприема нищо, преди да съм проверил някои неща.

— Защо?

— Вече бях чул слуховете, че Сандра си има любовник.

Кейт не успя да прикрие изненадата си.

— И му го каза?!

— Само му загатнах...

— Как е възможно да кажеш подобно нещо на най-добрия си приятел?!

— Никой не можеше да нарани Джеймс. Той беше известен с дебелината си кожа. — Чашата отново се поклати в ръката му, изражението на лицето му остана непроницаемо.

Кейт си спомни разговорите със Сандра и Тео. Те потвърждаваха по безспорен начин, че Джеймс е бил жесток човек.

— Склонна съм да приема това определение — промълви тя. — Особено след всичко, което научих от Сандра.

— Какво по-точно ти е казала тя?

— Че Джеймс я смазвал от бой, стягал е примка около шията ѝ, дори я принуждавал да правят секс с нож в ръка.

Той я погледна с истинско смайване.

— Знаех, че има избухлив характер, но никога не съм допуснал, че може да е толкова гадно копеле. Сигурна ли си, че Сандра ти е казала истината?

— Да — кимна Кейт. — Освен това открихме Мария...

— Къде?

— В Мексико.

— Франк е заминал, въпреки отказа на Диксън да отпусне средства?

— А ти нима си допуснал, че ще се откажа да търся истината заради няколко хиляди долара? — присви очи тя.

— Това вече прилича на моето момиче! — промълви с уважение той и на устните му се появи подобие на усмивка.

— Как реагира Джеймс, когато му подхвърли за изневярата на Сандра?

— Каза да наема частен детектив и да я поставя под наблюдение.

— Ти стори ли го?

— Да.

— Кого нае?

— Помниш ли Марти?

— Но нали сам казваше, че работи по някаква задача извън града?

— Това беше, преди да замине...

— Той прие ли задачата?

— Знаеш ли, не съм много сигурен.

— Искам телефона и адреса му — отсече Кейт.

Чарлс ѝ хвърли един продължителен поглед, после бавно кимна с глава.

— Добре.

— Сега, ако обичаш.

Той стана, отиде до бюрото си и надраска нещо върху лист хартия.

Кейт се облегна назад и замислено забарабани по кожената седалка на дивана.

— Що за човек беше всъщност Джеймс? — тихо попита тя.

— Човек на крайностите — размаха чашата Чарлс. — В един момент кипи от сърдечност и е душата на компанията. Топъл, щедър, любезен — образец на добър приятел. В следващия обаче става съвсем различен: жесток, зъл, отмъстителен.

— Май не ти е било лесно с него... — подхвърли Кейт.

— Бях му свикнал — сви рамене Чарлс. — Действително не беше лесно, но и двамата намерихме начин да търпим особеностите на характерите си, без това да се отразява на добрите ни отношения.

— Какъв беше този начин?

— Аз вършех цялата практическа работа, а той все намираще за какво да се заяде. Тогава просто му казвах да върви на майната си и нещата се оправяха.

Тя се засмя, въпреки волята си. На неговото лице също се появи подобие на усмивка.

— Искам да кажа, че скандалите помежду ни бяха нещо обикновено — добави той. — Мисля, че освен мен, едва ли някой друг смееше да се кара с него по подобен начин. Хората предпочитаха да отстъпват пред избухливия му нрав. Ако се поровиш достатъчно дълбоко, с положителност ще откриеш това.

Забележката му я жегна. Беше достатъчно честна, за да признае правотата ѝ. Нима сама не беше се уверила в избухливостта на Джеймс през онази последна вечер?

— Как стигнахте до скандал относно завещанието? — попита на глас тя.

— За всичко е виновен Диксън, който постоянно пускаше мухи на Тео. Много държеше Тео да получи повече власт, особено по отношение на фондацията. Това беше основната причина да настояват

за промяна в завещанието. Естествено, Тео както винаги вършеше това, което иска Диксън, а Джеймс побесняваше...

— Но какво общо си имал ти с всичко това?

— Сложно е за обяснение — въздъхна Чарлс и се облегна назад.

— Опитай, все пак...

— Нещата, които ще чуеш, вероятно няма да ти харесат — мрачно се усмихна той.

— Не съм дете. Зная, че не си съвършен.

— Наистина ли, Кейт? — погледна я в очите той. — Нима не те привличат моите връзки и влияние?

— Това не е честно!

— Но е истина, нали?

Тя тръсна глава и се върна върху темата на разговора:

— Защо си бил против Тео?

— Не ми се искаше да споделям властта — въздъхна Чарлс. — Бях свикнал да се разпореждам с компанията и фондацията както намеря за добре. Джеймс ми беше прехвърлил абсолютно цялата отговорност. Ласкаех се от мисълта, че е сторил това, защото цени деловите ми качества. — Усмивката му разкри два реда бели и равни зъби. — Но колкото повече се товарех с работа, толкова повече Джеймс се забавляваше за моя сметка. Макар аз да си въобразявах, че е обратното, че го правя все по-зависим от себе си. Трябваше да минат години, за да разбера, че по отношение на мен той просто прилага древната система с моркова и тоягата. Предложи ми моркова чрез неограничената власт над огромната му империя, а после, когато вече свикнах с тази власт, размаха тоягата и заплаши да ми я отнеме, ако не изпълнявам желанията му.

Кейт бавно поклати глава.

— Май между вас наистина е съществувало взаимно уважение, а?

— След като държах да ме третира по достоен начин в обществото, аз трябваше да му позволя и обратното: да ми крещи и да ме унижава, когато сме насаме. Такава беше цената на сделката.

— И ти беше съгласен да я платиш?

— Да.

— Разбирам... А по това време Тео имаше ли думата относно делата на фондацията?

— Не.

— Защо?

Чарлс поясни, че Джеймс винаги е обичал да прави сечено на Тео и да го лишава именно от онова, на което държи. Тези думи съвпадаха напълно с разказа на Тео и в душата на Кейт се промъкна облекчение.

— Но защо Уилям е дал толкова много власт в ръцете на единия си син за сметка на другия? — попита тя.

— О, старият Уилям! — светнаха очите на Чарлс. — Най-страхотният интригант, когото познавам! Той съвсем не искаше да даде толкова голяма свобода на Джеймс, но стана така, че един ден първородният му син просто си я взе! А изправен срещу тези двамата, Тео действително нямаше никакъв шанс...

Кейт замълча, умът ѝ напрегнато работеше.

— Коя е причината да се опасяваш от Тео? — попита най-сетне тя.

— Парите — кратко отвърна той.

— Не те разбирам...

Той се поколеба за миг, после вдигна глава.

— Кейт, основната част от парите, с които оперирам, принадлежи на Ан...

— Но като юрист ти печелиш поне един милион долара годишно!

— Повече от милион — поправи я той. — Но това са парите от заплатата ми. От тях плащам данъци, с тях издържам и семейството си. Ако ти кажа колко отиват за таксите на двете ми деца в колежа „Айви Лийг“, веднага ще разбереш, че не ми остава почти нищо. Домът ми струва осем милиона долара, но парите за покупката дойдоха от личната сметка на Ан. Горедолу такава е положението и с всичко останало: вила, яхта, разточителни приеми... Тя плаща за това. Парите на семейство Манинг са стари, отлежали пари. Когато се ожених за Ан, тя притежаваше милиони долари в акции и ценни книжа. Развъртях ги, направих всичко възможно да ги умножа и мисля, че успях. Но те продължават да са на Ан, а не мои... В случай на развод ще получа трохи.

— Но защо изобщо мислиш за развод, след като парите са толкова важни за теб?

— Защото те обичам — усмихна се той. — И ти прекрасно го знаеш. Но преди това искам да осигуря нещичко за съвместното ни бъдеще.

— Аз също печеля добре — подхвърли тя и изпитателно го погледна.

— За съжаление обаче аз вече свикнах на големите пари — поклати глава той. — Не мога да си представя, че цял живот ще се претрепвам от работа. Иска ми се двамата с теб да пътуваме по света, да имаме хубав дом и една-две вили в красиви местности. Яхта, частен самолет, скъпи коли... Не забравям и политиката — другата голяма любов на живота ми. За да бъдеш играч на високо ниво, са необходими не само връзки и влияние, но и много пари... А аз мога да разполагам с тях, само докато съм шеф на компанията и фондацията „Д’Арси“.

— Бихме могли да живеем в моето жилище — сякаш не го чу тя.

— Наистина бихме могли — отвърна той и очите му потъмняха. — Но ако ме попиташ дали ще бъда щастлив, несъмнено ще получиш отрицателен отговор.

— Нямах представа, че мислиш така...

— Защото добре се грижа за себе си...

— Как?

— Използвам част от парите на фондацията за финансиране на някои лични сделки...

Тя почти изхълца от смайване.

— Парите ще бъдат върнати до последния цент — увери я той. — Но междувременно съвсем не ми се иска Тео да си пъха носа в тези неща.

— Искаш да кажеш, че си *откраднал* пари от фондацията?!

— Предпочитам думата „заем“.

— Как можеш да постъпваш така?!

— Мога и още как — присви очи той. — Преди всичко, защото нямам чувството, че постъпката ми е лоша. Ще ти разкажа една малка история. Преди няколко години, по време на кризата в бизнеса с недвижими имоти, Джеймс беше изпаднал в дълбоко отчаяние. Беше закупил доста имоти в Южна Калифорния, но цените стремглаво падаха. Загубите му бяха огромни. Слушах го как търси изход и подхвърля разни цифри за продажба на едро. Всичките имоти накуп. Започнах да се замислям и скоро открих решението на задачата... Един

ден небрежно го попитах дали ще даде два процента от общата стойност на човек, който би се наел да продаде имотите на цена, по-висока от пазарната. „Веднага“, погледна ме в очите той. „Дори ако този човек съм аз?“ — попитах. Джеймс прекрасно знаеше, че искам да бъда независим от парите на Ан. „Естествено“, отвърна той.

Очите на Кейт се заковаха върху лицето му.

— Залових се за работа — продължи с въздишка Чарлс. — Зарязах всички ангажименти и тръгнах да обикалям страната. В продължение на два месеца търсих клиенти, разговарях с какви ли не типове. Хрумна ми идеята за първоначално финансиране на строителството на всеки, който закупи имот. Нелоша идея, тъй като „Д’Арси къмпани“ получаваше възможност за бъдещи дивиденди, при това доста солидни.

Кейт беше дълбоко впечатлена. За пръв път чуваше, че далновидната маркетингова стратегия на „Д’Арси къмпани“ е била реализирана по идея на Чарлс.

— Какво стана след това? — любопитно го погледна тя.

— Джеймс прие идеята ми с възторг и даде зелена светлина пред нея. По-късно го попитах за процентите и той каза, че няма проблеми... — Красивото лице на Чарлс помръкна още повече. — Така и не видях тези пари. На настояванията ми Джеймс само се усмихваше.

— Той разбра ли за машинациите ти? — попита със свито сърце Кейт.

— Не. Дори не подозираше.

— Как тогава го разубеди по отношение на Тео?

— Като му посочих истината. Тео без съмнение щеше да вкара в семейния бизнес и Диксън. Което щеше да накара Джеймс дълбоко да съжالياва. В крайна сметка той прие моите аргументи, но преди това едва не стигнахме до бой. — По лицето му пробяга усмивка. — Понякога много се разпалвахме... Онази нощ победител бях аз... Но още на другата сутрин той заяви, че продължава да се колебае... Помоли ме да помисля за най-добрия начин да включим и Тео в ръководството на семейната империя. Обещах да помисля, но после стана нещастие и всичко спря...

— Все още не си ми обяснил защо запази мълчание — напомни му Кейт.

— Защо ме притискаш? — ядоса се Чарлс. — Джеймс е мъртъв и това вече не е от значение! В документите промяна няма, а фактът, че е обмислял подобно нещо, няма никаква правна сила. Подобно признание би нанесло вреда единствено на мен самия. Освен това Джеймс очевидно възнамеряваше да ми свие поредния си жесток номер. Промяната на мнението му още на другия ден е ярко доказателство за това. Не разбирам на кого съм навредил, като съм запазил мълчание!

— Не би трябвало *ти* да решаващ това, Чарлс — напомни му Кейт.

— Добре де, сбъркал съм! — раздразнено отвърна той, скочи и тръгна към барчето. — Съжалявам!

— Не мислиш ли, че пи достатъчно?

— Браво! — извика извън себе си той. — Жената, която обичам, прави всичко възможно да ме изкара от кожата, а накрая иска да ми вземе и уискито! Добре, вземи го! — Кристалната чаша с трясък се разби в стената.

— Успокой се, Чарлс! — разтревожено се надигна Кейт.

Той пристъпи към нея и тежко се отпусна на дивана.

— Уморен съм, Кейт. Омръзна ми ролята на железния мъж, на когото разчитат всички. Писна ми да бъда непобедимият Чарлс Римън!

Тя успокоително потупа ръката му, после въздъхна.

— Не съм сигурна, че разбирам какво си извършил, но дори да беше обратното, пак щях да настоявам да кажеш истината от банката на свидетелите!

— Какво имаш предвид? — сбърчи вежди той.

— Нали каза, че не знаеш за съществуването на второ завещание?

— И това е шибаната истина! — гневно извика той. — Някой да ме е питал дали сме обсъждали с Джеймс ново завещание?

— Това са глупости, Чарлс! — изгуби търпение Кейт. — Лъжата си е лъжа!

— Грещиш. Някой не ме е питал дали Джеймс е имал намерение да прави ново завещание. Попитаха ме дали е променил старото и аз казах истината. — Хвана ръката ѝ и я притегли до себе си. — Време е да престанеш, Кейт. В противен случай ще навредиш на *нашите* отношения. Това, което ти казах, няма нищо общо със смъртта на

Джеймс. Тя е причинена от Томи и толкоз. Престани да се ровиш повече, защото ще разрушиш всичко, което сме създали с цената на толкова търпение.

Тя стана, пристъпи към стената и започна да събира късчетата стъкло.

— Ще се порежеш! — разтревожено извика той.

— Я не ми говори като на малко дете! — гневно отвърна тя.

Той стана и донесе кошчето за боклук. Отпусна се на колене върху килима и хвана ръцете ѝ.

— Пожела да узнаеш истината и аз ти я казах... — Гласът му прозвуча уморено. — Не бива да ме наказваш заради това...

Тя потопи поглед в очите, които толкова много обичаше. В душата ѝ цареше пълно объркване. Част от съзнанието ѝ копнееше да се хвърли в прегръдките му, да каже, че го разбира. В крайна сметка Джеймс се беше отнесъл лошо с него, а твърдението му, че не е бил длъжен да споделя пред съда намеренията на богатата за евентуална промяна на завещанието, беше доста логично.

— Не зная какво да мисля — откровено въздъхна тя и се изправи. — Получих прекалено голяма доза болка, трябва ми време да подредя мислите си.

— Позволи ми поне да те прегърна! — примоли се той.

Кейт мълчаливо пристъпи към него и се отпусна в обятията му. Само миг по-късно го отблъсна и тръгна към вратата.

— Ще поговорим по-късно...

Чарлс отиде в клуба си, а Кейт се върна зад бюрото и започна да подрежда записките си по предварителното дело. Мислите ѝ обаче продължаваха да се връщат към току-що приключилия разговор. Прави ли е Чарлс? Нима тя не разсъждава правилно? Разрови документите, търсейки показанията му пред съда.

— По дяволите, къде изчезнаха?

Нямаше ги никъде. Може би Чарлс е поискал да ги прегледа? Излезе и се насочи към кабинета му. Етажът беше абсолютно пуст. Беше петък вечерта, дори машинописките си бяха тръгнали. Всички са у дома, при семействата си. Или на среща с любимите. Всички, без мен...

Влезе в просторния кабинет, щракна електрическия ключ и прекоси красивия ориенталски килим към бюрото му. Очите ѝ неволно пробягаха по пода около барчето. Какво го накара да строши онази чаша, господи? За трите години служба във фирмата не беше го виждала да си изпуска нервите нито веднъж. Нито пък през последната от тях, през която поддържаха интимни отношения.

Започна да прехвърля струпаните върху бюрото документи, нетърпелива да открие свидетелските му показания. Оставяше всичко така, както го беше заварила, тъй като знаеше колко е педантичен по отношение на книгата. Усещаше, че няма да се успокои, преди да прочете тези показания още веднъж. Искаше да бъде абсолютно сигурна в честността му.

Огледа се, вниманието ѝ беше привлечено от снимките на Чарлс в компанията на известни личности, окачени по стените. Нима беше прав? Дали тя действително се впечатляваше от връзките и влиянието му? Даваше си сметка, че не би могла да го отдели от аурата на властта, която го заобикаляше. Въпреки това ѝ се искаше да вярва, че е била привлечена от него самия, а не от репутацията му.

Стресна я острият телефонен звън. Механично се пресегна и вдигна слушалката, очите ѝ се сведоха към пръснатите по бюрото

документи.

— Не бързай отново да затваряш, Чарлс! — разнесе се остър и неприятен глас в мембраната. — Искам тези сто бона и те предупреждавам, че ако не ги получиш до двадесет и четири часа, ще натикам делото Д'Арси право в муцуната ти!

Линията онемя, а Кейт едва сега си даде сметка, че беше вдигнала личния телефон на Чарлс. Онзи, който го нямаше в указателя. Гласът отсреща ѝ прозвуча познато, но не можеше да се сети на кого принадлежи. Напрягна паметта си, но напразно. Очевидно ставаше въпрос за изнудване. Кой би могъл да притиска Чарлс? В главата ѝ нещо прещрака и тя почти хлъцна от изненада. Гласът принадлежеше на Марти — частния детектив, който доскоро изпълняваше поръчки на кантората. Странно, но в приключилия съвсем неотдавна разговор бяха споменали именно неговото име. Но какво, за бога, означаваха думите му?

Краката ѝ внезапно омекнаха и тя се отпусна на стола на Чарлс. Какво иска Марти? Чарлс продължава да твърди, че Джеймс е имал намерение да промени своето завещание, но не го е сторил. Диксън, от своя страна, се беше заклел пред съда, че е виждал с очите си новото завещание. Умът ѝ светкавично пробяга по всички вероятности. Нима действително има друго завещание? Дали Чарлс го е скрил или унищожил след смъртта на Джеймс? Върна се отново към разговора... Той заяви, че зло не е сторено на никого. Джеймс е обмислял евентуални промени в документа и нищо повече. Сега обаче Кейт не можеше да бъде стопроцентово сигурна в думите на Чарлс. Той вече доказа, че е в състояние да лъже...

Ако новото завещание е попаднало в ръцете на Чарлс, той несъмнено е имал възможността да го унищожи... Но има и друга възможност — да не го сторил. Въпросът тогава се променя: къде е новото завещание? Знаеше, че Чарлс пази писмата ѝ в специален, вграден в писалището му сейф. Ще трябва да го намеря, рече си тя и се залови за работа. Опипвайки дъното на предпоследното чекмедже, тя откри, че една от дъските е подвижна. Наведе се, огледа я отблизо и установи, че дъската се вади. Зад нея се появи малко черно копче. Натисна го и дъното на чекмеджето се плъзна встрани. Под него се показва вратичката на стоманен сейф с цифрова комбинация. Завъртя колелцето, но касата отказа да се отвори.

Извърна се на другата страна и започна да преглежда останалите отделения на масивното писалище. Всичко вътре беше подредено безупречно. В третото чекмедже видя дебела книга, измъкна я и с учудване установи, че това е Библията. За какво му е на Чарлс Библия, озадачено се запита тя. Откакто го познаваше, той не беше стъпвал в църква, с изключение на неизбежните сватби и погребения. Никога не ѝ беше споменавал за някакви религиозни предпочитания. Разгърна книгата и на последната страница забеляза ситния му равен почерк. „Глава 18, преселението. Двадесет и трети псалм, Петте книги на Моисей.“ Потърси упоменатите текстове, в главата ѝ настана пълен хаос. Не откри абсолютно нищо забележително в тях, после изведнъж ѝ просветна. Започна да върти колелото с комбинациите на сейфа. Първо надясно, до цифрата 18. После наляво до 23, после отново надясно, през нулата до 5. Нещо изщрака и вратичката се отвори.

Чарлс се облегна в стола и очите му пробягаха по луксозния салон на Уелингтънския клуб. Току-що беше приключил отлична вечеря с двама колеги адвокати, които си тръгнаха веднага след нея. Той самият беше пийнал доста и в момента се питаше дали да се прибере у дома, или да спи тук, в една от луксозните стаи, запазени за членовете на клуба. Реши да се разходи до фоайето и да види какво става. Просто не му се прибираще у дома, при Ан. В този дом вече от години нямаше радост. В паметта му изплуваха лицата на децата му. Добри и умни деца. Но и двамата бяха поели напред, към собственото си бъдеще.

Пред очите му се появи красивото лице на Кейт. С нея беше извадил голям късмет. Прекрасна, умна, динамична жена, с блестящи перспективи пред себе си. Да, наистина имам късмет, въздъхна доволно той. Жени като Кейт рядко даваха втори шанс на прегрешилите си любовници. А той самият не можеше да има близост с неинтелигентни представителки на нежния пол. Ан също не беше глупава, но умът ѝ работеше в неприятна посока, прикрит и потаен. От нея беше научил много неща. Но тя нямаше нищо общо с блестящата интелигентност на Кейт. Усети как слабините му натежават от желание, очите му пробягаха по стрелките на часовника. Възможно ли е да е все още в офиса? Намираще се наблизко, а и имаше нужда от

малко чист въздух. Колебанието му се стопи и той напусна клуба. Представи си как притиска стройното издължено тяло с едри гърди и неволно ускори крачка.

Кейт преглеждаше съдържанието на сейфа с бързи, но внимателни движения. Най-отпред бяха поставени няколко дълги бели плика — от онези, които юридическите фирми използват за официални документи. Върху един от тях пишеше: „Последна воля и завещание на Чарлс Римън“, на следващия: „Последна воля и завещание на Ан Римън“. Съдържанието на сейфа се изчерпваше с още няколко документа, купчина златни монети и празна кутия за бижута. В дъното се гущеше още един бял плик. Кейт го измъкна, прочете надписа и затаи дъх. Върху него беше напечатано: „Добавки и изменения в последната воля на Джеймс Д'Арси“.

Ръцете ѝ измъкнаха документа, главата ѝ забуча. Направи опит да си спомни дали в депозираното в съда официално завещание на Джеймс се говори за някакви добавки. Това може би ще се окаже обикновено копие... Отвори го и с трепет установи, че в ръцете си държи оригинален документ, написан собственооръчно от завещателя. Видя датата и сърцето ѝ пропусна един такт. Господи! Текстът беше написан две седмици преди смъртта на Джеймс д'Арси!

Надникна в сейфа и едва тогава забеляза касетата, която лежеше в дъното, очевидно скрита под плика. Измъкна я, питайки се какво ли е записано на нея. После изведнъж я обля гореща вълна, обзе я чувство на клаустрофобия. Ами ако някой я пипне, докато се рови в сейфа на Чарлс?! Трябва да изчезвам, рече си тя. Задържа допълнението към завещанието и касетата, всичко останало върна на мястото му. Захлопна вратичката на сейфа, сложи Библията в чекмеджето и нервно се огледа.

После скочи на крака и се втурна към вратата, забравила напълно за показанията, които беше дошла да търси. Какво, по дяволите, означава всичко това?! До слуха ѝ достигна някакъв шум, краката ѝ се заковаха на място. Отваряне на врата! Притиснала документите към гърдите си, тя отчаяно се огледа. Не, късно е! Няма начин да се скрие... Беше попаднала в капан.

— О, госпожице Александър, моля за извинение. Не знаех, че все още сте тук.

Сърцето на Кейт сякаш щеше да се пръсне. Пред нея стоеше един от юридическите помощници във фирмата.

— И ти ли работиш до късно, Дейв? — изграчи със странен глас тя. Дори в собствените ѝ уши прозвуча като стърженето на гласпапир.

— Да — отвърна мъжът. — Господин Римън ми възложи едно проучване, което трябва да е готово за понеделник сутринта. Доста се поизмъчих с него и реших да поработя до късно, на спокойствие. — Очите му пробягаха по лицето ѝ. — Добре ли сте, госпожице Александър?

— О, да — направи опит да се усмихне тя. — Просто се стреснах... Мислех, че аз съм единствената луда, която работи до късно в петък вечер.

Дейв избухна в смях, сякаш беше чул страхотен виц. Бедният, въздъхна в себе си Кейт. Май е уплашен дори повече от мен.

— Търсех свидетелските показания по предварителното дело срещу Сандра д'Арси — реши да му предложи някакво обяснение тя. — Но не успях да ги открия. Нали ще ги донесеш в кабинета ми, ако случайно ги зърнеш?

— Разбира се.

— Много добре. Сега те оставям да работиш.

Помаха с ръка и се насочи към кабинета си с изтръпнал от страх стомах. Едва завила зад ъгъла, тя хукна по дългия коридор. Втурна се в тихото помещение, сложи резето и направи опит да си поеме дъх. Над горната ѝ устна избиха ситни капчици пот. Трябва да се махна оттук, при това веднага, рече си тя. Но първо ще си направя проверката.

Започна да рови документите по делото. Търсеше копие от завещанието на Джеймс, макар да беше сигурна, че в него не се споменава за никакви добавки. Искаше да сравни почерка на двата документа, но се опасяваше, че времето ѝ изтича. Всъщност какво ще стане, ако се окаже, че завещанието е написано на машина? Дали ръчно написаните добавки и промени ще бъдат юридически валидни? Не можеше да си спомни какво казва законът за подобни случаи. Текстът в ръцете ѝ не беше подписан от свидетели. Но доколкото си спомняше, ръчно написаното завещание е валидно и без свидетели.

Господи, объркано въздъхна тя. Върху този лист хартия ставаше въпрос именно за онези промени, за които Тео и Диксън твърдяха, че са отразени в новото завещание. Какво означава всичко това?

Това все пак не беше ново завещание, а само допълнение. Технически погледнато, Чарлс беше казал истината, твърдейки, че ново завещание няма. Нито тя, нито Мадлин бяха използвали термина „документи с доказателствена стойност“, който би включил в съдебното дирене и въпросната добавка. Какъв пропуск, господи!

Пъхна касетата в магнетофона и натисна клавиша за възпроизвеждане. Разнесе се пропукване, после в репродуктора се появи гласът на Чарлс:

— Марти, държиш се като глупак! Нима искаш да попаднеш в затвора?

— Слушай какво ще ти кажа! — изръмжа в отговор гласът, който Кейт вече беше чула по телефона. — Аз свърших цялата черна работа, изложих се на сериозен риск. И за какво? За някакви си мизерни сто хиляди долара! Или ще ми изплатиш незабавно още сто, или утрешните вестници ще публикуват всичко на първа страница!

— Казах ти вече, в момента не мога да ти осигуря парите!

— Чарлс, ако не извадиш още сто бона, отивам в полицията!

— Сега вече съм сигурен, че си откачил.

Тук записът прекъсна. Кейт остана неподвижно на мястото си, зашеметена от гняв. Той ме излъга! Нима и всичко останало е било лъжа?! Алчността го е заслепила и нещата стават страшни. Въздъхна и направи опит да разсъждава логично. По всичко личеше, че Чарлс умишлено е скрил добавките към завещанието на Джеймс. Но Марти по някакъв начин е разбрал за този документ и е започнал да го изнудва.

Кейт реши да направи ксерокопие на добавките и да се махне подалеч от тази кантора. Това е ново и особено важно доказателство по делото Д'Арси. Свързала го с телефонното обаждане преди малко, тя изведнъж си даде сметка, че е длъжна да се обърне към полицията.

Разгърна бележника с телефоните и скоро откри номера, който ѝ беше необходим. Набра го и нетърпеливо зачака. Помоли се на Бога да ѝ даде сили, надяваше се, че върши това, което трябва. Защото си даваше ясна сметка, че когато насреща вдигнат, връщане назад не може да има.

— Ало?

— Мадлин, безпокои те Кейт. Извинявам се за късния час, но трябва да те видя. Ако е възможно, още утре!

— Във връзка с делото Д'Арси?

— Да.

— Но утре е събота! — оплака се Мадлин. — Не можеш ли да почакаш до понеделник?

— Не. Въпросът е спешен. Добрах се до нови улики.

— Какви по-точно?

— Не са за телефона, Мадлин. Нима мислиш, че ще те безпокоя за дреболии? Утре сутринта ще дойда у вас.

— Добре. Нали помниш къде живеея?

— Разбира се — отвърна Кейт и затвори.

Погледна ръцете си и забеляза, че треперят. Затвори куфарчето и го сложи на стола, редом с чантичката си. После взе добавката към завецанието на Джеймс. Възнамеряваше да се отбие в стаичката с ксерокса и веднага след това да изчезне.

— Добър вечер, господин Римън — поздрави човекът от нощната охрана, докато Чарлс вписваше името си в дневника за посетители.

— Здравсти, Стан. Как се жената и децата? — Езикът му беше леко надебелял.

— Отлично, а вашите?

— Също.

— Тази вечер ще работите до късно, така ли? — усмихна се пазачът, докато го съпровождаше към асансьорите. Изчака отварянето на вратите, тикна ключа си в специалния процеп и натисна бутона за последния етаж.

— Само ще си взема нещо, което забравих. Горе има ли някой друг?

— Един от младите ви сътрудници. Дейв еди-кой си... Забравих му фамилията. Пристигна преди няколко минути.

— Харесвам такива момчета — ухили се Чарлс. — От тях обикновено излизат добри юристи, стига да не се увлекат прекалено рано по някоя фуστα.

— Сигурно, след като го казвате — усмихна се човекът.

— Забеляза ли Кейт Александър да си тръгва?

— Не. Имам чувството, че тази красива млада дама работи колкото трима адвокати, взети заедно.

— Чувството ти е правилно — кимна Чарлс.

Филип се събуди от телефона.

— Спиш ли? — бръмна в слушалката гласът на Мадлин.

Той се прозя, хвърли поглед към часовника и отвърна:

— Май бях задрямал... Какво става? Минава единадесет часът!

— Бях си легнала — въздъхна Мадлин. — Но не мога да заспя...

Много съм разтревожена.

— Защо? — разтърка очите си Филип.

— Преди малко се обади Кейт Александър. Поиска да се срещнем рано сутринта, въпросът бил спешен...

— Каза ли защо?

— Сдобила се с нови улики по делото Д'Арси.

— Какви?

— Не пожела да говори по телефона. Вероятно ще тъна в предположения чак до сутринта. — В гласа ѝ се долови колебание.

— Какво не е наред? — моментално го усети той.

— Не зная... Гласът на Кейт звучеше много странно. Сякаш беше изплашена от нещо.

— Изплашена? — Той тръсна глава, опитвайки се да проясни съзнанието си.

— Да.

— Откъде се обади?

— Не зная. Позвъних ѝ у дома, просто да попитам дали всичко е наред. Но никой не вдигна.

— Значи си е легнала. Другата възможност е да ти е позвънила от службата и сега да пътува към дома си. На твоето място не бих се безпокоил. До утрото остават само няколко часа и тогава ще разбереш всичко... Къде ще се видите?

— Тук, у дома.

— Искаш ли да дойда и аз?

— Не, ще се справя и сама. — От устата ѝ се откъсна лека въздишка. — Извинявай за безпокойството, исках просто да ти кажа

лека нощ. И още нещо: благодаря ти за днешния разговор... След него се чувствам далеч по-добре.

— Няма за какво да ми благодариш, Мадлин. А сега заспивай...

Седнал в колата си, паркирана срещу къщата на Мадлин, Гари видя как лампите в спалнята угасват.

— Питам се дали и хлапетата са тук... — промърмори полугласно той.

Никак не му хареса начинът, по който се беше държала Мадлин днес. Може би трябва да провери прозорците на долния етаж. Ако хлапетата спят, би могъл да рискува. Тя няма никакво право да му говори по този начин! За каква се мисли, да я вземат мътните?

Кейт включи копирната машина и сложи изписания лист под гумената подложка. В същия момент вратата зад гърба ѝ се отвори. Сигурно е Дейв, рече си тя и бавно се обърна.

— Чарлс! — Ръката ѝ инстинктивно се вдигна към устата. — Не очаквах... Не очаквах да те видя тук! Защо си дошъл?

— Май не си очарована да ме видиш пак — изломоти той.

— Не... Просто съм изненадана... — Направила отчаян опит да се овладее, тя се усмихна и добави: — Помислих си, че е твоят юридически помощник... Дейв е тук, знаеш ли?

— Вече го няма — ухили се Чарлс. — Пуснах го да си ходи.

При мисълта, че е сама в офиса в компанията на Чарлс, тя усети как кръвта започва да се оттегля от лицето ѝ. Какви обяснения ще му дам, ако забележи какво точно копирам на машината, отчаяно се запита тя.

— Какво правиш?

— Реших да си извадя няколко копия — небрежно отвърна тя и сви рамене. — Съсипана съм и тъкмо мислех да си тръгнавам.

— Много добре — рече той, пристъпи крачка напред и я прегърна. — И аз ще дойда с теб.

Дъхът му вонеше на алкохол. Кейт никога не го беше виждала да пие толкова много. Очевидно беше продължил да се налива и в клуба. Изпадна в ужас при мисълта, че може да види какво се копира на машината и направи опит да го изтика към вратата.

Устните му докоснаха шията ѝ.

— Искам да знаеш, че всичко, което правя, е насочено към нашето общо бъдеще — промърмори той.

Тя отчаяно потърси верния отговор. В момента никак не ѝ се искаше да се конфронтират. Мъжът, който призна, че е взел „на заем“ чужди пари, съвсем не приличаше на онзи, когото тя обичаше и мислеше, че познава.

— Обеща да ми дадеш малко време, не помниш ли?

Устните му унило се отпуснаха.

— Колко малко?

— Ден, най-много два...

— Но какво има? — попита недоволно той и очите му се присвиха.

— Нищо — промърмори тя. Даваше си сметка, че колкото по-уплашена изглежда, толкова по-подозрителен ще бъде той.

Окей, Кейт, стегна се вътрешно тя. Това е твоят шанс за „Оскар“, не го изпускай! Трябва да направиш така, че този човек да излезе от помещението!

— Зная, че мислиш за общото ни бъдеще — сладко се усмихна тя. — Но в момента и двамата имаме нужда само от едно: да се приберем у дома и хубавичко да се наспим! — Изтръгна се от ръцете му и се насочи към вратата.

— Хей, забрави си копията — извика той и тръгна към ксерокса.

Тя светкавично се обърна и се втурна да го изпревари. Сърцето блъскаше като чук в гърдите ѝ. Един господ знае какво ще направи, ако вниманието му бъде привлечено от текста! Ръцете ѝ грабнаха купчина бели листа и бързо покриха оригиналния документ.

— Ето, взех си ги — задъхано рече тя. — Хайде да си тръгваме!

В погледа му пролича нещо странно.

— Надявах се, че ще се наспим заедно...

— Не, много съм уморена.

По челото му пробягаха дълбоки бръчки, очите му станаха подозрителни.

— Избягваш ли ме?

На лицето ѝ се появи пресилена усмивка.

— Как можеш да си помислиш такова нещо, скъпи?

Трябва ми време, трябва ми малко време, пропищя един глас в съзнанието ѝ.

— Знаеш ли какво? — погледна го все така усмихната тя. — Защо не отидеш у дома? Нали си носиш ключа?

— Да.

— Много добре. Аз ще отскоча до пощата да изпратя едни документи и веднага се прибирам. Но ще те моля да вземеш такси. Не бих си простила, ако нещо ти се случи по пътя.

Той понечи да протестира, но тя запуши устата му с длан.

— Настанявай се удобно, направи си питие. — В усмивката ѝ имаше нещо победоносно. — И няма да усетиш кога ще бъда при теб!

— За какво ще ходиш в пощата?

— Трябва да изпратя едни инструкции на моята приятелка Рейчъл Шулмън... Нали я помниш, разказвала съм ти за нея... Идната седмица ѝ предстои да защитава човек, обвинен в убийство, и тя направо умира от страх.

— Не можеш ли да сториш това утре?

Кейт погледна часовника си и поклати глава:

— Тя вече ме чака... Моля те, Чарлс! Защо поне веднъж не направиш така, както искам аз?

— Добре — кимна той, после я сграбчи в прегръдката си. Устните му се впиха в нейните с такава сила, че я оставиха без дъх.

Тя се остави в ръцете му. Отвърна на целувката, но умът ѝ беше другаде. Моля те, Господи, проплака тъничък глас в съзнанието ѝ. Моля те да се намери някакво разумно обяснение за всичко това! Дълбоко в себе си обаче съзнаваше, че само истината може да я задоволи. Страшната истина, която се боеше да погледне в очите.

Нещо чукна по стъклото и Мадлин подскочи. Какво беше това? Потисна желанието си да изкреци и пипнешком потърси пенъора си. В същия момент откъм вратата на долния етаж се разнесе ясно почукване. Кой би могъл да я търси по това време?!

Включи осветлението и се насочи към дневната. Пристъпи към входната врата и надникна през шпионката. Господи, та това е Гари! Какво търси тук?!

— Мадлин, отвори — сякаш усети присъствието ѝ той. — Дойдох да ти се извиня!...

— Махай се! — гневно извика тя.

— Моля те, дай ми възможност да ти обясня...

— Не! Махай се!

— Цяла нощ ще седя на прага ти. Не зная как другояче да ти покажа колко много съжалявам... Готов съм да направя каквото пожелаеш!

— Желая да не те виждам никога повече!

— Ако не ми дадеш шанс да изкупя вината си, не виждам защо трябва да живея... — Гласът му бавно заглъхна.

— Не говори глупости! — тръсна глава тя и уви полите на дрехата около тялото си. — Ще си тръгнеш ли, ако ти простя?

— Да.

— Много добре, прощавам ти. А сега си върви!

— Отвори и ми го кажи в лицето. После си тръгвам. Няма да те преследвам, след като не ме искаш.

— Окей. Но не те *каня*, ясно? Ще си останеш на верандата, ще се извиниш и ще си тръгнеш! Обещавах ли?

— Обещавам.

Тя дръпна резето, превъртя ключа и откряна вратата. Гари стоеше на верандата с натикани в джобовете на якето ръце, лицето му беше нещастно като на бито кученце.

— Моля да ме извиниш, Мадлин — промърмори той, а зелените му очи умолително проблеснаха. — Имаш пълното право да ми се сърдиш. Искам просто да ти кажа, че съжалявам много за болката, която ти причиних...

— Добре. Сега си върви — изгледа го хладно тя. — И иди да се прегледаш.

— Защо?

— Защото си болен.

Ръцете му се стрелнаха напред с такава бързина, че тя дори не ги видя.

— Не аз съм болният! — изкрещя той. — Нима забрави кой от нас крещеше *искам го целия, искам го целия?!* — Гласът му се разнесе надалеч в тихата нощ, тялото му я избута навътре.

Мадлин замръзна от ужас. Този човек с очевидни психически отклонения успя да влезе в къщата ѝ!

— Искам веднага да си тръгнеш! — повиши тон тя и рязко се дръпна назад.

На лицето му се появи злобен израз, ръцете му я стиснаха още по-здраво.

— Първо ще ми отговориш на един въпрос! — изръмжа той. — Не ти ли беше поне мъничко приятно, когато си натиках оная работа в задника ти?

— Остави ме! — изгуби самообладание тя. — Махай се оттук!

Ръцете му разкъсаха предната част на пеньоара, тя инстинктивно се сви и отскочи назад.

В този момент някой я повика откъм верандата, след миг на прага се изправи Кейт.

— Извинявай, че идвам в такова време, но... — Очите ѝ обхванаха ситуацията за частица от секундата, изражението ѝ се промени. — Какво става тук? Хей, ти, махни ръцете си оттам!

Гари се извърна да я погледне, в очите му се появи несигурност. Миг по-късно пусна Мадлин, раменете му се смъкнаха надолу.

— Лека нощ, дами — промърмори той и направи опит да заобиколи Кейт, но тя се изпречи на пътя му.

Мадлин беше на ръба на истерията.

— Той е луд! — извика с треперещ глас тя. — Не го прави за първи път! — Ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха да прикрият голотата.

— Обади се в полицията! — заповяда с леден глас Кейт и заплашително пристъпи към нападателя.

— Махай се от пътя ми, кучко! — блъсна я Гари. Нападението беше толкова неочаквано, че тя едва успя да запази равновесие.

— Наистина се обади в полицията! — обади се мъжки глас откъм верандата.

Кейт рязко се завъртя.

— Господи, Филип! — ахна тя. — Изобщо не те чух да идваш след мен!

— Нищо чудно, след като този идиот вдига толкова шум! — изръмжа Филип, пристъпи напред и насочи пистолет в гърдите на Гари. — Мръднеш ли, копеле, ще ти пръсна гадния череп!

Лицето на Гари стана бяло като вар.

— Това е недоразумение — изфъфли той. — Мога да обясня всичко... — Краката му се раздвижиха по посока на Филип.

— Съветвам те да останеш на място, Сътър! — ледено процеди Филип и онзи се закова. — Свършено е с теб, имаме свидетели на гадните ти перверзии. Можеш да кажеш сбогом на кариерата си като прокурор!

— Свидетели на какво? — озъби се Гари. — Адвокатът ми ще отхвърли тези глупости толкова бързо, че...

— Аз видях как нападна Мадлин — обади се Кейт. — Причиняваше ѝ болка!

— Лъжлива кучка! — изрева Гари.

Мадлин все още не можеше да повярва, че всичко това става в действителност. В далечината се разнесе вой на сирени, който бързо се приближаваше. Очевидно Филип се беше погрижил да алармира полицията от телефона в колата си.

След няколко минути на верандата се появиха двама униформени полицаи. Единият позна заместник главния прокурор и почтително го поздрави. Филип прибра пистолета и сложи ръка върху рамото на Мадлин.

— Готова ли си да разкажеш на тези господата какво се е случило?

Мадлин напълни гърдите си с въздух и кимна с глава:

— Да, ще го направя...

Обясни с няколко думи инцидента и настоя Гари да бъде арестуван за насилствено проникване в дома ѝ и опит за физическа разправа. Полицаяте взеха показанията на Кейт, после единият се извърна към Гари и щракна белезници около китките му.

— Вършите огромна грешка! — извика Гари. — Аз ѝ казах, че скъсваме и сега тя си откъщава!

— Ще обясните това пред съда — каза вторият полицай и му прочете правата.

Поведоха го към патрулната кола. Гари се обърна и хвърли злобен поглед към двете жени.

Мадлин изведнъж почувства как краката ѝ омекват, в следващия миг Филип беше до нея и я взе в прегръдката си. Тя с благодарност опря глава на широките му гърди. Господи, какъв късмет, че този човек винаги е до мен! И колко съм била заслепена, за да не го оценя!

Филип внимателно я побутна към дивана и ѝ помогна да седне. В крайна сметка тя се овладя и вдигна глава.

— Ще ми обясните ли как така и двамата изведнъж се озовахте тук?

— След разговора по телефона си дадох сметка, че трябва да ти донеса новите улики още сега — поясни Кейт. — Всъщност страхувах се да ги държа у мен...

— Аз пък имах някакво предчувствие — усмихна се Филип. — Не ми хареса гласът ти по телефона, спомних си колко много се

страхуваш от Гари... И реших да наобиколя, просто за всеки случай.

— Не зная как да ви благодаря — почти изхълца Мадлин. — Ако не бяхте вие... — Гласът ѝ секна от възмущение. Помълча и тихичко добави: — Бях парализирана от ужас!

— То се виждаше от километри — кимна съчувствено Кейт, после се извърна към Филип: — Откъде измъкна тоя пищов?

— Имам го още от годините си като начинаещ прокурор — отвърна той. — Тогава ме заплашваха почти всеки ден.

— Все едно и също, а? — усмихна се тя.

— Страхувам се, че е точно така.

Овладяла се напълно, Мадлин вдигна глава.

— И тъй, и тъй сте тук, защо не поговорим за твоите нови улики?

Един час по-късно Мадлин и Филип знаеха вече цялата история, касетата беше прослушана за трети пореден път.

— Мразя това, което ще кажа — въздъхна най-сетне Мадлин. — Но по всичко личи, че Чарлс е дълбоко замесен в тази история. Все още не мога да определя доколко, но това е въпрос на време...

Свела поглед към ръцете си, Кейт тихо им съобщи най-главното: че двамата с Чарлс имат интимна връзка и в момента той я очаква в апартамента ѝ.

Мадлин ѝ хвърли поглед, изпълнен със съчувствие. Не е лесно да признаеш, че имаш връзка с женен мъж. Неслучайно Кейт никога не споменаваше името на човека, с когото се среща. А Мадлин погрешно беше решила, че големите политически амбиции пречат на приятелката ѝ да си има сериозно гадже.

— Все още не мога да повярвам — въздъхна Кейт. — До вчера бях убедена, че искам да прекарам остатъка от живота си с този мъж. — Главата ѝ мрачно се поклати. — След смъртта на Джеймс д'Арси всичко се обърна с главата надолу.

— Мисля, че е по-добре тази вечер да не се прибираш у дома — обади се Филип.

— Чарлс никога не би ми сторил зло! — възрази Кейт.

— Не — тръсна глава Мадлин. — И аз мисля като Филип. Очевидно в живота на господин Чарлс Римън има неща, които ти изобщо не знаеш. Започвам да се убеждавам, че най-сетне имаме

истинския мотив... Това, което е извършил Римън, няма нищо общо с поведението на Томи и Сандра. Макар че разполагаме с тежки улики срещу Томи, а в крайна сметка той самият призна за престъплението. — Замисли се, прехапа устни, после добави: — Може би нещата са се развили именно така, както предполагаш: след като Томи убива Джеймс, Чарлс крие допълнителните клаузи в завещанието, а онзи частен детектив Марти разбира това и започва да го изнудва... При всички случаи ние трябва да открием този Марти. — Главата ѝ се завъртя по посока на Филип. — Според мен трябва да запознаем със случая детектив Боуър, при това веднага. Той ще реши как да процедира. А ти, Кейт, ще останеш да спиш при мен!

Боуър се появи с учудваща бързина. Изслушал Мадлин и Филип, той кимна и се обърна към Кейт:

— Имат право, госпожице. По-добре прекарайте нощта тук. Звъннете на Римън и му кажете, че сте твърде уморена за дългото шофиране, което ви чака... Бъдете любезна, извинете се... Знаете как, по наръчника... — Придърпа панталона си над корема и добави: — Не трябва да събуждаме подозренията му...

— Съгласен съм — кимна Филип.

Боуър се изправи и потърси с очи телефона.

— Нека преди това отдам съответните заповеди — промърмори той.

Кейт погледна Мадлин, в очите ѝ имаше объркване.

— Не зная доколко всичко това засяга клиентката ми — промълви тя.

— Виж какво, нека дадем възможност на полицията да си свърши работата — погледна я открито Мадлин. — Пипнат ли Марти, много неща ще се изяснят. А дали Чарлс е извършил престъпление, или не, тепърва ще се установи.

— Чувствам се като пълен идиот!

— Аз също — усмихна се Мадлин и съчувствено стисна ръката ѝ. — Явно и двете имаме страхотен опит при избора на партньорите си! Нека изчакаме да си тръгнат тези мъже тук, пък после ще си направим по едно горещо какао и ще си поплачем на раменете, искаш ли?

— Добре — усмихна се Кейт. — Приемам...

Боуър остави слушалката и се върна при тях.

— Апартаментът ви е под наблюдение — рече на Кейт той. — Дадох заповед да проследят всяка негова стъпка. Един екип тръгва насам. Кейт, ще се наложи да дадете показания, но това ще стане след изясняването на тази бъркотия. Моля нещата да си останат между нас, поне докато открием Марти.

— О, щях да забравя! — скочи на крака Кейт. — Имам телефон, на който можете да откриете Марти! — Грабна чантичката си, откри листчето, което ѝ даде Чарлс, и го връчи на детектива.

— Отлично! — кимна доволно той. — Нещата ще се ускорят. Позволете да дам съответните нареждания още сега!

Мадлин го изчака да свърши с телефона и подаде слушалката на Кейт.

— Време е да звънеш на Чарлс.

Кейт започна да набира номера, ръцете ѝ видимо трепереха. Изчака първия сигнал, после затвори и натисна бутона за повторение.

— Това е нашата парола — поясни тя.

Чарлс вдигна веднага.

— Здравсти, аз съм.

— Къде си, за бога? — недоволно изръмжа той.

— Отскочих до Рейчъл и все още съм тук. Имах глупостта да изпия чаша вино и сега съм адски сънлива. Не ми е добре, скъпи. Страхувам се, че изобщо не мога да седна зад волана.

— Вече два часа те чакам, Кейт! Започнах да мисля, че си претърпяла катастрофа! Хайде, прибирай се! Тук аз ще се погрижа за теб.

— Не мога, скъпи. Мисля, че ще остана тук за през нощта.

— Тогава аз ще дойда да те взема!

— Недей, скъпи. Моля те за малко разбиране. Ще се видим утре.

Затвори слушалката, без да изчака отговор.

— Бива те за актриса — изгледа я одобрително Мадлин.

— Това е само част от разностранните ми таланти — направи гримаса Кейт. Изведнъж се почувства толкова съсипана, че не беше в състояние да помръдне.

Един час по-късно, доста след като Боуър и Филип си тръгнаха, а до отсрещния тротоар паркира кола без отличителни знаци, двете приятелки решиха, че все пак е време за сън.

— *Mi casa es su casa* — промърмори испанската фраза за гостоприемство Мадлин, после донесе чисти чаршафи и одеяла. Сложи ги на един от столовете, отвори гардероба и извади нощница, халат и меки чехли. — Помогни ми, ако обичаш.

Няколко минути по-късно диванът се превърна в удобно легло.

— Все още не мога да повярвам в собствената си глупост — мрачно въздъхна Кейт, отпусна се на стола и започна да се съблича.

— Твоят случай е от леките, драга — вдигна глава Мадлин. — Ако искаш да знаеш какво представлява истински задник, можеш да ме огледаш на спокойствие! Цял живот съдя мъже, проявили сексуално насилие над жени, но това съвсем не ми попречи да скоча именно на такъв! При това, игнорирайки *всички* предупредителни сигнали! Опитвах се да не мисля за факта, че Гари не понася децата ми. Обърнах гръб на факта, че поведението му е нестабилно и често изпада в ярост. Дори след като ме нападна веднъж, бях достатъчно глупава пак да му отворя вратата си! И знаеш ли защо върших всичко това? Защото копелето ме възбуждаше и караше хормоните ми да танцуват! Толкова съм бясна, че ми иде сама да се претрепя!

— Разбирам те много добре — въздъхна Кейт. — Сега предлагам да подремнем, а решаването на световните проблеми да оставим за утре.

— Ако имаш нужда от мен, веднага ме събуди — изправи се Мадлин. — Дори само за да си побъбрим. Окей?

— Благодаря ти.

— Кухнята е на твое разположение. Мисля, че в хладилника все още се намери нещо за хапване.

— Имам чувството, че никога вече няма да приема храна.

— Зная за какво говориш — направи гримаса Мадлин и тръгна към вратата. На прага се спря, в очите ѝ се появи колебание. — Кейт... Искам да ти кажа още нещо... Знай, че както и да свърши всичко, аз съм на твоя страна и съжалявам за това, което ти се случи. Отношението на Чарлс е тежък удар за теб. А за Сандра можеш да бъдеш спокойна: обещавам да подхожда към делото с изключително

внимание. Нямам никакво желание да осъдя една невинна жена. Надявам се, че ме разбираш.

— Да, разбирам те.

— Е, тогава, лека нощ.

— Лека нощ — прошепна Кейт. — И пак ти благодаря.

— Аз трябва да ти благодаря! Забрави ли, че тази вечер ми спаси живота?

В събота следобед Боуър и Доналдсън бяха преполовили пътя до Орегон. Намираха се в околностите на Лейк Шаста, на около три часа път северно от Сакраменто. Боуър отби от пътя и спря пред нещо, което приличаше на рибарски магазин.

— Тук май продават стръв и кукички — промърмори той и на лицето му се появи усмивка. — Не е зле да се запасим, особено ако са ни пратили за зелен хайвер.

— Да бе, как не — ухили се Доналдсън. — Само дето не си спомням кога за последен път си излизал в отпуска.

Влязоха в магазина и Боуър показа снимката на Марти на човека зад тезгяха.

— Познавам го — кимна онзи. — Взел е лодка под наем и всеки ден излиза за риба. — После извика едно момче да им покаже пътя до пристана.

Момчето ги поведе към брега и стъпи на кея. Извървяха го почти докрай, после водачът им спря и посочи с пръст:

— Ето я там.

Боуър внимателно огледа плавателния съд. Беше моторна яхта с дължина около десет метра, с покрита кабина и широка задна част за пускане на мрежи. Доста поизносена от употреба.

— Познаваш ли наемателя? — попита Боуър.

— Познавам го — кимна момчето. — Видях го да си тръгва преди около час!

— Знаеш ли къде е отишъл?

— Не.

— Каква кола кара?

— Зелен мустанг, последен модел.

— Благодаря. Пак ще се видим.

Боуър направи маневра и пое по обратния път.

— Ще ни трябва помощ от местните — поясни той.

Два часа по-късно, снабдили се със заповед за обиск от градския съдия, който никак не беше щастлив от нарушаването на почивката му, двамата детективи се върнаха на пристана в компанията на няколко униформени.

— Отворете, полиция — извика Боуър и почука по покрива на кабината. Отговор нямаше. Той се прехвърли на борда и опита вратата. Беше заключена. Обиколи отвън и видя един отворен илюминатор. Пердето леко се поклащаше от лекия ветрец. Върна се на пристана.

— Можем да опитаме през един люк — промърмори той.

— Предполагам, че това ще сторя аз — усмихна се Доналдсън. — Ти просто няма начин да се намъкнеш!

Няколко минути по-късно младият полицай вече отваряше вратата на кабината отвътре. Четиримата униформени се заловиха за работа. Двама влязоха в кабината, другите започнаха да оглеждат палубата.

Боуър и Доналдсън оставиха за себе си капитанската рубка. Изследваха я сантиметър по сантиметър, не пропуснаха нищо. Вътре миришеше на водорасли и мухъл, влагата беше осезаема.

— Ти отзад, аз — отпред — промърмори Боуър и се навря под командното табло. Издърпа някакво малко чекмедже и сбърчи нос от острата миризма на развалена риба. — Насам! — извика в следващата секунда той. — Мисля, че открих нещо!... — Подхвана внимателно пистолета с два пръста и се върна в главната кабина. — Я вижте какво си намерих, приятелчета! — На устните му грееше доволна усмивка. — Полуавтоматичен „Ругер“, 22-ри калибър!

— Имам серийния номер! — извика Доналдсън и хукна към палубата, където беше оставил якето си. След минута се върна, двамата с Боуър сведоха глави над тефтерчето.

— Бинго! — извика Доналдсън. — Пистолетът на Сандра д'Арси! Някой иска ли да се обзаложи с мен, че това е оръжието на престъплението?

Полицаят, когото бяха оставили на пост пред магазина, им даде да разберат, че към пристана се приближава зелена кола.

Групата напусна яхтата и пое нагоре. Човекът от колата бавно вървеше към магазина. Вратата се отвори, появи се хлапето, което преди малко им беше водач. Каза нещо на мъжа, той се обърна и огледа

полицаите. После се извърна към зелената кола, прецени, че е твърде далеч, и хукна да бяга в обратна посока.

Но Боуър беше предвидил подобен развой на събитията и предварително разстави няколко цивилни агенти наблизко. Един от тях, очевидно спринтьор, бързо настигна беглеца и му щракна белезниците.

Боуър спокойно чакаше на пристана. Когато мъжът беше изправен пред него, той вдигна глава и каза:

— Марти Винсът, арестуван сте по обвинение в убийството на Джеймс д'Арси!

— Вие сте луди! — облеци се Марти. — Нали някакво хлапе в Лос Анджелис вече си призна за убийството?

— Налага се да отговаряте на куп важни въпроси — рече Боуър. — Например как се е озовал у вас този пистолет, който е притежание на госпожа Сандра д'Арси.

— Аз съм частен детектив и имам официално разрешително за него. Купих го от някакъв тип на разменни начала.

— Това трябва да се провери — промърмори Боуър и започна да обикаля около Марти. После вдигна глава и се обърна към един от полицаите. — Я свалете за малко тези белезници.

Полицаят се подчини. Боуър се пресегна и рязко дръпна лявата ръка на арестанта. Ловко измъкна часовника му и кимна с глава.

— Окей, сега го закопчайте отново.

На лицето му изплува подигравателна усмивка, солидната златна вещ проблесна в дланта му.

— Не можа да устоиш, а?

— Какво е това? — попита един от полицаите.

— Предполагам, че е ролексът на Джеймс д'Арси, изчезнал в нощта на убийството. Ето тук са инициалите, виждаш ли? Д. А. — Пусна часовника в пликче за веществени доказателства и въздъхна: — Окей, сега му прочетете правата...

Натовариха се в колите и потеглиха към градското полицейско управление.

— Чака те газовата камера, приятелче — промърмори Боуър и хвърли мрачен поглед към арестувания.

Още преди да стигнат Лос Анджелис, Марти започна да говори за компромисно споразумение. Нищо ново под небето, въздъхна Боуър. На даден етап всеки гледа да отърве кожата...

Чарлс Римън се събуди късно, с тежък махмурлук. От студентските си години не беше поглъщал такова количество алкохол. Спомни си как два часа беше висял в апартамента на Кейт, напразно очаквайки я да се прибере. Съблече се, взе душ, после си сипа поредното питие. Когато тя звънна да съобщи, че няма да се прибира, тъкмо беше задрямал... Но главата му се беше прояснила достатъчно, за да си даде сметка каква грешка допусна, като я уведоми за финансовите си машинации с парите на фондацията. Дано да разбира, че не съм имал друг избор, въздъхна той. Това беше единственият начин да осигури спокойно бъдеще и на двамата...

После, след още няколко питиета, той се облече, слезе в колата и подкара към дома си. Легна си, без да обръща внимание на въпросите, с които го засипа Ан.

Стана и влезе в банята. Главата му се пръскаше от болка. Взе душ, обръсна се и слезе в дневната. Ан направи опит да започне разговор, но той заби нос във вестника и мълчаливо се залови с кафето и сандвичите.

Дявол да я вземе тази вещица, намръщено въздъхна той. За двадесет години брак не направи нищо, за да му помогне във финансово отношение. Държеше средствата си под пълен контрол, единственото нещо, което му позволяваше, беше да инвестира лихвите от огромните си влогове. Никога не предложи да прехвърли нещо на негово име, колкото и дребно да е то. Дори тази къща е на нейно име, да не говорим за ролс-ройса, който уж му подари за рождения ден. Какъв подарък, за бога? Броени дни след празника Чарлс откри, че Ан го беше купила с общи пари, но не беше забравила да го регистрира на свое име. Ако се стигне до съд, той ще трябва да докаже, че покупката е била с цел подарък. Трудна работа, особено след като знаеше какъв майстор на документалната сигурност е жена му. Вероятно си въобразява, че по този начин ще ме задържи в ръцете си завинаги. Не, момичето ми, въздъхна той. Скоро ще разбереш, че Чарлс Римън не се купува с подобни методи!

Стана от масата, взе си ракетата за тенис и тръгна да излиза. Ан го попита къде отива и кога ще се върне, но той не й обърна внимание.

Петнадесет минути по-късно беше в Санта Моника. Стори му се, че някаква кола го следи. Не, едва ли... Просто още съм махмурлия... Колата на Кейт не беше в гаража. Къде, по дяволите, изчезна това момиче? Вероятно ми е оставила послание, реши той. Качи се в апартамента и пусна телефонния секретар. Две приятелки и Франк. Постоя в нерешителност пред машината, после пусна посланието на Франк.

„Здрасти, най-сетне се прибрах. Доведох Мария и я настаних на безопасно място. Тя прие да даде показания. По пътя ми призна истинската причина за страховете си. Обади се веднага, искам да помислим върху стратегията на предстоящата битка.“

Чарлс пренави лентата. Така Кейт няма да разбере, че е прослушал съобщенията. После тикна юмруци в джобовете на панталонките за тенис и закрачи напред-назад. Мускулите на дългите му загорели бедра играеха като живи. Накрая решението беше взето. Разтвори щорите и надникна навън. Нима *наистина* ме следят? Реши да не рискува. Повика такси, като даде адреса на съседния жилищен блок. После се спусна по стълбите и излезе през задния вход. Онези, които биха ме следили, вероятно ще останат да пазят колата ми, зарязана пред дома на Кейт, помисли си той.

— Не мога цял живот да стоя тук! — ядосано промърмори Кейт.
— Трябва да отскоча до вкъщи, поне за да се преоблека!

— Обещахме на Боуър да му дадем двадесет и четири часа — напомни ѝ Мадлин.

И двете подскочиха от резкия звън на телефона.

— Да? — вдигна слушалката Мадлин. — Кога? Ясно... Какво каза той? — Лицето ѝ стана загрижено.

В корема на Кейт се появи огромна буца. Кой се обажда, по дяволите?!

Мадлин затвори и вдигна глава.

— Разполагаш ли със снимка на Чарлс?

— Разбира се. Защо?

— Полицията я иска.

— Какво се е случило?

— Открили са Марти. На лодката му намерили пистолета на Сандра. Убедени са, че именно с него е бил застрелян Джеймс. На всичкото отгоре онзи глупак носел на китката си ролекса на убития.

Кейт безсилно се отпусна в стола, сърцето ѝ заблъска като чуку. Възможно ли е Сандра да е разбрала, че Марти я следи и да го е убедила да ликвидира Джеймс? Или пък го е надушил Томи и двамата заедно са свършили работата? Къде е мястото на Чарлс в тази плетеница?

— Проговорил ли е Марти? — нервно попита тя. — Какво е казал?

— Иска сделка.

— Каква по-точно?

Мадлин пренебрегна въпроса ѝ и вдигна глава:

— Виж какво, трябва да се видя с един от хората на Боуър. У теб ли е споменатата снимка?

— Сега ще я донеса.

Кейт стана и се насочи към антрето. Болеше я цялото тяло, болеше я душата. Моля те, Господи! Нека стане така, че Чарлс и Сандра да останат чисти! Върна се в дневната и подаде снимката на приятелката си. Мадлин я пое, разгледа я внимателно, после обърна гърба ѝ.

Кейт отлично знаеше какво пише там. „На скъпата Кейт, която обичам с цялото си сърце!“

Кейт решително отказа да остане сама. Това беше просто немислимо, особено в сегашното ѝ състояние. Продължаваше да мисли за начините, по които я беше манипулирал Чарлс. Нима всичко е било лъжа, господи?! Всяка негова дума, големите му обещания?

Колата спря пред един магазин за алкохол на булевард „Санта Моника“. Мадлин и полицаят слязоха, Кейт ги последва. Стомахът ѝ беше стегнат като камък, имаше чувството, че всеки миг ще ѝ прилошее.

Собственикът на магазина повтори показанията си относно човека, който беше купил бутилката „Дом Периньон“, открита покъсно в колата на Джеймс д'Арси. Мадлин му зададе няколко насочващи въпроса и човекът си спомни, че покупката всъщност е била направена не вечерта, а доста по-рано.

Полицаят извади тесте снимки и ги пръсна на тезгяха. Предупреди го да не бърза и да помисли добре, преди да отговори.

После подреди снимките така, че в едната купчина да попадне образът на Марти, а в другата — Чарлс.

Собственикът свали очилата си и се наведе над фотографиите. После ги сложи отново и пак погледна.

— Този! — категорично рече той и заби пръст в една снимка.

— Сигурен ли сте? — попита полицаят.

— Абсолютно!

Кейт надникна зад рамото на цивилния агент, макар предварително да знаеше чия снимка ще види.

— Чарлс... — прошепна отчаяно тя.

Мадлин я прегърна през рамото и побърза да я изведе. В очите на приятелката ѝ имаше горчиви сълзи.

— Господи, как е възможно да съм била толкова заслепена?

— Много го бива в лъжите, Кейт — успокоително рече Мадлин.
— Измамил е страшно много хора!

Едва завърнал се в Лос Анджелис, Боуър получи съобщението, че Чарлс Римън се е измъкнал от преследвачите си. Врълхлетя в общата канцелария на управлението и започна да дава заповеди с висок, гневен глас:

— Да се блокират всички летища! Да се проверяват пътниците на всяка авиокомпания! Поискайте подкрепа от ведомствената полиция, да се контролират всички полети, както вътрешни, така и международни. Същото важи за жп гарите и автобусните терминали. Не може да е далеч, няма го едва от два часа. Знаем кога е пристигнал в дома на Кейт Александър и вероятния час на измъкването му оттам. Жена му каза, че се е прибрал да вземе това-онова, тъй като му се налагало да замине по спешност. Взел е и паспорта си, което означава, че има намерение да напусне страната!

Насочиха се към летището. Зад волана се настани Доналдсън, а Боуър седна отзад при Мадлин и започна да докладва. Кейт ги

следваше със своята кола, полицаят от време на време се извърещаше назад, сякаш да се увери, че е там.

— Франк Джоунс ни срещна с Мария. Тя призна, че Римън я заплашил. Накарал я да си събере багажа и казал, че ако някога посмее да стъпи тук, веднага ще се озове в затвора.

Две седмици преди убийството Мария чула страхотен скандал между Римън и Д'Арси и господин юристът очевидно искал да ѝ затвори устата. Най-безопасен начин за това било да я изрита по-надалеч.

— Марти знае ли причината, поради която Римън е премахнал Джеймс?

— Д'Арси го измамил в някаква сделка. Римън бил убеден, че това ще е едно перфектно убийство. — Полицаят се разсмя. — Всички са убедени в това, но ето какво се получава... По всяка вероятност Марти е започнал да следи Сандра, точно според инструкциите на Римън. И бързо открил, че тя си има любовник, с когото си гукат в Нортридж. Там е апартаментът на Томи...

Боуър помълча за миг, после продължи:

— Марти призна, че Римън моментално оценил изгодната ситуация. Получили възможност да премахнат Д'Арси и да стоварят вината върху чужд гръб. Според Марти, намеренията им били това да бъде гръбът на Томи, но Сандра извършила куп глупости и сама се натикала в ръцете ни.

— Но защо Томи призна, че го е извършил?

— Това е най-интересната част. Марти го набарал в някаква кръчма, почерпил го няколко питиета, представяйки се за търсач на млади таланти за Холивуд. Хлапето отскочило до тоалетната и той пуснал нещо в чашата му. Изчакал да му се замае главата, после предложил да го откара у дома. Сложил го да си легне, после взел колата и ботушите му и тръгнал за Бел Ер.

Междувременно Римън, който очевидно е имал ключове за къщата на Д'Арси, вече бил отмъкнал пистолета на Сандра. Вероятно самият Джеймс му е казал за него. В деня на планираното убийство Римън купува бутилката шампанско. Марти трябва да я остави в колата на Джеймс и по този начин да създаде версията за проследяване с цел грабеж.

Марти носи със себе си и детското велосипедче, което трябва да принуди Джеймс да спре и да излезе от колата си.

— Друго велосипедче? Не са ли постъпили глупаво? Някой би могъл да се усъмни.

— Марти помислил за това. Но Римън го успокоил, като казал, че детето разполага с купища играчки и едва ли някой ще забележи нещо. — Боуър прочисти гърлото си и добави: — Дотук историята на Марти се потвърждава изцяло.

— Все още не разбирам защо Томи не отхвърли обвиненията...

— Спал е цели два дни — поклати глава Боуър. — Събудил се е замаян. Стаята му била наопаки, нямал спомени... По мое мнение е започнал да се съмнява още в момента, в който аз и Доналдсън го подложихме на разпит. Отпечатъкът му в градината на Д'Арси е решителен. Младежът наистина допуска, че може да е извършил убийството...

— А и адвокатът му не си е направил труда да вникне по-дълбоко — отбеляза Мадлин. — Вероятно именно той го е убедил да се признае за виновен, вместо да търси истината.

— Аз също не вярвах в невинността на Томи — изтъкна Боуър.

— Направихме каквото можахме — въздъхна Мадлин. — Но всички улики бяха срещу него.

Кейт караше след колата на двамата полицаи и Мадлин. Беше й лошо, в стомаха й тежеше олово. Имаше чувството, че Чарлс — мъжът, когото беше обичала, никога не е съществувал. Той ме е лъгал и манипулирал за всичко, вероятно и за чувствата си... Но защо не го усетих? Защо позволих да бъда водена за носа?

Шофираше механично, следвайки маневрите на полицейската кола сред оживеното улично движение. В съзнанието й се мерна лицето на Чарлс в момента, в който Боуър му съобщава за смъртта на приятеля му, после и в моргата... Изглеждаше съсипан, точно както трябва да изглежда човек, внезапно изгубил най-близкия си приятел. Какъв актьор, да го вземат дяволите! Как е възможно да идентифицираш трупа на приятеля, когото сам си убил?!

Винаги се беше гордяла с усета си към лъжата. Но сега не беше сигурна дали вярва дори на самата себе си. В главата й се въртеше

филмовата лента на отминалите събития, придружена от един и същ натрапчив въпрос: Къде са фактите, които би трябвало да ме направят подозрителна? Какво пропуснах?

Спомни си думите на Мадлин. Чарлс действително беше успял да заблуди много хора. Но от това не ѝ стана по-леко, продължаваше да се чувства глупачка.

Помисли за инцидента в къщата на Мадлин и горчиво поклати глава. И тя е като мен... Нима е възможно две умни и опитни в професията жени като нас да изпаднат в подобно положение? Да свържат живота си с такива гадни престъпници? Едната с насилник, другата с убиец... Браво, сигурно ще получим наградата за най-наивна жена в щата Калифорния!

В далечината изплува огромната, ярко осветена сграда на летището. Сърцето заблъска в гърдите ѝ, стомахът ѝ се сви. Никак не ѝ се искаше да чуе това, което щеше да каже Чарлс.

Доналдсън паркира на забранено, махна на Кейт да спре зад него и показва значката си на полицаия, който забърза към тях.

Боуър влезе пръв в терминала, зад него вървеше Доналдсън. Хванати за ръце, Мадлин и Кейт забързаха след тях. Мадлин хвърли бегъл поглед към посивялото лице на приятелката си и съчувствено въздъхна. Само преди няколко месеца бъдещето на Кейт изглеждаше блестящо, непоклатимо, сигурно като скала. А сега?

Вървяха към залата за заминаващи пътници. Интензивните проверки дадоха резултат и Чарлс беше засечен в списъка на един полет за чужбина. Задържаният самолет стоеше на площадката, към стълбичката вървеше група униформени полицаи.

Боуър показва значката си и ги поведе към горния етаж на терминала, където се намираше транзитната зала за международните полети. Кейт пристъпи към широкия прозорец и насочи поглед към пистата. Двама работници в сини комбинезони чакаха край стълбичката, готови всеки миг да я отместят от огромното туловище на сребристия джъмбо джет. На най-долното стъпало стояха двама униформени полицаи с ръце на кобурите.

Стори й се, че всичко това е сън, изведнъж й се прииска да се оципе. Но в следващия миг в рамката на отворената врата на самолета се появи Чарлс. Сърцето й пропусна един такт. Плътно зад него се мярна фигурата на едър мъж, очевидно полицейски служител.

Чарлс пристъпи крачка напред, огледа се и някак уморено заслиза. Двамата долу застанаха от двете му страни, щракнаха белезниците около китките му и го поведоха към терминала.

Видя я на вратата, погледът му я прониза като нож. Тя вирна брадичка, твърдо решена да не покаже на никого, че преживява най-трудния миг в живота си.

Влязоха в едно от предварително опразнените помещения и Боуър тактично й даде пет минути за разговор с Чарлс.

Кейт беше доволна от жеста на възрастния полицаи. Макар че колегите му не ги изпуснаха от очи, двамата получиха възможност да седнат доста встрани от останалите и да говорят, без да се опасяват, че ще бъдат чути. Очите й пробягаха по лицето на Чарлс, в тях блесна първо гняв, а след това и съжаление.

— Хванаха Марти — тихо му съобщи тя.

Той кимна с глава.

— Само едно ще те попитам: защо провали *всичко*?!

Очите му се плъзнаха по белезниците, после бавно се заковаха върху лицето й.

— Защо ли? Защото исках всичко да е наред. За мен и теб, за *нас*! Да живеем наистина добър живот!

— Някога да съм имала материални претенции?

— Взех си моето! Джеймс обеща да ми плати, но после се отметна. — В очите му се появи възмущение. — Ти нямаш представа що за човек беше той! Видя го в ролята на любезен и очарователен домакин, но това съвсем не беше истинският Джеймс д'Арси. Той беше лош човек, Кейт. Лош и зъл!

— Дори да е така, ти нямаш правото да го лишаваш от живот! Бихме могли да заминем някъде, да се заловим с нещо друго... — Очите й се насълзиха. — Бихме могли да живеем щастливо!

Той сякаш не я чу, лицето му се разкриви в мрачна гримаса.

— Трябваше да видиш изражението му, когато ми съобщи, че възнамерява да повери ръководството на компанията и фондацията на Тео! „Как ще ти хареса това, Чарлс — започна да имитира той. — Да

те командват невръстното ми братче и онзи педераст Диксън? Картинката със сигурност ще е много интересна!“

В тъмните му очи се появи гневен блясък.

— Молих го да не върши глупости. Предупредих го, че това ще е една огромна грешка. Но той ми се изсмя в лицето и заяви, че животът започвал да става скучен. Досадна била дори младата му и красива съпруга, от която също възнамерявал да се отърве...

Кейт го гледаше с широко отворени очи. Все още не можеше да повярва, че всичко това става в действителност. Какъв кошмар, господи!

— Джеймс призна, че по-добър управител на състоянието си от мен едва ли ще намери — продължи Чарлс. — Но решил, че е време да разклати тенджерата, просто ей така за кеф. Беше луд, истинска отрова!

Замълча за момент, очите му отново се впиха в лицето ѝ.

— Бъди мъдра, Кейт. Ние все още имаме своите шансове. Никой не може да ме обвини само по показанията на Марти!

— Разпозна те и собственикът на магазина за алкохол — поклати глава тя. — Показанията му потвърждават версията на Марти.

— Ти обаче ще измислиш нещо, нали? Ще им предложиш споразумение. Зная, че те бива в тая работа.

Тя се сви, сякаш думите му я шибнаха като камшици.

— Как смееш да искаш това от мен?! — Гласът ѝ пресекна, задавен от гняв.

— Моля те, Кейт. Сигурен съм, че ще се измъкна от тази бъркотия, ако ти си на моя страна. Покупката на бутилка шампанско не означава обвинение в убийство! Цялата работа свърши Марти, а аз...

— Млъкни, Чарлс! — неволно повиши тон Кейт. — Не мога да бъда твой адвокат. Ти ме лъга, използва и манипулира! Освен това уби най-близкия си приятел и спокойно изпрати на смърт невинни хора! Отвращавах ме, Чарлс!

— Аз пък те обичам — отвърна той.

— Не употребявай тази дума! — ледено го погледна тя. — Просто защото не знаеш какво означава. Ти предаде всички — най-близкия си приятел, партньорите си, семейството си! — Замълча за миг, пое си дъх и добави: — Предаде и мен, Чарлс! Въпреки че те обичах повече от всичко на света!

С мрачно злорадство видя, че сега беше негов ред да се свие под тежките думи. Скочи на крака, направи знак на Боуър и започна да се отдалечава.

— Кейт!...

Долови молбата в гласа му, усети и мъката. Въпреки това напусна залата с твърда крачка, без да се обръща назад...

В коридора се разнесоха викове и Кейт вдигна глава от бюрото си. Беше претрупана с работа, нямаше време за нищо.

— Пуснете ме, трябва да я видя!

Позна гласа на Андрю Стюарт, стана на крака и любопитно надникна през вратата. Андрю не можеше да преодолее непреклонната Мери, свидетели на спора бяха няколко от служителите на фирмата, струпали се в коридора.

— Какво става тук? — попита тя.

Русокосият адвокат рязко се завъртя, пръстът му обвинително се насочи в гърдите ѝ:

— Областната прокуратура току-що ме уведоми, че убиецът на Д'Арси не е Томи! — Лицето му беше почервеняло от гняв. — Ако ти беше достатъчно честна да ми съобщиш за намеренията си да направиш сделка и да обявиш Сандра за виновна, нещата щяха да се развият по съвсем друг начин! Грешката е *твоя*!

— Страхувам се, че не разбирам за какво говориш — объркано го изгледа Кейт.

— Хайде де! — саркастично се ухили той. — Свалени са обвиненията и срещу Сандра, вече няма смисъл да въртиш номера!

Тя замръзна на мястото си, в душата ѝ се надигна гняв.

— Не въртя никакви номера, *господин* Стюарт! — натъртено рече тя. — Никога не съм предлагала никакви сделки на прокуратурата по отношение на клиентката си!

Дойде ред на Андрю да бъде объркан.

— Искаш да кажеш, че не си ходила при Мадлин Гулд с молба да допусне Сандра като обвинител по делото на Томи?

— Категорично не! — тръсна глава Кейт.

По лицето му се изписа дълбоко смайване.

В следващия миг на сцената се появи Лорин и ръката ѝ свойски се натика под мишницата на младия мъж.

— Андрю, какво правиш тук?

— Нали ти ми каза, че Кейт е предложила сделка на прокуратурата? — рязко се извърна той и заби блестящите си от гняв очи в лицето ѝ. — Сандра трябвало да свидетелства срещу Томи в замяна на по-лека присъда!

Лорин избегна погледа му. Главата ѝ леко се завъртя, очите ѝ се плъзнаха по лицето на Кейт и струпаните в коридора служители.

— Предлагам да обсъдим този въпрос на спокойствие, в кабинета ми — промърмори тя.

— Вярно ли е това, Лорин? — прокъркна силен мъжки глас и хората почтително се отдръпнаха да сторят път на Франклин Манинг. — Вярно ли е, че си предоставила на този човек поверителна информация за клиент на *нашата* фирма?

— Аз, такава... — объркано запелтечи Лорин.

Андрю отмести ръката ѝ и пристъпи към Франклин Манинг.

— Вярно е — твърдо рече той.

— Елате, нека влезем в кабинета на Кейт — овладя се президентът и направи знак, който включваше Андрю, Лорин и самата Кейт. — Моля, останалите колеги да се върнат на работните си места.

Кейт знаеше, че Франклин е под лекарско наблюдение. Андрю започна невероятния си разказ, а тя с тревога поглеждаше възрастния човек. Адвокатът най-сетне свърши, в стаята се възцари тежко мълчание.

— Защо го направи? — смаяно попита Кейт и хвърли изпълнен с недоумение поглед към доскорошната си приятелка.

— Имах си причини! — разтърси червеникавата си грива Лорин.

— Уволнена си! — прогърмя Франклин и гневно изпъна рамене. — Събери си нещата и напусни! Няма да разреша мой служител да нарушава юридическата етика по такъв долен начин. И да разпространява опасни лъжи!

Лорин вирна глава, вероятно за да покаже, че не ѝ пука.

— Да си вървим, Андрю — извърна се към младия мъж тя. — Действах въз основа на информация, която ми се струваше достоверна.

— Това не променя нещата — обади се Кейт. — Постъпката ти е крайно неетична!

Лорин рязко се завъртя, очите ѝ блеснаха като на разгневена тигрица.

— Не ми казвай кое е етично и кое не, кучко! Защо изчука приятеля ми, след като си такава вода ненапита?!

Кейт неволно отстъпи крачка назад и с облекчение видя, че между тях се изправя едрата фигура на Франклин Манинг.

— Давам ти петнадесет минути да напуснеш „Манинг & Андерсън“! — заплашително изръмжа той и пръстът му се насочи в гърдите на Лорин. — И още днес ще докладвам за случая в Щатския съюз на юристите, настоявайки за сурово дисциплинарно наказание!

— Татко едва ли ще остане очарован от отношението ви към мен! — изглежда го предупредително Лорин.

— Много съжалявам, но ще се наложи да му обясня, че не мога да търпя нелоялни служители!

— И ще изгубите целия му бизнес! — подхвърли с нескрита заплаха в гласа Лорин.

— Готов съм да поема този риск! — твърдо рече Франклин.

Лорин се врътна и излетя от стаята. Франклин Манинг бавно я последва.

— Нямах представа, че лъже — въздъхна Андрю и умолително вдигна глава. — Кейт, искам да знаеш, че не съм я притискал за никаква информация. Тя сама ми я предложи.

— Но това не променя факта, че си обсъждал делото с нея.

— Не си справедлива към мен — промълви той и ѝ хвърли един от обаятелните си погледи. — Зная, че няма да ми повярваш, но Лорин наистина ме подведе...

В очите ѝ се появи гневен блясък.

— Не зная защо, но имам чувството, че ти си поддържал връзка с нея както *преди*, така и *след* нашия кратък контакт, за който дълбоко съжалявам!

С чувство на леко злорадство установи, че по лицето му избиват червени петна.

— Наистина бях с нея няколко пъти, преди да се срещнем... — призна с въздишка той. — Но след това бях готов да я зарежа при най-малък знак от твоя страна! Много ме привличаш, Кейт... — Замълча, сякаш търсеше най-точните думи, след това подхвърли: — Не бихме ли могли да започнем на чисто, ти и аз?

— Кой знае? — усмихна се с лека ирония тя. — За съжаление едва ли ще имаме шанс да разберем това... *Ти и аз!* — Отвори вратата

и леко повиши тон: — Мери, моля те изпрати *господин* Стюарт до изхода!

Няколко часа по-късно Кейт влезе в облицования с дъбова ламперия кабинет на Франклин Манинг и с изненада установи, че там седи Тео д'Арси. Лицето му беше мрачно, а Франклин беше бледен и дишаше напрегнато. Господи, какво ли още е станало, нервно се запита тя.

— Разкажи на Кейт това, което току-що ми предаде! — заповяда с дрезгав глас Франклин.

Тео се поколеба за момент, после кимна и започна:

— Никога не съм виждал ново завещание. Джеймс ми съобщи по телефона, че е измислил нещо, от което ще остана доволен. — Пръстите му нервно дърпаха верижката на часовника. — След смъртта му ние с Диксън напразно търсихме новия документ. Не го открихме и Диксън предложи да прибегнем до „юридическа фикция“, за да преодолеем първото препятствие. След което съобщи на мама и на още няколко души, че е виждал новото завещание с очите си. Това негово твърдение фигурира и в писмената жалба до съда.

— Но *вие* защо не предприехте нещо? — попита Кейт, неспособна да скрие смайването си.

— Имах такова намерение, но Диксън каза, че той е юристът и знае какво прави.

— Нима здравият разум не ви подсказа, че това е лудост? — погледна го с недоверие Кейт.

Лицето на Тео потъмня от приток на кръв.

— Страхувам се, че когато става въпрос за Диксън, моят здрав разум просто го няма — промърмори едва чуто той.

Кейт отлично знаеше какво означава това и хвърли бегъл поглед към Франклин. Но президентът не показа с нищо, че е чул думите на посетителя. От устата му се откърти тежка въздишка, главата му се извърна към Кейт.

— Какъв юридически съвет ще ни дадеш? — В гласа му се прокрадна безкрайна умора.

— Мисля, че ще е най-добре, ако Тео признае истината и веднага оттегли жалбата по оспорване на завещанието. В светлината на

добавките, които открих, тя така или иначе става безсмислена. Не мога да обещаю нищо предварително, но ще се опитам да убедя прокуратурата да не повдига обвинения срещу Тео. На практика той е получил погрешни съвети от своя личен адвокат и мисля, че този факт ще натежи.

От гърдите на Тео излетя въздишка на облекчение.

— Но какво ще стане със сина ми? — загрижено попита Франклин.

— Мога да отговоря на този въпрос единствено от гледна точка на фирмата — сви рамене Кейт. — А тя диктува незабавната му оставка... Колкото до останалото... — Замълча за миг, после въздъхна и поклати глава. — Май ще се наложи да си понесе последствията.

Франклин помълча, после въздишката му последва нейната.

— И аз стигнах до подобно заключение — тихо промълви той.

В кабинета се възцари тежко мълчание.

Наруши го Тео, който се размърда в стола и вдигна ръка.

— Франклин, бих желал управлението на семейния ни бизнес да се поеме от Кейт — рече той.

Кейт изненадано вдигна глава.

По лицето на Франклин пробяга усмивка.

— Благодарен съм за доверието — рече той. — Но Кейт е специалист по наказателно право и аз не мога да се бъркам в това. Отговор трябва да получиш от самата нея.

Мъжът, в чието разпореждане имаше милиони долари потенциални хонорари, бавно извърна лице към Кейт.

— Какво ще кажете?

— Поласкана съм — промълви Кейт, вплете пръсти и започна да крачи напред-назад. Трябваше й малко време да подреди мислите си. Само за една седмица светът ѝ се срути до основи. Дали си струва да събере парчетата в опит отново да го изгради?

Спря пред Тео, в очите ѝ имаше вълнение.

— Много бих искала да кажа да... Но никога не съм изпитвала влечение към тази област на правото... — Извърна се към Франклин и с лека усмивка продължи: — Все още мечтая за обществена кариера. Моментът сега едва ли е подходящ, но когато шокът отmine... — Гласът ѝ изтъня, беше принудена отново да замълчи. — Но когато

шокът отmine и аз обмисля всичко на спокойствие, с положителност ще се насоча към политическа кариера.

Очите ѝ молеха за разбиране.

— Това е детската ми мечта... И днес продължавам да вярвам, че най-добре ще се реализирам именно в политиката. Затова съм длъжна поне да опитам.

Тео въздъхна и прокара пръсти през косите си.

— Ще ти кажа нещо, Франклин... Семействата ни са близки от десетилетия и в името на тази близост бих искал да дам още един шанс на твоята фирма. Защо сам не избереш човека, който би се справил с управлението на семейното ни имущество? Опитай, моля те...

Франклин се изправи и развълнувано стисна ръката му.

— Няма да съжаляваш за този жест — увери го той и се извърна към Кейт: — А ти можеш да разчиташ на моята всеотдайна поддръжка. Междувременно имам честта да ти съобщя, че вече си старши съдружник в юридическата фирма „Манинг & Андерсън“!

В душата на Кейт нахлуха смесени чувства. Възторг, съжаление и още нещо...

— Благодаря, Франклин — протичко рече тя и тръгна към вратата.

Но Тео я спря.

— Вярвам във вас, Кейт Александър — промълви той и в очите му се промъкна топлота. — Човек като вас *знае* и *може* да направи разликата, влиянието му върху околните винаги е благотворно. Искам да кажа, че поемам нещата оттам, където ги остави покойният ми брат. Ще получите пълната ми подкрепа в изборите за областен прокурор. Може би все още има време за прегрупиране на силите в наша полза. А ако вече е късно... — Във въздишката му се долови лек песимизъм. — Винаги има и друг път, нали?

Кейт усети как сълзите заплашват да рукнат изпод клепачите ѝ.

— Благодаря, Тео — сподавено промълви тя. — Обещавам да оправдая доверието.

Мадлин приключи с пледоарията си, оттегляйки всички обвинения срещу Сандра. Кейт срещна очите ѝ и леко се усмихна, после насочи вниманието си към Сандра, която се изправи пред

съдията, чу думите му, че е свободна, и с насълзени очи се хвърли в прегръдката ѝ.

Кейт беше толкова изненадана, че едва не падна. Това момиче се оказа най-тежкият клиент в цялата ѝ кариера. Трябваша ѝ огромни усилия да пробие дебелината ѝ защитна броня и да стигне до уплашеното дете под нея. Същевременно научи много: даде си сметка, че раните от детството вероятно никога няма да зараснат, но дълбоко в себе си беше уверена, че както Сандра, така и самата тя някой ден ще получат правото на нов избор, на по-добър човек за спътник в живота си...

Мадлин се приближи да поздрави момичето, после двете приятелки си размениха топли усмивки. Кейт беше много доволна от факта, че Мадлин продължава да ѝ се доверява. Малко преди заседанието беше споделила с нея, че си е направила изследване за вируса на СПИН, като за щастие пробата била отрицателна. Това ѝ даваше възможност да започне нов живот с Филип, един наистина достоен човек.

На вратата на съдебната зала ги настигна Тео и топло поздрави Сандра. Кейт отбеляза, че той е единственият представител на семейство Д'Арси в съда.

— Ще направя всичко възможно да ти помогна да започнеш нов живот — тържествено промълви той. — Надявам се да ми простиш... Не само защото не повярвах в невинността ти, но и заради несподелените семейни тайни...

— Нека първо видим как ще потръгнат нещата — загрижено отвърна Сандра.

Тео само кимна с глава.

А Кейт си помисли, че трябва да изминат доста месеци, а може би и години, преди тази жена да възстанови доверието си към някой от фамилията Д'Арси. Макар че Джими положително ще се чувства по-добре с един чичо край себе си... Сандра не може да обърне гръб на фамилията, просто защото синът ѝ е главният наследник.

Тео протегна ръка към Кейт и на лицето му се появи топла усмивка.

— Едва ли мога да изразя благодарността си за това, което направихте за Сандра!

— Просто си върших работата — скромно отвърна тя.

— Не е така — поклати глава той. — Вие непрекъснато търсехте отговор на своите въпроси. Направихте далеч повече от това, което правят останалите адвокати. Ще се радвам, ако мога да помогна с нещо...

— Бихме искали да приберем Джими от майка ви без много шум — погледна го загрижено Кейт. — Току-що научих, че е направила постъпки за съдебно решение, което да остави детето при нея.

— Тогава да тръгваме — рече Тео и пръв се насочи към вратата.

Двете лимузини плавно спряха пред портала на Абигейл и Кейт усети как напрежението в корема ѝ нараства. Тео се показва от прозорчето и тихо заповяда на пазача да отвори.

Човекът посочи с ръка към втората кола, каза нещо и поклати глава. Кейт със задоволство видя как Тео слиза и без колебание измъква телефона от ръката му.

— Отваряй, при това веднага! — Гласът му беше хладен и заповеднически.

Скоро се озоваха в къщата, Кейт и Сандра бавно поеха по стълбите за горния етаж.

На площадката ги очакваше Абигейл. Изправена в инвалидната си количка, тя гневно размаха бастуна си.

— Нито крачка повече! Тео, никога няма да ти простя това! — Гласът ѝ беше остър и пронизителен.

— Защо не млъкнеш, вещице! — промърмори под нос Сандра и продължи нагоре.

— Овладей се, мамо — обади се Тео. — Недей да правиш циркове!

— Как смееш да ми говориш по този начин? — задави се от ярост старицата.

Тео се добра до площадката, хвана ръчките на инвалидната количка и започна да я тика към апартамента на Абигейл.

— Спри! Чуваш ли, веднага спри!

— Спокойно, мамо — отвърна Тео. — Време е за следобедната ти дрямка...

Ако не беше толкова напрегната, Кейт положително би се разсмяла на безсилната ярост на Абигейл. Но сега нямаше време за

това, трябваше да приключат с максимална бързина.

Вратата на детската стая се отвори и Джими се втурна към тях.

— Мамо, мамо!

— Милото ми момченце! — разплака се Сандра, грабна детето и го завъртя около себе си. — Сладкият ми Джими!

— Ще ме вземеш ли у дома с теб?

— Можеш да се обзаложиш!

Кейт усети как клепачите ѝ овлажняват.

— Побързай — обади се тя. — Трябва да се махаме отук. За нещата му ще дойдем друг път.

Сандра кимна, стисна детето в прегръдката си и забърза надолу по стълбите, заедно с Кейт.

— Какво става тук, по дяволите?

Кейт вдигна глава и видя, че Виктория беше препречила пътя им към изхода. Кокалестото ѝ лице беше разкривено от злоба.

— Дойдохме да приберем детето на Сандра — поясни Кейт и побърза да застане пред клиентката си. В далечината се долови вой на сирени, сърцето ѝ се сви. Нима идват, за да ги спрат? Не знаеше това, нямаше никакво желание да научи. — Моля, отдръпнете се да минем...

Виктория не ѝ обърна внимание, костеливият ѝ пръст се насочи към гърдите на Сандра.

— Малка уличница! Не си въобразявай кой знае какво, само защото съдът те оправда! Всички ние знаем, че си искала смъртта на брат ми!

Сандра подаде детето на Кейт и пристъпи напред:

— Чуй ме добре, гадна кучко! — просъска тя. — Може да съм искала смъртта му, но това не означава, че съм го убила! А ти си болна и трябва да идеш в лудницата. Също като Абигейл и Джеймс! Всички сте смахнати! Нямаше ден, без да проявите жестокостта си! Може и да не съм родена в замъци като вашите, но съм много повече дама от вещици като вас с майка ти!

— Дама! Ха-ха! Ти си уличница, обикновен боклук!

— Вече не можеш да ме нараниш...

— Ще ти дам един съвет, малка кучко! Дръж си устата затворена! Горчиво ще съжаляваш, ако направиш опит да окаляш доброто ни име!

Сандра изпъна рамене и подигравателно се изсмя.

— Нямайте никаква власт над мен! Мъжът ми може да е бил мръсник, но обичаше сина си. Моят син! Един ден Джими ще наследи цялото състояние на Д'Арси!

— Никога. Ще се боря с теб, докато съм жива!

— Това означава, че ще трябва да се бориш и с мен — обади се Тео, незабелязано появил се на стълбището. — И със сигурност ще загубиш! — Спусна се долу, хвана Сандра за ръка и се извърна към сестра си: — А сега трябва да ни извиниш, Виктория. Тази жена и *моят* племенник трябва да бъдат на друго, по-добро място! — Гласът му беше хладен като стомана.

— Гадно мекотело! — изписка Виктория. — Предател!

— Съветвам те да внимаваш с речника, Виктория — хладно я изгледа Тео. — Сега аз се разпореждам с фамилното състояние.

Виктория зяпна, в очите ѝ се четеше безсилна злоба.

— Махни се от пътя ми! — заповяда Тео.

Сестра му уплашено се дръпна встрани, за огромно учудване на Кейт.

Насочиха се с бързи крачки към лимузините пред входа, воят на сирените вече беше съвсем наблизо. Кейт подаде на Сандра треперещото телце на Джими, горда от силата и самообладанието на клиентката си.

Сандра прегърна детето и вдигна глава към Тео.

— Благодаря — дари го с усмивка тя. — Жалко, че брат ти никак не приличаше на теб.

— По-добре тръгвай — отвърна той. — Мама е позвънила в полицията с оплакване за незаконно нахлуване в дома ѝ.

— Трябва да напуснем собствеността им — добави Кейт и тикна Сандра във вътрешността на колата.

Сирените вече бяха съвсем близо. Даваше си сметка, че ще бъдат в безопасност само ако са извън територията на имението. Колелата на лимузината вдигнаха ситни камъчета и шофьорът се насочи към изхода. След миг се озоваха на улицата. Кейт погледна Сандра, от гърдите ѝ излетя въздишка на облекчение.

Притиснала Джими към гърдите си, Сандра се усмихна. Очите ѝ грееха от благодарност.

Кейт отвърна на усмивката. Изведнъж се почувства добре. Джими най-сетне се върна там, където трябваше да бъде. Сега вече

може да помисли и за себе си. Е, за това ще е необходимо малко време... Засега беше доволна от щастието на другите. А нейното време също ще дойде. Тя беше абсолютно убедена в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.